

A movie poster for 'The Princess of Thieves'. At the top, the name 'Катрин О'Нийл' is written in white. The central image shows a woman with blonde hair in a blue dress looking up at a man in a dark coat who is holding a string of pearls. The background is a dark, textured blue. At the bottom, the title 'ПРИНЦЕСАТА НА КРАДЦИТЕ' is written in large yellow letters.

Катрин О'Нийл

**ПРИНЦЕСАТА
НА КРАДЦИТЕ**

КАТРИН О'НИЙЛ

ПРИНЦЕСАТА НА КРАДЦИТЕ

chitanka.info

Мейс Блакууд е дързък негодник, чиито милувки са забраненото удоволствие за Саранда Шърин — принцесата на крадците. Двамата са смъртни врагове заради вековни семейни вражди и заради страданията, които братът на Мейс е причинил на Саранда. Но страстта се оказва по-силна от омразата... Нощ след нощ Мейс се разкъсва между любовта и честта, докато един ден Саранда не попада в смъртна опасност. Тогава той разбира, че трябва да я последва, каквото и да му струва това...

ПРОЛОГ

Пак тичаше...

Тичаше. Стъпалата ѝ горяха, обувките ѝ барабаняха бясно по горещия паваж. Тичаше. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тичаше. Когато стъпките започнаха да я настигат, остана без дъх. По-близо... Още по-близо... Почти до нея! Тя събра последните си капки сила и се втурна отново в черната нощ, понесла ужаса като факла. Нямаше къде да се скрие в тесния лабиринт на страничните чикагски улички.

Не знаеше нищо за преследвача си. Дали е въоръжен? Толкова ли е гневен, та да убие? Знаеше само, че е по-едър, по-силен и по-бърз от нея. Чувстваше се като птица със счупено крило; дебнеше я безмилостен котарак — да я сграбчи и да я разкъса зад ъгъла. Не можеше да му излезе насреща като равен с равен. Нямаше бързината на краката му, нито бруталната му сила. Оставаше да го надхитри. Но затова ѝ трябваше време — да дойде на себе си, да си поеме дъх.

Не можеше повече. Капнала от умора, тя кривна в един вход и се притисна плътно до вратата. Скри лицето си в сянката и затаи дъх. Човекът профуча край нея. За миг ѝ се мярна оръжието, което носеше — дебела тояга. Зачуди се: откъде ли я е взел? Не че беше толкова важно. Единствената ѝ грижа бе да не му даде възможност да я употреби срещу нея.

Когато мъжът отмина, тя направи усилие да си поеме дъх и да се пребори със страха. Трепереше неудържимо. Не можеше да задържи дишането си. От тринайсет годишна не ѝ се беше налагало да затаява дъх. Даже не беше сигурна, че си спомня как се прави това.

Стъпките му бяха започнали да заглъхват, но изведнъж се усилиха отново. Връщаше се по същия път. Оттам щеше да я види — сгушена във входа като животно, хванато в капан. Трябваше да бяга. Да намери начин и да премине в нападение. Вдигна пак полите си и хукна по някаква пътека с намерение да избяга по обратния път.

Но както се провираше през простряно напътно на пътеката пра не, тя се натъкна на тухлена стена. Бе тичала толкова бързо, че едва не

се блъсна в оградата. Залута се насам-натам, търсейки трескаво изход. Накрая се отказа и се свлече по оградата. Малкото пространство се заключи над нея. Пътеката смърдеше на боклук и на евтин парфюм. От отворения прозорец отгоре долиташе писклив женски смях. Стъпките се приближаваха, насочиха се към пътеката. После спряха настъпи злокобна пауза, в която се чуваше само смразяваща тишина. Тя надникна между прането и сърцето ѝ спря едновременно със стъпките. Преследвачът ѝ бе застанал там, озърташе се наоколо и удряше с тоягата по дланта си. Чуваше се силно плющене.

Нямаше време за мислене. Беше умна и живееше от ума си. Но никога не бе изпитвала такава нужда от идеи, както сега.

Ако искаше да се махне от тази пътека, трябваше да рискува всичко. Това бягство изискваше да блъфира смело, макар че един толкова дързък блъф можеше да ѝ струва свободата. Взря се отново през прането. Мъжът пристъпваше дебнешком по дългата, тъмна пътека. Към нея. В лицето на надвисналата опасност тя изведнъж осъзна какво трябва да направи.

Смъкна бързо червената перука, разбухна русата си коса, разкъса роклята си и я свлече от себе си. Дръпна една рокля от въжето и разбра със закъснение, че е на някоя проститутка — яркозелена коприна, украсена с пера и мъниста. Нахлузи я върху си и влезе в ролята без усилие, както бе захвърлила дегизировката. Не остана време да я закопчае, но реши, че така ще е по-добре. Сложи ръце на хълбоците, излезе изпод завесата, образувана от крещящи разноцветни парцали и залюля бедра към него с усмивка тип „ела насам“ Като по чудо, с тази стойка и с държането си, с промяната на чертите си тя се бе превърнала от размъкната улична крадла в жена със смайваща хубост самата ѝ кожа излъчваше чувственост в тази задуха.

Докато валсираше към него, нацупените ѝ устни проблясваха в тъмнината. Презрамката на роклята ѝ се смъкна и оголи рамото. Тя се възползва от случая, доближи се и се отърка о него с тихо мъркане. Той се вираше в нея, вцепенен от видението, изпречило се на пътя му тъй неочаквано.

— Да не би случайно да търсиш мен, миличък? — попита го тя с естествения си глас, с британския акцент.

— Аз... търсех една червенокоса — заекна той.

— Мога да стана и червенокоса... ако си платиш. — Тя обещаващо разпиля блестящата си руса грива по рамото му. — Мога да стана каквото поискаш.

Той изглеждаше стреснат от внезапния обрат на събитията. Тя знаеше как въздейства на мъжете, как може да ги подлудява с чувствеността си, щом поиска. И разчиташе на това сега.

— Не... Искам да кажа... Да сте виждали една червенокоса жена?

— Загуби ли я? — Тя го дразнеше хладнокръвно, с усмивка на уста. Той преглътна мъчително, облян в пот; мъчеше се да запази самообладание, докато задничето ѝ се отъркваше о бедрата му.

— Тя ме обра.

В миг престана да се полюлява.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си без пари?

Гласът му приличаше на спотаено ръмжене.

— Остави ме без стотинка, тази...

— Тогава защо ми губиш времето, малкия? — Тя сложи ръце на гърба му и го блъсна. — Хайде, чупка! И не се връщай, ако не можеш да си позволиш компанията ми!

Той се стъписа от отказа ѝ също толкова, колкото и от поканата. Тръсна глава като да я избистри и тръгна обратно по пътеката — да си върне първенството... и плячката.

Когато той изчезна, тя зави зад един ъгъл и се отпусна на най-близкото стъпало. Бе надхитрила преследвача си, но сблъскването я бе разтърсило. Никога не се бе приближавала толкова до пандиза. Ако не беше роклята от въжето, она щеше да ѝ разбие главата. Бягството ѝ си беше чист късмет, а не резултат на добро планиране. Следващия път може и да не бъде толкова късметлия.

Пребърка захвърлената си рокля, извади портфейла, отмъкнат от мъжа и преброи съдържанието му. Парите щяха да стигнат за билет за влака, за стая в хотел и да се нахрани няколко пъти. Несигурността на всичко това я стресна отново. Някога ѝ бе забавно да надхитря разни арогантни типове. Но сега все повече имаше чувството, че е късметлия, ако е жива.

Самотна и обезкуражена, тя захвърли портфейла настрани и напъха банкнотите в пазвата си. После стана и тръгна към гарата. Както във всеки друг град, в Чикаго ѝ бе станало прекалено горещо.

Попита касиерката за първите заминаващи влакове. След три минути тръгва влак за Сент Луис, след десет — за Сан Франциско. Тя избра втория. Нямаше значение къде ще отиде. Беше пребивавала на сто гари и пътувала в сто различни посоки. Беше прекарала сума време на път, преследвайки мъжа, който не ѝ отстъпваше по възможностите си да изчезва. Беше го последвала от Европа и го загуби по пътя. Следата бе смущаващо студена вече над година. Претърси Ню Йорк, Филаделфия, Бостън и даже градовете-краварници в Канзас... навсякъде, където според нея можеше да се крие един мъж. Но следа не намери.

Вече се изкушаваше да се откаже. Беше уморена от всичко това — да преследва един фантом, който може и да не съществува. Доколкото бе разбрала, той може и да е напуснал страната много отдавна. Може даже да не е жив. Понякога си мислеше, че всичко това е било фантазия, нещо, което си е измислила през дългите самотни нощи на пътуването, за да не полудее. За да запази устрема. За да вярва, че има смисъл да продължава.

Не беше ходила в Сан Франциско. Може би трябва да се откаже от преследването? Едва ли щеше някога да го намери. Много време бе изтекло. Може би трябва да отиде в Сан Франциско и да започне нов живот.

И какво ще прави там? Някакъв глас вътре в нея питаше: какво ще правиш там?

Вече се бе запътила към перона, когато погледът ѝ падна на една вестникарска будка. Не харесваше хода на мислите си. Може би ако имаше нещо за четене...

Изведнъж спря. Отначало не се досещаше какво бе привлякло вниманието ѝ. На първата страница на някакъв вестник бе поместена неясна снимка на група мъже. Вгледа се по-отблизо и разбра. Единият от мъжете бе вдигнал ръка пред лицето си, сякаш искаше да го скрие. Тя също никога не позволяваше да я снимат, затова странното движение на мъжа бе привлякло вниманието ѝ. Взе импулсивно вестника и го приближи до очите си. Възможно ли е да е той? Не беше сигурна, но онова, което се виждаше от лицето му, можеше да принадлежи както на търсения мъж, така и на всеки друг.

Това, че го видя, я шокира, сякаш някой я бе ударил. Беше си мислила, че болката е утихнала, но сега тя сграбчи сърцето ѝ с такава

сила, че я накара да се превие о две. Сякаш някой неочаквано я беритнал в корема. Болката в сърцето, ужасът, спомените замъглиха зрението ѝ и тя престана да го вижда в бялата мъгла пред себе си. Трябваше да бъде силна. Налагаше ѝ се. Но в този момент се чувстваше разтърсена отново. Нямаше ли да има край този жив кошмар? Не, реши тя, вкопчила се в суровите нови емоции; не, докато не му върне.

Когато зрението ѝ се възвърна, усети на езика си сладостта на откъсването. Пръстите ѝ трепереха от желание да усетят гърлото му под себе си. Стисна здраво вестника и той се смачка под дланите ѝ.

Вдигна поглед. Вестникарчето я гледаше втренчено.

— Кои са тези? — попита тя и разглади вестника.

— Семейството Ван Слайк, издателите на списанието „Ню Йорк Глоуб“. Обикалят из копторите на Ню Йорк.

Пропусна заглавието и прочете за желанието на семейството Ван Слайк да помага на бедните в Ню Йорк; най-после намери, каквото търсеше. Мъжът с тях бе наречен просто, Арчър, главен редактор.

Може да е той. Доколкото знаеше за миналото му, всичко пасваше идеално. И все пак, не можеше да бъде сигурна. Струваше ли си да заминат за Ню Йорк, за да се увери?

Както разглеждаше замаяна снимката, тя си тръгна.

— Хей! — извика момчето. — Струва десет цента!

— Десет цента!? — извика тя. Цената бе скандална за един вестник.

— Струва повече, защото идва чак от Ню Йорк. Но повярвайте, госпожо, струва си парите.

Струва си парите. Ако Арчър е този, когото тя бе търсила цели осем години, цената нямаше значение.

Плати на момчето и тръгна обратно. Някъде там се чу последният сигнал за нейния влак. Не му обърна внимание и се върна на касата. Постоя на опашката в зелената рокля с пера. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Нямаше значение, че одеждите ѝ привличаха втренчени погледи. Само едно бе важно: тя бе преоткрила целта си. И знаеше какво да прави.

Когато редът ѝ дойде, плъзна билета през гишето и попита:

— Кога е следващият влак за Ню Йорк?

1

Внезапно тълпата се раздели на две и... ето го и него! Бат Мастърсън^[1], гордостта на Канзаската граница, стоеше сред плюшената гостна на нюйоркския дворец.

Зрелището бе нелепо. Богаташкият елит на Ню Йорк, лъскавите фракове и натежалите от бижута вечерни рокли го бяха наобиколили като кученца, които се боричкат за някоя кост. Саранда знаеше, че е в крайно рисковано положение, което изисква от нея да бъде незабележима и проникателна и да мисли бързо — само така можеше да предотврати всяка неприятност. Но тези качества ѝ бяха присъщи по природа. А опасността я възбуждаше не по-малко от предизвикателството.

Тя не допускаше този тъй желан гост да я пропъди нарочно. Но кой можеше да каже какво ще се изплъзне от устата му, когато я познае? В края на краищата, в този град той единствен знаеше коя е тя.

Неговата привлекателност бе неукротима и дръзка. Такъв го бе запомнила. Може би годините го бяха направили по-красив, защото вече не изглеждаше такова момче. С две години по-млад от нейните двадесет и пет, той продължаваше да излъчва онази дяволитост на Хък Фин, която го бе направила любимец на границата. Носеше същия къс черен перчем, сресан на крив път, и гъстите, но спретнато подстригани мустаци. Челото му си бе все така високо, а бузите — все така хлътнали. Беше среден на ръст, строен, но усилията по границата бяха направили тялото му жилаво. Открай време придирчив към външността си, той се обличаше съгласно странните си разбирания за франт. Но сега бе туширал доста образа си; бе изоставил ярките цветове и мексиканския шарф. Гардеробът му бе пълен с тях преди две години, когато се запозна с него. Заместил ги бе с черен костюм на предприемач. Изглеждаше някак тромаво сред блясъка на нюйоркското общество — сякаш не беше мъжът, който можеше с една ръка да помете пълна кръчма пияни каубои някоя събота вечер.

Все тъй носи бастуна с позлатената дръжка, забеляза тя. Най-напред се подпираше на него, след като го простреляха в едно сбиване за някакво момиче в една кръчма. Сега бе станал символ — като всичко останало. Никой не можеше да размахва бастун като Бат. Но тя бе забравила оня студен, прицелващ се поглед на светлосивите му очи. Той можеше да предизвика трепет у всяка жена или, блеснал като стомана, да накара сърцата на най-грубите мъже да примрат.

Погледна я с безстрастното одобрение, с което би дарил всяка хубава жена. За момент изглеждаше, че не я е познал. Но след миг лицето му се промени. Учудване смекчи чертите му и той пристъпи импулсивно към нея.

— Саранд...

— Сара — поправи го тя със съвършен средноатлантически американски акцент, който изобщо не бе неин. — Сара Вурс, господин Мастърсън — повтори тя; искаше той да схване намека.

Той я разгледа за момент. Не беше съвсем сигурен. Тя винаги е била хамелеон, два пъти не изглеждаше по един и същ начин, освен ако не искаше да го направи нарочно. Никога не бе познавал такава жена. Тя владееше забележителната способност да се превръща в каквото пожелае. Можеше да стане най-очарователната жена на някой купон или да изчезне в тълпата със същата лекота. Сякаш менеше цвета на кожата си според облеклото. Очите ѝ изглеждаха понякога сини, друг път — сиви или даже зелени, в зависимост от целта, която преследваше. На дарбата ѝ да става невидима пречеше само тази сребристоруса коса. Цветът ѝ бе тъй бляскаво уникален, че се налагаше да носи перука, когато искаше да скрие самоличността си. Лицето ѝ бе от онези, които би желал да гледа през цялото време. То се променяше като планински връх, чиято красота и цветове се менят с движението на светлината.

Сега бе облечена в златисто и приличаше на нещо, за което конквистадорите биха се сражавали и умирали. Чертите ѝ изглеждаха променени, лицето ѝ като че ли бе по-широко, отколкото си го спомняше — без съмнение резултат от майсторски грим. Но косата ѝ си беше нейната, с цвят на лунна светлина; меки къдрици украсяваха млечнобелия сатен на голите ѝ рамене. Очите ѝ изглеждаха тъмни, загадъчно сини, блеснали като в прикрита усмивка, като тайна парола, предназначена само за него; гледаше го внимателно какво ще направи.

Устните ѝ, толкова съблазнителни както винаги, бяха разтворени в усмивка от типа „ела ме изяж“; белите ѝ зъби блестяха като игриво предизвикателство към него. Всичко по нея бе като на истинска аристократка, за каквато тя без съмнение се представяше. Но не можеше — или не си беше дала труд — да прикрие пленителната си чувствена женственост, която смекчаваше вътрешния ѝ огън и решителността ѝ. Тя създаваше впечатление на сочна, охотно предлагана плът, макар в същото време да бе недостъпна. Като подарък, който човек може да отвори само ако е доказал, че го заслужава.

Той можеше да направи само едно: да внимава да не я грабне в прегръдката си и да не изкрещи от радост, както умеят само на Запад. Но държанието ѝ... и ръкавицата, която очевидно му бе хвърлила, го държаха на почетно разстояние.

— Не сме ли се срещали по-рано? — подразни я той. Изпитваше я; искаше да види дали ще трепне пред публиката.

Тя не почака и миг.

— Не мисля, господин Мастърсън. Щях да запомня мъж с вашата... репутация.

Устните ѝ, произнесли тези думи, ги направиха да прозвучат така, сякаш неговата репутация е изтъкана от приключения, в които тя не би и сънувала да участва. Но той я познаваше добре и схвана тънкия намек. Саранда знаеше: на славата на Бат като непобедим юрист може да се вярва точно колкото тя беше почитаемата Сара Вурс. Но той имаше и друга, по-заслужена репутация — че остава лоялен към приятелите си и ги закриля, без да се интересува от коя страна на законовата барикада стоят в момента. С мекия, влажен блясък на очите си тя му каза, че разчита на неговата помощ в този момент.

— Но кажете ми, господин Мастърсън, — продължи игриво тя — как ви харесва Ню Йорк?

— Харесвам го много, госпожице... Мурс, нали? — Той вдигна вежда и ѝ върна предизвикателството.

— Вурс, господин Мастърсън — поправи го тя с разбираща усмивка. — Холандско име.

— Ами... много приятно... и неочаквано.

— Така ли? Пък аз си мислех, че човек с вашия огромен опит ще да се е научил да очаква неочакваното.

— Поканата да дойда в Ню Йорк бе съвсем неочаквана. Винаги съм искал да бъда в този град... — Нещо му дойде наум и той впери поглед в нея. — Кажете, вашето присъствие тук няма нищо общо с моето, нали?

Всички наоколо ги гледаха. Тя бе най-красивата жена на вечерта, а той — почетният гост. Съзнавайки това, тя му хвърли свенлива, женствена усмивка (която съвсем не беше нейна) и се изчерви по оня очарователен начин, по който дамите в моден Ню Йорк се преструваха, че не флиртуват с хубавите мъже.

— Какво общо би могло да има, господин Мастърсън? Не ставайте глупав! Какво влияние бих могла да имам върху вестник „Глоуб“?

Кое то значеше, че цялата история е устроена от нея. Това бе смайващо разкритие. „Ню Йорк Глоуб“ бе един от най-влиятелните вестници в страната. Когато му телефонираха в Додж-сити с предложение да посети Ню Йорк за една седмица, като му платят всички разходи и огромен хонорар, срещу специално интервю за приключенията му по границата, той бе поласкан. Разбираемо. И съвсем мъничко объркан. Славата му не се простираше по-далеч от Канзас и някои райони на Тексас и Колорадо. Не можеше да си представи как им е дошло наум да го потърсят. Но той си беше авантюрист и нямаше намерение да откаже на толкова изгодно предложение.

Сега всичко си дойде на мястото. Или поне му стана ясно защо са го повикали. И макар гордостта му да бе накърнена от истината, новата среща със Саранда бе повече от компенсация.

Но как бе уредила тя пристигането му тук? И с каква цел?

— Там, откъдето идвам — каза провлечено той, питайки се дали е възможно до пробие бронята — не винаги можете да кажете кой има влияние и кой няма. Хората си сменят имената като ризи. В Додж хората си сменят самоличността толкова често, че всички имена се приемат като фалшиви. Стана така, че даже не питаме никого как се казва. Просто казваме: „Как искате да ви наричат?“

— Настина ли? Додж сигурно е опасно място — с толкова много разбойници, които дебнат.

— Опасно ли, госпожо? — Той се ухили; спомни си някои от прославените й лудории в Додж. — Мисля си, че жена като вас би се

справила.

— Жена като мен ли, господин Мастърсън? Оставена на милостта на всичките ония главорези...?

— Като правило мъжете на границата уважават жените. Аз даже познавах една-две, които използваха този факт в своя полза.

Колко още мога да продължа така, чудеше се той, без тя да се загърчи?

— Една от тях — каква красавица беше само! — бе най-добрата в бизнеса. Бе толкова известна в подземния свят, че самото ѝ име навяваше страхопочитание в сърцата им. Тя въртеше всичките грубияни от Додж около малкото си пръстче.

— Абсолютен скандал! Трябва да ни разкажете за нея. Наистина ли беше най-добра от всички, които познавате?

Погледът му срещна одобрително нейния. Той каза тихо:

— Нещо повече.

— И какво стана с нея? — провокира го самоотвержено и безстрашно тя; чак дъхът му спря.

Той осъзна отново, че всички тези хора наоколо слушат с настървение всяка негова дума и нищо не пропускат. Огледа пищната обстановка, почуди се какво дири тук и отговори искрено:

— Това е нещо, което бих искал да узная, мила госпожице.

---

[1] William Barclay („Bat“) Masterson (1853–1921) — американски граничар бил заместник-началник на полицията в Додж Сити, Канзас (1888); известен комарджия — Б.пр. ↑

2

Едър мъж на около петдесет с увереното държане на човек, който си знае мястото в този свят, пристъпи към тях.

— Господин Мастърсън, виждам, че сте се запознали с моята бъдеща снаха, госпожица Сара Вурс.

Бат погледна Саранда, после отмести поглед към човека, който стоеше до него, сякаш не вярваше на ушите си. Джаксън ван Слайк бе един от най-богатите и най-влиятелните мъже в Ню Йорк. Именно неговият вестник, „Ню Йорк Глоуб“, беше спонсорираше пътуването на Бат на изток в замяна на специално интервю. За Бат Ню Йорк бе непознат, но не му потрябваше много време да разбере, че неговият домакин владее лично доста тлъсто парче от града. На границата биха казали, че е достатъчно богат, за да му казват „мистър“.

Бат се огледа. Обстановката бе импозантна. Дворецът на семейство Ван Слайк на Пето авеню се славеше с високите си сводести тавани и с анфиладите една от друга по-красиви стаи. Масите и камините в цялата къща бяха украсени с делфтеки порцелан в синьо и бяло и със завидна колекция от холандски сребърни, бронзови и кристални дреболии. Студените теракотни подове бяха постлани със старинни холандски килими. По стените висяха гоблени. Картини на Рембранд, Вермеер, Ян Стийн и Франс Хале бяха окачени ей така, като семейни портрети. Препълнен с цветя и палми, дворецът бе тих, спокоен, подреден и ведър.

Без съмнение, обитателите му живееха по начин, който малко хора смееха даже да си представят. След пристигането си в Ню Йорк Бат бе свършил много работа. Джаксън ван Слайк бе наследил много пари от баща си, но бе натрупал още повече в състезанието с Джон Астор за изкупуване на всеки продаван имот в Манхатън. За разлика от покойния Астор обаче, Джаксън бе убеден, че на града трябва и да се дава. Това направи семейството му силно в новата родина. Всички уверяваха Бат, че той е преди всичко и най-вече филантроп.

Да, тази къща бе крайно интересна за Саранда Шървин, наследницата на цяла фамилия измамници и крадци. Точно тук трябваше да се появи.

— И кой е щастливецът? — попита Бат.

— Аз имам честта! — каза вдървено някакъв млад мъж, който се приближи до Саранда.

— Синът ми Уинстън — гордо го представи Джаксън ван Слайк.

Бат се обърна. Искаше да огледа човека, който бе спечелил ръката на Саранда; това не му се бе удало на него самия. Уинстън бе на двайсет и шест, но косата му вече бе доста прошарена и му придаваше сериозния вид на по-възрастен човек. Външността му веднага издаваше принадлежността към семейството Ван Слайк. Лицето му бе деликатно и открито като на баща му, но доверчиво по начин, който не може да се очаква от сина на толкова богат човек. Очите му имаха цвят на фин аквамарин. Носеше очила с телени рамки. Изобщо, раним като пеленаче, реши Бат. Когато погледна Саранда, Уинстън се изчерви, сякаш още не можеше да повярва на късмета си.

— Господин Ван Слайк — поздрави учтиво Бат, — значи се впрягате в брачния хомот?

Уинстън бе поразен.

— Хомот? Ами да, така мисля. Другата седмица. Може би ще ви бъде възможно да продължите престоя си тук и да дойдете на церемонията. Ще ни бъде драго да бъдете наш гост.

— Ами... Това е нещо, за което даже бих си платил, само и само да го видя... Само че задълженията ми като шериф... — Гласът му замря, когато погледна отново Саранда. Искаше я, както винаги я бе искал. Някога я бе обичал, но тя го отхвърли и той отдавна се бе примирил. И все пак, тя бе най-влудяващо съблазнителното създание, което някога бе познавал. Какво ли бе намислила този път?

Саранда го стрелна с очи през рамо. Той разбра: неуловимият поглед бе предназначен само за него. Тя стоеше под портрета на някаква жена, която толкова много приличаше на нея, че Бат няколко пъти мести поглед от портрета към Саранда. Не вярваше на очите си. Най-последно я попита с пресипнал глас:

— Това не си ти, нали?

— Това е майка ми — обясни Уинстън. — Лалита ван Слайк.

— Извинете ме, че се бях втренчил така. Толкова прилича на вашата... Би могла да бъде госпожица Вурс.

В очите на Уинстън светна обич, когато се обърна от портрета към годеницата си. Баща му обясни:

— Жена ми почина, когато Уинстън бе още бебе. Сара влезе в живота ни и я замести така, както никоя друга жена не би могла.

Очевидно бе, че фамилията Ван Слайк бе обикнала Саранда дълбоко. Бат не можеше да каже кой от двамата я гледа с повече любов в очите. Най-учудващо бе обаче, че тя им се усмихваше с не по-малка и, както изглеждаше, истинска обич.

Джаксън наруши напрегнатото мълчание.

— Скъпа, ти знаеш, че помолихме господин Мастърсън да дойде и да разкаже на нашите читатели за живота си на границата.

— Значи искате да говорите с Арчър, господин Мастърсън — каза тя.

Бат я наблюдаваше внимателно. Зад тази история сигурно се крие повече, отколкото тя показва. Саранда искаше той да се срещне с онзи Арчър; той пък искаше да разбере защо.

— Да, той трябва да се появи всеки... — Джаксън се обърна към другия ъгъл на залата, където бе настъпило някакво раздвижване.- А, ето го и него.

Малката група хора се обърна с възбуден шепот към човека, който бе влязъл току-що. Той бе висок и дяволски красив. Гъстата му черна коса бе къдрава и разрошена; всяка от присъстващите жени би искала да посегне и да я оправи. Общото впечатление бе, че това е човек на неудържимото действие, когото няма как да не забележите, щом е влязъл в стаята.

Погледът на Арчър се плъзна над главите на почитателките му и спря на Саранда. Премреженият му поглед я обгърна с интимност, която граничеше с нахалство, смело и собственически, а красивата му уста се изкриви в бавна, безсрамна усмивка.

Бат погледна към Саранда, смаян от израза на лицето ѝ; тя се взираше в новодошлия с блеснали очи, едрите ѝ гърди се повдигаха и спадаха експлозивно. Кожата ѝ порозовя и тя изглеждаше още по-хубава, ако това изобщо бе възможно. Сякаш с пристигането на Арчър бе оживяла внезапно. Бат си мислеше, обиден и по-изненадан, отколкото му се искаше да признае: тя изглежда като влюбена жена!

Вгледан в изгарящата чувственост на очите ѝ, той усети, че се втвърдява. Саранда казваше замислено:

— Арчър е легенда като вас. По свой начин.

— Не се съмнявам — изръмжа Бат, почувствал, че вече не е централната фигура на вечерта. — Но кой е той?

— Арчър? — попита Джаксън, сякаш не допускаше някой да него познава. — Ами той е човекът, който направи от „Глоуб“ това, което представлява днес. Той е главният ми редактор, дясната ми ръка и, ако трябва да говоря и за това, ще стане и мой осиновен син. Той ще ви интервюира през седмицата.

— Изглежда като излязъл от някой роман — каза Саранда и хвърли на Бат втренчен поглед. — Пристигна отникъде преди три години и превзе Ню Йорк с щурм.

Джаксън обясни:

— Всъщност Арчър ми предложи да ви доведе в Ню Йорк.

— Значи съм му задължен. Има ли малко име?

Саранда се усмихна.

— Никой не знае. Във вестника пише под името „М. Арчър“.

Млада дама с тъмни къдрици и яркорозови бузи каза сънливо:

— Веднъж чух някой да го пита какво значи това „М.“ И знаете ли какво отговори? Голям сладур! Просто хвърли една от онези негови усмивки и каза: „Мистър“.

Засмяха се одобрително. Сякаш без да разберат, бяха добавили към живота си още приятен аромат. Бат се обърна към Саранда с изпитателен поглед.

— Доста тайнствен човек — каза тя. — Говори с едва доловим британски акцент, но никой не знае кой е той всъщност.

И това е някаква следа, помисли си Бат. Обикновено самата Саранда говореше с британски акцент, но умееше и да го скрива с невероятно умение. Значи Арчър е англичанин, също като Саранда. И какво ли значи това?

— Мисля си — каза друга млада жена, — че е обеднял благородник. Говори като принц.

Саранда се ухили ликуващо, а Бат подсвирна, впечатлен:

— Е, изглежда е човек, който не се нуждае от подпалки, за да запали пожар. — Изгледаха го недоумяващо, като че ли говореше на чужд език. А той обясни: — Нямам търпение да се запозная с него.

Устата на Саранда трепна.

— Струва си, уверявам ви Джаксън — каза добродушно:

— Е, да отидем при него. Май че се нуждае от спасител.

Някакъв мъж бе застанал до Арчър и му говореше тихо и напрегнато. Прекосиха стаята и отидоха при тях. Мъжът бе едър и властен; това и безупречно скроеният му фрак показваше, че е богат и с положение. Като много от важните клечки на своето време, той показваше пълнотата си като значка, сякаш за да каже на света, че може да си позволи да има всички хубави неща в този живот, в това число и храна колкото поиска. Беше почти съвсем плешив. Имаше само няколко самотни кичура рижа коса, но компенсираше с огромни бакенбарди, които почти се сливаха на брадичката му.

— Бихме могли да поговорим по-късно за това, Сандър — каза успокоително Джаксън. — На четири очи.

Човекът замълча с нещастен израз на лицето, но очевидно очакваше да хване Джаксън насаме. Джаксън ги представи:

— Господин Мастърсън, позволете да ви представя Сандър Маклауд, един от нашите изтъкнати бизнесмени. А това е Арчър.

Арчър пристъпи напред с дръзка, самоуверена усмивка. Беше се отърсил от сблъсък с Маклауд, сякаш бе нещо маловажно.

— Шериф Мастърсън, за мен е голямо удоволствие да се запозная най-после с вас. Извинете ме, че не ви посрещнах на гарата. Вестникът ми отнема повече време, отколкото бих искал понякога.

Той протегна голямата си ръка. Бат я стисна и се възползва от възможността да го разгледа по-подробно. Бе на около трийсет и пет, елегантно облечен като всички останали мъже. Черният фрак и снежнобялата риза правеха матовия цвят на кожата му съвършен. Но в него имаше нещо различно. Изпод блестящата си външност той излъчваше сила и мъжественост. В орловия му нос, в изпъкналото чело, в тъмните, блеснали като среднощно небе очи, пронизващи като копия, се отразяваше стаена мъжка сила. Долната му челюст бе изваяна и твърда като гранит. Макар че беше гладко избръснат, Бат усети как отдолу напират тъмна четина. Устата му бе голяма, твърда и чувствена, а зъбите — толкова бели и силни, че напомниха на Бат за вълк. На двете си бузи имаше трапчинки, но не скромни, големи колко върха на пръста, а дълга, вертикални гънки; когато се усмихваше, те му придаваха хитър и дяволит вид. Това бе арогантна усмивка,

безмилостно самоуверена гримаса; съчетана с пронизващия му поглед, тя караше присъстващите дами да разперват несъзнателно ветрилата. Да, въпреки очарованието на присъствието си, макар въздухът около него да прашчеше от завидна жизненост, той гледаше Бат като че ли бе единственият човек в залата.

Говореше очарователно, сякаш нищо не можеше да му достави по-голямо удоволствие от здрависването с канзаския юрист, когото бе очаквал през цялото време. Бе минал през струпаните в залата хора с елегантна лекота, като да се бе родил с нея. Но имаше нещо озадачаващо... На Бат му се струваше, че изглежда повече като циганин, отколкото като английски джентълмен. Това можеше да обясни и мургавия цвят на кожата му, и това, че прилича на пират.

— Вашето посещение ще да е много интересно, господин Мастърсън — каза Саранда с американския си акцент. — Мисля, че господин Арчър е замислил някои забавления.

— Естествено, ще направим обиколка на града — каза Арчър с подкупваща усмивка. — Ще ви покажем и вестника, ако това ви интересува. Утре вечер има благотворителен маскиран бал за Музея на естествената история. Мадам Зорина също ще бъде там.

— Коя е мадам Зорина? — попита Бат.

Пълният мъж, който одеве бе притиснал Арчър, изскочи от мрачното си настроение и се включи в разговора.

— Мадам Зорина — каза той — е най-известната гадателка в света. Дошла е чак от Унгария, за да бъде с нас утре вечер. Това е голяма чест.

— Задължен съм за всички тези почести — каза Бат, който не даваше и пет пари за мадам Зорина. — Но се питам... просто от любопитство... — Той погледна Арчър. — Защо ги оказвате на мен?

— Защо на вас? — Гласът на Арчър бе толкова нисък, че чак боботеше в гърдите му. Леко украсен с аристократичен британски акцент, той бе антитеза на нежния, женствен брътвеж на повечето мъже англичани. Беше агресивен, решителен, енергично настъпателен, като цялото му същество. Когато говореше, той сякаш хипнотизираше с гласа си.

— Все едно, че питате защо Дивия Бил! Или Бъфало Бил Коуди!

[1] Нед Бънтлайн^[2] може да е създател на основната идея, но тя се е превърнала в образ, който запалва огъня на въображението ни.

Самотният мъж, застанал на огряната от слънцето улица с револвер в ръка, повел самотна битка за законност и ред в Додж-сити, най-трудния от всички градове. От това са направени легендите, шериф Мастърсън.

Бат се изчерви.

— Е, не всичко е толкова блестящо — призна си той. — Обикновено гоня конекрадци.

— Не бъдете толкова скромни. Ние се нуждаем от герои, шерифе, както се нуждаем от музика, за да успокоим душите си, и от големи картини, за да си почиват уморените ни очи. Животът е скучен, ако няма в какво да вярваш. Героите ни вдъхновяват. Карат ни да мечтаем да се издигнем на висотите на тяхната слава, да преминем отвъд дребнавостта на своите наклонности и да направим нещо благородно за общо добро. Вие, шериф Мастърсън, означавате за нас, масите, толкова, колкото и Шекспир, и Сара Бернар.

Смаян от тази похвална реч, Бат се огледа към грейналите лица наоколо, приели вече толкова убедително разказаната легенда за факт. В Ню Йорк бе настъпила ерата на културата и науката, но през февруари 1878 г. по улиците на Западен Канзас все още пълзяха въоръжени хора и да убиеш човек преди закуска бе нещо обикновено. Всички бяха заредени с такива истории и сега бяха повярвали.

— Никога не съм мислил по такъв начин — ухили се той. — Ей богу, Арчър, искам да стисна ръката ви!

Избухнаха аплодисменти, когато Арчър благоволи да протегне ръка. Застигнат от така съчинената приказка, Бат я стисна. Саранда сви уста.

В съседната бална зала засвири квартет и предостави на Бат чаканата възможност. Той се обърна към Уинстън и каза:

— Моля за честта да потанцувам с вашата годеница, господин Ван Слайк, ако е удобно.

— Разбира се!

Взел Саранда в ръце, той я завъртя на безопасно разстояние от тълпата и попита:

— Какво става тук?

Тя го удостои с безлична, изкуствена усмивка, предназначена за околните.

— Очарователно посрещане на отдавна загубен приятел, трябва да кажа.

С естествения за нея британски акцент гласът ѝ звучеше съвсем различно — лек като полъха на бриза, възбуждащ, много чувствен.

— Не ме будалкай, гълъбче. Пробутваш ми разни номера, а аз искам да зная какво значат те, преди да съм пуснал езика си в ход!

— Не мога да говоря сега, Бат. Освен това, много е сложно за разказване. Само след минута ще пристигне Уинстън. Винаги го прави — каза бързо тя.

— Доколкото виждам, всички тези мъже са влюбени в теб.

— До един. — Тя се засмя на сърдитото му лице. — Не се цупи, скъпи. Утре ще намеря начин да ти разкрия всичко.

— За човек с вързани крака чакането до утре е прекалено дълго.

— Моля те, кажи ми: какво те смущава? — Сега усмивката ѝ бе дразнеща. Правеше ѝ удоволствие да го будалка.

— Не забелязах особено вълнение, когато гледаше годеника си. Но ей богу, очите ти светнаха, когато оня приятел Арчър се появи. Какво става тук?

На дансинга дойдоха и други двойки и се завъртяха около тях. Саранда доближи уста до ухото му и се изповяда:

— Арчър е мошеник. — Гласът ѝ се пречупи от вълнение. Сетне тя се отдръпна и се взря в очите му в очакване на реакцията.

— Мошеник? Кой е той?

Тя се огледа. Искаше да е сигурна, че никой не ги гледа. Уинстън вече бе тръгнал към тях; криволичеше между танцуващите двойки с намерение да ги прекъсне. Преди да го достигне обаче, тя прошепна разпалено:

— Той е най-черният проклет измамник, който Англия е произвела някога. А аз съм тук, за да го унищожа!

---

[1] William Frederick Cody (1846–1917) — американски граничар, скаут и артист, наричан още „Бъфало Бил“ — Б.пр. ↑

[2] Ned Buntline е псевдоним на Edward Zane Carroll Judson (1823–1886) — американски писател, автор на приключенски романи — Б.пр.

↑

3

Бат се стресна, събуди се и посегна към пистолета, който оставяше винаги да виси на таблата на леглото. Кобурът си беше там, но пистолет нямаше. Разтревожен, той седна в леглото и се втренчи във видението пред себе си.

Саранда седеше в долния край на леглото му в бяла дантелена нощница и прозрачен халат, който падаше на меки дигли. Някак бе успяла да запали малка газена лампа; светлината ѝ не бе по-силна от тази на звездите. В едната си ръка държеше револвера, а в другата — патроните. Полюлявайки оръжието с два пръста, тя прошепна с предизвикателна усмивка:

— Това ли търсиш? — На дланта на другата ръка подхвърляше патроните като зарове.

Свалила грима, тя изглеждаше млада, свежа и обезоръжаващо естествена. Чувствеността ѝ бе вродена, а не заучена. Кожата ѝ сякаш гореше с вътрешна светлина и излъчваше странен, тревожещ дъх на невинност — като се има пред вид „работата“ ѝ и прекалено очевидният факт, че седеше на леглото му посред нощ в нощница, която не скриваше почти нищо от женствената ѝ фигура. Потъналата в сянка ямка между гърдите ѝ привлече погледа му. Не му остана време да се почуди дали ще може да види зърната ѝ през дантелата, защото забеляза нещо не по-малко важно. Тя бе напъхала в корсажа си няколко новички банкноти — от онези, които му бе дал Джаксън ван Слайк. Погледна към тоалетката. Портфейлът му бе преровен; няколко от същите нови банкноти се подаваха отстрани, като да бяха върнати там набързо.

Саранда проследи как погледът му се връща към деколтето ѝ и се засмя тихо.

— Помислих си, че ще е честно да делим печалбата, защото аз уредих идването ти тук. Считай го като комисионна за направени услуги.

Същата Саранда от едно време. И все пак изглеждаше съвсем различна от жената, с която бе прекарал вечерта в присъствието на други хора. Нямаше я изтънчеността на Сара Вурс. В светлината на лампата сребристите й коса висеше около лицето и по раменете й несресана, като ореол от лунни лъчи. Очите й изглеждаха по-светли, сивкаво-сини, като дим. Бяха огромни за това лице, предизвикателни с далечната си тайнственост и с насмешливата си чувственост. Тя бе по-свежа, по-смайващо красива без тържествения „костюм“, в който бе облечена вечерта.

— Как влезе тук? — попита той. Още не се бе събудил напълно и не бе убеден, че не сънува. Намираше се в една от многото стаи за гости в двореца на Ван Слайк. Както винаги заключи вратата, преди да си легне. Знаеше, че тя остава за уикенда като домакиня на гостите, останали да преспят. За да влезе при него, е трябвало да се промъкне по коридора от своята стая, без да я усетят. После се е справила с бравата, запалила е лампата, преровила е портфейла му, взела е пистолета и е извадила патроните от него. И през цялото това време той е спал. По необходимост спеше много леко и винаги бе готов да извади оръжието при най-лекия шум. През всичките години на границата бе живял заобиколен от груби мъже и никога не бе позволил да го нападнат изневиделица. Бе обезпокоен от възможностите й, демонстрирани току-що.

Тя му показва малка стоманена пила и пошепна усмихнато:

— Хитростите на занаята. Но ти ме разочарова, скъпи. Мислех си, че ще си щастлив да ме видиш.

Той погледна надолу към дългите си долни гащи. Бе в неудобно и неизгодно положение.

— В такава ситуация човек може и да бъде убит. А ако твоят годеник дойде да те търси и те намери в моята стая?

— Това прави цялата история още по-забавна. Но не бива да се тревожиш. Ако говориш тихо, никой няма да разбере. Освен това Уини е прекалено голям джентълмен, за да дойде в стаята ми преди сватбата. О, Бат, толкова ми е хубаво, че те срещнах!

Тя пропълзя по леглото му, обви ръце около него и го прегърна силно. От нея се носеше освежителен аромат на чистота, но без отблъскващата миризма на парфюм. Той си спомни, че едно време тя никога не се парфюмираше, особено ако трябва бързо да изчезне.

Веднъж му каза, че някакъв мъж бил хванат, защото ограбената от него жена познала миризмата на одеколона му.

— Мислех си, че ще говорим утре — каза той. Не смееше да я докосне. Беше забравил колко е нежна и колко изкушаваща е кожата ѝ.

— Вече е утре! Как си представяш нашия разговор на закуска, в присъствието на другите гости?

Той се пресегна, махна ръцете ѝ от шията си и я отдалечи от себе си.

— Нека те погледам.

Тя стана права и разпери ръце за огледа.

— Ти си все така най-красивото нещо отсам Великия вододел!^[1]

С инстинктите на жена, която познава силата на своята чувственост, тя се завъртя, за да може да я разгледа добре,

— Значи смяташ, че изглеждам добре? Модата се промени откакто те видях за последен път. Страхувам се, че тези впити парцали не ми подхождат. Имам страхотно закръглено дупе, което все иска да се покаже, когато вървя. Подхожда много повече на рокля с турнюр. Как мислиш, Бат? Наистина ли тялото ми е прекалено старомодно?

Тя захвърли дантелен халат на пода и направи няколко крачки към вратата, за да може той да види всяка извивка на полюляващото се задниче, съблазнително очертано под прилепналата дантела. Той изстена мъчително, когато разбра, че под нея няма нищо. Тя спря и го погледна през рамо, развеселена от намръщения му поглед.

— Проклета изкусителка! Имаш най-прекрасното... дупе от всички жени на света и го знаеш!

Изящните ѝ ръце погалиха нежно задните ѝ части.

— Всъщност задникът ми, на мода или не, е най-красивото нещо в мен. Жалко, че в наше време не може да се показва.

Бат се потеше. Обичаше я, разбира се. Беше я обикнал още когато се втурна в живота му като звезден дъжд. Но той знаеше, че не е за нея. Тя провокираше измамника в него — оня, който гледа и вълкът да е сит, и агнето да е цяло и прилага закона според това кой носи значката. В онези ранни години считаше себе си за изпечен мошеник, но срещата с легендарната Саранда Шъруин му показа бързо какъв аматьор е всъщност. Започна да мисли за нея по нейния начин — като за връх на върховете, величество в занаята. Не че не се беше опитал да я постигне. Направи всичко, каквото можа, да я вкара в леглото си.

Когато най-после задоволи желанието му онзи пръв и единствен път, тя му доказа онова, за което го бе предупреждавала през цялото време. Колкото и да му бе неприятно да го признае, като жена тя му дойде прекалено много. И той го знаеше.

За да смекчи удара, Саранда му призна, че никога не се е влюбвала. Не била способна да се влюби, така му обясни. Виждала била мъжете само като партньори в престъплението (като Бат) или като обекти за оскубване.

Разбрал, че нямат бъдеще като мъж и жена, той игра ролята на брат, която тя му бе определила. И, колкото и странно да бе, правеше го с удоволствие — най-малкото в нормални условия. Но не я беше виждал дълго време. Сега, докато я гледаше в стаята си, толкова зряла, тъй сладка, тъй дяволски съблазнителна, ръцете внезапно го засърбяха да се пресегне и да докосне разкошния задник, който тя галеше. Близостта на почти разголеното ѝ тяло подложи на изпитание задръжките му.

Той преглътна мъчително и каза много тихо:

— Облечи си халата, мила. Да не си мислиш, че съм от камък?

Погледът ѝ се смекчи и тя облече халата.

— Сигурно е жестоко от моя страна да те измъчвам така. Правя го само защото зная, че чувствата ти към мен бяха всъщност само сляпо увлечение. Някой ден ще намериш жена, която да те заслужава и ще ме забравиш напълно.

Не му се искаше да продължават този разговор.

Навън в коридора се чуха стъпки. Двамата замръзнаха, втренчени във вратата. Бат вече мислеше какво ще каже, ако ги хванат, когато стъпките отминаха нататък. Тялото му се отпусна и той въздъхна облекчено.

Саранда се обърна към него с доволна усмивка. Вбесяваше го с хладнокръвието си.

— Защо ме доведе тук? — попита той рязко. — Изглежда е струвало доста усилия.

Тя сви рамене, сякаш това е било най-лесното нещо на света.

— Все едно те се канеха да доведат някой стрелец. Аз само подхвърлих идеята на Уини, а той я подаде на... Арчър. Помислих си, че щом се канят да доведат някого, този някой можеш да бъдеш и ти. Като зная какъв играч си, допуснах, че би могъл да използваш парите.

Съмнявах се, че имаш нещо против да пишат за теб. Но исках да те видя пак. Липсваше ми. Това беше най-важното.

— Поласкан съм. — Той погледна нервно към вратата. — Виж, защо не ми кажеш какви са намеренията ти, преди да са дошли да те търсят? Ще го направиш ли? С оня колт в ръка?

Тя му подаде пистолета. Бат започна да го зарежда с патроните, а тя се загърна в дантелената роба, седна на леглото му и кръстоса крака.

— Откъде да започна?

— Започни от Арчър. Кой е той?

— Мейс Блакууд.

Каза го, сякаш трябваше да значи нещо за него.

— Блакууд... Защо ми звучи познато?

— Блакууд са фамилия от мошеници, стара колкото моята — най-малко триста години. Двете семейства враждуват от също толкова години. Стана традиция да се надхитрява другото семейство, за предпочитане без то да знае, че е измамано. Докато Ланс Блакууд премина границата.

— Кой е Ланс Блакууд?

— Братът на Мейс. — В гласът ѝ прозвуча презрение. — Не мога да ти разкажа всичко. Достатъчно е това, че Блакууд са възплъщение на злото.

— Не са като твоето семейство, значи.

Тя се наведе напред и каза тихо, сякаш се бранеше:

— Може да произхождам от дълга редица крадци, както Мейс Блакууд, но ние, семейство Шъруин, имаме кодекс на честта, който никога не нарушаваме. Никога не мамим хора, които не го заслужават, нито крадем от тях. За повече от триста години не сме убили човек, за да вземем каквото искаме. Имаме стил и финес. Майка ми гледаше на аристократите.

— Сладурче, няма нужда да оправдаваш семейството си пред мен.

— Не ги оправдавам. Само изтъквам решаващата разлика. Блакууд не само са способни на убийство. Те убиват, докато си свалиш шапката. Бат, Ланс Блакууд уби моите родители.

— Разбирам — каза тихо той. Знаеше какво значат родителите за Саранда, особено баща ѝ, и колко я беше наранила загубата им на крехката възраст тринайсет години.

— Той обвини майка ми и баща ми, че са убили неговите родители. Разбираш ли, те бяха захванали най-голямата афера в живота си. Ланс трябваше да се представи за син на богат американец в една екскурзия по Нил. От онези специални екскурзии, нали разбираш, на които като гости се канят аристократи. Неговата задача беда открадне от гостите колкото може повече скъпоценности. Но нещо тръгна накриво. Както бе планирано, той отвлече истинския американец, но вместо да го освободи след като свърши работата, той го уби. Моите родители научиха и уведомиха властите. Блакууд бяха преминали границата — бяха извършили убийство. Баща ми беше непреклонен — добрият измамник никога не прибегва до насилие; ако си знаеш занаята, не се нуждаеш от него. Така че той прекрати работата, преди някой да пострада. В резултат на това трима от тях бяха затворени. Ланс избяга, без съмнение с помощта на брат си Мейс, но родителите им бяха обесени. Светът не загуби, разбира се, но те бяха охулени из цяла Англия. Лондонският „Таймс“ го счете за лично отмъщение.

— Значи Ланс си отмъсти, така ли?

— Всеки друг би си дал сметка, че собствените му действия са довели до всичко това и би поел отговорността. Но Ланс си беше луд. Някак бе ослепял с едното око. Повечето от времето си използваше да отмъщава на света и в частност — на нас, семейство Шърин. Оправдаваше непрекъснатите си провали като джебчия с този недъг. На този негодник никога не му мина през ума, че е неспособен или че не е с акъла си, каквото фактически беше положението. — Тя потрепери при този спомен.

— Къде е Ланс сега?

— Мъртъв. Корабът, с който се опита да избяга от Англия, потъна и той умря.

— А Мейс...

— ...е последният жив от семейство Блакууд. Най-добрият от цялата тайфа. Баща ми, най-великият от всички мошеници на своето време, казваше, че Мейс Блакууд е най-добрият, когото някога е срещал. Истински престолонаследник на династията Блакууд. Номерата му бяха всеизвестни като него. След като родителите му умряха, отиде в Оксфорд.

— В Оксфордския университет?

— Да! Подправи си документите, възприе акцента и с времето стана като тях — даже нещо повече от тях самите. Не знаеха какво ги е сполетяло. За нула време стана капитан на отбора по гребане, председател на дискуссионния клуб, редактор на вестника и каквото още искаш. Фактически той пръв предизвика администрацията в писмен вид. Там придоби безупречната си реч. Другите от семейството му говореха като в копторите на Източен Лондон. Но това бе само началото. Напусна Англия, обходи цяла Европа и завлече приказни съкровища от богати аристократки, които умираха да се разделят с бижутата си, само и само да го имат в леглата си.- Тонът ѝ бе станал язвителен. Спря за момент да го поправи. — До днес никой не е успял да го пипне. И тук се появявам аз. Имам намерение да го поваля веднъж и завинаги.

— Затова ли се сгоди за Ван Слайк?

— Да, това е една от причините. Години наред следвах Блакууд из цяла Европа, преди да потегли за Америка. Все губех следите му. Не съм ти казвала, но това е причината, поради която пътувах из Запада, когато те срещнах. Знаех, че рано или късно ще се натъкна отново на него. И най-после го намерих тук, в Ню Йорк. Сега той играе ролята на Арчър и, както можеш да видиш сам, е успял да измами всички и особено семейство Ван Слайк. Това е най-голямата измама, която е извадил досега... и най-успешната.

— Значи си намерила своя шанс — промърмори Бат.

— Разбрах, че ако успея да се сближа с Ван Слайк, ще мога да сложа край на бягствата на Блакууд. Когато видях портрета на Лалита — майката на Уини — реших и как ще го направя.

— Аха, направила си така, че да приличаш на нея. Знаела си, че ако синът не се влюби в теб, бащата ще го направи.

— Нещо такова. Макар че сега, когато го каза гласно, прозвуча доста коравосърдечно. То си беше така отначало, признавам си. Тогава за мен имаше значение само това, че ще накарам Блакууд да плати за всичко, което неговото семейство бе направило на моето. За унищожаването му. Но с времето нещо се случи. Открих това, което всички научават, след като се запознаят с Ван Слайк — те двамата са най-милите и най-свестни мъже, живели някога. Обичат ме истински и искат да стана част от семейството им. Бат, знаеш ли какво значи това за мен? — Гласът ѝ бе тихи развълнуван.

— Мисля, че разбирам.

— Вече не е само унищожаването на Блакууд. Въпросът е да се опазят двамата Ван Слайк от него. Така ги е баламосал, че Джаксън имаше намерение да му остави „Глоуб“! Докато се появих аз. Не че съм благородна. С разкриването на измамите на Блакууд аз не само ще опазя Ван Слайк, но и ще си отмъстя.

— Как смяташ да го направиш?

— Като стана толкова незаменима за Ван Слайк, че влиянието ми да стане по-силно от това на Блакууд. Ще стана глас, който те слушат и на който се доверяват. Постепенно ще навляза във вестника и ще подроня авторитета на Арчър. След това ще го дискредитирам и той ще бъде уволнен. Всичко ще стане широко известно и той никога вече няма да може да изиграе някой от номерата си.

— Ако този план не успее?

— Ще разкажа какво представлява.

— Искаш да кажеш, ако той не разкаже пръв за теб. Знае ли коя си?

Тя помълча.

— Не съм сигурна. Понякога се съмнявам, че знае. Със сигурност ще узнае, когато го довърша. Искам той да разбере, че една Шъруин е довела гибелта на династията Блакууд. Във всеки случай той чувства, че аз съм заплахата за него. Прави всичко възможно да предотврати женитбата ми с Уинстън. — Тя разцъфна в такава ослепителна усмивка, че той замижа като под слънцето на прерията. — Сещаш ли се как го прави?

Бат поклати глава.

— Кажи ми.

— Опитва се да ме съблазни, за да може да отиде при Уинстън с новината и да разруши надеждите ми за сватбен пръстен.

— И успява ли?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Прекарвам си абсолютно разкошно, като го карам да мисли, че успява.

— Какво значи това?

— Това значи, че играя с неговите карти. Той се мъчи да ме подмами в леглото си, а аз се правя на силно изкушена; той си мисли,

че мога да капитулирам всеки момент. А истината е, че по-скоро бих легнала с кобра.

Каза го толкова яростно, че той се зачуди. Вътрешният инстинкт му казваше, че в признанията ѝ има нещо недоизказано.

— Ако питаш мен, звучи малко прекалено сложно.

— В това е прелестта, драги приятелю. Къде е предизвикателството, ако можеш да предскажеш всичко? Ако искаш да знаеш абсолютната истина, никога в живота си не съм се чувствала толкова добре.

— Видях как го гледаш. Зная по себе си какво означава това за един мъж. Щастлива си, че Блакууд не те е насилил.

Тя внезапно стана и отиде до прозореца. В бялата дантела, с русата коса, падаща по гърба ѝ, тя изглеждаше съвсем беззащитна.

— Но не е ли? — попита той грубо.

— Мейс? Не. Но идеята да се маскираме на бала бе негова. Идея, която може да хрумне на един измамник, не ти ли се струва? Скриване на самоличността. Така или иначе, вечерта ще бъде страхотна. Там ще бъде мадам Зорина, което сигурно ще е забавно. Майка ми е учила с нея, но аз никога не съм я виждала. Предчувствам, че Блакууд има намерение да действа. Сватбата е след една седмица и той няма много време.

---

[1] Великия вододел (the Great Divide) — най-голямата планинска система на Северна Америка, Скалистите планини. Простират се на повече от 3000 мили от Северно Мексико до Аляска — Б.пр. ↑

Саранда пристигна на бала в прилепнала, дълбоко деколтирана рокля от тъмно кобалтовосиньо кадифе. Полата ѝ бе драпирана богато и стигаше до обувките. По нея бяха прикачени тъмносини цветя, каквито украсяваха и шлейфа. Огърлицата ѝ бе от холандски сини диаманти, преминавали от поколение на поколение у Ван Слайкови. Джаксън я бе дал на Лалита като сватбен подарък, а Уинстън настоя Саранда да я сложи тази вечер. Никой не я бе виждал, след като Лалита умря преди почти трийсет години. Сега легендарната огърлица искреше на шията на Саранда и падаше надолу, за да подчертае деколтето ѝ и при всяко движение да ѝ напомня колко е разголена. Макар да бе майстор на кражбата, тя бе пленена от усещането на диамантите върху плътта си. Когато се затоплиха от тялото ѝ, те станаха част от нея, вдъхновяваха изобретателността ѝ, даваха ѝ ново и приповдигнато съзнание за възможностите на тази вечер. При всички нейни пътувания до европейските столици и до други места пръстите ѝ не бяха докосвали такива изключителни скъпоценни камъни. С тях се чувстваше по-съблазнителна, по-чувствена, по-женствена от всякога.

Но повече от всичко я вълнуваше маската. Изработена от черно кадифе и украсена семпло с черни кехлибарени мъниста, тя скриваше самоличността ѝ по-добре от всяка дегизировка, която бе използвала някога. Изправяше преграда между нея и останалите гости и ѝ даваше порочно, възбуждащо усещане за анонимност, което вълнуваше измамника в нея. Скрита зад деликатната кадифена преграда, тя се чувстваше дяволски жизнена, трептяща от усещането за приключение. За пръв път откакто се бе запознала с Ван Слайк усещаше истинската си същност. Тази вечер всичко можеше да се случи. Преди балът да свърши, тя ще постави Мейс Блакууд на мястото му.

Саранда разглеждаше тълпата. Всички бяха пременени във вечерни облекла и носеха подобни маски, скриващи самоличността им. Веднъж минали по моста над калния терен около музея, те се бяха

потопили в атмосферата на празника. Изграденият от розов Гранит Американски музей на естествената история бе открит преди два месеца; на тържеството присъства президентът Хейз^[1]. Построен в един отдалечен ъгъл на Сентръл парк, той бе считан за нещо като изпитание на смелостта. Доста отдалечен от центъра награда, заобиколен почти само от празни места, музеят поставяше въпроса дали в името на науката някой ще се осмели да се пребори с неудобствата. Но под натиска на Джаксън и на в. „Глоуб“ обществото се притече на помощ и реши да събере средства за довършване на музея, като при това добави и малко блясък.

Бе очевидно, че има много за довършване, макар че гостите се радваха на музиката и на елегантните маси, отрупани с храна. Покрай някои стени още стояха скелета и чакаха довършването на проектите, което щеше да стане след като балът отmine в историята. Някои от стените бяха съвсем голи, по други бяха окачени част от експонатите. Сандъци със скулптури, които очакваха пиедесталите си, бяха подредени по ъглите на една зала. Часовой стоеше на пост и пазеше предметите от нездрав интерес, но не отказваше шампанското, предлагано от време-навреме от богатите меценати.

Висшето общество на Ню Йорк не бе свикнало с маскирани балове. Всички гости танцуваха под звуците на оркестъра, но трепереха от желание да разберат кой се крие зад всяка маска. Този трик бе идея на Блакууд, затова бе придобил очарование, което би му липсвало, ако бе дошъл от други среди. Като Арчър той бе толкова популярен и влиятелен в обществото, че почитателките му вземаха тутакси присърце всяка негова идея и я осъществяваха с такъв ентузиазъм, че съпрузите им биха могли да се разгневят. Мъжете уважаваха „Арчър“ и искаха да направят удоволствие на съпругите си, но ги следваха някак с по-малко ентузиазъм.

Когато групата на Ван Слайк влезе в залата, тълпата ги забеляза тутакси поради присъствието на Бат Мастърсън. Първата от статиите на Арчър бе излязла тази сутрин в „Глоуб“. В нея бяха особено подчертани бастунът и бомбето, с които той никога не се разделя. Макар че вечерното му облекло бе купено с пари на вестника, той влезе, размахвайки бастуна като тояга и незабавно бе заобиколен от тълпа хихикащи обожателки. Те го отмъкнаха нанякъде, като през цялото време бърбеха и го обстрелваха с въпроси относно цветистите

случки, прочетени през деня. Блакууд бе нарисувал огнен портрет на легендарен воин, който се бори за справедливост с димящ револвер в ръка, застанал сам срещу престъпните елементи на Запада, за да въведе законност и ред в най-дивия град в Америка. Неговото перо бе представило Бат като човек, който е заложил живота си заради добрите и благородни жители на огромния граничен район, човек, който е заслужил страхопочитание и уважение и от когото се страхуват.

Когато прочете статията, Бат каза на Саранда:

— Боже! Дано това нещо не попадне в ръцете на Уайът. Ще умре от смях.

Преди бала не беше сигурен, че някой би го повярвал. Затова бе шокиран, когато за пръв път в живота си се видя в ролята на знаменитост. Жени се трупаха около него, молеха го за един танц. В началото се обърка, но бързите рефлексии, така разточително представени във вестника, му помогнаха да се справи с положението. За Саранда бе много забавно да гледа как върти светските пеперуди в някакъв танц, който напомня по-скоро полка от Запада, отколкото валс на Пето авеню.

Сега, след като той бе поет от други, Саранда се обърна към годеника си с топла усмивка:

— Уини, онази жена в ъгъла не е ли Матилда? Изглежда толкова самотна. Трябва да потанцуваш с нея. Винаги е била мила с теб. Боя се, че нашата сватба ще разбие сърцето ѝ. — Тя хвана реверите на фрака му с изящните си ръце и се загледа флиртуващо в лицето му. Маската бе поставена някак неудобно върху очилата му и ѝ беше трудно да види очите зад тях. — Дали не трябва да те отстъпя, за да я зарадваш? Как мислиш?

Уинстън се изчерви до корените на прошарените си коси. Не умееше да общува с жените; бе твърде свенлив, за да си мисли, че би могъл да привлече някоя жена със самата си личност. Това бе едно от качествата му, което Саранда ценеше повече от всичко. Бяха го предупреждавали, че жените ще го преследват заради богатството и властта на баща му, а той си мислеше, че не е достатъчно умен, за да ги привлича. За разлика от своя идеал — „Арчър“, който можеше да очарова и птиците по дърветата, той никога не знаеше как да отговори на женско ухажване. Закачките на Саранда караха сърцето му да

примира от любов към нея. В нейно присъствие той се чувстваше по-интересен и по-мъжествен.

Последното нещо, което би пожелал, беше да я остави. Но той бе много състрадателен човек. Знаеше какво е да си срамежлив и сам на такъв бал. Напомнянето на Саранда, че Матилда може да е самотна, трогна сърцето му. Не му беше възможно да откаже.

Той ѝ се усмихна нежно и каза:

— Толкова си сладка! Толкова мила към всички! Понякога...

— Какво, Уини?

— Ами... Понякога си мисля, че не е възможно да си истинска — призна той. После целуна ръката ѝ колебливо, сякаш не бе сигурен в правата си върху годеницата си. Докато го гледаше как се отдалечава, Саранда въздъхна бавно. Уини бе толкова наивен, че не можеше и да си представи колко бе близо до истината.

Сега тя бе свободна да издири жертвата си. Нямаше да е трудно. Блакууд толкова се хвърляше в очи, че маската не можеше да го скрие. Тя разглеждаше танцуващите и ги отхвърляше един по един с опитно око. Този е много нисък, онзи е рус... Не, той не танцува в момента. Тя се обърна, огледа залата и съзря една фигура, която можеше да е неговата. Висок ръст, черна къдрава коса и тяло на акробат — нещо, което фамилията му бе приела от циганите; преди поколения те бяха смесили кръвта си с тази на неговите английски предци. Беше си сложил проста черна маска, която го правеше изключително мъжествен и опасно чувствен.

Сякаш почувствал огнения ѝ поглед, човекът с маската се обърна към нея. Саранда ахна тихо, разтреперана от неочакваното усещане, че е станала мишена на неговото желание, че сама вече не е ловец, тръгнал да търси плячка. Инстинктът ѝ подсказваше да бяга, да се спасява от силата, която той излъчваше, от заплахата, която представляваше...

В другия край на залата имаше каменна стълба, водеща до втория етаж. Тя тръгна към нея с разтреперани крака. Надяваше се да изчезне, преди Уинстън да я е видял.

По стълбата слизаха и се качваха хора, които бяха тръгнали да разглеждат музея. Преди да стигне до средата ѝ, някой я хвана за ръката. Тя се обърна рязко. Беше Мейс Блакууд. Един бърз поглед на

тъмносините очи иззад строгия черен щит на маската му беше достатъчен да види колко е нервна.

Би избягала от него, но сега, когато я бе хванал, тя бе неописуемо щастлива да го види.

— Наситихте ли се на бала? — попита той с оксфордски акцент. Неспособна да говори, тя кимна.

— Бихте ли дошли с мен на терасата? Да излезем и да погледаме калта.

Той се усмихна чаровно, но мисълта ѝ работеше прекалено трескаво, за да отговори. След като си бе поела дъх, тя си спомни с каква цел бе тръгнала след Блакууд и си върна решимостта. Той я поведе нагоре по стълбата към външната врата, като я подкрепяше за лакътя. Саранда използва това време да си събере мислите и да се приготви за атаката. Последното нещо, което можеше да си позволи в този момент, бе да даде на Блакууд възможност да разбере колко е уязвима в момента.

Вдигна ръка и попипа маската пред очите си. Тя ѝ вдъхваше сигурност, беше средство да ограда обърканите си чувства от пронизващия му поглед. Можеше да прави каквото трябва и каквото бе планирала толкова време. Трябваше само да го погледне в лицето... и да си спомни болката...

Дебелият Маклауд, който снощи бе у Ван Слайк, се оплакваше на една жена с ярко оцветена маска:

— Но ти не разбираш! Единствената причина да дойда тук беше, че исках да видя мадам Зорина. И сега ми казваш, че тя решила да не идва!

Саранда се бе замислила и не чу коментара. Бе разочарована, разбира се, защото също много искаше да се срещне с всеизвестната медиумка. Но сега трябваше да напегне всичките си сили и да се концентрира върху най-важната си задача.

Излязоха навън. Поривът на вятъра охлади бузите ѝ и ѝ върна здравия разсъдък. Огледа се. Стояха на каменна тераса над задния двор на музея. До стената все още се издигаше скеле, на чийто връх бяха оставени ведра с боя. От двете му страни висяха въжета. Тя положи ръце на грапавия парапет и пое дълбоко дъх; мобилизираше се за предстоящата битка. Но в средата на вдишването се наведе прекалено много и загуби самообладание от усещането, че под балкона няма

нищо, само празно пространство. Само две неща я плашеха на в този живот — затворът и височината. Зави ѝ се свят и тя се изправи рязко, разтреперана, но решена да не му позволи да види слабостта ѝ.

Мейс се бе облегнал на парапета с лице към стената от розов гранит, докато тя гледаше в обратната посока, към пустото поле. Каза си, че ако не поглежда надолу, всичко ще бъде наред.

— Интересът ви към калта се изчерпа бързо — забеляза Саранда, за да прикрие нервността си.

— Защо да се преструвам? И двамата знаем, че калта беше само претекст да остана насаме с вас. — Гласът му звучеше глухо, но странно вълнуващо в нощта.

— О, но вие ме измъкнахте от навалищата толкова лекомислено! Не ви ли хрумна, че сред толкова маски може да сте сбъркали? Може да не съм тази, за която ме мислите.

Той обърна глава и я погледна в блесналите очи.

— Може и аз да не съм този, за когото ме мислите.

— При тези обстоятелства би трябвало да поискам да си свалите маската и да се представите.

Мейс се обърна към нея и пое огърлицата от сини диаманти в дланта си. Топлите му пръсти допряха плътта ѝ и накараха неочаквани тръпки да полазят по гърба ѝ. Със закачлива усмивка той попита:

— Вие какво ще свалите, ако аз си махна маската?

— Трябва да ви нашибат с камшик за това нахалство. — Тя се дръпна и огърлицата падна от ръката му, която се хлъзна по кадифето върху изпъкналата ѝ гръд. Не го очакваше, но се възползва от случая и се надигна леко и бавно, за да насърчи ръката му да се отърка о нея по-добре.

— А вас трябва да ви напляскат по задника. — Гласът му бе пресипнал. — Защото насърчавате това нахалство у най-добрия приятел на годеника си.

Саранда се плъзна покрай него с безсрамна женска грация и си тръгна.

— Последният мъж, който се опита да ме напляска, носи превръзка на едното око и ново чене.

Той хвана ръката ѝ изотзад и я стисна нежно, но достатъчно силно, за да я спре. Тя замръзна на място, оставайки с гръб към него.

Той я обърна към себе си бавно, с непреклонния вид на мъж, който не приема отказ. Погледът, който си размениха, бе като електрическа искра, суров и прациящ от скрити истини. Тя усети докосването му преди да я е докоснал, а кожата ѝ настръхна под познатия жаден поглед, измерващ сочните, съблазнителни форми на тялото ѝ.

Внезапно Мейс пристъпи към нея и тялото му докосна нейното. Тя се почувства пронизана от агресивна топлина. В погледа му иззад маската откри неистовите искри на мъжкото му желание. Струваше ѝ се, че може да усети аромата на жаждата му за нея. Като че ли го бе довела до границата на търпението. Като че ли нейната игра бе изкарала на повърхността най-пламенните, неудържими желания, които бяха стопили бронята му и бяха хвърлили разума и предпазливостта му в адския огън на възбудата. Когато се притисна до нея, тялото му гореше като пещ, запалена от нейната любовна игра, изгаряше я, сякаш дрехите ѝ внезапно бяха избухнали в пламъци. Саранда се дръпна уплашено назад, докато гърбът ѝ опря стената близо до скелето; висящите въжета докоснаха лицето ѝ. Едва успя да ги отхвърли настрана и той се нахвърли върху нея и я притисна с тялото си до стената.

Под елегантния, безупречно скроен вечерен костюм се криеше физиката на нощен крадец — яките мускули на акробат и ловките движения, които му позволяваха да се движи с лекота по покривите в мрака на безлунните нощи. Строен, но силен и грациозен, с широки рамене, силни ръце... Сграбчи я за ръцете, вдигна ги нагоре, притисна ги до студената стена и преплете пръсти с нейните в интимен жест, който я уплаши и я възбуди едновременно.

— Благодаря за предупреждението — каза той с измамно ленив глас.- Ако някога реша да ви напляскам, ще взема предпазни мерки.

С бързина, която я завари неподготвена, той изви ръцете ѝ над главата, стисна ги здраво с една ръка, грабна едно от висящите въжета и го обви няколко пъти около китките ѝ. Те останаха привързани високо нагоре.

— Какво правите? — извика тя. Внезапна паника накара гласа ѝ да се разтрепери.

Почувства силата на втренчения му поглед. Мейс го смекчи, като повдигна леко единия ъгъл на устата си. На лунната светлина тя видя

трапчинката да прорязва бузата му. Той се усмихна и зъбите му блеснаха, бели и силни. Разтреперана, тя обърна глава настрани.

С другата ръка той прокара пръст по ръба на маската ѝ.

— Не се ли почудихте защо измислих маските за тази вечер?

— Няма на какво да се чудя. Зная за какво са ви.

— Наистина ли?

— Защото искате да ме прелъстите, а сте прекалено страхлив, за да го направите с открито лице.

Тя се помъчи да се освободи от въжето. Безпомощното положение, в което бе изпаднала, неочаквано я възбуди. С така вързани ръце гърдите ѝ се вдигнаха високо, набъбнаха и заплашваха да изскочат от роклята. Диамантената огърлица студенееше на разгорещената ѝ кожа.

Той се позасмя.

— Така ли мислите?

— Само един страхливец би се принудил да върже ръцете на една жена, за да...

— Да какво? Да я целуне?

Ръката му я обгърна, той я притисна здраво до себе си, вдигна я във въздуха и се наведе да завладее устните ѝ със своите. Целуваше я дълбоко, притискайки я здраво към гърдите си. Целувката му бе умела и сладка, толкова страстна и ненаситна, че тя в един миг се почувства като обхваната от горски пожар, от безмилостна природна стихия. Загуби мислите си и забрави за ролята и за плановете си. Той беше като Марс, древния бог на войната — дързък, самоуверен, нетърпелив, отдаващ цялото си същество на огнения миг. Устните му търсеха нейните, завладяващи и жадни. Саранда се мъчеше да освободи ръцете си от въжето, за да достигне лицето му с тях, но тялото ѝ започна да омеква под бесния натиск. Давеше се в такива вулканични усещания, че забрави да диша. Въжето се впиваше в китките ѝ. Тя се мъчеше да не губи чувството си за реалност, защото главата ѝ се въртеше, а краката ѝ се огънаха.

Когато Мейс вдигна глава и остави устата ѝ отворена под студения нощен въздух, тя увисна на въжето замаяна от силата на желанието. Не го бе очаквала, не беше свикнала мъже да я завладяват така — без значение колко бяха влюбени в нея. Случилото се я

изплаши, накара я да търси задъхана въздух. Отчаяно си мислеше, че може би височината е виновна за всичко това...

— Обичам маските — пошепна той; гласът му бе пресипнал от същата влудяваща страст, която пулсираше във вените ѝ. — Маската е най-добрият приятел на страстта. Веднъж маскиран, се освобождаваш от задръжките си и даже от усещането, че си ти. В известен смисъл това е същата свобода, същата радост, която изпитваш под дегизировката на голямата измама.

Това беше почти признание, че е професионален мошеник. Думите му ѝ напомниха слуховете, които следваха Блакууд из Европа и подхранваха клюките в подземния свят.

Говореше се, че той е най-големият любовник в Европа. Мисълта за това накара Саранда да омекне от желание. Устата му, шепнеща с хипнотична мощ, галеше шията ѝ и пращаше сладки тръпки по зажаднялото ѝ тяло, изкушавайки я да обърне глава към него и да разтвори устата му в нова изгаряща целувка.

— Маската ти дава усет за контрол — продължи той и устните му се доближиха до нейните. Той се държеше малко настрана и тя неволно се наведе напред, жадна за неговата целувка. — Помага на преструвката. Въжетата от друга страна премахват всеки контрол, унищожават всички претенции. Жена като вас трябва да загубва контрол понякога... Да се отдава на момента...

Мейс се наведе да я целуне пак. Но точно когато устните му докоснаха нейните и тя изстена тихо, той се дръпна назад. Инстинктът му подсказа, че вече не са сами. Саранда още не бе разбрала какво става, когато той обърна глава, видя отворената врата и се изправи ядосан.

— Ще трябва да ме извините — каза той рязко и разви въжето от китките ѝ; тя падна в ръцете му като вързоп. Изправил я на крака, той добави: — Това ще почака.

Отиде до вратата, вече затворена, като че ли имаше намерение да я остави, без да каже дума повече. После, премислил, се обърна и каза:

— Елате в парка. Утре в пет.

Саранда само се взираше в него, неспособна да повярва, че това се е случило. Нима той си отиваше... след всичко, което стана? Възможно ли бе да я напусне, след като я бе възбудил дотолкова, че не можеше да го види през мъглата пред очите си?

Той я сграбчи за шията, притегли я към себе си и я целуна силно.
Сетне заповяда:

— Обещайте!

Тя кимна слабо и се наведе за още една целувка. Но щом получи обещанието, Мейс тръгна бързо към вратата и я остави да стои сама в лунната светлина с охлузени китки и бясно биещо сърце.

Тази вечер тя не го видя повече. Но от време навреме докосваше с пръсти устните си, където целувките му още горяха като жигосани.

---

[1] Rutherford Birchard Hayes (1822–1893) — деветнайсетият президент на Съединените щати (1877–1881) — Б.пр. ↑

Саранда придружаваше Уинстън, когато той поведе Бат из редакцията на „Глоуб“. Вече бяха разгледали наборната зала, печатницата, залата на местните репортери. Мислеха си, че това ще бъде само бегла екскурзия, но Бат изненада Уинстън със задълбочения си интерес към вестника, формално той бе получил оскъдно образование, защото бе напуснал рано фермата на родителите си в Илинойс и бе поел пътя на приключенията. Но бе чел много и по най-различни проблеми. Оказа се, че е очарован от писането и от мощта на пресата. Напоследък се убеди в тази мощ със собствените си очи. Само след една статия в „Глоуб“ той се бе превърнал в национален герой.

Благодарение на интереса му и на въпросите, които зададе, обиколката се удължи повече от очакваното. Бат се спираше да побъбри с всеки — от репортерите и редакторите до печатарите и гравьорите. Нито един не избегна въпросите и усмивката му. Всеки човек, прочел статията за майсторството му да си служи с димящия револвер, се взираше в него със страхопочитание. На Бат това му се стори едновременно и ласкателно, и дразнещо.

Обикаляха кабинетите на шефовете, когато най-после стигнаха до една врата с табелка:

М. Арчър

Главен редактор

Саранда знаеше, че рано или късно ще влязат и тук и се бе подготвила. Случилото се снощи сега ѝ изглеждаше като сън. Тя не можеше да повярва, че се е държала по такъв смешен начин само защото един мъж я е целунал. При това не бе кой да е мъж, а Мейс Блакууд, нейният заклет враг. Никога по-рано не бе реагирала така на никой мъж. Това я тревожеше, защото поставяше под въпрос нейния здрав разум. Какво си беше мислила? Лошото бе, че тя не бе мислила изобщо. В ръцете му се бе превърнала в кълбо от чувства. При вида на вълчата му уста, навеждаща се към нея. При звука на гласа му, стържещ в ушите ѝ. При усещането на ръцете му, които искаха от нея

отговор, какъвто никой мъж не бе искал. Това я безпокоеше. Винаги бе помнила, че той е страшен враг. Знаеше, че е способен да преметне всеки жив човек. Порази я унизителната мисъл, че в оня кратък момент под лунната светлина Мейс бе измамил и нея. Меденият му език я бе приспал, бе я довел до онази безсмислена капитулация, която не приличаше на нищо, случвало се през всичките ѝ години, посветени на измамата.

Но това нямаше да се повтори.

Уинстън отвори вратата, без да почука.

Хвърлиха набързо поглед към голямото ъглово помещение с разхвърляно бюро и дървени картотеки, покриващи три от стените. Прозорците гледаха към улица „Парк роу“, където се помещаваха другите нийоркски вестници. Но най-впечатляваща бе атмосферата в стаята. Блакууд стоеше зад бюрото и се взираше в мъжа, седнал срещу него. Саранда си го спомни: беше същият човек, който се оплакваше от отсъствието на мадам Зорина. Знаеше, че това е Сандър Маклауд, чието богатство и влияние съперничеха на това на Джаксън. Знаеше също, че Блакууд в ролята си на Арчър системно изважда на показ подмолната тактика на силните приятели на Маклауд в бизнеса.

— Спомням си времето — говореше разпалено Маклауд, — когато „Глоуб“ защитаваше правата на онеправданите без клеветнически нападки срещу добрите, почтени хора, които направиха този град... по дяволите, тази страна... велика. — Той очевидно бе ядосани размахваше юмрук като ковашки чук над наковалня.

— Под „почтени хора“ сигурно не разбирате личности като приятеля си Грант, нали? — попита Блакууд.

— Генералът е един от най-великите мъже, които съм имал привилегията да познавам. През войната служих при него. Ами ако не беше той...

— Ако не беше той, нямаше да съществува най-калпавата администрация, която тази страна е виждала някога.

— Грант направи за тази страна повече добрини от всеки, който човек като вас някога би познавал.

Блакууд вдигна вежди.

— Какво искате да кажете с това „човек като вас“, господин Маклауд?

— Заблудени редактори като вас са виновни той да напусне поста.

Блакууд лицемерно сведе поглед.

— Бих искал да мисля, че имам известна заслуга за това.

Ужасен и много смутен, Уинстън се покашля.

— Извинявайте, Арчър, не знаех че сте зает.

Той понечи да се върне, но Блакууд му направи знак да влезе в кабинета.

— Няма нищо. Нямаме тайни, нали, Маклауд? За шериф Мастърсън сигурно ще е полезно да види как в големия град лошите хора действат под маската на уважавани бизнесмени.

— Как смеете? — изръмжа Маклауд. — Хората, които громите, са наши приятели. Влиятелни хора. Те могат да помогнат не само на вашия вестник, но и на кариерата ви. Че с тяхната помощ... с нашата помощ вие можете да станете сенатор!

— И да ви позволя да ме пъхнете в малкия си джоб? А тревогата ви за приятелите случайно да се дължи на слухове за вашите железници? Че сте подкупили трима от членовете на кабинета на своя приятел Грант? Че сте ги уговорили да ви продадат обществена земя за стотинки на...

Сандър се наведе над бюрото.

— Не съм длъжен да слушам тези лъжи!

— Арчър, може би...

Без да обърне внимание на предупреждението на Уинстън, Блакууд срещна бесния поглед на Маклауд с вдигната глава.

— Господин Маклауд, били ли сте някога толкова беден, че да се чудите дали ще има какво да ядете довечера? Помисляли ли сте някога какво значи за едно седемгодишно дете да работи в завод? Седем дни в седмицата? И никога да не вижда нито слънцето, нито звездите? Никога да не играе, никога да не мечтае? Да се довлича вкъщи толкова уморено, че да не може да задържи очите си отворени, докато се повали на мръсния дюшек на пода?

— Да — изсъска Сандър, сякаш мразеше този спомен.

— Тогава вие ми кажете. Как ще оцелее то, господин Маклауд? Къде, за Бога ще намери надежда?

Всички бяха затаили дъх, докато той говореше. Присъствието му и ритъмът на думите му бяха толкова силни, така хипнотизиращи, че

забравиха за какво става дума, толкова завладени бяха от тази реч. Бат огледа очарованите хора около себе си и се спря на Саранда. Откакто я познаваше не бе виждал на лицето ѝ такъв съсредоточен израз.

Блакууд продължи:

— Вестник „Глоуб“, господин Маклауд, е факла, добре напоена с гориво, която ще запали фара на надеждата във всички тъмни, вонящи кътчета на този нещастен град. Аз направих този вестник такъв, какъвто е днес. Аз хвърлих тук повече упорит труд, отколкото вие и вашите приятели ще видите през целия си живот. Затова, Маклауд, запомнете ме добре. Аз ще оставя огнена следа, и то без да се обръщам назад. Ако трябва, ще удрям с меч по тази гора от алчност и корупция. Защото правото не е на страната на вашите приятели с техните лъжливи фрази и дела. И рано или късно те ще бъдат поставени на колене.

— Ще видим! — извика Маклауд и изхвърча от стаята, като ги разбута с телесата си.

Блакууд се обърна към тях, яростта в очите му затихна и той каза иронично:

— Добре дошъл в „Глоуб“, шериф Мастърсън.

Очите му огледаха Саранда с бърз и разсъбличащ поглед и едва тогава се вдигнаха към лицето на Уинстън.

— Благодаря — каза предпазливо Бат. — Мисля, че научих едно-две неща.

Уинстън, очевато смутен и видял се в чудо, погледна към Бат, към Саранда и пак към Блакууд с умоляващ вид. Светлината, струяща през дървените щори, се отразяваше от очилата му. Помнейки обещанието си да се срещне по-късно с Блакууд в парка, Саранда не искаше да се задържа тук и каза усмихнато:

— Уини, ние с господин Мастърсън можем да продължим обиколката. А ти ще ни настигнеш.

Той я погледна с благодарност.

— Наистина ли искаш? Аз трябва да поговоря с Арчър.

— Разбира се, скъпи. Свърши си работата.

Докато затваряше врата, тя чу Уинстън да казва нерешително:

— Арчър, не мисля, че е разумно да се изправяме срещу влиятелен човек като Сандър.

— Не си губете времето да се тревожите за Маклауд — каза пренебрежително Блакууд. — Той е следващият, и го знае.

Бат леко подсвирна, когато вратата се затвори напълно.

— Не зная дали онзи Блакууд наистина мисли, каквото говори, но си го бива. Никога не съм виждал човек, който се изразява така добре.

— Никога не съм казвала, че не е добър — отговори Саранда, подразнена от очевидното му възхищение. — Толкова е добър, че влезе в безличната роля на заложник на бедните и онеправданите. Това е най-смешното от всичко.

Докато се отдалечаваха, Бат я наблюдаваше внимателно. Коридорът бе празен. Той мрачно я притегли към себе си и сви устни. Гъстите му мустаци потръпнаха.

— Заминавам си.

— Заминаваш? Какво искаш да кажеш?

— Връщам се в Додж.

— Но Бат, не бива! Аз уредих пристигането ти така, че да присъстваш на сватбата.

— Твоята сватба, гълъбче, е последното място на този свят, на което бих искал да бъда. Даже ако е част от големия ти удар.

Саранда понижи глас.

— Може да е замислена като измама, но все пак е моята сватба. Единствената. Надявах се, че ще можеш да дойдеш там като член на моето семейство. Друг няма.

Погледът му се смекчи, но той поклати глава.

— Извинявай, мила, но не мога да остана и да гледам как правиш това.

Нещо в тона му я накара да наостри уши. Думите му сигурно имаха по-дълбок смисъл.

— Какво искаш да кажеш?

— Че си играеш с огъня.

— Не ставай глупав. Това е най-брилянтната игра, която някога съм играла. И последната. Когато всичко свърши, ще се задоволя със съществуването на госпожа Уинстън ван Слайк, а Мейс Блакууд ще е получил наказанието, което заслужава.

— И ще се вържеш за цял живот за мъж, за когото не даваш и пет пари?

— Много харесвам Уини. С времето може и да го обикна.

— Ще го обикнеш, когато адът замръзне.

— Защо, Бат...

Той стисна здраво ръката ѝ.

— Познавам те добре, миличка. И ти казвам, че твоя лика-прилика е Блакууд.

— Съмняваш се в способностите ми?

— Не говоря за способностите, а за чувствата ти. Този приятел те желае.

Саранда се изчерви. Спомни си колко безпомощна се оказа и как реагира снощи, когато той върза ръцете ѝ над главата.

— Блакууд? Не ставай глупав!

В коридора се появи човек. Бат изчака нетърпеливо, докато теренът се изчисти.

— Вината съм знаел какъв мъж ще обикнеш — настоя той тихо.- Някой, който е по-добър измамник от теб.

— Той не е по-добър!

Бат поклати тъжно глава.

— Досега ти не си срещала такъв като него. Наблюдавал съм те в много афери. Някои от тях бяха тъй лепкави, че се боях, че няма да можеш да се измъкнеш. Но никога не съм те виждала да гледаш мъж така, както гледаш Блакууд. Или както изглеждаш, когато изричаш името му.

— Абсолютни глупости.

— Ти нямаш представа в какво се каниш да се забъркаш. Извинявай, миличка, но аз също имам инстинкти. И нещо ми казва, че ще хлътнеш до над козирката.

Тя вдигна глава.

— Грешиш, Бат. Аз ненавиждам самото име Блакууд. Повече, отколкото би могъл да си представиш.

— Може би. Но ти се влюбваш в този Блакууд. А аз не бих искал да съм тук и да видя какво ще излезе от това.

Верен на думата си, Мастърсън съкрати посещението си и си замина същия ден. Уинстън и Джаксън го придружиха до влака, разочаровани от заминаването му. Но тяхното разочарование бе нищо в

сравнение с това на Саранда. Тя считаше Бат за свой единствен приятел.

На гарата, както бяха застанали сред облаци пара от локомотива, Бат целуна ръката на Саранда и ѝ пожела дълъг и щастлив живот в новото ѝ семейство.

— Внимавай — предупреди я той така че само тя да чуе. — Телеграфирай ми, ако имаш нужда от помощ. Докато съм жив, ще има към кого да се обърнеш.

С няколко думи за благодарност към Ван Слайк той повдигна бомбето си, погали Саранда по брадичката със златната дръжка на бастуна си и се качи на влака, който заминаваше на Запад.

Тя гледа след влака, докато фургонът изчезна в далечината. Завладя я усещане за загуба, каквото не бе познавала от години. Сега беше сама, изправена срещу врага само с едно оръжие — ума си. Предупреждението на Бат още звънеше в ушите ѝ, когато се обърна и се подготви за срещата с Блакууд.

Този следобед в Сентръл парк бе необичайно топло за сезона, но на Саранда не ѝ беше до хубавите гледки наоколо. Бе облечена в костюм от камилска вълна и коприна в опушено син цвят, с плисиран шлейф. Пристигна в състояние на трепетно очакване. Чудеше се какво ли е намислил Блакууд, откъде ли ще дойде заплахата. До сватбата оставаха само няколко дена. След като акцията му снощи бе прекъсната, бе много вероятно да повтори атаката. Напрегната и неспокойна, тя прекара безсънна нощ в подготовка за следващия му ход. Думите на Бат изплуваха в паметта ѝ. Интелектът ѝ бе ненадминат. Можеше да измисли всякаква хитрост и да спечели срещу всекиго в изпълнението си. Но в сърдечните игри, където действаха емоциите... Бат бе прав да я предупреждава. Можеше наистина да хлътне много лошо.

Блакууд закъсня. Саранда бе принудена да признае, че изглежда прекрасно в елегантния си следобеден костюм. Шапката му бе накривена. Тежката златна верижка на часовника му блестеше на следобедното слънце. Изглеждаше стара и страхотно скъпа. Мярна ѝ се мисълта, че може да е крадена. Или я е измъкнал от някоя жена, която е съблазнил.

Отдалечиха се от алеята за коли, където следобедната тълпа още се събираше. Там, верни на ежедневния ритуал, се разхождаха на върволица с колите си богатите, аристократите и известните личности на нийоркското общество. Те си махаха и надвикваха с поздравите си шума на колелата и конския тропот. Процесията бе бляскава. Елитът на града се явяваше тук да огледа и да бъде видян сред прохладата на зеления оазис. Саранда разпозна файтоните на фамилиите Джей^[1], Ливингстън^[2], Ван Ренслайър^[3] и Стайвъсът^[4]. Джим Фиск и други финансисти се перчеха с богатството си в блестящи карети, теглени от коне със загладен косъм. Прекрасната младеж се стрелкаше нагоре-надолу във файтони, развявайки шарфове и копринени ветрила, за да привлечи вниманието към мимолетната си красота.

Саранда разглеждаше каретите: тоалетите, за които бяха пръснати с лекота толкова пари; къщите, ограждащи парка с неговите брястове. Всичко това — чистокръвните коне, дворецът на Пето авеню, уважението, сигурността — щеше да бъде нейно.

Тази мисъл ѝ дойде навреме. Знаеше много добре, че Блакууд я е довел тук, за да я убеди да отмени сватбата. Един поглед ѝ беше достатъчен, за да се увери в дръзкото му убеждение, че вече го е постигнал. Стъпваше толкова уверено, дългите му крака се движеха тъй бързо, че тя едва успяваше да го следва. Начинът, по който се държеше, създаваше у нея впечатление, че му харесва да бъде в собствената си кожа... че няма нищо по-славно от това да си Мейс Блакууд. Това караше мъжете да му подражават, а жените да искат да...

Саранда тръсна глава и се върна към настоящето. След снощи бе решена да бъде нащрек. Цяла сутрин се беше готвила за този момент. Сега даже той нямаше да намери пролука в бронята ѝ.

— Чух, че вашият приятел, шерифът, си заминал със следобедния влак — каза Мейс, прекъсвайки мълчанието. Досега Саранда изчакваше първия му ход.

Тя му хвърли предпазлив поглед отстрани.

— Приятел? Запознах се с господин Мастърсън едва тази събота. Какво ви е прихванало да го наричате мой приятел?

— Работата ми е да познавам хората, госпожице Вурс.

— Работата ви. Като вестникар, искате да кажете.

— Естествено. Което ни връща към актуалния въпрос. Не си мислете, че не съм забелязал маневрите ви. Фактически аз разбрах, че

поканата към Мастърсън да дойде тук е направена по ваше предложение и изобщо не е идея на Уинстън.

Тя се чудеше с какъв отговор да излезе от неудобното положение, когато спасението пристигна в лицето на някакъв мъж, който се блъсна в тях. Той сграбчи Мейс за ръката и започна да се оправдава:

— Ужасно съжалявам! — извика човекът, очевадно смутен от нескопосаното си поведение. Беше стар; шапката му бе нахлупена така, че скриваше почти цялото му лице. Облеклото му бе виждало и по-добри времена. Прокара пръсти по безукорния пролетен костюм на Блакууд. — Простете ми! Не зная какво ми стана. Нали не ви ударих много?

— Няма ми нищо — отговори сковано Блакууд.

След като се извини още веднъж, човекът се отдалечи. Смаяна, Саранда осъзна, че старецът бе задигнал портфейла на Блакууд!

Мейс, властващият принц на клана Блакууд, бе ограбен посред бял ден, в Сентръл парк — най-сигурния, най-охраняван район на града! Семейство Блакууд бяха просъществували триста години като майсторите джебчии с най-ловки ръце! Бе толкова невероятно, че с мъка се въздържа да не избухне в смях.

Тя не даваше пет пари, че са му откраднали парите. Даже се изкуши да го остави сам да се оправя като наказание за снощните му волности. Но професионалната ѝ гордост бе така уязвена, че не можа да устои на порива да отмъсти. Никой уличен крадец не можеше да си отиде ненаказан след такава тромава кражба. Не и в нейно присъствие.

Номерът беше да върне парите на Блакууд, без той да разбере. Какъв удар щеше да бъде, ако успее!

Предизвикателството изличи досегашната ѝ сдържаност. Пръстите ѝ тръпнеха, пулсът ѝ се ускори, устата ѝ пресъхна. Усети как старата любов към лова препуска във вените ѝ. Никога не бе давала и пет пари за притежанието. За нея по-важни бяха спортната злоба и трепетът на възбудата. Опасността, несигурността, дързостта на риска, всички заедно я стимулираха по-силно от който и да е мъж на този свят.

До снощи.

Но изминалата нощ и всичко случило се можеха да бъдат забравени заради приключението, което предстоеше. Това вече бе позната територия. В състояние бе да го направи със затворени очи.

Докато Блакууд се взираше мрачно в отдалечаващата се фигура на крадеца, Саранда сне едната си обеща и я прибра в джоба.

— О, господин Арчър, обещата ми! Подаръкът от Уини! Сигурно съм я изтървала! Дали не е паднала, когато оня човек ни блъсна?

Да си мисли каквото ще. Не е важно. Тя се нуждае от претекст, за да последва стареца и сега го има.

— Съмнявам се, че ще я намерите тук.

Тя се засмя.

— Глупости. Аз съм оптимистка, господин Арчър. Вярвам, че в края на краищата всеки получава каквото е заслужил.

Усмихна се доволно, когато той я хвана под ръка и забърза след крадеца. Преструвайки се, че оглежда внимателно земята за украсението, Саранда следеше неотстъпно фигурата пред себе си в очакване на своя миг. Не се боеше, че човекът може да избяга. Знаеше от опит, че рано или късно възниква идеалната възможност.

В един момент го видя как спря, извади портфейла, преброи банкнотите и се дръпна стреснато. Блакууд движеше голяма част от работата на вестника и затова често носеше със себе си големи суми пари. Саранда си помисли, че в портфейла сигурно има поне хиляда долара. Крадецът го прибра отново в джоба си с вид на върховно задоволство. Наблюдавайки тази картина, тя реши повторно, че няма да му позволи да похарчи и една стотинка от плячката си.

Вървяха под брястовете на алея „Пел“, докато излязоха на площад „Еспланейд“ с тържествената каменна стълба, слизаща до фонтана „Бетезда“. Наоколо беше пълно с хора, които се радваха на бриза откъм езерото, на следобедното слънце и на звуците на духовата музика, разположена на естрадата. По водите на езерото лениво се плъзгаха лодки с раирани тенти. На брега се разхождаха хора — повечето мъже в тъмни костюми, жените — в тоалети за следобедна разходка в убити цветове. От виенското колело и от въртележките се носеха радостните викове на деца. На една отдалечена зелена поляна камила теглеше косачка за трева.

Саранда все още чакаше своя шанс.

Най-после той се появи. Слизаха по каменната стълба. Крадецът се приближи към железния фонтан, от който струеше охладена вода за пиене; вече се оглеждаше хитро (поне той си мислеше така) за следващата жертва.

— Ах! — извика тя. — Ето обещата ми! Не ви ли казах, че ще я намеря? Боже, ожаднях след това бързо ходене! Нали ще ме почакате, господин Арчър? Само минутка!

Той вдигна озадачено вежди и я проследи с поглед.

Саранда знаеше, че това е най-трудната част. Блакууд я дебнеше като сокол. Само едно погрешно движение, и той ще разбере. Предизвикателството бе не в това да му върне портфейла, а да го направи, без той да забележи.

Наложи се да почакаат, докато някаква бавачка повдигна едно по едно няколко деца до водната струя. Когато крадецът най-после се наведе да пие, Саранда застана зад него и зачака реда си. Той бе толкова доволен от себе си, че даже не си даде труд да погледне назад. Тръгна си и тя пи от чешмата. После се върна при Блакууд с ръце на гърба и с триумфална усмивка на лицето.

— Благодаря ви, че ме почакахте, господин Арчър. Щастлива съм, че си намерих обещата. Щях да умра, ако я бях загубила. За мен е много важно, защото ми е подарък от Уини. — Тя пхна тайно портфейла в джоба на полата си. От досадата в погледа му разбра, че нищо не е видял. При първата възможност щеше да върне портфейла на мястото му, без той да забележи.

— Радвам се да ви услужа.

— Но вие искахте да ми кажете нещо, господин Арчър. Нещо... неотложно ли е?

Тя го дари с най-очарователната си усмивка. Очите ѝ светеха от съзнанието за току-що извършеното. То никога не бе преставало да я вълнува — да кара кръвта да бумти в ушите ѝ и да кипи във вените ѝ. Мислеше трескаво — кроеше планове как да върне портфейла в джоба на сакото му.

Неочаквано той грабна ръката ѝ и я дръпна зад едно дърво. Уинстън с неговите интереси към ботаниката сигурно знаеше наименованието му. А тя знаеше само, че сърцето ѝ бие до пръсване и че Блакууд се притиска до бедрото ѝ. Кръвта ѝ завря като да бе пила уиски — толкова неочаквано бе всичко.

— Ти си изключителна! — каза прегракнало той, притисна я до дървото и я целуна дълбоко, безмилостно притиснал устните ѝ с внезапна страст. — Боже, какво правиш с мен! Ти си като мелодия, която изпълва съзнанието ми. Сякаш съм те познавал цял живот. Ти си

последната жена на този свят, която бих пожелал. Но понякога си мисля, че ако не мога да те имам, ще полудея, по дяволите!

Мейс бе заплашително убедителен. Като че ли бе изоставил преструвките и говореше от все сърце. Ръцете му я галеха с неподражаема сръчност. Здравият разум започна да я напуска, когато устните му погалиха бузата, ухото и шията ѝ. Бруталната му мъжественост я покори. Тя остана без дъх и сякаш заплува нанякъде под ръцете му. Той наведе тъмната си глава и я зацелува с несдържана страст, а тя му отговори спонтанно.

Тялото ѝ гореше. Отвори очи и видя лицето му. Омразното мургаво лице на Блакууд с тежките черни вежди, с пронизващите, тъмни като нощта очи, с крещящо сексуалната уста — всичко бе против закона. Но тя никога не се бе кланяла на този закон. Скритото и запретеното бе царството на душата ѝ. Тази забранена уста я привличаше толкова неудържимо, колкото например една безценна огърлица, заключена в най-недостъпна каса. Не от желание да я притежава. Заради единствената радост, че може да я докопа напук на всичко.

Това е то, каза си тя. Опасността. Безразсъдното перчене с всичко, което ѝ беше скъпо. Но думите на Бат я преследваха: Влюбваш се в този Блакууд... Този Блакууд...

— Пуснете ме! — извика тя и го блъсна по твърдата гръд. Плъзна се край него и забърза по-далеч от тълпата. Само това ѝ липсваше да я видят как се целува с най-добрия приятел на Уинстън в парка. На всичко отгоре, даде си сметка със закъснение, Блакууд точно това целеше. И щом клюката стигне до Уинстън, сватбата ще бъде отменена. А Блакууд ще бъде свободен да открадне „Глоуб“ под нищо неподозиращия нос на Уинстън.

Въпреки че тя почти подтичваше, той я настигна с широки, отмерени крачки.

— Учудвате ме. Защо се дърпате? — Гласът му стана по-нисък. — След снощи?

— Това е крайно непристойно, господин Арчър — каза сковано тя, вкопчила се в сигурността на ролята си.

Той отметна глава и се засмя.

— Непристойно? Откога жена като вас се съобразява с условностите?

— А вие наистина ли сте наясно с какво се съобразява и с какво не жена като мен? В края на краищата вие знаете съвсем малко за мен, не е ли така?

— Така ли мислите?

В моменти като този ѝ се струваше, че Мейс знае всичко. Спря. Бяха навлезли в усамотена горичка встрани от главната пътека. Под листака беше сенчесто и хладно. Саранда се зачуди кой дявол я докара на това място, толкова далеч от любопитни очи. Дали за да се ограда от неговите манипулации? Или защото се надяваше, че в този уединен гъсталак той ще я вземе в ръцете си и ще я накара да преживее чудесата, които толкова упорито се опитваше да отхвърли?

— Зная, че жена като вас не може да бъде щастлива, ако живее като всички — говореше той на гърба ѝ. — Зная, че дълбоко в себе си се дразните от предразсъдъците и от законите, създадени от човека, както и аз. Че носите неспокойна, скитническа душа и една жажда за приключения, която никое посредствено съществуване не може да задоволи. Че устройването на следобедни чайове и благотворителни базари предизвиква само студени тръпки по гърба ви.

Той прокара един пръст от основата на шията ѝ по целия гръбнак. Тя потрепери, но не защото мислеше за базари.

— Зная, че сте бунтарка. — Мейс доближи уста до ухото ѝ и тя по-чувства дъха му, горещ и нетърпелив. — Че по рождение сте поумна от всички наоколо. Че сте жена, която би се любила по-скоро в плевня, отколкото в легло. Че още не сте срещнали мъжа, който да ви сграбчи и в огъня на една целувка да ви накара да забравите всичко, към което сте се стремили. — Той я притегли към себе си, както беше с гръб към него, и обгърна талията ѝ.

Саранда преглътна с мъка. Чувстваше се слаба и разтреперана, когато се облегна на него. Усети как ерекцията му се надига, когато го докосна със задните си части. Слабините ѝ пламнаха от нежелана жажда. Съзнанието ѝ попиваше думите му с отчаяната наслада, с която умирацията поема последната си глътка вода. Откъде знаеше той всичко това? Беше се докоснал до съкровенията ѝ тайни, до мислите, които я преследваха нощем — невеселите съмнения за живота ѝ с Уинстън. Веднага се наруга, че е такава глупачка. Нали точно в това се състоеше работата на професионалните измамници — да разгадават хората, да откриват силните и слабите им страни. Най-добрите от тях

са способни в един разговор да разкрият истини, които приятелите на човека не могат да научат за цял живот. Е, Мейс беше много добър. Няма съмнение в това. Думите бяха неговото оръжие и той го владееше като добре наточен меч. Тя трябваше да си отваря очите на четири, за да си запази преднината. Но и тя имаше оръжия, които другите няхаха. И знаеше какво значат думите му.

— Хубава реч — отвърна му тя с трепет в гласа. — Предполагам, че я казвате на всички жени, които се опитвате да вкарате в леглото си?

Мейс млъкна. За момент тя помисли, че ще си тръгне. Но той бавно плъзна големите си, собственически ръце по гърдите ѝ и я попита много тихо:

— Ако те мъчи любопитство какъв съм в леглото, защо просто не ми кажеш?

Вълна от възбуда преряза тялото ѝ и спря във влажната топлина между краката ѝ. Ситуацията ставаше опасна. Но в това бе и удоволствието, разбира се. Сега, след като цял следобед бе домакинствала на светско събиране, тя се почувства блажено жива.

— Едва ли можете да ме корите за любопитството ми — опита се да отговори нехайно тя. — Ако искате да знаете, чудех се дали декларациите ви са истински. Дали човек като вас казва понякога това, което наистина мисли. Най-големия любовник в Европа. Как да не съм любопитна?

— Това нещо изглежда ли ви истинско? — Той взе ръката ѝ, изви я назад и я задържа пред себе си. Под дланта ѝ, през панталоните му нещото напираше като демон, който иска да се освободи. Размерите му бяха възбуждащи. Този принц на мрака, за когото жадуваше от снощи, този бог на подземния свят, който така бе завладял сънищата ѝ, че вече не можеше да ги разгадава в мрака на безсънната нощ, все едно дали бе изпитала или фантазирала плашещата му красота... тази ужасна змия не беше легенда в края на краищата. Той бе истински. Той бе човек. И тя можеше да го вземе.

Другата му ръка пусна гърдата ѝ и погали устните ѝ. Устата ѝ се разтвори и той пхна палеца си в нея.

— Какво искаш от мен... Сара?

Тя затвори очи. Какво искам? Искам да падна на колене и да го освободя от затвора на дрехите... да го поема върху езика си и дълбоко

навътре. Да изпълни устата ми, да почувствам как набъбва... Гърлото ѝ бе толкова сухо, че ако продума, вместо глас ще излезе грак.

Палецът му се движеше в устата ѝ. Тя се отказа да се съпротивлява и го засмука.

— Кажи ми — заповяда той тихо. Изкушението бе огромно.

Но тя не каза нищо и той пое инициативата. С едната ръка притисна нейната към себе си, палецът на другата се движеше в устата ѝ навън-навътре, а той зашепна:

— Искаш ли да продължавам тази игра? Или предпочиташ да сломя защитата ти, като разкъсам веднага дрехите ти? Да те взема в обятията си и да те накарам да признаеш, че... въпреки всичко... независимо кои сме и какво целим... ти ме искаш точно толкова, колкото аз тебе?

— Как мислите, какво искам? — въздъхна тя.

— Мисля, че искаш да вдигна полите ти... да вляза в теб... да те притисна до това дърво... и да те накарам да викаш...

Тя вече не усещаше движенията му. Без да разбере, той бе пуснал ръце надолу и бе вдигнал полата ѝ над бедрата. Както говореше, достигна колана на копринените ѝ гащи, вмъкна ръка вътре, намери къдрите между краката ѝ и вкара пръст във влажната, гостоприемна топлина.

— Значи бях прав. — Пръстът му проникваше навътре с такова майсторство, че дъхът ѝ сякаш изгаряше дробовете ѝ. Другата му ръка я подхвана за врата, за да не падне. Заливаха я тежки, сънливи, кипящи вълни. Гласът и потокът на думите му бяха упойващо съблазнителни, както пръстите му, които си играеха със самообладанието ѝ. Устата ѝ, разтворена за въздух, беше жадна да му отговори. — Харесва ли ти пръстът ми там? А два? Или три? Или палецът — например така?

Тя изстена високо. Соковете ѝ обливаха ръката му. Искаше го толкова силно, че можеше да захвърли дрехите си и да го приеме тук, наред този парк, да обвие крака около него и да го помоли с пламенни думи да я притисне в най-близкото дърво.

— Уинстън възбужда ли те като мен? — изръмжа той.

Името на Уинстън, произнесено от него, я накара да се вцепени в ръцете му. Съвсем беше забравила за Уинстън. Беше забравила за Сара Вурс и за Арчър. Беше забравила всичко, което имаше намерение да

направи. Беше забравила кой е този човек и какво представлява. Беше забравила всичко в мъчителния екстаз, предизвикан от пръстите му.

Когато тя притихна, движенията на ръката му спряха. Мейс вдигна глава от ухото ѝ и тежко опря челото си в тила ѝ, сякаш вече му бе трудно да я гледа, сякаш това можеше да го направи толкова слаб, че да не може са се справи.

Овладей се, въздъхна тежко и каза:

— Не мога да го направя. — Пръстите му се изхлузиха от нея и я оставиха в мъките на незадоволеното желание. Бавно и неохотно Мейс смъкна полата по разтрепераните ѝ бедра. Тя я чу как прошумоля и падна до глезените ѝ. — Не мога да бъда с теб, да те искам, да се нуждая от теб, защото никога не зная къде съм. Зная, че ще се омъжиш за Уинстън. Дявол да го вземе, зная го! Но нещо... някакъв далечен вътрешен глас... непрекъснато ми нашепва, че ти принадлежиш на мен. Че няма мъж на този свят, който да те разбира и да те приема като мен. Че с Уинстън ти ще бъдеш осъдена на невъзможно съществуване. А в моите ръце ще бъдеш свободна.

— Не говорете така! — извика тя. — Не искам да го повярвам. Не мога да го повярвам.

Налагаше ѝ се да си припомни кой е той. Нейният враг! Братът на човека, който... Синът, внукът, правнукът на всички врагове от фамилията Блакууд преди него. Той не е просто мъж. Той е символ. Нещо, което трябва да бъде надвито, победено. И думите му просто не трябва да стигат до съзнанието ѝ. Тя е длъжна да остане силна. Защото истината е, че никой мъж досега не я бе накарвал да усеща нещата по този начин. Мейс развърза емоционалния възел, който бе затегнала яко преди години. С увещанията си, с тайнствените си проповеди той проникваше в тайни кътчета на запечатаното ѝ сърце.

Сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си с такава сила, че главата ѝ се люшна. Протегна ръце, прегърна я и я притисна здраво към себе си.

— Ако не ме искаш, кажи го, по дяволите! Но ако има надежда... ако мислиш за мен нощем, когато наоколо няма никой, за да разбере...

Тя трябва да си спомни ролята си! Трябва да го залъгва до сватбата!

— Даже да беше така, не бих ви казала — пошепна тя. Поискрено, отколкото ѝ се искаше.

Мейс я държеше здраво в прегръдката си, сякаш се наслаждаваше на думите ѝ.

Изведнъж Саранда си спомни за портфейла, скрит в джоба ѝ. Сега бе моментът да го мушне на мястото му. Тя посегна към джоба си, но той хвана ръката ѝ и я поднесе до устните си.

— Тогава ми остава поне свободата да се надявам.

Топлите му устни върху дланта ѝ действаха като електрически импулси. После я пусна тъй рязко, както я бе прегърнал и я остави да се облегне на дървото. Тя бе така разтърсена, че не можеше да си поеме дъх и се бореше отчаяно да успокои опънатите си нерви.

Почака, докато той тръгна към изхода на парка и едва тогава бръкна в джоба си. Празен! Опита в другия. Отново нищо. Яростта я заслепи. Всичко е разбрал, отначало докрай! През цялото време, докато я караше да мисли, че ѝ признава съкровени истини, той тайно е измъквал портфейла от джоба ѝ. И тя нищо не усети!

Ядът ѝ премина и бе заместен от странно усещане за роднинство. Той без съмнение бе майстор. И дързък като нея. Тя бе рискувала да си облажи ръцете, като открадна портфейла му. Той пък бе проявил не по-малка нехайност, като си го бе взел обратно. Този следобед бяха свалили открито картите и в лудостта си си бяха признали кой какъв е. Защото в края на краищата за тях бе важна играта, а не крайният ѝ резултат. Само един Блакууд можеше да разбере една Шъруин.

Но какво всъщност знаеше той? Каква част бяха интуицията и догадките? И най-важното: какъв ще бъде следващият му ход?

---

[1] Потомци на John Jay (1745–1829) — американски държавник и дипломат, първият върховен съдия на Съединените щати — Б.пр. ↑

[2] Потомци на Robert R. Livingston (1746–1813) — американски държавник, един от авторите на Декларацията за независимост — Б.пр. ↑

[3] Потомци на Kiliaen van Rensselaer (1595–1644) — холандски търговец, колонизирал голяма част от щата Ню Йорк, и на Stephen van Rensselaer (1764–1839) — американски военен и политически лидер — Б.пр. ↑

[4] Потомци на Peter Stuyvesant (1592–1672) — холандски колониален администратор, генерал-губернатор на Нова Холандия през годините 1646–1664, известен още като първия кмет на град Ню Йорк.

(Нова Холандия е ранна холандска колония, обхващаща няколко поселения по р. Хъдзън и по долното течение на р. Делауеър. През 1664 г. англичаните ги включват в щатите Делауеър, Ню Джързи и Ню Йорк) — Б.пр. [↑](#)

Саранда чака следващия ход на Блакууд три дена. Всеки път, когато някой влизаше в стаята, тя подскочаше, очаквайки да е той. На баловете, дадени в чест на Уинстън и в нейна чест, напразно се взираше в навалищата с надеждата да зърне познатата фигура да се извисява над всички. Колкото и да се оглеждаше той не се появи на тези празненства. Докато Мейс се държеше настрана, неизвестността я изнервяше; очакваше да го срещне зад всеки ъгъл или да чуе гласа му всеки момент. Околните отдаваха нервността ѝ на предсватбено напрежение. Но тя знаеше, че обяснението е друго. Откриваше, че той ѝ липсва. Бе очаквала с нетърпение тези дни преди сватбата, когато истинската кампания за унищожаването му щеше да започне. Но остана странно разочарована от объркващия му отказ да се включи в играта.

Женската интуиция ѝ подсказваше, че тук има и нещо друго. Че той се чувства сломен от тази игра не по-малко от нея. Че е разстроен от същия водовъртеж, объркал чувствата ѝ в нощта на маскения бал. Нощта, когато той върза здраво ръцете ѝ над главата и предяви претенциите си към нейното треперещо тяло, когато ѝ даде урок какво значи да си безпомощен пред желанието. Какъвто и измамник да беше, тя почувства у него същата неудържима страст, същите съмнения, които я караха да се мята нощем в мокрите от пот чаршафи.

Искаше ѝ се Бат да е още тук. Колко хубаво щеше да бъде да има на кого да каже... да има кой да ѝ помогне да сложи нещата по местата им! Защото ако Блакууд чувстваше същия отчаян копнеж по нея... докъде щяха да стигнат?

Вечерта преди венчавката се състоя още един последен бал. Саранда се докара с бледорозова сатенена рокля с голи рамене; това бе нарочно отклонение от тъмните рокли, които бяха модни. В последната минута свали сатенените си гащи и ги захвърли гневно. Бе останала само една нощ и Блакууд щеше бездруго да направи заключителния

ход тази вечер. Ако го стори, ръцете му няма да срещнат никакво препятствие. Тя реши: този път е неин ред да го шокира!

Липсата на бельо я караше да се чувства приятно и опасно женствена. Усещаше как бедрата ѝ се трият едно о друго, когато вървеше. Наслаждаваше се на това усещане, то ѝ напомняше как ръката на Мейс си играеше с разбърканите влажни косъмчета. По израза на околните разбра, че и те долавят състоянието ѝ. Косата ѝ бе вдигната високо в разкошен фонтан от падащи къдрици и Саранда цялата приличаше на някакво видение, сътворено да омае Блакууд.

Само че той изобщо не се появи.

Чака го цяла вечер, чудейки се каква ли изненада ще ѝ сервира. Беше се подготвила за всички възможни ситуации; не на последно място и за пълното прелъстяване. Ако Блакууд успееше да я вкара в леглото си тази вечер, щеше да се добере до заветната си цел — да осуети сватбата.

Но той не се появи изобщо.

Същото стори обаче и бащата на годеника. Това веднага бе забелязано, защото за Джаксън не бе обичайно да отсъства от такава важна вечер. Той бе привързан към единствения си син и никога не пропускаше възможността да се покаже като предан баща. Но когато Уинстън обясни, че във вестника имало криза и баща му помагал на „Арчър“ да я овладее, разговорът бързо се прехвърли на други теми.

Цялата вечер Саранда правеше усилия да се съсредоточи върху глупавите разговори и танцува с всички присъстващи мъже. Забеляза, че Уинстън грееше от необичайна възбуда. Всички го потупваха по рамото и му честитяха, а той се пъчеше като надут паун.

Когато най-после успя да се докопа до танц с бъдещата си съпруга, той изглеждаше почти като пиян от щастие. И все пак я държеше свенливо, на цяла ръка разстояние, както се полага на обществено място. След грубото обладание на Блакууд прегръдката му бе хладна и без въображение. Следвайки стъпките му, тя се уплаши за момент. Опита се да си представи как ръцете на Уинстън се плъзгат нагоре по бедрата ѝ, как би изглеждало лицето му, когато се докосне до голата ѝ кожа или до влажната топлина, която даже в този момент туптеше от неутолена жажда.

Утре ще се омъжи за този човек. Тя си беше професионален измамник, но вярваше в лоялността. Веднъж произнесла клетвата,

имаше намерение да преживее живота си като добра и вярна съпруга. В края на краищата това бе най-малкото, което можеше да даде на Уинстън. Но докато танцуваше с него и си спомняше любовната атака на Блакууд, тя започна да си дава сметка какво би означавал този брак. За нея. За живота ѝ. Мислеше си за цената, която трябва да плати за победата, и се питаше за пръв път през живота си дали си струва труда.

Уинстън прекъсна мислите ѝ:

— Чувствам се най-големият късметлия на света. Да те имам до себе си, скъпа Сара. Това е повече, отколкото някога съм си представял.

Цял живот ще трябва да играе ролята на Сара. Никой и никога няма да се обърне към нея с истинско ѝ име. Никога повече няма да последва зова на природата си, да се изтръгне от условностите на обществото.

Докосна разсеяно бузата му и обеща:

— Ще бъда добра с тебе, Уинстън. И всичко ще бъде прекрасно.

Зад очилата очите му блестяха като морето в слънчев ден.

— Да можеше мама да е жива! За мен би било голяма радост тя да е тук. Щеше да те хареса. Толкова много приличаш на нея! Тъй добра и мила. Чаровна, умна и весела... Ти си всичко, което аз не съм, а бих искал да бъда. В известен смисъл приличаш на Арчър. И двамата прегръщате безстрашно живота. И все пак сте толкова добри към татко и към мен. Където и да е мама сега, сигурно е много щастлива.

Саранда се съмняваше в това, но неговите думи ѝ дадоха куража, от който се нуждаеше. Накараха я да стъпи здраво на земята, напомняйки и причините, поради които щеше да се омъжи за Уинстън. Емоционалните причини извън жаждата ѝ да отмъсти на Блакууд. О, тя ще се омъжи за него, даже и Мейс да напусне сцената. Думите на Уини ѝ напомниха за баща ѝ и за всички надежди, които той хранеше за нея. Внезапно усети присъствието му като топла прегръдка и в този момент почувства, че постъпва правилно. Баща ѝ желаше именно това. Макар че веднъж го бе разочаровала непростимо, сега можеше да поправи всичко, като се омъжи. Това бе единственият подарък, който можеше да му поднесе. Само това ѝ беше останало за даване.

— Баща ми също би те харесал, Уини — каза искрено тя. — Ти си човекът, за когото той се надяваше да се омъжа. Даже нещо повече.

До полунощ Блакууд не се появи. Един слуга поднесе на годеника някаква бележка върху сребърен поднос.

— Татко иска да отидем при него у дома — каза Уинстън на Саранда. — Веднага.

— Звучи заплашително. За какво ли може да е?

— Може би проблемите на вестника са по-сериозни, отколкото мислехме.

По гърба на Саранда полазиха тръпки. Интуицията ѝ наддушваше опасност.

Когато пристигнаха, Джаксън ги чакаше в кабинета си.

— Уинстън, Сара, заповядайте.

Сякаш бе друг човек. Гласът му звучеше уморено и той изглеждаше внезапно остарял. Кожата на лицето му сякаш бе увиснала. Обичайната доброта на сините му очи бе угаснала. Беше без сако. Папионката му висеше развързана. През всичките месеци откакто го познаваше, Саранда го беше виждала само официално облечен. Даже на вечеря се явяваше стегнат като за бал. Какво бе предизвикало тази промяна? Наистина ли я гледаше студено или така ѝ се струваше?

Тя се огледа наоколо. Търсеше някакъв знак. Веселият огън бе в рязък контраст с витаещото напрежение. Бумтеше в камината и осветяваше портрета на Лалита над нея.

Изведнъж Саранда разбра. Джаксън знае. Четеше го в очите му. Блакууд бе свършил мръсната си работа. Но какво ли бе казал?

Джаксън я фиксираше с поглед.

— Какво можете да ни кажете за млада жена на име Саранда Шъруин?

И тъй, Блакууд е знаел всичко. Проклет да е! Не само я бе подмамил, ами на два пъти я направи на глупачка. Очевидно нищо не е чувствал към нея, а я накара да повярва, че я обича. Ясно беше какво е направил. Не се опитваше да я убеди да отмени сватбата. Просто бе изчакал, за да я изложи, когато най-малко очаква. Но дяволите ще я вземат, ако се предаде без борба! Колкото и мрачна да изглеждаше ситуацията, тя не губеше надежда. Яростта ѝ даваше сила. Сигурно имаше начин да се спаси. Не беше хвърлила толкова усилия, за да позволи сега всичко да се разпадне. Нищо, че Мейс Блакууд я беше надхитрил!

Трябваше да мисли бързо. Със скоростта на светкавица тя оцени ситуацията и претегли възможностите. После каза дръзко единственото, което можеше да каже:

— Аз съм Саранда Шърин.

— Какво?! — извика Уинстън.

— Значи е вярно — каза Джаксън, без да обърне внимание на сина си, — че си... измамница... и авантюристка.

— Татко!

Саранда докосна ръкава на Уинстън, за да мълчи.

— Недей, Уини. Вярно е.

Смаян, Уинстън се отпусна в един стол.

— Нещо против? — Без да дочака разрешение, тя отиде до бюфета, наля си яка доза бренди и го изпи на няколко глътки. Сигурна бе, че са шокирани, но какво значение имаше сега това? Така спечели минутка, да си събере мислите и да реши какво да прави.

Когато се обърна, те я гледаха втренчено.

— Искате ли по малко?

Поклатиха безмълвно глави. Тя махна на Джаксън към един стол и той седна, изтощен.

— Ако ще разказвам историята си, трябва да започна отначало.

Двамата мъже размениха смаяни погледи. Тя осъзна със закъснение, че говори със собствения си акцент. Това промени гласа ѝ придаде на думите, които изговаряше, лекота и изящество; произношението и бе като на дукеса.

— Първо, вие без съмнение сте се досетили, че аз не съм Сара Вурс. Нито съм родената в Америка дъщеря на стара холандска фамилия. Имаше един Фредерик Вурс и той умря — точно както ви казах. Дъщеря му получи образованието си в Европа. Истинската Сара умря преди години. Запознах се с нея малко преди смъртта ѝ. Така ми хрумна да я използвам.

Саранда отпи от чашата с бренди — този път по-малка глътка, защото бе започнала да усеща действието му.

— Невероятно — промърмори Уинстън. — Какво казваш, как е истинското ти име? Саран...

— Са-ран-да. Като Миранда. Вярното в цялата история е, че всички в семейството ми са били професионални измамници в течение на поколения. Или, по-точно казано, над триста години. — В тона ѝ личеше неосъзната гордост. — Започнали са на дребно — като лондонски джебчии, търсещи коричка хляб. После, като нямали друг избор, продължили традицията. Били бедни, но не и глупави. Всяко следващо поколение прибавяло нови сръчности към фамилния репертоар от трикове. Една се омъжила за нощен крадец, друга — за панаирджийски фокусник, трета — за картоиграч и т.н. Родителите предавали уменията си на следващото поколение. Така когато навърших тринайсет, аз владеех всичко това. И съм много добра, ще знаете.

— Така значи — промърмори мрачно Джаксън.

Тя пак си пое дъх и продължи с по-мек тон.

— Моят баща беше майстор на измамата, най-добрият от всички поколения досега. Бе забележителен, можеше да изиграе даже мен. Но въпреки всичко никога не забравяше, че принадлежи към долните класи, че каквито и успехи да има, винаги ще сме изправени срещу всички останали. Не ме разбирайте неправилно. Той обичаше занаята си и беше истински артист в него^[1]. Не се чувстваше жив, ако не използваше сръчността си, за да замаже някому очите. Парите не го интересуваха. Той ценеше предизвикателството, чистото противопоставяне на играта.

Джаксън огледа скъпите дреболии из кабинета, сякаш се питаше дали не липсва нещо. Тя предпочете да не обърне внимание на това.

— Колкото и да обичаше професията си, благодарение на нея баща ми живееше много трудно. Получаваше удари отвсякъде, даже лежа в затвора един-два пъти. Страхувам се, че е страдал много, както и майка ми. В подземния свят — додаде тя, като леко вдигна глава — считаха баща ми за цар на измамниците. Своего рода аристократ. Но въпреки това истинските аристократи го гледаха отвисоко и го петняхха.

— И той не се учудваше? — Джаксън не можеше да повярва.

— Разбира се, че не. Тази дискриминация отдавна бе станала традиция за нашето семейство. Но когато пораснах, това започна да го безпокои. Като всеки нормален баща, той ме обичаше много. Искаше да живея по-добре, да изоставя света на несигурността и на непрекъснатото бягство. Тревожеше се, че ще страдам като родителите си. Мразеше класовата система на Англия и искаше да я надрасна. Да бъда дама. Да стана аристократка.

— Искаш да кажеш, че е имал намерение да те продаде на онзи, който даде по-висока цена.

В нея проблесна гняв.

— Не съм очаквала да ме разберете. Не можете и да си представите какво значи да произлизаш от такива среди. Ако се придържаме към обичайните стандарти, мога да приема, че мисленето на баща ми бе изкривено. Но за мен той не искаше повече, отколкото другите бащи желаят за децата си. Просто по-добър живот. Затова започна отрано и замисли най-сложния удар в кариерата си. Бях още дете, когато започна да ме подготвя да се омъжа за аристократ. Учеше ме да говоря правилно, да се обличам, да танцувам и да разговарям така, че никой да не може да се досети откъде съм излязла. С годините това стана моя втора природа. Стремях се към това, колкото и той. От малка знаех, че съм предопределена за нещо особено. Той винаги ме наричаше „принцеса“, сякаш за да ми го напомня. Казваше ми, че съм по-добра от другите и че съм родена за член на кралското семейство. Трагедията бе, че му вярвах.

— Трагедия? — попита Уинстън.

— Ще бъда откровена. Баща ми ме готвеше да се омъжа за принц, но в същото време аз учех и други неща. Той не се и опита да ме учи на триковете на своя занаят. Но аз бях умна. Виждах каква

радост му доставя работата му и исках да я споделя с него. Когато го питах как прави някой номер, той грубо ми отказваше. Но аз сядах на коляното му — на устните ѝ се появи нежна усмивка — и го молах, докато се съгласи. Установих, че съм дъщеря на баща си, и то повече, отколкото той искаше да признае. — Въздъхна леко. — Можете да си представите дилемата, пред която бях изправена. Обичах баща си неимоверно. За мен той бе всичко. Но колкото и да харесвах пътя, който бе избрал за мен, обичах и живота.

Уинстън се взираше в нея. Очевадно бе изпаднал в шок. Джаксън се размърда в стола си.

— Спомена за трагедия.

Застанала с гръб към него, тя гледаше огъня.

— Родителите ми бяха убити, когато бях на тринайсет. Беше ужасно. Опитах се да им помогна, но — гласът ѝ трепна — ми попречиха — завърши тя мрачно. Спомняше си ясно всичко — пламъците, писъците, отвратителния смях, когато Ланс Блакууд...

Саранда тръсна глава, за да отхвърли видението и с усилие се върна към разказа си.

— Минаха години, докато се съвзема от... последиците на смъртта на родителите си. Когато най-после това стана, направих единственото нещо, което можех да направя — тръгнах да пътувам из Европа и да усъвършенствам техниката си. Мечтата на баща ми за мен буквално бе изгоряла в пламъците. Нямах от какво да живея освен от своя ум и от това, на което баща ми ме бе научил.

— Защо не се омъжи, както искаше баща ти?

Остра болка я преряза през стомаха. Тя се подпря с ръце на камината и пое дълбоко дъх. От години не си бе позволявала да мисли затова. Даже след толкова време беше много болезнено да си спомня.

— Направих всичко по силите си, за да се съвзема. Не забравяйте, че бях само на тринайсет години.

— Продължавай — каза тихо Уинстън.

— Пристигнах в Америка преди три години. Пътувах много, преживявах с различни номера, докато реших да се установя в Ню Йорк. Няма да се представям в розова светлина. Когато чух за вас, си помислих... помислих, че това е една възможност мечтата на баща ми да се сбъдне.

Това не беше истината, или поне не цялата истина. Но професионалната лоялност беше част от нейното възпитание. Нямаше да изложи Блакууд, за да спасява себе си. Особено ако съществуваше друг начин.

— И избрахте нас заради Лалита? — попита Джаксън и погледна портрета на любимата си жена. — Промени външността си, за да приличаш на нея.

— Прочетох всичко, каквото намерих за нея. Както си спомняте, навремето вестниците са писали много за нея. Лалита се пързала на езерото. Лалита на опера. Лалита печели награда за цветята си. Започнах да влизам в ролята ѝ. Шест месеца се учих да карам кьнки; стигнах до съвършенство. Така можах да срещна Уини на езерото и да се запозная с него. Изучих холандските обичаи, защото бе известно, че Лалита ги е ценила високо. Осем месеца изнурителна работа ми бяха нужни, за да си изработя правилен подход и да се сдобия с отлични препоръки. Те трябваше да бъдат безупречни, защото с малко късмет това щеше да бъде последната ми измама. След това по една щастлива случайност открих колко много липсва тя на двама ви. Разбрах, че мога да използвам този факт.

— Никога ли не ви мъчи съвестта? — попита Джаксън с необичайно язвителен тон.

— Честно казано, никога не съм се замисляла. Това беше коронната роля в една блестяща кариера.

Уинстън побледняваше все повече. Стана и отиде до бюфета, като си мърмореше:

— Трябва да пийна нещо.

Тя го изгледа. Приведените рамене и всяко движение издаваха колко е шокиран. Почака го да се върне на мястото си и отправи към него тъжен поглед.

— В началото за мен вие не бяхте хора, а балами, които трябва да преработя. Но не взех пред вид вашето благородство.

— Прости ми — прекъсна я Джаксън, — но ми се струва странно да говориш такива неща след всичко, което чухме.

— Не забравяйте, че съм израсла, крадейки от английските аристократи. Бяха ме учили и аз наистина вярвах, че богатите са се сдобили с парите си, пренебрегвайки всички закони или са ги наследили от други, които са ги спечелили по същия начин. Ако с

помощта на ума си успееш да дам част от тях на семейството си, защо да не го направя? Богатите също са откраднали милионите си, но са лицемери и не си го признават. Затова харчат толкова много за благотворителни цели. За да забравят колко са виновни за начина, по който са придобили парите си. Така ме учеха. Затова, естествено, презирах богатите класи като цяло. Струваше ми се, че в своите дела съм някак си по-честна. Поне правя хората поне малко щастливи.

— Мога да го гарантирам — каза Уинстън и гаврътна брентито си.

— Докато растях, у дома нямаше много правила. Главното беше да не се сприятеляваме с хора извън семейството. Но се придържахме строго о един принцип: баламите заслужават това, което им се случва, т.е. всеки, който е толкова глупав, че да бъде измамен, рано или късно ще бъде измамен от някого; значи този някой можем да бъдем и ние. Разбирате ли нашата логика?

Уинстън остави чашата си на масата и се облегна назад на стола си.

— Не съвсем — каза той. С всеки изминал момент ставаше все по-мрачен.

— Не го казвам, за да бъда груба, а за да ви помогна да разберете начина ми на мислене в момента, когато се запознах с вас. Съмнявах се, че добротата ви е истинска. Но не мина много време и аз разбрах, че вие изглеждате добри, защото сте добри. Никой досега не е бил така чудовищно мил към мен. — Тя замълча за миг и хвърли коза. — Затова бях сигурна, че няма да имам сили да отида докрай. Вие заслужавате нещо повече от бreme като мен. Имах намерение да ви разкажа истината тази вечер. Всъщност, вече съм написала изповедта си. Само пратете някой да погледне в горното чекмедже в стаята, където бях настанена през уикенда, и ще се убедите, че казвам истината.

Повикаха един прислужник и Саранда му каза къде да намери писмото. Докато чакаха, тя се поздрави, че бе намерила време да измисли предварително този номер — за всеки случай. Човекът се върна и връчи признанието на Джаксън, който го прочете и го по-даде на сина си.

Когато свършиха с четенето, тя каза:

— Щом всичко е вече казано и направено, мога да заявя: бях решила да пожертвам своето щастие и да ви освободя от себе си.

И тръгна унило към вратата.

— Какво ще правиш? — попита Джаксън.

— Ще се... ще се върна към обичайния си начин на живот, предполагам. Нищо друго не ми остава. Много съжалявам, Уини... Джаксън. Никога не съм помисляла, че ще ви обикна толкова много. Надявам се само, че през самотните години, които ме чакат... когато си спомните за мен... ще намерите прошка за мен в сърцата си.

— Татко, сигурно...

Уинстън бе лудо влюбен в годеницата си — все едно дали бе авантюристка или не. Не беше срещал такава жена досега. Сега разбра защо. Странно вълнуващо бе да знаеш истината. Беше интригуващо. Необикновено. Неговата годеница — жена с тайнствена съдба? Но той през целия си живот не се беше изправял срещу волята на баща си. Ако нещо можеше да спре любимата му сега, то беше само една благословия от страна на Джаксън. Ван Слайк махна на сина си да мълчи.

— Заявих на човека, който ми каза за вас, че греши. Че даже и да сте била замесена в такива неща, вие сте се променила. Че сега сте любяща и фина жена и не сте в състояние така хладнокръвно...- Той се изчерви. — Хм, бях сигурен, че не бихте могла да го направите и само това има значение.

— Ти не би могла да се преструваш, че... ме обичаш, нали? — попита разтреперан Уинстън. Въпреки логиката той се надяваше, че тази възхитителна жена поне е била искрена в чувствата си.

Саранда се обърна и погледна прошарените му коси и искрените, доверчиви аквамаринови очи. Видя какво му е причинило това разкритие. Лицето му казваше колко го е развълнувало то. Уинстън ван Слайк, който считаше себе си твърде скучен, за да ухажда жена, искаше да знае дали това лошо момиче наистина го обича. Саранда отдавна се бе научила да не се чуди на нищо.

— Обичам и двама ви повече, отколкото бихте могли някога да си представите — каза искрено тя. Затова няма до позволя на Блакууд да ви ограби и да избяга. Обърна се към Джаксън.

— Предполагам, че Арчър ти е казал. Той е много способен следовател.

Джаксън кимна тъжно.

— Разбира се, Арчър е категорично против този брак. Според него срещу теб ще бъдат предявени обвинения, ще се намеси полицията...

— Ще я арестуват? — извика Уинстън.

Задушаваше я гняв. Скъпият Блакууд! Същият като омразния си брат... и като всички други негодници на име Блакууд, от всички поколения. Как може да бъде толкова сляпа? Баща ѝ я беше предупредил! Блакууд не за пръв път нарушаваха професионалния кодекс. Той беше просто един от тях, един от онези, които прибегваха до тази презряна тактика...

Именно поради това тя не можеше да се оттегли и да му остави свободен достъп до богатството и могъществото на Ван Слайк. Трябваше да се бори с него с всички средства, с които разполагаше. А в нейния арсенал имаше и още неизползвани оръжия.

---

[1] Тук има игра на думи. Английският израз „confidence artist“ (съкратено „con artist“ или „con“) означава „измамник“, „мошеник“ или „краден“, разбирано като постоянен занаят — Б.пр. ↑

Саранда прекоси бързо репортерската зала, като се мъчеше да остане незабелязана, доколкото това бе възможно за сама жена в такава обстановка. Няколко журналисти правеха последни поправки по статиите за сутрешното издание; пишещи машини тракаха неритмично. Редактори искаха екземпляри. Всички бюра бяха отрупани с купища книги, списания, топове хартия, коректури и полупразни чаши за кафе. В пепелниците имаше купчини угарки. Въздухът бе натежал от дим. Всичко изглеждаше изцапано с мастило. Нямаше начин да мине през залата, без да си изцапа дрехите.

Мъжете спираха да работят, за да я огледат. Както си беше в розовата сатенена рокля. Тя не им обръщаше внимание. Ако спре да обяснява, ще се забави пак и Блакууд — ако изобщо е тук — ще ѝ се изплъзне. Не стига, че ѝ се наложи да се кара с пазача на входа. Той я пусна да мине едва след като му напомни, че утре се омъжва за Уинстън и че този брак ще я направи собственица на част от „Глоуб“.

Кабинетът на Блакууд беше далеч от репортерската зала. Коридорите до там бяха тъмни, защото тази част от сградата обикновено не се използваше нощем. Но на Саранда ѝ се стори, че вижда светлина под затворената врата. Спря да си поеме дъх и си каза, че това може да са само фантазии. Когато се почувства готова, отвори вратата.

Една-единствена газена лампа, намалена почти докрай, осветяваше едва-едва стаята. Блакууд стоеше зад бюрото си. От устата му висеше цигара. Четяха някакъв списък с друг мъж, в когото тя разпозна Морган, заместник-главния редактор. Лампата очертаваше върху стената и тавана сенките им, които мърдаха зловещо като въображаеми чудовища в детска стая. Двамата я погледнаха изненадано. Тя видя как погледът на Блакууд се плъзва бързо по нея и се втвърдява, а устните му се свиват с ръмжене. Морган я поздрави:

— Госпожице Вурс, радвам се отново да ви видя. Очаквам с нетърпение сватбеното тържество утре.

— Благодаря — промърмори механично тя. По лицето му личеше, че не може да си представи какво дири тя тук. Но Блакууд знаеше.

— Това е всичко, Морган — каза той и го освободи. — Не ме интересува как ще го направиш. Просто го направи и не ми досаждай с дреболии.

— Да, господин Арчър. — Той спря и погледна колебливо към Саранда. — Е, до утре, госпожице Вурс.

— Ще се видите ли утре? — попита Блакууд, когато Морган затвори вратата след себе си.

Тя пристъпи напред. Сянката ѝ подскочи и се съедини с неговата. Дяволското му лице бе мрачно и настръхнало в полумрака.

— Блакууд! Проклет двуличник! — Тя не си направи труда да поддържа американския си акцент.

Той смачка цигарата в пепелника, издуха последната струя дими каза тихо:

— Всъщност не си вярвала, че ще можеш да получиш по-добрата част от мене, нали? — Изведнъж бе заговорил с по-тежък акцент и не толкова изискано — като че ли вече нямаше нужда от фасада, защото се срещаше с противника си на равни начала.

— Трябваше да се сетя, че ще прибегнеш до такива долни средства и ще ме предадеш. Ти и твоето семейство винаги сте предпочитали по-лесния изход. Но в тези неща има кодекс, Блакууд, или не си чувал за него? Трябва да съм луда, щом те питам за това. Стига ми само да си спомня с кого говоря!

— Както разбирам, Шъруин са блестящ пример за човечност.

— Ние, Шъруин, поне живяхме в рамките на приетите правила за действие. Със същата лекота и аз можех да кажа на семейство Ван Слайк кой си. Знаех го от самото начало. Но това щеше да е прекалено лесно. И скучно, на всичкото отгоре. Предпочетох да играя играта. Да използвам ума и сръчността си, за да те надхитрям на всяка крачка по пътя. Но вие, всички Блакууд, винаги опирате до нечестната тактика, когато умът ви изневери.

Мейс заобиколи бюрото с гневни крачки.

— Ти наричаш „честна игра“ това, че твоето семейство предаде моето на властите? Че бяхме изложени на най-противни публични подигравки по ваша вина и ни унижаваха из цяла Англия?

— Заслужихте си го! Прекрачихте границата. Не ви стигна да отвлечете оня американец и брат ти да заеме мястото му. До тук не можехме да ви обвиняваме. Защо да не стане така? Най-разкошното струпване на богатство и бижута на един-единствен кораб? Приятно пътуване по Нил? Това бе точно оня вид измама, който бяхме отработили до съвършенство. И тук направихте първата си грешка. Аристократите бяха наши. Вие имавте нахалството да завладеете наша територия, но не ви стигна изобретателност да си осигурите фланговете.

— А вие не можахте да понесете някой да ви избута настрана.

— Не си способен да мислиш другояче, разбира се. Ако го бяхте направили с умение, с финес, планирайки нещата, бихме ви поздравили с успеха ви.

— Откога една Шъруин ръкопляска на нещо, извършено от един Блакууд? Двеста години ни гледахте отвисоко!

— За което си има причини, бих добавила. Погледни кашата, която забъркахте тогава. Отвялякохте американеца. Твоят брат Ланс трябваше да заеме мястото му на кораба и да освободи пътниците от техните ценности, несъмнено незаконно придобити. Но не можахте да спрете дотам. Трябваше да убиете човека. Нарушихте кодекса, преди ние да влезем в играта. Професионалните измамници никога не убиват. Ако си поне що-годе добър, не ти се и налага.

— Толкова сте надменни, дяволите да ви вземат, ти и цялото ти семейство! Да уведомите властите да арестуват родителите ми, преди да са си свършили работата! Майка ми беше болна; знаеше ли това? Не беше преметнала никого от години. Но те я завлякоха на бесилката и я обесиха пред очите на оная глутница вълци, дето минава за висше общество. Ти не знаеш нито какво означаваше това за нас, нито какво всъщност се случи.

— Разкажи ми тогава. Обичам хубавите приказки.

Саранда видя в погледа му дълбока и непресъхваща омраза — отражението на своята собствена.

— Нищо не ти дължа, принцесо; най-малко пък обяснение.

Тя изстина при звука на галеното име, с което я наричаше баща ѝ, произнесено с подигравка. Стисна яростно юмруци; ръцете ѝ затрепериха от усилието да не замахне с тях по самодоволната, изпъкнала челюст.

— Ето къде грешиш. Мейс Блакууд, ти ми дължиш повече, отколкото би могъл да се надяваш някога да изплатиш. Твоят побъркан брат не се задоволи с американеца. Той уби и родителите ми. Пусна обява, която гласеше: семейство Блакууд обявяват с уважение, че ще отмъстят на шести юни. Ти ли му помогна да я съчини? Звучеше с онази дръзка арогантност, която толкова обичаш.

— Нямам нищо общо с нея.

— Онази вечер си бяхме в къщи. Мислехме, че така ще е безопасно. В къщи. Малка селска къщичка. Тъкмо се бяхме нанесли. Майка ми много ѝ се радваше; през целия си живот не бе имала свой дом.

Мейс ѝ обърна гръб.

— Не искам да слушам това.

— Твоят знаменит брат бе научил някак къде живеем. Залости вратите и запали къщата. Аз се измъкнах през комина, но той бе твърде тесен за тях. И той не ми позволи да им помогна. Държа ме здраво и се смя, докато родителите ми изгоряха преди очите ни.

Думите ѝ отекваха в тишината, докато той ги възприе. После каза беззвучно:

— Това не е братът, който познавам.

Саранда вдигна рязко глава.

— Мейс Блакууд, ненадминат измамник като тебе не може да бъде праметнат от глупак като брат ти!

Той се обърна към нея. В очите му горяха адски пламъци. Попита я грубо:

— А ти как избяга? Ако това, което казваш, е вярно, не мога да си представя моят знаменит брат да отмине парче като тебе.

Тя го зашлеви с цялата си ярост, съдържана години наред, толкова силно, че ръката ѝ сякаш се скърши. Звукът изтрещя като гръмотевица в стаята.

— Бях на тринайсет години! — Гласът ѝ се пречупи. Не можа даже да му каже какво направи брат му тогава. — Не ми говори за блестящи примери на хуманност. Вие, Блакууд, сте самата измет на земята!

— Аз не отговарям за семейството си — процеди той през здраво стиснати зъби.

— Нито аз, ако ще и да съм произлязла от твоето семейство!

Той я сграбчи за ръцете и я дръпна рязко към себе си. Несдържаната му сила я връхлетя като морска буря. Тя усети жестокостта във всяка фибра на твърдото му тяло, когато я сграбчи със страст, която нямаше нищо общо нито с нежност, нито с обич, нито с любов.

— Цял живот съм знаел, че си враг, който трябва да смачкам!

Макар че съзнанието ѝ крещеше против него, тялото ѝ трепна при допира. Ненавистта избухна между тях като сблъсък между мечове; емоционалните искри превъзхождаха яростта ѝ. Като кремък остомана блесна истината, че съперничеството между тях е по-еротично и по-първично по своята същност от всяка възможна ласка.

— Но този, който ще бъде смакван, си ти! — предупреди тя и отстъпи назад. — Защото те победих в собствената ти игра. Знаеш ли какво казаха двамата Ван Слайк, когато научиха истината?

— Че те обичат. Че си внесла свежа струя в застоялия им живот. Че не искат да знаят коя или каква си била. Те ти вярват и искат да останеш при тях.

— Практически дословно.

Той присви очи.

— Предполагам, че си им спестила удара и не си им разкрила истинската ми самоличност.

— Казах ти, ако исках да те разкрия, щях да го направя. Ще ми достави много по-голямо удоволствие, ако си извоювам позиция със сила, която в края на краищата ще надмине твоята. Като жена на Уини и снаха на Джаксън ще бъда в състояние да контролирам всяка твоя стъпка. Постепенно ще сложа ръка на ръководството на бизнеса. Така ще ги настроя против теб, че ще се чудят как са могли да ти вярват. Деликатно, разбира се. Накрая ще бъдеш унижен и публично изритан. А аз ще гледам с голямо удоволствие и ще зная, че това е мое дело. Губиш си времето тук, Блакууд. По-добре си стегни багажа още сега.

— Значи губя. — Мейс пристъпи напред и я принуди да се дръпне назад, докато се блъсна о бюрото. — И все пак, това не ще да е пълна загуба.

Тембърът на гласа му се бе променил. Беше станал приглушени копнинен, измамно гладък. Тя прочете намеренията в блясъка на тъмните му очи и ахна:

— Махни се от мен!

— От какво те е страх? Аз вече се признах за победен.

— Като че ли съм повярвала на нещо, казано от теб.

Той вдигна вежди.

— Вярa? Не, любов моя, не може да става дума за вярa между нас.

— Прав си. Става дума за битка между нашите семейства, която най-после стигна до края си. Шъруин спечелиха, Блакууд. Картите ти свършиха.

Каза го, но знаеше, че не е вярно. Въпреки кръвта на мъртвите между тях, те имаха още работа за вършене. Защото този път играта бе стигнала твърде далеч.

— Това е друго. Враждата и съперничеството нямат нищо общо с онова, което става между нас.

— Сигурно мислиш, че съм най-обикновена аматьорка. Допускаш ли, че не съм наясно за намеренията ти?

Той вдигна ръка до бузата ѝ и погали меките, засенчени очертания на лицето ѝ.

— Какви са намеренията ми?

Беше толкова близо до нея, че мускулите му играеха с гърдите ѝ. Напук на здравия смисъл, тя жадуваше за този допир.

— Ако ти се удаде да ме прелъстиш, можеш да изтичаш при Уинстън с новината и да предизвикаш отменяне в последната минута...

Ръката му се плъзна надолу по голата ѝ шия и погали нежно сияещото ѝ рамо.

— Бих могъл да им кажа, че си преспала с мен — все едно дали е истина или не. Но и ти, и аз знаем, че няма да повярват.

— Този спор е безполезен, Блакууд — каза тя с опасно задъхан глас.

— Много добре, госпожице Шъруин. Защо не свалим картите на масата?

— Наистина, защо не?

— Тогава ето, свалям ги: аз те харесвам не повече, отколкото ти мен. фактически ти си последната жена, която бих поискал да съблазня. Моето семейство обичаше твоето семейство не повече, отколкото твоето семейство обичаше моето. Но се оказва, че аз съм в крайно неизгодно положение: искам те до полуда. Моето... тяло те

иска. — Той взе ръката ѝ и я притисна до себе си. Беше огромен и напираше навън. Скачаше като тигър под ръката ѝ. Значи бях права, мислеше си еуфорично тя. Той ме иска! — Не знам защо, но не мога да те гледам, без да се питам как би изглеждала разтреперана в ръцете ми. Без да искам да усетя голата ти кожа под ръцете си. Или да вкуся потта ти. Без да искам да проникна в тебе и да те накарам да викаш и да загубиш проклетото си самообладание. — От устните ѝ излезе слаб стон. — Мисля само за теб. Ти си като треска за мозъка ми. Постоянно мисля, че ако те имам само веднъж, бих могъл най-после да те изтрия от съзнанието си. Така никой от нас няма да излезе от този кабинет, преди да е получил онова, за което си дошла.

— Дойдох да ти кажа...

— Можеше да го направиш по всяко време. Можеше да ме оставиш да се чудя цяла нощ дали ще има сватба. Но ти не почака. Ти си знаела, че ако това трябва да се случи, то трябва да стане сега. Защото щом станеш съпруга на Уинстън, аз няма да припаря до теб. В мига, когато кажеш „да“, ти и аз сваляме ръкавиците, скъпа, и истинската битка започва. Сега или никога. — Той наведе уста над рамото ѝ и дъхът ѝ се превърна във въздишка.

— Сега или никога — повтори тя замаяно.

— Веднъж да забравим кои сме и какво значи всичко това. Толкова си сигурна, че ще спечелиш. Сигурно няма да ми откажеш печалбата от играта. Или по-точно... да ми откажеш себе си.

Тя вдигна очи и срещна изгарящия му поглед. Три дена не беше го виждала, но бе забравила колко опустошително красив е.

— Няма да се влюбя в теб, ако имаш това предвид. Няма да ти дам това предимство. Продължавам да те следвам и двете цеви са заредени.

— Не се мъчи толкова много да си го представиш. Пет пари не давам какво мислиш за мен. И не се нуждая от милосърдието ти. Казвам ти направо: ако мислиш, че си победила, може да останеш изненадана. Но не е в това работата. — Той нави една къдрица около пръста си. След това извади един по един фуркетите от косата ѝ и ги пусна на пода. Тя усещаше как опънатите ѝ нерви подскочат при всяко издрънчаване на плочките.

Той зарови двете си ръце в сребристата ѝ коса, разбухна я с пръсти и бавно ги прекара по цялата и дължина, наблюдавайки играта

на светлината по копринените кичури. Те се пръснаха като лунна светлина по раменете ѝ.

— Трябва ли да си толкова хубава? — изхриптя той.

— Трябва ли да приличаш толкова на Блакууд?

Той я погледа за момент; очите му пронизваха нейните, а ръцете му останаха заровени в косата ѝ.

— Кажи ми: какво искаш?

Саранда не можеше да го погледне. Това връщаше спомени за брат му, които не искаше да съживява. Не можеше да повярва, че прави това. Но трябваше да го има. Това беше първично като храната и въздуха. Наведе поглед към устата му — тази нахална, сексуална уста, която можеше да я накара да полудее с една усмивка или да овлажнее с една дума.

Затвори очи. Ако не го гледа, може би ще ѝ се удаде да отдели този момент от миналото. Когато проговори, гласът ѝ бе просто шепот:

— Искам да престанеш да прахосваш времето и да ме любиш.

Той пусна косата ѝ и сложи ръце на голите ѝ рамене. Наведе я назад, доближи устата си до нейната и я целуна толкова горещо, че изгори сърцето ѝ. Толкова лакомо, че белият огън на желанието я обезоръжи напълно. Дребничките страсти на вечерта се сляха в една опустошаваща мълния, погълнала всички други емоции и разтърсваща до основи. Кръвта ѝ кипеше като лава във вените ѝ. Чу задавен вик и осъзна, че е излязъл от нейното гърло. Ръцете, които одева го блъскаха, сега го сграбчиха за широките рамене, защото тя загуби равновесие и падна на бюрото му.

Той протегна ръка зад нея и помете всичко на пода. Трясъкът проникна в съзнанието ѝ, заглушен от бученето в главата ѝ. Навеждайки я над разчистения плот, той я прикова над него и тялото ѝ се изви като дъга под неговото. Ерекцията му я притискаше. Деколтето на роклята ѝ се смъкна надолу; сега тя бе разголена и открита за него. Устните му не се отлепваха от нейните. Търсеха, изследваха, мачкаха, ослепяваха я с подлудяващата си целувка.

Не се бе надявал, че ще постигне нещо повече. Само кратко боричкане с тази чаровна изкусителка, която владееше сънищата му. Но някъде по пътя Мейс изостави илюзиите си и се предаде на нежните, разтворени устни, на чистия, женствен аромат на тялото ѝ. Целуваше с наслада там, където бе имал намерение да удрия. Ръката,

която притискаше нейната на плота, я отпусна и сграбчи гърдата ѝ. Пречеше му розовата коприна. Той я отмести настрани с брадичката си; пред устата му се показва твърдото зърно. Захапа го, засмука жадно и леко го стисна със зъби. Забравил преструвките, той бе свободен да ѝ се радва на воля.

Тя никога нямаше да забрави сладката агония, която ѝ донесе устата му, жадна да я има цялата, мръщеща се на всяко колебание и непризнаваща никакви прегради.

Междувременно ръката му трескаво ровеше из безкрайните дипли на полите ѝ — досадно и сякаш безкрайно занимание. Прикована от набъбването на зърното си под езика му, тя все пак чу шумоленето на коприната, когато той затърси края на полата ѝ. Знаеше какво търси, рееше се между сладкото усещане на устните му върху гърдата си и мъчителното очакване да отхвърли полите и да я намери най-после.

Още сатен... още... и още... После безкрайни дипли дантелено бельо се изпречиха на пътя му. Тя чакаше със затаен дъх. И най-после... най-после... най-после!... той я докосна.

— Значи не си дошла за това? — промърмори той, когато не намери гащи да му пречат.

Ръката му бе толкова гореща, че соковете на нейното желание сякаш зацвърчаха по нея. Той вкара един пръст и го извади мокър и лепкав. Друг тласък — този път с два пръста — и тя го обля. Тя се движеше така, че той да навлезе дълбоко, колкото позволяват пръстите му, забравила всичко на света освен жаждата да бъде изпълнена, разпъната, обладана от мъжа, когото тя...

— Много ме искаш, нали? — изръмжа той в ухото ѝ, адски доволен от съвсем очевидния факт. Извади ръката си и я обърса о гърдата ѝ, за да ѝ покаже.

— Така ужасно те искам, че ще умра, ако не ме обладаеш!

Той облиза соковете ѝ и изохка гърлено.

В това време полата ѝ падна на пода. Мейс яростно изруга, хвана я за ръцете и я изправи на крака. Тя се олюля пред него, понесена от желанието, с невиждащи очи и суха уста. Той я блъсна към стената, тя залитна напред и се хвана с една ръка за дървените щори, с които бяха закрити прозорците. Притисна я с длан, докато се удари с гърди в стената. С другата ръка разкопча роклята ѝ отзад. С някаква частица от

съзнанието си, която още държеше буден здравия ѝ разум, Саранда си спомни, че вратата не е заключена. В бързината, в желанието си той не се бе погрижил за уединението им. Всеки момент някой можеше да влезе.

Почуди се дали той няма да спре. Но когато роклята ѝ падна на пода и ръката му отново се плъзна между краката ѝ, тя разбра, че е късно. Който и да се отбиеше, щеше да ги види. И да искаше, тя вече не можеше да се спре.

— Измъкни се от тази рокля — заповяда той. Гласът му бе едно меко, топло дихание до ухото ѝ.

Тя се подчини и той изрита роклята настрани. Сега тя стоеше с гръб към него, облечена само в един розов корсет. На краката ѝ бяха останали чорапите и обувките.

— А сега разтвори крака за мен.

Тя се разкрачи.

— Още.

Направи го с буза, допряна до стената.

— Ето така — ласкаво каза той. Ръката му я изследваше изотзад. Зацелува я по голото рамо и по гърба. — Боже, та ти си по-хубава, отколкото си представях!

За първи път тя се усмихна, довольна от това, че е способна да събуди звяра у него.

— Защо не спреш да си представяш и не направиш нещо?

Тя полюля бедра, насърчавайки го да я обладае. Сега дишаше ускорено; дъхът изгаряше гърлото ѝ.

— Какво искаш? — настоя той.

— Каквото ми обеща. Влез в мен и ме накарай да крещя.

Каза го, но не вярваше на думите си. Никой мъж до сега не я бе накарвал да загуби контрол и да закрещи на глас. Но той е най-големият любовник в Европа, все пак. Всички казват, карал е графини да крещят в Париж и баронеси — да падат на колене и да го молят в Мадрид. Може би... може би...

За момент дъхът му се смеси с нейния. Дишаше като състезател на старта.

Той я пусна. Чу се слабият шепот на дрехите му. Тя се вкопчи в стената, като че ли можеше да падне, ако направи едно движение. Чак върховете на пръстите ѝ тръпнеха от очакване — също като преди

акция. Не можеше да се отърве от представата за размерите му, нямаше търпение да се усети цялата изпълнена от мъж...

Той я сграбчи за бедрата, повдигна я и проникна в нея изотзад. Беше вече мокра. Той удари като шомпол и тя даже извика на глас. Разпери широко ръце, опря ги на стената и се наведе напред. Той я дръпна към себе си, хванал гърдите ѝ с ръце, после отново я отблъсна, търсейки опора. Ръцете му мачкаха зърната ѝ, докато я тласкаше и караше мощни спирали от желание да я пронизват; скоро вече усещаше само глада си за него.

В живота си не си бе представяла нещо толкова възхитително. Притискаше се към него, обгръщаше го, сякаш бе родена за този момент. Бе толкова съзвучна с всеки негов тласък, че нервите ѝ и даже кръвта във вените ѝ оживяваха в този ритъм. Той бе проникнал толкова дълбоко в нея — огромен, жаден и безогледен въпреки размерите си, — че контактът с него граничеше с изтезание. Но когато се изтегляше назад, ѝ липсваше — нуждаеше се от мъчението и от последващото приятно облекчение, както от дъха си, прекъсван от всеки мощен тласък.

— Никога не съм виждала такова голямо нещо — каза му тя през рамо.

— И харесва ли ти?

— О, Боже!

Тялото ѝ гореше. В трептящата светлина по нея проблясва шепот. Усещаше потта на гърдите си, под дланите му. Пресегна се назад и го докосна с пръсти; усети изваяната стомана да бие навътре-навън.

— Но те предупреждавам — каза задъхано тя, сякаш още се боричкаше с него, — че никой мъж досега не ме е накарал да загубя контрол.

Мейс спря за миг. Предупреждението го предизвика, разпали свирепия порив да я победи. Той спусна едната си ръка надолу, намери триъгълника, покрит с къдрави косми и пропит със соковете ѝ, топъл, отворен, пулсиращ от желание. Пръстите му влязоха в майсторски ритъм и я поведоха към върха. Дъхът му галеше ухото ѝ. Започна да ѝ шепне — горещи, безсмислени думи, толкова главозамайващи, че устата ѝ пресъхна. Тя въздъхна гласно и щеше да изкрещи от възбуда, но другата му ръка затвори устата ѝ и я накара да замълчи. После изръмжа пресипнало:

— Вкуси ме.

И вкара пръсти в устата ѝ.

— Така — прошепна той. — Отдай ми себе си. Дай ми това, което не си дала на друг мъж. Обърни се към мен. Така, скъпа. Бъди моя... моя, само този единствен път.

Отдадена напълно, тя ги облиза, смукна ги и вкуси собствената си страст.

Тя загуби контрол. Захапала ръката му, се предаде на тръпките, които я разтърсиха, понесоха я към върха и само след миг усилиха глада ѝ и я направиха по-настървена отпреди.

— Така е добре — промърмори той. — Покажи колко ме искаш.

Саранда наистина го искаше. Боже, как го искаше! Сякаш досега не бе искала нищо и никого. Той ѝ се наслаждаваше, поглъщаше я, всмукваше я в себе си и не оставяше нищо освен глада ѝ. Забрави за всичко и експлодира под него, ослепена от спазмите на невероятното удоволствие, което я пронизваше и я караше да се моли никога да не свършва.

Те още не бяха затихнали напълно, когато той излезе от нея, обърна я към себе си и целуна по меките, пресъхнали устни. Повдигна я и тя се видя принудена да обвие крака около него. Доближи се до нея и се отърка о влагата ѝ, преди да влезе отново в нея. Сега се движеше, решен да задоволи лудото си желание. Блъсна я отново до стената толкова свирепо, че тя се притисна до него, за да не я смачка като парцалена кукла. Както я целуваше дълбоко, той блъскаше, разцепваше я на две, караше я да охка на глас. Зави ѝ се свят, когато вкара език в устата ѝ и задуши с устните ѝ своя вик на облекчение.

За момент се притискаха един о друг, мокри от пот. Сърцата им постепенно забавиха бесния си ритъм. Както я държеше, той посегна и прокара ръка по лицето ѝ като слепец. После се изплъзна от нея и зарови лице в гърдите ѝ.

— О, боже — изохка той, прегърна я и целуна мокрото ѝ рамо. Устата му се движеше благоговейно по гърдите и по закръглеността на корема ѝ, проникна в пъпа ѝ. Като умиращ, молец за вода, той ближеше потта ѝ, пиеше от плътта ѝ. — Велики Боже!

Никога в живота си не се бе чувствала толкова сита и задоволена. Това беше едно главозамайващо откритие. Бяха направили сделка. Страст за страст. Безгрижно препускане, родено от любопитството,

един майстор разкрива на друг тайните на занаята си. Ни повече, ни по-малко.

Само че тя се чувстваше вече част от него — толкова силно, че не можеше да се откъсне от прегръдката му. Искаше цял живот да остане така, прислонена към мократа му глава, притискайки го до гърдите си. Никой мъж досега не я бе вълнувал толкова дълбоко. Никой не бе я накарал да се чувства толкова пълнокръвна.

Сетне истината я раздруса здраво. Това не стигаше.

Ако беше кой да е друг мъж, тя би изоставила сватбата и би избегнала измамата. Но това бе Мейс Блакууд, нейният заклет враг — човекът, чието семейство се бе мъчило в течение на поколения да унищожи нейното семейство.

Саранда бе последната от Шъруинови, пазачът на семейното огнище. Беше отговорна не само пред баща си, но пред всички Шъруин, съществували през годините. В течение на три столетия Блакууд бяха избягвали ръката на тяхната Немезида!^[1] Тя не можеше да го забрави. Не можеше да забрави и какво бе сторил Ланс Блакууд лично на нея — съзнателно, с цел да отмъсти, без да я приема за личност с никакви права. Но не можеше и да избяга от изгарящата истина, която бе по-деморализираща — но и по-радостна — от всичко останало.

Тя е влюбена в човека, който я предаде. Така отчаяно влюбена, че не знае какво да прави.

Изправена бе пред дилема, която я принуждаваше да поставя под въпрос самото естество на съществуването си. Какво значи за нея да е една Шъруин? Цял живот се бе разкъсвала между природата си и онова, което баща ѝ искаше тя да бъде. Всички Шъруин по самата си природа бяха блъфьори от висша класа. За подземния свят това бе своего рода благородство; те бяха известни с него из цяла Англия — не само поради чувството си за стил, но и поради почтеността, с която въртяха занаята си. Не крадяха от хората, на които това можеше да навреди. Не мамеха никого освен онези, които се бяха награбили толкова много, че просто се налагаше Шъруин да поемат всякакъв риск с надеждата да им го върнат набързо. Но баща ѝ бе постановил, че тя трябва да напусне редиците и да стане първата Шъруин, която прониква в уважаваното общество и се превръща в една от тях. Тя имаше да изпълни свещена мисия.

И какво излезе от нея? — Една глупачка, на която бе отказано тържеството на измамата. Пък и тя самата си го отказваше. Отказваше

й се правото да бъде една Шъруин по рождение в замяна на издигането на семейството в по-висок ранг. Можеше да го направи тази нощ, като се омъжи за Уинстън. Основите бяха поставени. Трябваше само да влезе в онази черква и да каже „сбогом“ на досегашното си съществуване. Лошото беше, че за пръв път в живота си щеше да се изправи пред препятствие, за което баща й не я беше подготвил въпреки цялото си старание.

Искаше Мейс Блакууд повече от самия живот.

Но как можеше да го има? Освен факта, че се омъжваше за друг мъж, имаше други, по-важни съображения. Всеки път, когато отправяше поглед към него, се чудеше дали иска именно него или просто иска да спечели играта. Никога нямаше да може да му вярва. Никога нямаше да го докосне, без да си спомни какво бе направил брат му Ланс. Как причиненото й от него бе изпепелило живота й. Как още носеше раните от онази нощ, които не искаха да зараснат.

Фактът, че го искаше, бе предателство към всичко, което й беше скъпо. Към онази цел, която й бе помогнала да преживее ужасното време в Лондон след смъртта на родителите си. Към едничката мисъл, която я бе поддържала жива.

Да отмъсти на Блакууд.

Отмъщението бе на една ръка разстояние — само да събере смелост и да го изпълни. Личните чувства трябва да бъдат оставени настрана. Мисълта за отмъщението й помогна да си даде сметка, че чувствата й са такива, каквито той ги иска. След като я опустоши с любовта си, Мейс очаква тя така да се обърка, че денят на триумфа да бъде помрачен. Но как бе разбрал? Никой друг мъж не я бе вълнувал.

Но много естествено: бе разбрал, защото и той е хамелеон — също като нея. В отношението си с всеки човек той се превръщаше в онова, което се иска от него. Просто една роля. На него не можеш да се довериш, нито да му повярваш. Какво от това, че миналата нощ изглеждаше развълнуван — и изненадан — като нея от случилото се? Искал е тя да повярва. Искал е тя да се убеди, че никоя друга жена на този свят не е изкарвала на повърхността такива свирепи емоции. Че никоя лудетина не го е карала да се чувства в леглото толкова жив, толкова мощен, толкова ведър, колкото при сливане на телата, на мислите, на душите — с нея.

Искал е тя да повярва, защото това би му дало преимущество. И когато тя най-малко очаква, ще издърпа чергата изпод краката ѝ и ще я остави с пръст в уста.

Най-лошото бе, че някаква малка част от нея все пак му вярваше. Вярваше му, защото след като утихна страстта — любовта, каквато не бе и сънувала, — той бе слисан и сякаш току-що събуден не по-малко от нея. Вярваше, че след това, което бяха преживели, той нямаше да я изостави. Че колкото и безумно да беше да го признае, взаимното отдаване си струваше риска.

Вярваше, че той ще се появи в черквата, ще прекъсне церемонията, ще я грабне в прегръдката си и дръзко ще я отнесе оттам.

Че той ще я спаси от собствената ѝ лудост — да се омъжи за човек, когото не обича. За свой ужас бе разбрала, че е могла да го обича.

Това означаваше край на бащината ѝ мечта. Но, понесена от вълните на новата си любов, тя не искаше да знае. Като съпруга на Уинстън би била уважавана. Но инстинктът ѝ подсказваше, че с Мейс Блакууд би могла да осъществи най-скъпоценното от всичко — да намери себе си.

Съзнанието, че миналата нощ той може да я е измамил, че учудването му от появата ѝ и от единението им може да е било само фасада, го правеше още по-желан. Перверзно желание, но Мейс толкова много приличаше на баща ѝ, че да бъде с него бе нещо като връщане в отдавна загубения дом. Никой освен баща и на времето не бе способен да я надхитри. Никога и никой не е бил толкова добър в занаята. Ако я бе заблудил, Блакууд излизаше даже по-голям артист от баща ѝ. А това повече я интригуваше, отколкото я ядосваше.

Защото истината бе, че тя не е за матрона от висшето общество. В сърцето си Саранда обичаше блъфа. Това, че Блакууд я превъзхожда, че копнее за блъфа не по-малко от нея, я караше да го обича още по-силно. Той бе възплъщението на всичко, което ѝ бе забранено, на самата същност на нейното истинско „аз“. Макар че беше Блакууд.

Баща ѝ би разбрал. Но никак не би му харесало.

Сватбата на годината беше поразително събитие, сияещо с великолепието, което обществото съвсем естествено очакваше. Саранда играеше ролята на принцеса от приказките пред тълпа, която

искаше да повярва в нея. Прекрасната, очарователна Сара Вурс, която се появи отникъде и покори сърцето на един от най-недостъпните ергени в обществото, наследник на най-влиятелния и най-търсен вестник в града — „Глоуб“. Тя си знаеше ролята. Омъжваше се не толкова за мъж, колкото за една империя със световно влияние. Държеше се с нужното достойнство и грация. И през цялото време се молеше отчаяно: *„Ела при мен, Блакууд! Отвлечи ме оттук!“*

Пламъкът на страстите озаряваше лицето ѝ. Всички заговориха шепнешком за това тутакси щом се появи. Тя бе като видение в роклята на Уинстъновата майка — от розов сатен, поръсен с перли. Меките сребристи къдрици на косата ѝ, сплетени с перли и диаманти, проблясваха при всяко нейно движение под стотиците бели свещи, при всяка стъпка по пътеката към олтара, постлана с ароматни бледорозови венчелистчета. Лицето ѝ излъчваше бляскавото сияние на току-що разцъфтялата надежда, на която можеше да завиди всяка неомъжена млада дама и която караше всеки мъж да е готов да я защити от зло.

През цялото време се чудеше. Къде е Блакууд? Ще дойде ли за нея? Възможно ли е — след всичко, което се случи — да я остави да влезе в този лабиринт?

Думите му я преследваха: *Щом станеш жена на Уинстън, няма се доближа до теб*. Всяка крачка я приближаваше все повече до съдбата, която си бе извоювала, а сега знаеше, че не би могла да я понесе.

Но тя не случайно беше роден хамелеон. Със своя уникален талант се представяше различна пред всеки гост. Докато вървеше по пътеката към олтара, всеки виждаше в нея онова, което искаше да види. Приличаше на картина на годеница с поруменели бузи. Но устните ѝ, чувствено полуотворени и блестящи на светлината на свещите, несъзнателно обещаваха удоволствия, които караха същите ония покровителствено настроени господа да се раздвижват неспокойно по пейките, усетили изведнъж нещо да се надига в панталоните им. Под елегантната рокля тялото ѝ изглеждаше зряло и щедро надарено. Гърдите ѝ, повдигнати от сатенения корсаж, осанката ѝ и котешката гъвкавост на походката ѝ успяваха да внушат — покрай девствената недостъпност — намек за скандализиращо гъделичкане на страстите. С голите си рамене и диамантените гривни на също тъй голите си ръце тя представяше образ на щедро предлагана плът с

много висока цена. Без съмнение това бе най-изключителната, най-сочната, най-обещаващата невеста, която бяха виждали някога. Нито един от присъстващите мъже не можеше да я гледа как върви по пътеката, без да си представя как смъква роклята от това разкошно тяло и заравя лице между гърдите ѝ.

Тоест всички мъже с изключение на онзи, за когото бе предназначен спектакълът. Мейс Блакууд не си даде труд дори да се мерне.

---

[1] Немезида (гр. мит.) — богиня на наказателното правосъдие или на отмъщението — Б.пр. ↑

— Толкова се страхувах, че няма да го направиш! — призна Уинстън. — След онова, което каза Арчър, можех само да гадая за намеренията ти. Можех лесно да ти простя за случилото се, но ако ме беше напуснала... — Той вдигна рамене, сякаш не можеше да намери думи.

Бяха сами в спалнята на Уинстън, в двореца на Ван Слайк — стая с тъмна ламперия, като в корабна каюта. Килимът, завесите, покривката на леглото бяха стоманеносини. Украсена бе с холандското знаме, с модели на клипери^[1] и с един стар дагеротип на Лалита ван Слайк. Над леглото имаше балдахин. Резбата на четирите му колони напомняше ростралните фигури на кораб. В камината бяха спретнато подредени дърва, готови за запалване. Беше решено да пренощуват тук и след това да заминат за Ниагарския водопад.

— Няма да те напусна, Уинстън — обеща тя. Не сега. Не преди да е проумяла ужасната истина. Блакууд я беше измамил в крайна сметка. Не я обичаше.

Уинстън се усмихна стеснително.

— Някак си ми харесва, когато ме наричаш Уини.

— Уини.

— И си мисля, че трябва да те наричам Саранда отсега нататък. Ще трябва да посвикна...

— Ще бъде по-лесно, ако ме наричаш просто Сара. Но трябва да те предупредя, Уини. Мога да говоря с естествения си глас с теб и с Джаксън, но с никого друго. За теб може да се окаже трудно да пазиш тази тайна цял живот.

— Трудно?! — извика той. — Това е най-вълнуващото нещо, което някога ми се е случвало!

Той се взираше в нея сериозно и почтително, но с нова светлина в очите. Открил, че годеницата му е авантюристка, той не знаеше какво да очаква. Това изглежда я издигаше в неговите очи. До днес даже не я беше целунал, но сега я гледаше, като че ли не може да дочака да я

прегърне. В погледа му светеше любопитство, сякаш се чудеше как изглежда такава жена в леглото.

— Уини, искам да ти благодаря за това, че си толкова добър към мен. Искам да ти бъда... добра съпруга.

— Сара... Саранда... Мислиш ли...

— Какво, Уини?

— Ами, зная, казвала си ми, че ме харесваш. Но мислиш ли, че с времето ще ме... заобичаш?

Тя му се усмихна с усилие.

— Една жена трябва да е глупачка, за да не те обича. Обещавам ти: ще направя всичко по силите си, за да бъдеш щастлив. Сега тичай и пийни нещо с баща си. Дай ми малко време да се приготвя за теб.

Когато той излезе, Саранда пристъпи към огледалото, монтирано в един корабен комод. Разгледа критично лицето си. Огромните очи, високите скули, хвърлящи ъгловати сенки върху хлътналите бузи. Нацупените устни, които Уинстън ще целува след броени минути. Неканени, спомените от нощта с Блакууд, завладяха мислите ѝ като мъгла.

Спомни си думите му, като че ли стоеше зад нея и шепнеше в ухото ѝ. Зная, че ще се омъжиш за Уинстън. Но нещо... неспирно ми нашепва, че си моя. Че никой жив мъж не може да те разбере и да те приеме по начина, по който аз мога. Че с Уинстън ти ще бъдеш прикована към едно невъзможно съществуване. А в моите ръце ще бъдеш свободна.

Не можеше да слуша това безумно бълнуване. Той не е мислили една дума от казаното. Било е просто част от неговите безкрайни планове. От безмилостната игра, чиято крайна цел е да вземе връх над нея. Как можа да очаква нещо друго? Как можа да излезе такава глупачка?

Вчера щеше да консумира брака си с Уинстън без колебание. Но преди да е познала чудото на любовенето на Блакууд. Преди той да бе откраднал и отнесъл онази частица от нея, която не бе давала никому досега. Като среднощен крадец.

Сега бе късно да съжaliaва. Беше се обвързала с Уинстън и имаше намерение да носи тази връзка с чест. Трябва да му даде нещо заради това, че е толкова мил с нея. Трябва да го накара да вярва, че иска всяка частица от него, колкото...

Колкото иска Блакууд.

Посегна да свали перлите от косата си, когато чу изстрела. Бе толкова неочаквано, че затаи дъх, за да се увери. Помисли си, че нещо се е случило долу — опитваше се да отхвърли съмненията. Но не... ето пак! Втори изстрел разтърси спокойствието на двореца.

Тя блъсна вратата да се отвори и изтича надолу по стълбата. Насред път ѝ се мярна фигурата на човек, който излизаше тичешком от предната врата. Висок мъж с атлетична фигура и черна къдрава коса. Нещо в нея се сви и замря.

Казвам ти направо: ако мислиш, че си спечелила, можеш да очакваш изненади.

Тя хукна надолу по стълбата и претърси стаите трескаво, викайки името на Уинстън. На вратата на кабинета замръзна на място, усетила някаква остра миризма.

Пиели са бренди. Чашите бяха паднали на пода, една от тях счупена. Съдържанието ѝ се бе изляло на холандския килим. Уинстън и Джаксън лежаха сред парчета стъкло и разлято питие. Бяха простреляни в главите.

Саранда се хвърли върху Уинстън със задавен вик. Противно на всяка логика се надяваше, че е още жив. Опита се да го вдигне. Бе прекалено тежък, за да го удържи и тялото му падна в краката ѝ. Коленичила, тя потърси пулса му. Нямаше пулс. Уинстън лежеше на гръб, от главата му капеше кръв. Очилата му се бяха изкривили. Аквамариновите му очи се взираха безжизнено в тавана. Тя започна да удря по гърдите му.

— Уини... не... о, не!

Но в себе си знаеше, че е твърде късно.

— Не... не... не! — Гласът ѝ сякаш идваше от далечен тунел и звучеше като скимтене на ранено животно. Полюляваше се над него и ридаеше над тази трагедия.

Огледа се като обезумяла наоколо. Едва тогава забеляза пистолета, сякаш захвърлен до трупа на Джаксън, на пътя към вратата на кабинета. Тя отиде до него, вдиша го и се втрени в него. Пистолетът на Джаксън.

Бавно, като в транс, се върна при Уинстън. Тя бе причината за това. Беше си поиграла на Господ с живота на този добър човек и му бе

докарала смъртта. Коленичи до него и отметна косата му, за да открие лицето.

Още бе наведена над него, когато в стаята влезе някой. Погледна нагоре и видя масивната фигура и червените бакенбарди на Сандър Маклауд.

— Бях в тоалетната, когато чух... — Той спря сепнато. На лицето му се изписа ужас.

— Помогнете ми — помоли тя.

— Велики Боже! Какво сте направили?

Тя се изправи бавно на разтрепераните си крака.

— Направила? Не съм...

— Вие сте ги убили!

— Не. Грешите. — Погледна към пистолета, който се полюляваше в ръката ѝ. Пръстите ѝ се разтвориха конвулсивно и оръжието падна на земята. — Не!

Маклауд показва глава през вратата и изкрещя за иконома. Отговор не последва. Джаксън бе освободил слугите за вечерта. Той се обърна към нея.

— Не мърдайте, вие...

Той тръгна към вратата. Тя извика ужасено:

— Къде отивате?

— Вие как мислите?

Преди да успее да го спре, той бързаше по коридора. Тя чу вратата да се отваря и, преди да има време да помисли, той вече викаше полиция колкото му глас държи. Макар изтръпнала от шока и парализирана от страх, положението, в което бе изпаднала, започна да изплува над бъркотията в съзнанието ѝ. Трябваше да действа бързо. Нямаше време да ги оплаква. Не знаеше какво прави Маклауд тук. Възможно бе доверчивият Джаксън да му е разказал историята. Ако беше така, сигурно щяха да я обявят за виновна още преди съда. Влиянието на Маклауд бе застрашително. Изправени пред неговото свидетелство, никакви обяснения не можеха да убедят полицията, че една авантюристка, успяла да се омъжи в най-високопоставено нюйоркско семейство, не ги е застреляла, когато са я разкрили.

Ослепяваща паника затъмни разсъдъка ѝ. Тя изтича нагоре до стаята на Уинстън и грабна куфара, приготвен за медения им месец в Ниагара. Погледна за пари в шкафа, но не намери. Нямаше и време за

търсене. Още се чуваха виковете на Маклауд на улицата. Насред Пето авеню нямаше да мине много време, докато някой полицаи ги чуе.

Саранда се промъкна надолу по стълбата, изтича през къщата и блъсна задната врата. Заключено. Опита резето. На предната врата вече се чуваха гласове. С треперещи ръце разклати ключалката. Нямаше да се откаже. Инстинктът за самосъхранение бе твърде силен и дълбоко вкоренен в резултат на поколения опасни бягства. Стъпките вече приближаваха, когато резето се отвори под треперещите ѝ ръце. Та изтича навън точно навреме. Милостивата нощ я скри в своето студено и тъмно убежище.

---

[1] Clipper или clipper ship (англ.) — бързоходен кораб с платна от средата на XIX век — Б.пр. ↑

По всяко време на денонощието Баури^[1] дишаше и пулсираше със своя особен, странен начин на живот. През деня той бе убежище на търсачи на сделки. С настъпването на здрача се превръщаше в гнездо на удоволствията и на порока. Саранда обикаляше барове, хотели, бирарии, музикхолите, евтини театри, ресторанти и разни малки и странни музеи.

Насилието бе нещо обикновено в района. Хулигани, скитници и пияни главорези, с каквито бе населен, се биеха нощем за пари. Майка на тези боксьори бе нищетата. Градът привличаше мъже с необикновена сила и физическа виталност, но интелигентността и амбициите на много от тях биваха разпилявани, защото не им стигаха средства. Често като единствен източник на доходи оставаше бруталната експлоатация на юмруците им.

Както с всичко останало, районът се перчеше с неуважението си към закона. Сляпата Темида бе опасна за имигрантите, набутани като плъхове в кафез в бордеите на един преситен град. Законите застрашаваха дейностите, които правеха съществуването поносимо. Привържениците на въздържанието постоянно заплашваха да затворят кръчмите в неделните дни — единственото време, когато работниците можеха да пийнат нещо. В района практически нямаше клубове. От собствениците на таверни и от файтонджиите се искаше да притежават разрешителни, но за да подадат молба, трябваше да имат гражданство. Докато реформаторите на Горен Манхатън заклеимяваха порока, насилието и беззаконието, Баури стягаше редиците и бранеше собствените си закони.

С една дума, Баури бе идеалното място да се скриеш.

Бирарията бе задимена и вонеше на вкисната бира и на некъпани мъжки тела. Мъжете, насядали пред халбите по дългите дървени маси, вдигнаха очи, когато влезе Саранда. В своята сватбена рокля нямаше как да не предизвика раздвижване. Сгуши се смутено под погледите

им. Би предпочела да се смеси незабелязано с тях. Но в този момент не можеше да направи нищо. Не бе имала време да се преоблече и първата ѝ работа бе да намери къде да се скрие.

Най-после видя човека, когото търсеше. Той се смееше и се чукаше с приятели на една маса. Тя побърза да се приближи до тях. В момента искаше само да стане невидима.

— Стъбс, трябва да поговорим.

Викаха му Стъбс, защото вместо пръсти имаше дебели чукани^[2]. Но беше най-добрият в бизнеса и знаеше повече от всички в Долен Манхатън за нюйоркския подземен свят.

Мъжете се надпреварваха да се хвалят с подвизите си. В средата на един пристъп от неудържим смях Стъбс я погледна. Ухиленото му лице тутакси стана сериозно и на него се изписа уважение.

— О, здрасти! — поздрави я той, очевидно изненадан от това видение в бяла коприна, украсено с искрящи диаманти, с перли в косата, приличащо на ангел небесен. След като се посъвзе, той каза: — При нас е кралското семейство. Запознайте се с най-добрата от проклетите...

Тя прекъсна Стъбс, преди да стигне прекалено далече.

— Нуждая се от помощта ти.

Той усети състоянието ѝ, кимна на момчетата за довиждане, стана и я заведе до една странична маса. Следваха ги цинични коментари. Без да обръща внимание, Саранда седна с гръб към всички и усети как полумракът я обгръща с безопасност и я успокоява, макар че сърцето ѝ още не се бе успокоило.

— В беда съм — започна тя без предисловия. Говореше много тихо.

— Ти си в беда?

— Обвиниха ме, че съм убила семейство Ван Слайк.

Стъбс ставаше все по-сериозен.

— Кой те обвини? — И той започна да говори почти шепнешком.

— Полицията.

— Какво ги накара да мислят така?

— Убиха ги тази вечер, преди малко. Бях се навела над Уинстън, когато Сандър Маклауд влезе в стаята. Мисля, че каза, че бил в тоалетната. Все едно, той веднага заключи, че аз съм ги убила и се разkreщя за полицията. Дойдох тук колкото можах по-бързо.

— Боже! Сандър Маклауд! Какво е търсил там?

— Не зная. Не знаех, че е там. Сигурно беше дошъл да се чукне с Джаксън за сватбата или нещо подобно.

— Възможно ли е той да ги е убил?

— Не. Аз видях кой ги уби.

— Кой беше?

Тя покри лице с длани. И сега не можеше да го повярва. Знаеше, че Блакууд бяха прибягвали до убийство и друг път. Но онова бе Ланс. Тя нямаше доказателства, че е замесен и Мейс. След миналата нощ искаше да вярва...

Какво?

Въпреки това, което му каза, никога не бе мислила за него като за убиец. Ланс Блакууд бе некадърен измамник и затова бе принуден да прибягва до отчаяни действия. Но Мейс бе майстор, фактически бе най-добрият, когото бе виждала през живота си. Никога не би помислила, че той е способен да застреля хладнокръвно хора, които са му се доверили от все сърце.

Но той го направи. Саранда го видя как бяга. Не можеше да има грешка.

Разтри чело. Главата я болеше.

— Един мошеник на име Блакууд ме нареди така. Дълга история. Улиците вече гъмжат от полиция. Стъбс, нуждая се от скривалище. Само докато се разнесе пушекът.

— Готово. Можеш да използваш стаята ми горе. Аз ще спя при един приятел.

— Благодаря ти. Трябват ми и някакви дрехи. Нещо обикновено и незабележимо. Памучен оксфорд. Не, по-добре кафяв муселин. Или сив. Нещо, което се слива с околното. Не мога да се разхождам в дрехи от „Уърт“ и с диаманти. И понеже заговорих за диаманти, виж какво можеш да получиш за тези тук. — Тя сне диамантените гривни от ръцете си и му го подаде. Беше ги носила майката на Уинстън, Лалита. Бяха част от сватбения подарък на Уинстън. — Трябват ми пари.

Той ги разгледа с опитно око.

— Срамота е да се разделяш с тях. Това са стари холандски диаманти. Осемнайсети век, предполагам. По дяволите, та те нямат цена! Тук наоколо няма да вземеш и пет процента от стойността им.

Тя помисли със съжаление за сините диаманти в касата на Ван Слайк.

— Това е всичко, което имам. О, и това. — Тя вдигна ръце, разкопча перлите и ги сне от главата си.

— Не искаш ли да ги задържиш?

— Бижутата не ме интересуват. Искам да живея достатъчно дълго, че да дам на Блакууд да разбере какво мисля за делата му.

Стъбс напъха бижутата в джоба си и въздъхна тежко.

— Не искам да те лъжа, Саранда. Ще направя каквото мога. Ще те скрия, ще ти намеря дрехи, даже ще разузная. Дълга ти го. Професионална вежливост, може да се каже. Зная, че ти би направила същото за мен. Но да убиеш Ван Слайкови, за Бога...

— Казах ти, не съм аз.

— Помня и ти вярвам. Но трябва да ти кажа направо. Сандър Маклауд е почти най-важната клечка в този град, направо след самия Джаксън ван Слайк. Ако той те посочи с пръст... няма да имаш време да се помолиш.

— Точно от това се страхувам.

Само след три дена Саранда започна да разбира, че е изпаднала в по-тежка беда, отколкото си представяше първоначално. Вестниците, които ѝ носеше Стъбс, печатаха на първа страница сензационни статии за убийството и заклеяваха името ѝ. Още по-лошо: Сандър Маклауд изнасяше смайващи и необясними обвинения. Той не само я обвиняваше в убийството на двамата Ван Слайк, но разкриваше и факта, че тя е известна престъпница, че истинското ѝ име е Саранда Шъруин и че е убила Джаксън и Уинстън, защото те са установили истинската ѝ самоличност след сватбата и ѝ заповядали да се маха. Твърдеше, че Джаксън му е признал всичко това минути, преди да умре.

— Не е вярно! — каза тя на Стъбс и захвърли вестника настрани.- Джаксън и Уинстън знаеха истината. Но я узнаха преди сватбата, а не след нея. Те ми простиха и искаха да вляза в семейството им. Джаксън не е могъл да каже на Маклауд, че ме е изхвърлил. Той лъже.

— Тогава как е узнал всичко останало? Имаше само един начин да го узнае.

„Глоуб“ я нападнаше най-яростно. Разгневени от смъртта на обичания собственик и на сина му, служителите във вестника се кълняха, че Саранда ще увисне на бесилката, преди да наследи вестника. В нормални условия, благодарение на подновеното завещание на Джаксън, вестникът щеше да бъде вече неин. За да предотврати това, което наричаше „пародия на правосъдие“, „Глоуб“ я прокле черно на бяло, обяви десет хиляди долара награда за залавянето ѝ и призова да се претърси града за тази цел. Всичко това бе поместено под общото заглавие

ПРИНЦЕСАТА НА КРАДЦИТЕ

На другия ден всички вестници вече я наричаха по същия начин. Статиите се придружаваха от стара снимка на Лалита; подчертаваше се, че Саранда прилича на нея и че е използвала това, за да осъществи измамата. Нейният собствен вестник унищожил анонимността ѝ с един замах.

Само Блакууд би могъл да изнесе всички подробности. След като ги е убил, той не е имал по-добър начин да избегне правосъдието освен да направи така, че тя да бъде арестувана и обвинена в убийството. Но какво очакваше той от всичко това? Би ли поел толкова рискове само за да разкрие нейната измама?

Имаше само един възможен отговор. Вестникът.

Дойде ѝ на ум нещо ужасяващо. Дали не бе замислял убийствата през цялото време като последна мярка в случай че тя успее с брака? Ако бъде обвинена в убийство, „Глоуб“ ще премине в ръцете на съдия-изпълнителя. Ако намери пари, Блакууд ще го купи на търг. По-рано Джаксън бе споменавал открито за намеренията си да остави вестника на „Арчър“ след смъртта си. Със своето дар слово Блакууд можеше лесно да се оправи. Всяка богата, самотна, жадна за любов жена можеше да му даде парите, от които имаше нужда. И никой нямаше даже и да се усъмни каква е истината.

Никой освен Саранда.

Ако всичко бе така, той имаше интерес да я затворят при първа възможност. След което започваше неговото тотално настъпление.

Но всичко това не обясняваше поведението на Маклауд. Какво бе накарало именно него да лъже полицията? По-рано той открито критикуваше уводните статии на вестника, излизащи в защита на онеправданите. Беше ли възможно да е работил с Блакууд по някакъв начин? В деня на посещението на Бат те спореха. Но и това, както всичко друго в живота на Блакууд, можеше спокойно да бъде фалшификат. Знаели са, че Уинстън ще доведе Бат в кабинета му и съответно са могли доста лесно да инсценират свадата.

Време за разследване нямаше. Веднага след обявяването на наградата тя стана най-търсената жена в Ню Йорк. „Глоуб“ обяви публично, че наема детективите на Пинкъртън да я намерят. Изглежда всеки човек в града се бе включил в преследването.

Полицията беше навсякъде. Когато видя една група гангстери, събрали глави над последния брой на „Глоуб“, Саранда разбра, че е време да се маха. Тук бе прекалено опасно за нея. Заобикаляха я джебчии, проститутки и крадци. Изразът „сред крадците няма чест“ не бе измислен току-тъй. Кой да е от пропадналите типове в Баури можеше да я предаде всеки момент.

На третия ден Саранда слезе долу и видя един полицай да разпитва бармана. Тогава разбра, че повече не бива да чака. Изтича нагоре по стълбите, грабна приготвения куфар и тръгна към временната стая на Стъбс.

— Къде ще бъдеш? — попита той, когато разбра, че заминава. Тя мислеше трескаво. Трябваше да напусне града. Сърцето ѝ крещеше за отмъщение, но тя знаеше, че сега не е възможно. Ръцете ѝ бяха вързани здраво и единственото нещо, което можеше да направи, бе да се махне. Ако останеше макар и един ден, рискуваше да я хванат и присъдата ѝ бе сигурна. В този град нямаше човек, на когото да може да разчита. Къде тогава да отиде?

При Бат. Той ще я скрие, докато реши какво да прави. Той ѝ каза на раздяла: „Докато съм жив, ще има към кого да се обърнеш“. Лицето ѝ светна за пръв път след убийствата.

— Канзас. Връщам се в Додж.

[1] The Bowery — улица и район в Долен Манхатън. Ню Йорк сити, известни и с това, че там се навъртат много асоциални елементи. Като съществително нарицателно bowery означава ферма или плантация, притежавана от някой от първите холандски заселници на Ню Йорк. Името на района е останало от името на имението на Питър Стайвъсънт — Б.пр. ↑

[2] Stub (англ.) — пън, чукал, остатък от нещо отрязано — Б.пр.

↑

Град Додж.^[1] Като всички хора, живеещи в Ню Йорк, Саранда бе чувала безумните легенди, идващи от този град в Западен Канзас. Пръкнал се от военния пост във форт Додж, той скоро се превърнал в прочут лагер на ловци на бизони, където кожата на убитите животни се купуват и продават с хиляди. Фургоните на търговците тръгваха от Додж и разкарваха стоката по всички фортове, ферми и лагери на двеста мили в диаметър. Но градът се появи на картата благодарение на говедата и на говедарите. Стотици хиляди глави пасяха на стада около прашните пътища към Тексас и биваха прекарвани на изток до железницата или до Огалала.

Надлъж и нашир се носеха легенди за тексаските каубои, които обикнали много този град, за стрелба по улиците, за убийства и набързо претрупани погребения на покрития с мрачна слава Бут хил. Още се предаваха от уста на уста страшни истории с индианци. Додж се бе прославил като най-порочния град в Америка, където мъжете се забавляват с леки жени в седемнайсет кръчми, три танцувални заведения и най-различни бордеи. И населението на града брои едва хиляда души. А измамниците, грабителите на банки и въоръжените мъже са нещо обикновено — като скакалците из равните земи наоколо.

Саранда бе живяла в Канзас по времето, когато Бат още беше ловец на бизони и разузнавач в армията, но Додж изобщо не ѝ правеше впечатление. По онова време Уичито^[2] бе див град в Канзас, град на вълната. Там беше щабът ѝ, преди да замине с Бат за Суитуотър, Тексас. Там се запозна с Уайът Ърп^[3], който бе началник на полицията по онова време. Заедно с Елсуърт, Хейз сити и Абълийн, Уичито се славеше като най-неудържимия град на Щатите, но очевидно тези проблясъци на славата са били само прелюдии към порочността на Додж. Когато сравнявал градовете, известни с говедовъдство, един вестник в Канзас напечатал следното заглавие:

Саранда знаеше, че вестниците обикновено преувеличават. Но ако Додж е по-див от Уичито, не са преувеличили кой знае колко.

Тя сгъна вестника, който четеше, и започна да си вее с него. Във влака беше душно и вонеше на нечисти тела и на брилянтин. Бе облечена в обикновен пътнически костюм и шапка с пясъчен цвят, които трябваше да я направят незабележима при пътуванията ѝ от град на град. Сивокафява перука скриваше блясъка на сребристите ѝ коса. В тази горещина тя ѝ тежеше и я притесняваше. Беше прекалено горещо, за да се държат прозорците затворени, и прекалено прашно, за да се отворят. Всички пътници се мъчеха, вееха си и се оплакваха от потискащата горещина.

Никога не бе допускала, че ще ѝ се наложи да се върне. Западът никога не я бе привличал въпреки богатите възможности да практикува занаята си. Прахът, горещината и недодяланите мъже ѝ напомняха за гладните години по лондонските улици. За миризмата на бедността и на отчаянието. За многото хора, бягащи от закона.

Пътуването ѝ даде възможност да търси Блакууд, като претършува всички кътчета, в които обитаваха измамници. Когато научи, че е в Ню Йорк, тя тръгна за там с много надежди и висок дух. Но всичко се бе променило. Това вече не беше нито игра, нито просто приключение. Изведнъж бе станало реалност. По нейна вина бяха убити двама благородни мъже, които я бяха обичали, а тя се бе заклела да ги пази. Връщането към равнините на Запада ѝ показва какъв тежък провал е претърпяла.

Затвори очи. Ритмичното потракване на влака би трябвало да я поуспокои. Но в момента нищо не бе в състояние да ѝ помогне. Три месеца след бягството ѝ от Ню Йорк законът я преследваше неотстъпно. Платени агенти, хората на Пинкъртън и федералната полиция бяха решени да я изправят пред съда и да получат наградата.

Пътуването на запад не беше лесно. Всеки град, в който се отбиваше, ѝ носеше нови изпитания. Нямаше минута почивка, нямаше

място, където да се почувства в безопасност. Не ѝ остана даже време да жали за двамата Ван Слайк. Трябваше да мени посоките, да се връща назад, да тръгва на север, когато искаше да отива на запад, само и само да заблуди преследвачите си. Качваше се на дилижанси, яздеше коне, даже се опита да се договаря за участие в една ловна експедиция, а това не беше лесна работа в страна, населена с упорити мъже — опитваше се да направи пътя си непредсказуем. Но — каквото и да правеше или накъдето и да тръгваше — на моменти бе толкова близо до залавянето, че започна да се чуди дали някой не чете мислите ѝ.

Влакът забави ход, лъкатушейки между стада от блеещи дългороги говеда, пазени от опърпани каубои, и навлезе в града. През стъклото се виждаха ужасни купчини бели кости, струпани покрай линиите.

Пътниците от нейния вагон опънаха шии, някои даже се изправиха, за да хвърлят поглед на прословутия Додж сити. Някакъв голобрад младок подсвирна:

— Бут хил ряпа да яде! Тези тук изхвърлят умрелите край пътя!

Господата отзад се позасмяха. Един от тях се наведе вежливо напред и обясни:

— Това са бизонски кости, моето момче. Тукашните разбойници действат малко по-добре.

Железопътната линия бе успоредна на главната улица. Саранда си спомни, че тя се казва Фрънт стрийт. За две години градът не себе променил много. Отдясно се редяха дървени сгради; повечето от тях бяха кръчми. На перона се беше събрала цяла тълпа. През града минаваше само по един влак от Изток на ден и пристигането му продължаваше да бъде събитие. Повечето от жителите излизаха да го посрещнат.

На малкия перон се бяха струпали най-разнообразни наперени персони. Тексасци с високи шапки се бяха смесили с търговци в колосани ризи, ловци на бизони в окървавени кожени бричове и умерено изтънчени комарджии с напомадени коси, грижливо поддържани мустаци, диаманти и копринени цилиндри. Касапи подкарваха фургоните си с плющени на камшиците и гръмки викове, за малко не повличайки пешеходците от тротоарите. Граничари, скаути, мулетари, железничари и въоръжени мъже впериха очи да видят кой слиза от влака.

Малкото жени бяха облечени в оксфорд и евтини басми, но повечето изглеждаха като уморени проститутки или ваниететни артистки. Навсякъде имаше прах и дрехите на всички изглеждаха като напудрени.

Саранда слезе от влака и се гмурна в лятната карнавална атмосфера; питаше се как ще я използва в своя полза.

Първата ѝ работа бе да намери Бат. В шерифството ѝ казаха, че бил навън, но ще се върне до вечерта. Не му остави съобщение. С онези обявления „Издирва се“, дето бяха наводнили цялата страна, някой запален заместник можеше да телеграфира в Ню Йорк, преди Бат да се е върнал.

Втората задача бе да си съчини легенда. Знаеше от опит, че често най-добро скривалище се оказват най-оживените места. Който и да я търси, ще занича по тъмните ъгли, далеч от силите на закона. Те никога не биха очаквали откритото ѝ появяване в града. Благодарение на щедростта на Джаксън куфарът ѝ беше пълен с възможно най-скъпи дрехи. Но такова облекло би изглеждало съмнително, ако легендата ѝ не му съответства. Саранда реши да ги използва и облече най-фините нюйоркски дрехи, нагласи добре кафявата перука, нахлупи отгоре шапка, с която само жена с много високо самочувствие би посмяла да се покаже, сложи на носа си очила с телени рамки, влезе в хотел „Додж хаус“ и обяви със звънлив британски акцент, че е графиня Линдърфилд.

— Г-графиня? — заекна собственикът. — Но ние никога не сме имали... е, имали сме всякакви гости, не ме разбирайте криво. Президентът Хейз идва миналата година. Не слезе от влака, но все пак мина от тук. Но досега не са ни гостували членове на кралското семейство.

Тя не се потруди да го поправа. Вторачена в написаната на ръка бележка, която обещавахе „да сменяме чаршафите всеки десет дни независимо от това дали има нужда“, тя реши, че от измамата ще има полза. Щом я вземат за член на кралското семейство, може и да благоволят да ѝ осигурят чисти чаршафи.

„Додж хаус“ бе най-добрият хотел в града. Като другите сгради по Фронт стрийт, той бе дълга, тясна, груба дървена постройка с островърх покрив. Гордееше се с двата си етажа. Входът бе украсен с портик, а пред горния етаж минаваше балкон. Сградата опираше до

билярдна зала. Господин Кокс, един от собствениците, се хвалеше, че хотелът има дваисет и осем стаи, ресторант и бар и може да даде подслон на деветдесет души. Пътувала из Запада повече, отколкото искаше да си спомня, Саранда бе свикнала на такива хвалби.

През следващите няколко часа тя изследва града, четете вестници, поинтересува се от всичко, свързано с околностите. „Додж хаус“ бе препълнен с говежди барони и бизнесмени. Всички те разхвалиха повече от усърдно заслугите на града пред тази титулувана, макар и малко старомодна англичанка. Към нея се отнасяха с най-голяма почитателност и тромава галантност. Можеше без усилие да преживее от поканите за вечеря, получени само за един час.

Но това щеше да бъде скъпо удоволствие, ако продължеше да се преструва на аристократка. Парите, получени от гривните, бяха на привършване. Оставаха ѝ само петдесет долара. Така че докато разглеждаше града, тя започна да съставя план как най-добре да припечели за издръжката си.

Додж бе малко градче. Състоеше се от шест главни улици, ориентирани от изток на запад. Пресичаха ги други четири, Фрънт стрийт гледаше към железопътната линия. На площада между Фрънт стрийт и Бридж стрийт бяха струпани главните бизнеси в града. Улиците не бяха нещо повече от широки, мръсни пътеки, от които във въздуха постоянно се вдигаше прах. Тъй като повечето от сградите бяха дървени, на равни интервали бяха поставени варели с вода за гасене в случай на пожар.

Железопътните линии бяха известни като Предела. На север от Предела огнестрелното оръжие бе забранено; изискваше се — поне на теория — да бъде оставяно на специални рафтове в хотелите, кошарите, игралните домове и кръчмите. Първото нещо, което човек, идващ в града от запад, можеше да види, бе грубо надраскан на ръка надпис, който гласеше:

НОСЕНЕТО НА ОРЪЖИЕ СТРОГО ЗАБРАНЕНО.

Отдолу друг надпис предлагаше:

ОПИТАЙТЕ PRICKLY ASH BITTERS.^[4]

На юг от Предела положението бе съвсем различно. Докато северно от него законът се прилагаше все пак при нужда, в южната част това се случваше рядко. Там публичните домове, дансингите, вариетета и кръчмите бяха пълни денонощно с пияни каубои, които

стреляха по улиците и се клатушкаха от едно заведение в друго. Търсеха си белята.

Бридж стрийт продължаваше на юг до платения мост над ромолящата река Арканзас. Още по на юг говедари пасяха стадата си в очакване да ги поведат на изток или ги угояваха, за да продължат пътя си на север. В североизточния край на града се издигаше стръмен гол хълм, нашарен с импровизирани гробове — Бут хил. От него бяха взели името си всички подобни гробища за мъже извън закона. Вместо „застрелян“ епитафиите използваха евфемизми като „убит от гръмотевица“ или „твърде много желязо в огъня“.

Ако си беше мислила, че ще е трудно да издири местната шайка измамници, не бе на прав път. Повечето от тях си въртяха занаята под формата на витринни играчки по дървените тротоари на Фронт стрийт. Разполагаха там стъклени кутии с фалшиви бижута и разни дреболии с надеждата да подлъжат новодошлите младоци. След месец наред, прекарвани по осемнайсет часа на ден върху седлото, изстрадали от оскъдното снабдяване, от капризите на времето и от разни злополуки по безкрайния път от Тексас, каубоите пристигаха в Додж, готови да прахосат спечелените с тежък труд заплати в едно кратко, но запомнящо се нашествие. Мошениците ги примамваха с бижута, баламосваха ги, че им се предлага най-добрата стока в града. Често се спираха да поиграят на монти^[5] с три карти или на „грах и мида“^[6]. Най-лесното нещо на този свят бе да се поразходиш и да обереш лесно спечелените пари от тези обирджии. Но Саранда не знаеше каква помощ още ще ѝ трябва. Реши засега да си трае. Освен това трябваше да поддържа легендата си.

Съвсем скоро ѝ се удаде възможността да припечели. Почака, докато се стъмни, облече обикновена сива рокля, разпусна свободно собствената си коса, измъкна се през задната врата на хотела и се отправи на юг, към Предела. Там видя с очите си суматохата, вдъхновила славата на Додж.

Шумът беше ужасен. В Ню Йорк и в Лондон градският шум звучи като постоянен тътен — трамваите, влаковете, тропотът на конските копита по паважа, свиркането на кръстовищата, виковете на амбулантните търговци по улиците. Нищо необикновено. Тук врявата бе неравномерна и застрашителна. Иззад вратите на кръчмите дрънчеше силна музика. Улиците бяха пълни с тексасци, които се

перчеха с арогантността си, решени да покажат на тези канзаски янки, че не дават пет пари за техните северняшки закони и прочее глупости. Яздеха по тротоарите, влизаха на кон в кръчмите, вадеха револверите и поръчваха още пиене. Постоянно се чуваше стрелба — все някой от пришълците стреляше или по лампите, или по огледалата, или по прозорците, или по минувач, изпречил се на пътя му. Изглежда нарочно се мъчеха да дразнят другите граждани, като си проправяха път нагоре-надолу с крясъци, ругатни и заплахи. Саранда подскочи, когато покрай ухото ѝ свирна куршум и уцели някакъв предмет току до нея.

Два-три пъти я грабваха и я завъртаха в пиански танц; бъркаха я с танцьорка от нощно заведение. Тези мъже бяха прекарали по шест месеца на път, без да видят жена. Смърдяха на алкохол, носеха огнестрелно оръжие и не се притесняваха да го използват. Ситуацията в най-добрия случай беше опасна. Тя веднага си даде сметка, че може да я убият случайно, както прекосява улицата.

Пристигането на Бат Мастърсън я спаси от един особено настойчив каубой. Появата му сред мръсните говедари бе много приятна гледка. За разлика от повечето западници той държеше на външността си. Мустаците му бяха грижливо подстригани. Под тях се показваше мъничко от горната му устна. Беше във вечерно облекло: черен костюм, бяла риза с колосана яка и тясна вратовръзка. Шапката му бе весело накривена. Накуцваше леко, но свободната му и наперена походка скриваше този недъг. Дръжката на бастуна му блестеше като златна в светлината на газовите лампи.

Всичко започна с една свада. Някакъв каубой, загубил парите си на комар, се разбесня, простреля ръката на собственика и хукна по улицата с размахан пистолет, заплашвайки клиентите, че ще ги изпозастреля, ако парите не му бъдат върнати. Някой изтича за шерифа и Бат довтаса посред бъркотията като ураган. Спокойно размахвайки бастуна си като тояга, той се приближи до грубиянина и му заговори с твърд, но странно успокояващ глас, както се говори на уплашено конче:

— Ще взема тази играчка — имаше пред вид револвера на мъжа. — Може да не си чувал, но нашият закон забранява носенето на огнестрелно оръжие. Тъй като си отскоро в града, този път ти се размина.

Каубоят се огледа смаяно към десетките въоръжени мъже наоколо. Възползва се от разсейването, Бат скочи и яко перна нападателя с бастуна по главата. Той падна в несвяст. Тази прославена хватка се нарича „обизонване“, а автор на термина бе старият познат на Саранда — Уайът Ърп. Това беше неговият уникален начин за усмиряване на затворниците. Само че Бат използваше бастуна си, а Уайът намираше за по-удобна дръжката на колта.

Някакъв мъж дотича и вдигна човека на ръце.

— Занеси го в кафеза — заповяда Бат. — Като се съвземе, глоби го. И съобщи на доктора, че му се отваря работа.

Тръгна си. Бъркотията наоколо не се беше променила и с една йота.

Саранда не му се обади. Предпочиташе да го види на четири очи. Но използва суматохата, за да се изскубне от хватката на каубоя и да избяга към задната улица. Там бе малко по-спокойно. Зрелището, което представляваха дивите тексасци, я убеди, че не трябва да има нищо общо с тях — поне нощем. Пък и отникъде не можеше да разчита на помощ. Реши засега да потърси някоя по-лесна жертва, може би някой търговец, който да се съжали над една самотна жена и да не е толкова пиян, че да я закача.

Видя подобен мъж да излиза от близкия публичен дом. Доволният израз на лицето му даваше надежда, че може би е достатъчно добре разположен, за да прояви щедрост. Саранда бръкна под полите си, откачи една евтина камея от фустата си, придаде си паникьосан вид и се втурна към господина, като викаше задъхано с новопридобития си канзаски акцент, репетиран цял следобед насаме:

— Господине! О, благодаря на Бога, че срещам човек! Ужасно се нуждая от помощ, а не зная към кого да се обърна!

Човекът се стресна, когато тя докосна ръката му, но при вида на разплаканото ѝ лице чертите му се поотпуснаха.

— Какво има, скъпа?

— Току-що убиха брат ми — изхълца тя. — Нагоре по улицата. Сигурно сте чули изстрелите.

— Е, скъпа, искам да кажа... — И в момента се стреляше. Тук стрелбата бе като скрибуцането на трамваите в Ню Йорк.

— Разбира се, колко съм глупава! Не мога да мисля ясно. Вие разбирате. Той бе единственият ми жив роднина. Дойдох чак от

Топика^[7] да се видим, след като ми писа, че ще кара стадата насам. И сега, някакво глупаво недоразумение и той... той е мъртъв! А аз нямам с какво да си купя билет за влака до дома!

Тя отпусна доверчиво глава на рамото му, а той започна да рови по джобовете си за кърпичка.

— Млада госпожице, не зная какво мога да направя за вас...

— О, благодаря ви — бързо каза тя, изпреварвайки предложението му. — На този свят ми остана само това — камеята на мама. — Повдигна я от шията си. — Не зная как ще се разделя с нея, но трябва да закарам брат си у дома, нали? Ако бихте могли да я купите, много ще ми помогнете. — Тя се приближи и погали мускулите на ръката му под сакото в израз на несъзнателна молба. — Ще ви бъда ужасно благодарна, само ми помогнете. Аз просто... — разплака се отново. — Аз просто не зная какво друго мога да направя.

Той намери кърпичката и се опита непохватно да попие сълзите й. Тъй като не предложи пари, тя се разплака още по-силно. Проститутки в различни етапи на разсъбличането занадничаха от прозорците.

Човекът започна да си дава сметка, че тяхната сцена ще направи по-силно впечатление от всяка стрелба.

— Хайде, скъпа, моля ви, не плачете. Колко искате за тази огърлица?

— Петдесет долара ще ми помогнат много. Ще мога да закарам брат си...

— Петдесет долара! — Саранда започна да вие. — Да, да. Хайде, ето. Петдесет, нали така казахте?

Тя се раздели трепереща с герданчето.

— Ще го пазите, нали? Само то ми остана от любимата ми майка! — Изхълца за последен път, обърна се и хукна по една пътека, като че ли всичко това бе твърде много, за да го понесе.

Малко по-нататък, докато напъхваше парите в пазвата си, тя се стресна от внезапно блеснала светлина. Някой драсна клечка кибрит о стената. В сянката стоеше мъж с нахлупена над лицето шапка; обърна се настрани, докато си палеше цигарата.

— Да имате още някоя камейка? — каза той тихо, с много нисък глас. — Бих помогнал с радост на само девойче в беда.

Той се обърна към нея и сърцето ѝ спря. Светлината се отрази на лицето му само за миг, преди да размаха клечката и да я угаси. Мигът стигна, за да разпознае Блакууд и да улови самодоволната му усмивка.

---

[1] Dodge City — малък град в югозападната част на щата Канзас. Разположен на р. Арканзас. Бивш граничен град на пътя към гр. Санта Фе, Ню Мексико, наричан „Santa Fe Trail“. В средата на осемдесетте години на нашия век населението му не превишава 15 000 души. — Б.пр. ↑

[2] Wichito — град в щата Канзас, разположен на р. Арканзас — Б.пр. ↑

[3] Wyatt Earp (1849–1929) — офицер от американската гранична полиция — Б.пр. ↑

[4] Питие от американското ендемитно растение *Zantoxylum americanum* (по нашите краища се намира растението от същия клас, наричано „седефче“). Питието няма съвременен аналог — Б.пр. ↑

[5] Monte (англ.) — испанска хазартна игра — Б.пр. ↑

[6] Pea-and-shell (англ.) — хазартна игра, подобна на „тука има, тука нема“ — Б.пр. ↑

[7] Топика — столицата на щата Канзас. Разположена е на р. Канзас — Б.пр. ↑

Сто въпроса нахлуха в съзнанието ѝ, надвивайки паническия страх. Как я бе намерил? Какво прави тук? Знае ли, че го е видяла да бяга след убийството на двамата Ван Слайк? Дали не е дошъл, за да ѝ затвори устата?

Ако е така, няма да си отиде жива оттук.

— Беше време, когато се радваше да ме видиш — каза той с оня шепот, от който по гърба ѝ плъзваха тръпки. Винаги бе намирала гласа му непоносимо чувствен с този дълбок тембър, с изисканото произношение, с приглушения и интимен тон. Сега усети в него и нотка на заплаха, каквато не се бе проявявала до вечерта, когато я съблазни в кабинета си. Дочу ироничния му смях и видя червеното огънче на цигарата му да проблясва, когато смукна от нея.

То ѝ напомни коя е. Не бе жена, която би позволила на любовника си да я изрита просто така. По някакъв начин Мейс бе успял да я победи в собствената ѝ игра. Но не окончателно. Тя ще нагажда разума и рефлексите си към неговите всеки ден от седмицата. Трябва да мисли, и то веднага.

В съзнанието ѝ оживяха картини отпреди малко: Бат поваля онзи хулиган в безсъзнание; господинът ѝ дава петдесет долара. Тласната от инстинкта, тя повдигна поли, обърна се и хукна към улицата, от която бе дошла. Чуваше, че той е по петите ѝ; дъските на тротоара се тресяха от тежките му стъпки. Тя огледа трескаво улицата и видя един мъж да върви в обратната посока на около стотина метра от нея. Точно това ѝ трябваше. Извика му:

— Ей, господине! — Усети, че Блакууд се закова на място зад нея. Изтича към мъжа, когото бе измамила току-що, и му заговори подигравателно: — Току-що бяхте обран, господине! Няма никакъв брат, а камеята е фалшива. — Тя вдигна високо полата си; в гънките на фустата отдолу бяха забодени шест или седем подобни камей. Подразни го: — Следващият път не бъдете толкова доверчив!

Засмя се грубо и направи движение като да си тръгне. Но господинът само за миг се оказа до нея, сграбчи я и яростно я разтърси, крещейки:

— Така ли? Сега ще видим кой ще се смее последен!

Той я повлече нанякъде; остави ѝ време само колкото да погледне към своя преследвач и да изобрази на лицето си триумфиращ смях. Беше го изиграла; радостната тръпка от това заигра във вените ѝ. Искаше ѝ се да го попита: сега кой е самодоволен? Докато я влачеха далеч от погледа му, го видя да захвърля ядосано цигарата настрани.

Затворът се състоеше от килии с размери два на шест фута и шпионки; килиите бяха залостени от двете страни с метални резета. На втория етаж бе разположен полицейският съд.

Затворът бе претъпкан с груби, мръсни мъже, които ругаеха и ритяха решетките. Някои плюеха тютюнев сок из стаята. Каубоят, когото Бат бе „бизонирал“ одева, още лежеше в безсъзнание на пода. Млад заместник шериф надзираваше тази сган иззад разхвърляното си бюро.

Стаята смърдеше на коне, уиски, пури, немити тела и на касапница. Повечето от тези хора не се бяха къпали след пътя, а тутакси се бяха гмурнали в удоволствията южно от Предела.

— Искам да говоря с началника — заяви господинът и блъсна Саранда вътре. При вида на жената шумът и плюенето секнаха и мъжете се втренчиха в нея, чудейки се дали не им се привижда в пиянския делириум.

— Няма го — каза заместникът и седна по-изправен на стола си. — И не знам къде е.

— Може би е чак в Лонг Бранч — рече прегракнало един каубой. Съседите му почнаха да се кикотят.

— Тогава доведете шерифа. Не ме интересува кой ще дойде. Просто докарайте някого тук. Ограбиха ме и искам правосъдие.

Изминаха няколко минути, докато заместникът се върне. Затова време господинът не пусна Саранда, а арестантите не спряха да я разглеждат. Никой не продума. Тя им беше благодарна за това. Стараеше се с всички сили да не покаже облекчението си. Даже и Блакууд да я последва тук, Бат никога няма да му позволи да я отведе. Сигурна беше.

Заместникът най-после се върна с Мастърсън. Шерифът беше бесен, че го бяха откъснали тъй безцеремонно от заниманията му.

Но щом зърна Саранда, раздразнението му се смени от стоманено спокойствие. Светлосивите му очи я огледаха внимателно и преценяващо. Контрастът между тях и мургавото лице с късата черна коса бе впечатляващ. Бат обмисляше какво би могъл да направи.

— Какво има? — попита той предпазливо. Всеки инч по него издаваше човека на закона.

— Аз ще ви кажа какво има — отговори господинът. — Тази жена ме ограби. И след това има нахалството да ми се изсмее в лицето!

Арестуваните се оживиха. Повечето от тях бяха толкова пияни, че не съзнаваха, че са в затвора.

Мастърсън намигна на заместника:

— Заведи арестантите горе, събери им глобите и ги пусни.

— А този? — попита заместникът и посочи човека на пода.

— Остави го. Ще се оправя с него, когато се съвземе.

Доволните каубои се повлякоха със смях нагоре по стълбите и очистиха килиите. Високите им токове тропаха шумно по дъските.

След като господинът довърши разказа си, Бат изглежда мрачно обвиняемата и протегна ръка:

— Дайте парите тук.

Саранда бръкна в корсета си и извади петдесетте долара. Бат само посочи с глава към килиите, тя влезе в една от тях и той залости вратата след нея. След това съобщи на господина:

— Парите остават тук.

— Какво искате да кажете?

— Като доказателство.

— Но аз само минавам през града! Влакът ми тръгва утре сутринта!

— Оставете си адреса. Ще ви ги изпратим, когато му дойде времето.

Гърдите на господина се издуха от възмущение.

— Това е нечувано!

Мастърсън ровеше по бюрото за молив и хартия. Спря, хвърли му унищожителен поглед и каза:

— В града има забрана да се носи оръжие. Да не би да искате дави напъхам в една от тези килии?

Ръката на човека посегна към пистолета, който носеше под сакото.

— Ще арестувате мен? Аз съм пострадалият!

— Оставете ни името и адреса си и утре се качвайте на влака.

— Но не можем ли да уредим тази работа дотогава? Няма ли да ви трябва като свидетел?

— Мисля, че думата ми ще бъде достатъчна.

Мастърсът прониза господина с такъв предизвикателен поглед, че той не посмя да протестира повече. Очевидно бе, че който е видял шерифа да гледа по този начин, не би се усъмнил в думите му.

Заместникът слезе отгоре и Мастерсът каза:

— Придружи господина до хотела му. Гледай да не му се случи нищо. И утре го качи на влака.

Объркан, човекът изръмжа, докато го извеждаха навън:

— Законите в този град са доста едностранчиви.

В стаята настъпи тишина. Двамата останаха сами. Бат се обърна и я погледна, както си беше с петдесетте долара в ръка. Избухнаха едновременно в смях.

Поклащайки развеселено глава, той ѝ подаде парите. Тя взе половината и му връчи остатъка през решетката.

— Твоят дял. — Беше си върнала британския акцент. — Трябва да работя по-често с теб.

Той прибра парите в джоба си.

— Благодаря, ще ги взема. — Не бе чувала да е връщал някога пари. Той си свали шапката и я положи внимателно на бюрото.

— Чудех се кога ще се появиш.

— Значи си чул.

— Всичко чувам. Добре ли си?

— Ако не се броят няколко посещения...

Той седна на ръба на бюрото.

— Искам да ми кажеш: защо се остави да те хванат тази вечер?

— Налетях на Блакууд. Той уби двамата Ван Слайк. Мисля, че може да е дошъл, за да прибави и мен в списъка.

— За пръв път ли го видя днес?

— Не. Той ме преследваше. Но всеки път го виждах навреме и напусках града, преди да се е доближил. Този път дойде твърде близо. Надявах се, че ще можеш да ме отървеш от него.

Бат я гледаше замислено.

— Наградата за залавянето ти е много голяма. Не ти ли е хрумвало, че мога да те предам и да я взема?

— Да, хрумвало ми е.

— И какво?

— Реших, че рискът да го сториш не е голям. След всичко, което сме преживели заедно.

Бат се усмихна.

— Мисля, че си права. Жалко, обаче. Десет хиляди долара са си цяло състояние.

— Ти не ми спаси живота, за да ме предадеш за десет хиляди сребърника.

— Така е.

— Спомняш ли си кога се запознахме?

— Как мога да забравя? Не беше ли преди две или преди три години?

— Ти, Уайът и ужасният доктор Холидей въртяхте онзи сърцераздирателен номер.

— Дето докторът боядисваше тухлата златна и я продаваше на пътниците от влака.

— И има нахалството — да не говорим за здрав разум — да се опита да я продаде на мен!

— А ти му каза, че не можеш да си позволиш да я купиш, но...

— ...ако успее да я продаде, може да раздели печалбата с мен. Такова нахалство!

Бат се подсмихваше под мустак.

— Обаче накрая той я продаде на някакъв младок. Когато сукалчето слезе от влака, с Уайът му показахме фалшивите значки, конфискувахме тухлата и парите и го изпроводихме с предупреждение да не се вясва повече насам.

— А когато попита за парите...

— ...му казахме, че са нужни като доказателство. Тогава се появи ти и поиска дял задето си мълчала. Боже, биваше си те! Никога не съм срещал такъв майстор в занаята!

Усмихнаха се хитро един на друг, отдадени на спомените. Бат призна:

— Разбира се, не бяхме в една и съща гилдия с твоите авери. Но онези дни са вече само минало. Сега сме истински блюстител на закона. Станахме уважавани хора.

— Което, трябва да признаеш, е най-скандалната от всички измами. О, Бат, тогава всичко бе много по-просто! Какво се случи, че нещата тъй се усложниха?

— Направихме завой към приличието. Така мисля. Сега ти си беглец, а аз съм потънал до гуша в работа. — Той заключи предната врата. — Единственият проблем е, че щом си пазител на закона, от теб се очаква да го спазваш този закон.

— Видях те как „обизони“ оня мърльо одеде. Великолепно свършено, трябва да кажа. Но си мислех, че не е работа на шерифа да решава проблемите на града.

— Е, казал съм, че когато не могат да намерят Уайът, ще помагам.

— Защото си по-добър от него.

Това бе отдавнашен спор. Бат уважаваше Уайът Ърп, а Саранда го мъмреше за лицемерното му отношение към Бат.

— Просто искам да съм жив, като всички. Но сега първата ми работа е да опазя теб жива.

Тя бръкна в корсета си, извади някаква телчица, вкара я в бравата на килията и си отвори. Резетата изскърцаха и привлякоха вниманието на Бат.

— Далеч от Блакууд, искаш да кажеш.

— Което ми напомни, че и аз имам да разчиствам сметки с този Блакууд. Откак написа онези басни за мен, станах нещо като проклет герой. Всеки заек с пищов се домъква тук да проверява репутацията ми. Губя сума време да играя комар.

— Затова трябва да се погрижим за него. На тебе може да ти пострада комарът, а на мене... знаеш ли... животът ми виси на косъм.

— Остави го сега Блакууд. Трябва да помислим какво ще правим с теб.

— Ако се справим с Блакууд, аз ще изчезна...

— Не е толкова просто. Тук вече бърка от всякакви пинкъртоновци и прочее ловци на награди.

— Тук? Вече?

— Заблудих ги. Можеш да останеш за известно време. Ще направя каквото мога, за да те опазя. Но онези са умни и бая настървени. Ще се върнат.

Човекът на пода се обърна на едната страна, въздъхна шумно и пак притихна. Бат и Саранда се спогледаха с облекчение.

— Нервна си — забеляза той. — Не те виня. Ти си най-търсената жена в Америка. На твоє място и аз бих подскочал.

— Никога досега не са ми устройвали такава потеря. Сякаш знаят всяко мое движение, преди още да съм го направила. Мислиш ли, че Блакууд плаща на всички тези хора? За да ме вкарат накрая в капан, от който да не мога да се измъкна?

— Възможно е. Ако иска да те убие, би трябвало да е по-потаен. Но пък си има начини нещата да се уредят, когато пинкъртъновците те хванат.

Светът сякаш се затваряше около нея.

— Какво искаш? — попита той. — Кажи ми и аз ще направя, каквото мога, за да ти помогна.

— Искam Блакууд...

— Исусе, Саранда! Не можеш ли да мислиш за нещо друго? — Тя се стресна от избухването му и го погледна. — Мила, чуй ме. Ако не се погрижиш за себе си, ще те хванат. Ако се случи най-лошото, мога да използвам властта си и да кажа, че съм те задържал и ще те предам лично. Но не мога да те пазя дълго. Рано или късно някой голям началник ще довтаса със заповедта. Кажи ми, за Бога, какво искаш? Искаш ли да докажа невинността ти?

— Това не ме интересува. Искam да отида някъде, където не са виждали лицето ми.

— А парите на Ван Слайк?

— Не съм се захванала с това за пари. Тях винаги мога да намеря.

Беше го направила, за да отмъсти на Блакууд. И ето я сега — бяга от него и от половината полиция в страната. Положението я измъчваше толкова много, че зъбите я боляха от стискане.

Той седна на стола си.

— Добре. Можем да те изкараме от страната. В Мексико. Просто ще стоиш мирна, докато суматохата утихне.

— Не ще има особена полза от отиването в Мексико, ако Блакууд ме причака в някой сокак и ми пререже гърлото.

— Полза не ще има, ако умреш.

Щом помислеше за Блакууд, Саранда започваше да кипи от безсилна ярост. Как можа да бъде такава глупачка? Как можа да позволи на чувствата да замъглят разума ѝ? Остави се да я преметне един Блакууд, който можа да застреля хладнокръвно, без никакво угризение, хората, които бяха толкова добри към него. Погледна към Бат. В огромните ѝ очи се четеше колко ѝ е трудно да се откаже.

— Блакууд застреля двама души, които наистина ме обичаха. Нима искаш да го забравя, за да оживея?

Бат четеше друго в очите ѝ. Тя обичаше Блакууд, а той я предаде. Шерифът въздъхна раздразнено.

— Добре. Няма да се намесваш, докато не се оправя с Блакууд. Остави ме да се погрижа за това.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. — Тя седна върху бюрото с крака, кръстосани по индиански, и се наведе ентусиазирано напред. — Какво смяташ да правиш?

Бат поглади замислено мустаците си.

— Ще се наложи да му оставим белег, който да му държи влага докато е жив.

Саранда пренощува заключена в килията. Бат я пазеше и дремеше на стола си. На сутринта ѝ донесе закуска, сетне излезе „на лов“. Върна се късно след обед с мъжки дрехи в ръце. Смигна ѝ дяволито и докладва:

— Намерих го. Наблюдава пандиза. Без съмнение чака да излезеш. Не се тревожи. Оправих го екстра.

— Оправи го? Как?

— Пуснах слух из града, че е от онези източни контета, дето се мислят за Бог знае какво. Казах на момчетата, че е от хвалипръцковците от Пето авеню. Че ходи нагоре-надолу и се подиграва на каубоите. Това ще свърши работа.

— Какво по-точно ще стане?

— Ще видиш. Вземи. — Той ѝ подаде вързоп дрехи. — Облечи ги. Ще отидем да погледаме веселбата.

Обърна се с гръб към нея, докато тя ловко навлече дрехите. Панталоните ѝ бяха дълги; запретна им крачолите. Наложил се да ги подвие и под колана. Сакото ѝ беше по-добре. Вдигна косата си под сомбрерото. Така можеше да мине за момче, ако я гледаш отдалеч. Бат си наложи бомбето, взе бастуна и ѝ предложи тържествено ръката си.

— Май че е по-добре да не те хващам — каза тя и посочи дрехите си. — Момчетата може да си помислят нещо за теб.

Излязоха точно навреме. На Фрънт стрийт, сред навалищата от коне, волове и мулета, заляла широкото кръстовище, тълпа граждани на Додж налагаше с юмруци Блакууд. После го събориха на земята. Вързаха му ръцете с носна кърпа на гърба, но той се освободи. Бат извади чифт белезници от задния си джоб и им ги подхвърли; последваха ги ключовете. Извиха ръцете на чужденеца на гърба и металните халки щракнаха около китките му. Не особено нежно увиха въже около врата му, метнаха го на гърба на един кон, яхнаха своите животни и го повлякоха нанякъде.

Сърцето на Саранда замря при тази жестока гледка.

— Да не би да смятат да го бесят? — извика тя. — За това, че се перчи? — Тази безсмислена жестокост на Запада винаги я бе отблъсквала.

Бат се усмихваше.

— Нали искаше да те отърва от него? Ела сега да погледаме сеир.

Беше се погрижил за коне. Яхнаха ги и последваха процесията на разстояние. Тълпата спря до голямо дърво край реката. Прехвърлиха въжето през един клон и наместиха жертвата под него.

Заливан от порой подигравки, Блакууд седеше върху седлото, изправен и висок. Свалиха му шапката. Черната коса падна на къдри около главата му. Със стиснати челюсти и немиждащи очи, той седеше самоуверено и спокойно, сякаш сам бе режисирал спектакъла. Но Саранда забеляза, че през цялото време наблюдава съсредоточено тълпата. Тя почти усещаше как мозъкът му трескаво работи с приближаването на смъртта. Наблюдаваше сцената ужасена. Тук, до реката, под самотното дърво, пред все повече нарастващата тълпа зяпачи, тези грубияни щяха да обесят един човек само защото е различен от тях. Те не знаеха, че е преследвал Саранда. Не знаеха, че животът ѝ виси на косъм и зависи от техните прищевки.

Знаеха само онова, което им бе казано, а то беше изфабрикувано. Както винаги, те бяха изиграни много лесно.

Никога не бе виждала такова ужасяващо безразличие към светостта на живота. Даже ако жертвата бе съвсем чужд човек, подобно отношение би я шокирало. Но тя бе свидетел не на наказването на някой безименен престъпник, а на Мейс Блакууд — единствения мъж, с кого се бе любила истински. Загледана в красивото му лице, тя си даде сметка, че още го обича — въпреки всичко.

Мразеше се за тази слабост, но се пресегна и стисна Бат за ръката.

— Бат, спри ги. Веднага.

— Късно е, сладурче.

Въжето се затегна около шията на Блакууд. Слънцето жареше безмилостно. Саранда усещаше как потта се стича по гърдите ѝ и надолу. Даже когато въжето се врязва в гръкляна му, Блакууд напук седеше спокойно, решен да не им покаже ужаса, който всеки нормален човек би изживял.

— Добре, момчета! — извика един от тях. — Хайде да свършваме!

— Имаш ли да кажеш нещо за последно, господинчо? — попита друг.

Тълпата притихна и наостри уши. Тогава той проговори, запазвайки съвършено самообладание. Гласът му бе прегракнал от натиска на въжето.

— Ще го кажа по-добре в най-близката кръчма.

Момчетата се разсмяха. Едни се тупаха взаимно по гърбовете, други смущаваха съседите с лакти.

— За такова конте си твърде корав, господинчо. Как искаш да ти викат? Мисля си, че куражлии като тебе заслужават надгробен камък за страданията си.

— За името ми ли питаш? — попита Блакууд.

В равнината се възцари напрегнато мълчание, нарушавано само от шумоленето на реката. По някакъв странен каприз на съдбата непознатият ги държеше в ръцете си. И изрече решаващите думи:

— Името ми е Люк Макглу. Но ме наричайте Люк, много държа.

Даже и на най-печените шегаджии им дойде много. Край реката се вдигна такава оглушителна врява, че сигурно и жителите на Бутхил я чува. Мъжете нападаха по тревата, затъркаляха се и завиха от смях. Навсякъде бушуваше несдържано веселие. Някои отиваха при чужденеца и го тупаха по гърба толкова силно, че конят под него заплашваше да се отскубне и да го обеси. Най-послед свалиха въжето от врата му, освободиха му ръцете и му подариха белезниците за спомен. Веднага решиха, че гражданите на Додж черпят.

Саранда се вираше с невярващи очи в тълпата, която го поведе към Лонг Бранч, за да полеят случая.

Бат и Саранда останаха сами. Тя бе така разтърсена от случилото се, че седеше в седлото и се вираше безсмислено в изоставеното дърво.

— Какво стана?

Бат поклати глава възхитено.

— Браво на този Блакууд.

— Не разбирам. Какво е направил?

— Сигурно си спомняш, че гражданите на Додж си умират за хубава шега. Животът тук е труден и всеки повод да се посмеят е добре

дошъл.

— Да, да, но какво...

— Люк Макглу не съществува. Момчетата си го измислиха и обвиняват него за всеки гаден номер, случил се в града. Когато откраднаха коня на пастора, казаха му, че Люк Макглу го е направил. Раздадоха стоката на един пласьор на пури и я изпушиха зад гърба му; виновникът пак бе Люк Макглу. Миналата седмица пуснаха във вестника една бележка, адресирана до Люк Макглу, прословутия. Бързо действа този Блакууд, трябва да му се признае. Още в първия ден след пристигането е хванал шегата.

Сърцето на Саранда още биеше ускорено.

— Ама и ти като обещаеш да оправиш някого, хич не се шегуваш. Обесването не беше ли малко прекалено?

— О, те нямаше да го обесят — сви рамене Бат. — Просто искаха да го посплашат.

— Хубаво го сплашиха! Сега всичко си е постарому. С този смешен номер той спечели сърцата на твоите съграждани. Да не говорим какво може да направи сега с помощта на новите си приятелчета.

— Ти се възхищаваше на спокойствието му — каза Бат презрително.

— Нищо подобно! — отрече Саранда, но излъга. Цял живот бе общувала с крадци, но никога не бе виждала такова хладнокръвие пред лицето на смъртта. — И сега какво? Някакви по-блестящи идеи?

— Мисля, че трябва да включим Уайът в тази работа.

— Не. Не се е случвало Уайът да излезе с умна идея — освен, разбира се, ако не я е откраднал и не я използва в своя изгода. Неговите представи за човешко отношение са да бъде прерязано с нож гърлото на онзи ужасен Холидей.

Но Бат бе непоколебим, когато се отнасяше за неговия приятели герой.

— Само да чуем какво ще каже.

Уайът ги посрещна в затвора. През деня там беше относително тихо. Беше висок мъж със златисторуса коса и големи, увиснали мустаци; приличаше на рошав лъв. Осем години по-стар от Бат, той внушаваше страх и очевидно нищо не бе в състояние да го смути. Не беше от хората, които можеш да заговориш просто така. Не го и харесваха кой знае колко. Из равнините на Запада го считаха за образован човек; в комбинация с мълчаливостта това не му печелеше приятели. Когато се развихреше срещу някого и започнеше да обижда, Бат бързаше да се намеси с приятната си усмивка и успокояваше обстановката. Неразбирателството на Саранда с Ърп произлизаше от факта, че Уайът никога не призна приноса на Бат за високата си репутация.

Уайът изслуша мълчаливо историята, след това изръмжа и размърда мустаци.

— Кутренца!

Това бе другият повод за Саранда да го мрази. Като по-възрастен той бе въвел Бат в живота по границата и не преставаше да се отнася с него като учител с непослушен ученик. А през всичките години, преживени с него, Бат нито веднъж не бе казал лоша дума за Уайът.

— Не започвай пак, Уайът! — предупреди го тя.

— Да започвам? Трябва вече да свърша с вас двамата! Както винаги, вие гледате ситуацията не както трябва.

— И как предлагаш да я гледаме? — предизвика го тя.

— Логично. Трябва да го накарате да си признае, тогава ще можеш да си живееш спокойно и няма да има нужда да бягаш.

— По професия аз съм измамница — подчерта тя. — Не чакам и не се бия.

— Ако не го направиш, ще бъдеш мъртва измамница.

— Важно е друго. Ти не познаваш Блакууд. Той може да убеди човека да направи нещо, което не е и сънувал, че може да направи. Откровено казано, той е по-умен от вас двамата, взети заедно. Не

можеш да очакваш тип като него да ти снесе доброволно информацията, която...

Уайът се усмихна кисело.

— Още не съм срещал човек, който би спорил с чифт юмруци като моите. Аз и Бат ще избием от главата му всички дяволи и той ще се изповяда.

— О, ти си все същият! Мислиш, че можеш да подчиниш всекиго с бруталността си!

— Саранда...

— Бат, знаеш, че е така. Той или прасва някого с дръжката на пистолета, или го просва на улицата с юмруци. Всички му се възхищават, защото бил голям бияч. Но забравят да споменат, че зад него си винаги ти със своя револвер.

— Искаш ли помощ или не? — изръмжа Уайът.

— Такава помощ — не.

— Сигурно имаш по-добра идея?

Тя с нежелание погледна към Бат и призна:

— Не.

— Добре — каза Уайът, ухилен в очакване. — Ти най-добре стой настрана. Може и да не се наложи да убиваме кучия син.

— Искам да си признае, а не да умре!

Уайът я погледна благосклонно.

— Харесваш го, нали? В такъв случай мисля, че Бат ще се радва да го помлати малко.

Макар че бе предупредена да стои настрана, Саранда ги следваше на разстояние. Видя как Бат и Уайът измъкнаха нищо неподозиращия Блакууд от веселбата в кръчмата „Лонг Бранч“. Как го замъкнаха до яхъра, боричкайки се през цялото време. Как изгониха Хам Бел от плевнята му и залостиха вратата. Примъкна се по-близо и се сви, когато звуците на юмруци, удрящи по плът, отекнаха в ушите ѝ.

Стана ѝ лошо. Прислони се на стената на затвора, разкъсвана между чувствата си и здравия разум. Знаеше на какво е способен Уайът. Бе виждал човешко лице, превърнато в каша от безмилостните му юмруци, подобни на чукове. Не можеше да понесе мисълта за красивото лице на Блакууд, обляно в кръв и обезобразено. И все пак, нещо трябваше да се направи. Той не бива да избегне наказанието за

убийството на двамата Ван Слайк. Семейство Блакууд трябва да спре да убива.

Все едно, не можеше да не трепери при мисълта за това, което Уайът и Бат правят с него. Защо ѝ трябва да има такива чувства към него? Защо не може просто да поиска смъртта му?

Отвън на пътя тя забеляза един мъж, облечен по източен маниер; веднага разпозна агент на Пинкъртън. Пушеше пура със замислен израз на лицето и оглеждаше улицата нашир и надлъж, сякаш се чудеше къде ли се крие тя. Саранда се притисна о стената на най-близката сграда, върна се назад и пое по друг път. Капанът заплашваше да щракне. Ако не напусне Додж скоро, рискува да я хванат. Да можеха Бат и Уайът да изтръгнат признанието, от което толкова се нуждаеше!

След час тя вече бе направила пътека по пода от крачене напред-назад, а те още не се връщаха. Не можеше повече да чака. Трябва да отиде и да види какво става. Беше опасно — човекът на Пинкъртън беше отвън, по улиците. Но вече притъмняваше. Облече момчешките дрехи, събра косата си под шапката и незабележимо се промъкна по задните улици към яхъра.

Наоколо бе пусто. Това значеше, че хората от улиците бяха научили, че нещо става. Беше прекалено тихо. Уплашена, че са го убили, тя хукна към плевнята и прилепи ухо към външната стена. Нито звук.

Внезапно някой дръпна резето. Саранда подскочи и се скри зад ъгъла на постройката точно навреме: Блакууд излезе от там. Когато мина под един фенер, тя видя, че лицето му не само не е смазано на каша, но е недокоснато. Край устата му имаше някаква драскотина, но иначе изглеждаше много добре. Саранда мярна лека, самодоволна усмивка. Той се отдалечи без най-малка следа от накуцване.

Когато Блакууд се скри в тъмното, от вратата излязоха Бат и Уайът. Изглеждаха неестествено весели; ако не беше го видяла, щеше да си помисли, че това не говори добре за Блакууд. Тя попита с подчертан сарказъм:

— Надявам се, че не сте го натъртили прекалено много, нали?

— А, не — каза Бат. — Добре си е.

— Изглежда повече от добре — заяви Уайът. — Невинен е.

Тя не повярва на ушите си.

— Какво говориш?!

— Не ги е убил. Каза ни.
— Той... ви каза?
— Никога няма да се сетиш кой е убиецът.
— О, моля те! Кажу ми!
— Брат му.
Тя мълча дълго време. Лицето ѝ ставаше все по-мрачно.
— Брат му? Ланс?
— Точно така. Той иска да го хванат не по-малко от теб. Какъв мъжага е този Блакууд! Съжалявам, че му стоварих един юмрук.
Саранда сложи длан на челото си. Главата я болеше.
— Чакай, искам да разбера. Ти го удари веднъж...
— По устата.
— Той ти каза, че не го е направил и ти просто спря?
Уайът кимна доволен.
— Това май е всичко.
— Глупаци! Забравихте ли, че имате работа с измамник от висша класа? Той ви е преметнал!
— Виж сега. Мисля, че доста добре познавам хората. Този Блакууд е добър човек. И не е убил онези там на Изток.
— Искаш да кажеш: убедил те е, че не ги е убил.
Бат, който мълча до този момент, каза смутено:
— Мисля, че може би казва истината.
— Но Ланс Блакууд е мъртъв! И сега Мейс Блакууд ви е убедил, клоуни такива, че един мъртвец е извършил онези убийства!
— Той каза, че е жив.
— Не мога да повярвам на ушите си. Един час крачих из онази стая и се молих да не го убие. А през това време той ви е баламосвал.
— Каза, че иска да изчисти името ти. Каза, че има нужните доказателства за това.
— Показа ли ви ги?
— Не.
— Разбира се. Доказателства няма. Ако иска да направи нещо, то е да ме изхвърли на място, където трупът ми няма да бъде намерен.
— Искан да те заведе в Ню Йорк и да докаже...
— Бат, Блакууд е най-талантливият майстор на блъфа... след мен! Не бива да вярваш нито на една казана от него дума. Ако иска да

ме върне в Ню Йорк, то е за да ме предаде на полицията и да ме изправи пред съда за убийство. Ако това стане, и аз, и ти знаем, че ще ме обесят.

— Изглеждаше ми искрен — повтори упорито Уайът.

— Разбира се, че е изглеждал. Това му е работата. — Тя въздъхна тежко. — Както и да е. Благодаря ви за помощта. Ще трябва сама да се погрижа за него.

Налагаше се да измисли нещо. Хората на Пинкъртън знаеха, че е в Додж. Няма да мине много време и ще пристигнат и другите, решени да я хванат и да я изправят пред съда. Но най-непосредствената от всички заплахи бе Блакууд. Той бе показал, че я следи неотстъпно и че майсторски излиза от всички трудни положения просто с приказки. Трябваше да измисли как да го махне от пътя си веднъж завинаги.

Единственото, което можеше да направи, бе да използва собствената му сила срещу него. Щом бе по петите ѝ, тя можеше да го накара да хукне към Канада. Там нямаше да е трудно да уведоми властите за присъствието му в страната. Защото влязъл в Британската общност, той можеше да бъде екстрадиран и върнат в Англия.

Ако Саранда имаше късмет, Мейс щеше да е толкова увлечен в проследяването ѝ, че нямаше да се досети за плана ѝ. Щеше да предположи, че е тръгнала към Канада, за да избегне Съединените щати. Щом Блакууд попадне в затвора, тя ще има време да реши какво да прави по-нататък. Много възможно бе Бат да е прав, че дните ѝ в Америка са свършили.

Влезе в „Додж хаус“ през задната врата и си стегна багажа. Остави парите за стаята на тоалетката. Не искаше да я видят да влиза в хотела или да го напуска. Колкото по-малко хора знаят за плановете ѝ, толкова повече шансове имаше да се измъкне от града под носа на Пинкъртън.

Промъкна се по коридора към задната стълба. Повечето от гостите бяха в трапезарията — ядяха си закуските за по един долар или вече бяха тръгнали по улиците да обърнат някое питие или да си опитат късмета на комар. След като премина успешно по коридорите, тя се поспря навън да си поеме дъх.

Животът в Додж вече набираше скорост. По улицата се носеха музика и смях; отвреме-навреме се чуваше и по някой изстрел. Тя се чувстваше по-сигурна в тъмното. Вечерният шум ѝ показваше, че нещата си продължават както винаги и бягството ѝ не интересува

никого, освен самата нея. И въпреки всичко не можеше да се отърси от усещането, че е наблюдавана. Не се съмняваше, че е Блакууд. Добре, реши тя. Той няма да има кон под ръка. Ако побърза, ще го изпревари с една глава на старта. Така той няма да успее да ѝ навреди, макар че лесно ще я проследи. Нека да я следва. Чак до Канада.

Притисна се до стената, за да даде път на група каубои. Подаде глава зад ъгъла на сградата и видя поръчания кон да чака на пътеката до билиардната зала, потропвайки нетърпеливо с копита. Когато пътеката остана безлюдна, тя зави край ъгъла и изтича към него. Закачи торбата си на куката на седлото, отвърза поводите и сложи крак в стремето.

Преди да яхне коня, някой я сграбчи отзад. Една ръка затисна устата ѝ и я дръпна назад толкова силно, че дъхът ѝ спря. Още непрекрачила прага на свободата, тя се намери притисната към мъжко тяло, твърдо и непоклатимо като камък.

— Много мило от страна на шерифа, че е осигурил транспорта — каза Блакууд в ухото ѝ.

Около китката ѝ се стегна нещо студено. Той я изви зад гърба ѝ и посегна за другата ръка. Страхът ѝ придаде сила и тя я измъкна от хватката му, но само след миг той я подхвана отпред. Студен метал щракна и около другата ѝ китка и двете ѝ ръце се оказаха свързани пред нея. Боричкайки се да се освободи, Саранда осъзна, че той е използвал белезниците на Бат, за да я обезвреди.

Обля се в пот. По гърба ѝ пропълзя страх. Този човек бе убил хладнокръвно Уинстън и баща му, както си пиеха брандита. Вече беше показал, че е умен противник. Тя се бореше със страха и се мъчеше да мисли. Най-много се страхуваше от това, че няма да я остави жива достатъчно време, за да го надхитри.

Мейс я притисна отново до себе си. Мъчеше се да я усмири. Тя усещаше силното му тяло с гърба си. Желязната му ръка я бе обхванала през раменете и през гърдите. Другата ръка здраво затискаше устата ѝ.

Над града все така се носеше врявата, но Саранда усети за миг, че двамата са сякаш в сфера от тишина, където въздухът е наситен с очакване. Искаше той пръв да заговори. Мейс я държеше търпеливо; даде ѝ време да се нарита и намята, преди да ѝ представи исканията си. Мълчаливото, непоклатимо спокойствие беше по-страшно от желязната хватка на ръцете му или от всяка заплаха, която можеше да ѝ отпрати. То го представяше като човек на безкрайното търпение, човек, който може да чака, докато постигне целта си.

Почти готова да се предаде, Саранда се дръпна рязко от ръцете му. Той доближи уста до ухото ѝ — толкова близо, че можа да усети усмивката му — и пошепна:

— Давай! Бори се! Ако няма предизвикателства, не си струва усилието.

Вбесена от надменното му снизхождение, от арогантната му сигурност, че вече е спечелил тази борба на умовете, тя ритна назад и му нанесе един гаден удар по челюстта. Чу го как си пое дъх, преди да се засмее в ухото ѝ.

— Разочароваш ме. От жена с твоя талант очаквах по-голямо въображение. — Професионалната ѝ гордост бе уязвена. Тя се загърчи по-силно, но ръцете му се стегнаха и я прегърнаха още по-здраво. — Така. Излей си яда. Всичкото време на този свят е мое. Дълго чаках да те докопам. Ако трябва, мога да чакам цял живот.

Гласът му, гальовен като гласа на любовник, придаваше смразяващ смисъл на думите му. Миризмата му — този чист, мъжки аромат, нямащ нищо общо с прехвалените одеколони — я завладя. Тя си каза, че трябва да запази ума си бистър. Трябва да използва слабостта му. Щом мисли, че я е победил, трябва с всички средства да поддържа тази илюзия. Това можеше да проработи за нея в крайна сметка.

Тя се отпусна назад, до него.

— Толкова бързо ли се предаде? Точно когато започнах да се наслаждавам?

Чувстваше се като мишка, с която си играе котарак. И той знае, че е по-силен, по-умен и по-бърз в краката. Как можеш да победиш един котарак най-сигурно? Чрез неговото собствено любопитство. Накарай го да се чуди. Приспи бдителността му. Принуди него да свърши работата.

Тя си спомни горещите му слова, когато я блъсна до стената на кабинета си и я облада изотзад. Спомни си как гневът му се бе превърнал в нежност против волята му. Единението на телата, прилично на сливане на душите. То беше нещо повече от съвкупление. Сякаш чуваха една и съща музика, недостъпна за другите. Тя знаеше, че може да използва това в своя полза. Нямаше жив мъж на този свят, който да може да устои на чара ѝ, ако му е хвърлила око. Независимо от протестите му. Трябваше само да го направи бавно, стъпка по стъпка, и всяка от тях да бъде грижливо обмислена. Ще потърси слабите му места и ще ги използва.

Саранда бавно отпусна глава назад, на рамото му, в знак на примирение. Той промърмори:

— О, добро момиче. Но мисля, че ще е честно да те предупредя: по-умен съм, отколкото изглеждам. Не си играй с огъня, ще се изгориш. Ясно ли е?

Тя кимна.

— Добро момиче. Сега ще си махна ръката. Ако закрепшиш, никой няма да ти обърне внимание. Ни най-малко. Ще помислят, че си проститутка, която играе грубо. Но аз ще зная. И ще бъда до теб. Толкова близо, че ще си помислиш, че съм влязъл под кожата ти.

Когато Мейс вдигна ръката си от устата ѝ малко по малко, тя облиза сухите си устни и направи първата крачка. Каза му с престорено пресипнал глас:

— Късно. Отдавна си ми под кожата.

Все още зад нея, той вдигна голямата си ръка към лицето ѝ, сложи я на бузата ѝ и я прокара надолу по гърлото ѝ.

— Внимавай, любима. Може да ти повярвам.

Той я вдигна на седлото и се качи зад нея. Обгърна я с ръка през гърдите и я притисна като менгеме — толкова силно, че копчетата на дрехата му се врязаха в гърба ѝ. Мрачни предчувствия я пронизаха, когато взе поводите и смушка коня по задните пътеки на града и навън, към прерията.

Яздеха бързо. Докато здрачът премина в нощ, те вече се бяха отдалечили от Додж. Продължиха да яздят. В прерията, осветена от звездите, отекваха само конските копита. Тя се облегна назад. Обмисляше следващия ход, гледаше звездите и внимаваше накъде се движат, за да може да се върне. Нямаше надежда за спасение. Както обикновено, не можеше да се надява на никого. Ако имаше намерение да бяга, трябваше да го направи сама.

И все пак, уж отмяташе хладнокръвно възможните ходове, а не можеше да накара сърцето си да не бие така предателски под ръката му. Чувстваше се странно самотна с него, както яздеха из безкрайната прерия двамата, с луната и звездите — единствени свидетели. Никога не бе попадала в такава опасност.

Само сърцето ѝ да не водеше такава война с разсъдъка! Само да можеше фактът, че е в ръцете му, да не изглежда като зов на съдбата. Само то да не я караше да забрави опасността, гнева си, слабата си позиция и да се наслаждава на близостта му за последен път!

Тази мисъл я шокира повече от всичко. Какво ѝ стана, откак срещна Блакууд? Толкова ли беше глупава, толкова окаяно женствена, че да забрави всичко освен ръцете, които я обгръщаха? Не искаше да го обича. Не можеше да си го позволи. Изобщо не му вярваше. Но тялото ѝ, прилепнало толкова плътно до неговото, предателски пренебрегваше отровните ѝ мисли и ликуваше от допира.

След около час, сред тишината и пустотата на тъжните равнини, забелязаха силуета на едно дърво, разперило клони над ромолящо сребристо поточе. Саранда си помисли, че е дъб, но това нямаше значение. По някакъв начин то ѝ вещаеше беда. Не знаеше дали той има намерение да я обеси или да я застреля, след което да я остави да гние под клоните му. Но в прерията, където нямаше нищо друго освен трева, змии и насекоми, това дърво бе явна покана за развръзка.

Знаеше си, че ще спре. Той скочи от коня и я свали от седлото. Сграбчи я за белезниците, поведе я след себе си и върза поводите за един нисък клон. Изправи я до дървото, заповяда ѝ да не мърда и започна да разкопчава колана си.

Тя се облегна на ствола. Кората се впи в тялото ѝ през дрехите. Усети аромата на дървесните сокове и милувката на вятъра, който шумолеше тихо в листата. Катарамата на колана му блесна в лунната светлина, когато я откопча. Устата ѝ пресъхна. Опита се да преглътне и не можа.

Мъчеше се да измисли какво да каже, за да изпревари намеренията му, но ужасната мисъл, че всъщност не иска той да спре, скова езика ѝ. Мейс я погледна и спря. На тази светлина косата ѝ сияеше с цвета на лунните лъчи, а широко отворените ѝ очи блестяха като сапфири. Мейс прочете мислите в тях и се усмихна. Лунната светлина заигра по зъбите му, искрящо бели в тъмнината, и те светнаха като катарамата. Той каза грубо:

— Хич не се и надявай. Искам само да не изчезнеш, докато запаля огън.

Той сне колана, наведе се и го стегна здраво около глезените ѝ. Саранда не се възпротиви. Без да знае, той ѝ помогна да състави плана си.

— Седни — изкомандва той.

Тя се подчини.

Тревата стигаше до раменете ѝ. Огледа се и се запита какво ли пълзи из нея сега.

— В безопасност си — успокой я той. — Единственото нещо, за което трябва да се тревожиш, съм аз.

Той обикаляше в разширяващ се кръг, навеждаше се от времена време и събираше съчки, кравешки изпражнения и суха трева. Внимателно, повдигайки полата си малко по малко, за да не я забележи, тя бръкна под фустата си и извади къса пила. Той я погледна и тя замръзна на място. За да отвлече вниманието му, каза:

— Сигурно не си взел нищо за ядене.

— Мисля, че не.

Той продължи да събира боклуци, а тя вкара пилата в ключалката. Отключи само единия от белезниците. По-късно щеше да има достатъчно време да отключи и другия.

Когато Мейс се наведе да запали огъня, тя протегна ръце надолу и постепенно разхлаби колана. Той драсна кибрит, но бризът угаси пламъка. Когато опита пак, тя излезе от примката на колана. На третата клечка се промъкна до коня, който беше наблизко. Трябваше да бърза. След секунда огънят ще пламне и той ще погледне към нея.

Така и не разбра какво стана след това. За миг той бе наведен над огъня, а в следващия момент се изправи пред нея и я блъсна в ствола на дървото с такава сила, че тя остана без дъх. Стисна я за гърлото, за да стои мирна, отвърза поводите на коня и го прогони. Животното потича няколко ярда, спря и се наведе да пасе. Той не погледна към него. Обърна се към Саранда, взе ръката ѝ в своята, изтръгна пилата от пръстите ѝ и изруга тихо.

— Трябваше да се сетя.

Гневът му продаде страшна сила. Нейното боричкане приличаше на духане срещу мощния ствол на дъба зад нея. Без усилие той изви двете ѝ ръце назад, около дървото и ги стегна в белезниците. Студена стомана около топла плът. Стволът бе доста дебел и ръцете ѝ почти изскачаха от опъване. Тя каза:

— Боли ме!

Той не ѝ обърна внимание. Започна да претърсва дрехите ѝ с груби, настойчиви ръце. Повдигна полата ѝ и намери камеите, друга дреболии и инструментите на занаята ѝ. Всичките бяха забодени или напъхани в разни джобове така, че да не дрънкат при движение. Той

дръпна рязко връзките, свали фустата в краката ѝ и я накара да освободи краката си от нея. Вързана за дървото, Саранда нямаше избор.

След като захвърли фустата надалеч, Мейс се върна при нея и я огледа с присвити очи.

— Сега... Ако бях жена... къде щях да си скрия... инструментите?

Огънят се беше разгорял и хвърляше зловещи цинобърени отблясъци по лицата им. В тази странна светлина той изглеждаше като дявол. Косите сенки правеха страшни ъгловатите черти на лицето му. Дебелите вежди изглеждаха вдигнати нагоре към челото, а очите му сякаш горяха в червено от страст. Погледът му спря в пазвата ѝ, приканващо изпъкнала пред нея.

— Да не си посмял!

— Обикновено съм човек на словото — отговори той спокойно. — Но когато ме предизвикат, винаги мога да прибягна и до груба сила. — Втренчи се в гърдите ѝ и каза, преструвайки се, че съжалява: — Много лошо, принцесо. Твърде съблазнително е, за да се откажа.

Без ни най-малко колебание разкопча копчетата на тесния, прилепнал жакет. След това разтвори дрехата с две ръце, все едно че дръпваше завеса, и откри скритото съкровище. Под жакета тя носеше специално ушита блуза. Предницата ѝ изглеждаше закопчана, но в нея имаше грижливо маскирана цепка, през която можеше да бръкне при нужда. Той я опипа, намери цепката и се ухили. После каза с ръка на гърдите ѝ:

— Утешавай се с мисълта, че това ми причинява не по-малка болка, отколкото на тебе.

— Надявам се, че ще се изгориш.

— Не забравяй, че вече се изгорих веднъж.

Гърдите ѝ бяха малки, но налети и твърди. Поддържаше ги специално скроен корсет. Той ги опипа одобрително, после се насочи надолу. Тя му се озъби:

— Ако толкова искаш да ме опипаш, можеше да ми го кажеш честно, вместо да измисляш небивалици...

— Небивалици? — Той извади ръката си. В нея държеше две други пили с различни размери. Захвърли ги настрани. Пъхнал ръка между гърдите ѝ, той вадеше отново и отново — веднъж пари, втори

път някакви специални карти, трети път — чифт зарове от слонова кост. Заподхвърля ги на дланта си, разглеждайки я замислено.

— Да заложим ли съдбата ти на тези зарове? Поемам голям риск. Ако хвърля три пъти по поред седем, печеля наградата, а ти губиш и последната добродетел, която може да ти е останала. О, нека бъдем щедри, принцесо. Десет пъти. Ще опиташ ли? — Тя вдигна гордо глава в знак на отказ. — Така си и знаех. — Заровете последваха другите инструменти.

— Какво искаш от мен? — извика тя смутено. Ако има намерение да я изнасили, защо не го прави? Защо трябва да си играе с нея по този начин? Тя задиша по-често и по-тежко, сърцето ѝ спря в гърлото.

Той се приближи толкова много, че тялото му се притисна към нейното. Взе лицето ѝ в ръце и го повдигна нагоре, за да погледне в очите ѝ. Светлината се промени и зловещият израз изчезна от лицето му. С някакъв далечен остатък от съзнание тя отбеляза, че е много красив и че тялото ѝ реагира отвратително на близостта му.

— Какво искам от теб? — пошепна интимно той. — Искam всичките ти тайни да излязат наяве. Искam те гола, както те е майка родила. За да не можеш нищо да скриеш и да не ти остане скрито нещо, което да изскочи и да ме ужили в мрака на нощта.

Както говореше, другата му ръка пълзеше надолу по бедрото ѝ. Хвана с пръсти плата на полата ѝ. За свой ужас тя усети студеният въздух да облъхва краката ѝ, когато ръката му започна да набира полата нагоре. Стресната, тя разбра какво прави.

— Моля те, недей! Там няма нищо. Кълна ти се в гроба на баща си. Повярвай ми.

— Да повярвам на теб? Сигурно си чувала поговорката: „Един път измама — срам за теб. Втори път измама — срам за мен“. — Той събра полата около талията ѝ, задържа я с крак и опипа бельото ѝ отвън като копой в акция. — Не съм глупак, принцесо. Не и за втори път. — Като не намери нищо от външната страна, той намери ластика на гащите ѝ и пхна ръка вътре.

Опипа я отзад, плъзгайки се по гладката кожа, после по бедрото ѝ, докато намери къдравите косми отпред. Вече по-нежно, твърдите му пръсти потърсиха, после разтвориха гънките и леко се плъзнаха навътре.

Погледът му се вдигна към нея и очите им се срещнаха — неговите смаяни, нейните святкащи от унижението. Щом пръстите му проникнаха в нея, тя овлажня от допира му.

Усети огъня на възбудата в очите му.

— Няма да ти се дам доброволно — предупреди го тя. — Никога вече. Ще трябва да ме вържеш за дървото.

— Това ли те възбужда? Връзването за дърво? Случвало ли ти се е някой да те върже и да те обладае както жребец кобила? И да те люби така, че да молиш за още?

— Ще ти се наложи да направиш точно това. Но аз ще се боря с теб с всички сили, кълна се!

— Направи го — каза той и наведе глава. — Но не забравяй, че съм комарджия. Битката е половината от удоволствието.

Когато Саранда изви глава настрани, за да избегне устата му, той я зацелува по шията. Коленете и омекнаха, вълните на възбудата накараха главата ѝ да се облегне назад на дървото. Ръката му я погали отзад и стисна бутовете ѝ, а другата, вече забравила за инструментите, продължи да разпалва желанието ѝ.

Тя се разкъсваше между страстта и ужаса, който се надигаше от стомаха ѝ и засядаше в сърцето. В нощта на маскирания бал, когато ѝ върза ръцете, тя се отдаде на вълнението от безпомощността, защото беше в безопасност. Само един вик и някой щеше да се притече на помощ. То беше като игра, която можеше да контролира поради присъствието на други хора. Но тук, в тъмната, усамотена пустош на Канзаските равнини, тя зависеше от неговата милост. Тялото ѝ я издаваше — даже сега го искаше до лудост — но съзнанието ѝ крещеше, че в ръцете му животът ѝ е в опасност. Екстазът от докосването му се бореше със спомените, които той събуждаше. Мейс беше убиец. Никой не можеше да каже на какво бе способен тази нощ.

Дишаше неспокойно. Обхвана я паника, когато тялото му се приближи застрашително към нея. Отметна глава, за да закрепци. Знаеше, че няма да има полза. Но вълнението я обземаше с такава бясна сила, че се чувстваше на ръба на истерията за втори път в живота си — страхуваше се, че ще експлодира под ненаситните му ръце, от опустошителното желание, бушуващо в нея като динамит, вдигащ във въздуха планина от камък. Изглежда можеше да направи само едно — да изкрепци страданието си в нощта.

Мейс отгатна намеренията ѝ. С рефлексите на кобра освободи едната си ръка и затисна устата ѝ с нея.

— Още не, любима. Ще крещиш от страст или изобщо няма да гъкнеш.

Ръката, с която бе запушил устата ѝ, започна да се отмества, докато пръстите на другата запалваха у нея неконтролируеми трепети. Той прокара пръсти по устните ѝ, после ги пхна в устата ѝ.

Разкъсвана между страха и желанието, тя бе обхваната от лудо желание да ги прехапе на две. Но даже след като зъбите ѝ се сключиха, бе разтърсена от близостта му. Предаде се и ги засмука.

— Така, принцесо — промърмори той и си извади ръката. Неочаквано устата ѝ затърси пръстите му. Но той отмяташе косата от лицето и раменете ѝ, галеше кожата ѝ. Беше толкова нежен, че я изплаши още повече. Знаеше, че всеки момент може да дръпне главата ѝ назад и да ѝ пререже гърлото.

Тя заплака тихо и зашепна:

— Моля те!

— За какво? Да извадя пръстите си оттам? — Той го направи и за свой срам Саранда усети, че движи таза си напред и търси допира му. Той вкара крака си между бедрата ѝ сякаш за да има о какво да се отърка. — Или да ги вкарам пак?

Чуваше собствените си ридания. Гневът ѝ се смеси с другите ѝ чувства и засили нежеланата ѝ възбуда. Никой мъж не бе имал такава власт над нея. Никой не бе владял магията да я повали от желание само с шепот в ухото ѝ. Мразеше се, че го иска. Мразеше него, че я кара да го иска.

— Кажи ми — настояваше той. Обърна лицето ѝ към себе си и видя желанието да свети в очите ѝ и в полуотворените ѝ уста. Но видя и още нещо. Ужасът, с който го гледаше в лицето. Проблясъкът на страха, когато намери гърдата ѝ и я стисна. В живота си не бе виждал толкова предчувствие и молба.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. Ръката му се дръпна от гърдите и като опарена. Разглежда я за момент, видя как страхът надделява над желанието и усети как започна да трепери.

— Наранявал ли те е някой преди?

Бе толкова неочаквано, изречено толкова нежно, че сълзи изпълниха очите ѝ. Не плачеше лесно. Да заплаче пред него би означавало да му разкрие дълбочините на физическото си желание. Обърна унижено глава настрана.

Настъпи дълго мълчание. В тревата шумолеше ветрецът. Огънят пращеше и хвърляше искри. Конят пръхтеше, потракваше с юздата и биеше земята с копита. Саранда стоеше със затворени очи и се мъчеше да не му разкрива нищо повече.

Погали я по бузата само с един пръст. Тя се стегна в очакване какво ще се случи. Защо пита за нейните страдания? Защо се интересува за раздиращата я борба? Можеше да я има, да я убие, да прави каквото поиска.

Не го чу да се движи, но след миг разбра, че в ключалката се превърта ключ и тя бе освободена. Отвори очи точно когато той сваляше втория бележник. Мейс не видя изненадата на лицето ѝ, защото взе ръцете ѝ една по една и започна да ги разтрива там, където бележниците се бяха впили в китките. Пръстите ѝ започнаха да туптят, щом кръвта се раздвижи.

— Дълга ти извинение — каза тихо той. — Искях само да ти попреча да избягаш, преди да съм ти казал нещо.

Тя бе толкова смаяна, че не можа да измисли отговор. Не му вярваше. Вече я бе измамил веднъж. Но не можеше да разбере какви са намеренията му. Никога не се бе чувствала толкова обърквана.

— Всичко би било по-лесно, ако ми обещаеш да не бягаш. Поне тази нощ. Нищо повече не искам.

Тя кимна с глава; бе прекалено смутена, за да каже нещо. Но инстинктите на професията казваха своето. Ако може да го накара да ѝ повярва сега, ще бъде по-лесно да избяга сутринта.

— Не се страхувай — каза меко той. — Няма да ти причиня болка. Предполагам, че си преживяла много страдания.

Това бе най-заплашителното нещо, което би могъл да каже. Ако я бе изнасилил, щеше да го мрази, но омразата щеше да я направи силна. Това неочаквано съчувствие я обезоръжи, отне ѝ силата. Ако изобразяваше страст, щеше да е друго нещо. Но нежна грижа...

Тя се обърна и внезапно хукна. Искаше да избяга от изречените думи, от отключените страсти, от мрачните картини, разиграващи се в съзнанието ѝ. Но даже в това трескаво състояние си спомни за обещанието да не бяга. Спря малко по-нататък с гръб към него и скри лице в ръцете си, разтреперана, мъчейки се отчаяно да не заплаче.

Чу стъпките му зад себе си. Той застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Саранда стоеше като вцепенена.

— Няма нищо — успокои я той. — Няма нужда да ми казваш нищо. Ти трепериш. Ела при огъня.

Поведе я към мамещата топлина. Тя не каза нито дума. Лицето ѝ гореше от срам, като че ли я бе съблякъл и я разглеждаше с търсещите

си очи. Можа само да си помисли: Той разгадава всичките ми тайни. Колко врее ще измине, докато се докопа до най-лошата от тях?

Сутринта се събуди вкочанена от спането на земята и разтреперана от сутрешния хлад. Небето бе бледо алабастрово синьо; розови ивици се стелеха по безкрайния хоризонт. Чистият и свеж въздух със сладък аромат на пелин ободряваше. Тя раздвижи схванатите си мускули, обърна се по корем и замръзна, а дъхът ѝ секна.

Мейс Блакууд беше съвсем гол. Стоеше сред потока, сякаш раждащ се от водата като езически бог. В лъчите на сутрешното слънце тялото му блестеше, атлетично и прекрасно. Широките рамене, красивият окосмен торс, тесният газ, гладките, изваяни бутове, мускулестите прасци. Поливаше се с шепи ледена вода, подсвиркваше си тихо, сякаш се наслаждаваше на усещането на тялото си, чисто и възродено под откритото небе. Вдигна ръка. Даже тъмите косми под мишницата му заслужаваха по-внимателно разглеждане. Тя знаеше, че Блакууд са и акробати. Известна ѝ бе славата им като физически силни мъже. Винаги ги бе презирала за това. Груби главорези! Мускули без мозък! Но потвърждението на слуховете бе цяло откритие. Само ръцете му бяха достатъчни, за да спре сърцето на една жена — красиво изваяни, силни и окосмени, с трептящи при всяко движение мускули и тънки китки. Не можеше да преглътне. Затаи дъх. Гледаше го така безсрамно неподозиращ изпитателния ѝ поглед — все едно, че гледаше жребец да препуска на воля. През целия си живот не бе виждала такова съкрушително мъжко величие.

Мейс се обърна и тя видя корена на тази дръзка, безгрижна самоувереност. Размерите му бяха олимпийски. Толкова огромен, че тя се зачуди как, за Бога, е било възможно...

Представяше си как жените биват поразени като от гръм при пръв поглед към него. Чудеше се дали е възможно да станат толкова близки с него, че да могат да го гледат разсъблечен без страхопочитание.

Осъзна със закъснение, че и той я гледа и вижда реакцията ѝ. Изчерви се и извърна поглед. Защото това бе непознат, а не човекът,

когото обичаше. Онзи, на когото се бе почти отдала с цяло сърце, не съществуваше. Тя даже не знаеше кой всъщност е този мъж.

Той посегна за ризата си, избърса се и си обу панталоните без нито едно излишно движение. Тя въздъхна облекчено. Той беше гол, а тя се чувстваше като разголена.

— Добро утро — поздрави дружелюбно той, сякаш не се бе заплеснала по голото му тяло само преди секунди. — Бях започнал да си мисля, че ще спиш цял ден. Мисля, че можем да се захващаме за работа — освен ако искаш най-напред да се изкъпеш, разбира се.

Ръката, която държеше ризата, посочи към потока.

— И да ме гледаш?

— Е... — Гласът му стана по-тих, но очите му я пронизваха. — Няма да е честно само ти да се забавляваш.

Тя не каза нищо. Не беше моментът да отвлеча вниманието си. Инстинктивно усещаше, че той има намерение да изиграе своя номер. Нуждаеше се от крайна концентрация, за да го заблуждава достатъчно дълго, че му вярва, за да може да избяга.

Той клекна до угасналия огън.

— Имам едно предложение, госпожице Шъруин.

— След всичко случило се изглежда малко прекалено тържествено да ме наричаш госпожица Шъруин. Освен това всички знаят коя съм — без съмнение благодарение на теб. Ако някой те чуе...

— Грешиш. Не съм им казал аз.

— И мислиш, че ще повярвам? Никой освен теб не знаеше!

— Ако ме оставиш да продължа, може да останеш доволна.

Тя махна с ръка.

— Разбира се.

— Да се наричаш госпожица Шъруин е опасно, съгласен съм. Но и Саранда — също.

Сърцето ѝ подскочи, когато той произнесе името ѝ.

— Не. Не Саранда — съгласи се тя.

— Как да те наричам тогава?

— Пет пари не давам как ще ме наричаш. Имала съм много имена. Каквото едното, такива и другите.

Той се облегна на лакът и я загледа с присвити очи.

— Какво ще кажеш за Дъсти?

— Дъсти? Както по мебелите... прашно?^[1]

— Дъсти. Като цвета на косата ти. — Той се пресегна и пипна една от копринените къдрици. Тя се отдръпна. Мейс остави къдрицата да се изплъзне между пръстите му, тупна я по гърба и от там се вдигна облаче прах. — И като тебе... прашна.

Саранда се извърна. Това, което ѝ каза, я бе развълнувало.

— Не е кой знае какъв комплимент. Със същия успех можеш да ме наречеш и Дърти!^[2]

— Много добре...

— Да не си посмял!

Той се позасмя.

— Мислех си, че не даваш пет пари как те наричам.

— Бъди любезен да ми кажеш дали наистина имаш намерение да говориш по работа, или ще предоставиш това на мен.

— Добре. Ще бъда съвсем честен. Двамата знаем много добре кои сме и какво искаме. Аз искам „Глоуб“, а ти — да се изчистиш от обвиненията, които неизбежно биха те довели до екзекуция.

— Е, това наистина е честно.

— Както разбирам, единственият начин да получа вестника е чрез теб.

— Поправка: можеш да получиш вестника само през трупа ми.

— Виж сега, госпожице Шъруин. Това не ми харесва повече, отколкото на теб. И аз бих предпочел повече никога да не те срещна. Но аз се нуждая от теб също толкова, колкото ти — от мен. Кое то значи, че трябва да работим заедно.

— И как... по-точно... се нуждая аз от теб? — Покрай очевидното, искаше да добави тя.

— Ти си най-търсената жена в Америка. А аз мога да докажа, че си невинна.

— Как?

— Приказките на Маклауд са фарс, зная го. И двамата с тебе знаем, че казах истината на Джаксън преди сватбата. И че той нямаше намерение да те изхвърли... макар че аз се мъчих да го убедя да направи точно това.

— Знаейки това и доказвайки го...

Той ѝ махна да мълчи. Стана, отиде да си вземе сакото и се върна; в ръка държеше плик, оцветен в делфийско синьо — цвета на Ван Слайк. Подаде ѝ го. Тя не го докосна; взираше се в дребния,

изправен почерк на Джаксън. Писмото бе адресирано до Арчър, в хотела му.

Тъй като тя не помръдваше, той извади писмото от плика и го разтвори пред нея да го прочете.

Писмото гласеше:

Драги Арчър, никога не сме се изправяш пред такива различия, пред каквито сме изправени сега. Винаги съм ви считал повече за син, отколкото за служител. При други обстоятелства с удоволствие и без колебание бих оставил вестника във вашите силни ръце. Но вие трябва да разберете: Уинстън обича Сара, аз — също. Ние преценихме внимателно вашите предупреждения, че една авантюристка рядко се променя и че тя просто иска да вземе от нас всичко, каквото може. Ние просто не вярваме на това. Знаем, че Сара има добро сърце, както познаваме и вашата доброта. Желанието ни е тя да се омъжи за Уинстън и да стане достоен член на нашето семейство. Казахме й го. И това трябва да спре дотук. Голямото ми желание е да забравите каквото знаете и да се отнасяте към бъдещата ми снаха със същото уважение, любезност и внимание, с които аз съм се отнасял към вас. Ще считам това за голяма любезност към стареца, който много ви обича.

Писмото беше подписано просто: Джаксън.

Саранда се натъжи, когато прочете за предаността на този човек — не само към нея, но и към Блакууд. Беше се хванал на въдицата не на един, а на двама измамници. И плати ужасна цена за добротата си.

Тя сложи ръце в скута и наведе глава.

Мейс прибра писмото в джоба на сакото си и седна отново до нея.

— Това писмо носи дата преди сватбата. То доказва, че Маклауд лъже; то анулира мотива. Ако Джаксън те е приел с толкова... обич — той като че ли се задави с тази дума — в семейството си, ти не си имала причина да го убиваш.

— Защо тогава Маклауд лъже?

— Защото иска вестника, разбира се. Той е против всяка теза, защищавана на страниците му. Искан да прекрати битката срещу грабителите и за правата на имигрантите... Защото всичко това застрашава не само неговото съществуване, но и това на приятелчетата му. Години наред той проповядва против Ван Слайк и се мъчи с всички средства да унищожи вестника и нарастващото му влияние. Но досега не е имал успех.

— Имаш пред вид, че той е накарал да убият Ван Слайк, за да се докопа до вестника?

— Точно така.

— Но Сандър Маклауд е един от най-уважаваните хора в Ню Йорк...

— Сигурно не си толкова наивна, че да вярваш в капаните на представителността. Би следвало да знаеш, че външният вид и даже действията често нямат нищо общо с истинските намерения. Всички го знаят. Не си ли се питала какво е правил той в дома на Ван Слайк вечерта, когато те бяха убити?

— Ако двамата сте се наговорили...

— Маклауд ме мрази. Аз съм заплаха за всичко, което му е скъпо. Той знае, че щом му обявя война в печата, ще загуби всичко постигнато. Никога не би се съюзил с мен. И мисля, че ти го знаеш.

— Просто невероятно...

— Считаш, че е по-вероятно един измамник да ги е убил, когато измамата е тръгнала не според плана?

— Да.

— Тогава ти си изправена пред една дилема.

Саранда се замисли. Блакууд я наблюдаваше внимателно. После тя го погледна право в тъмносините очи.

— Защо искаш вестника?

Той се облегна на лакътя си.

— Бих могъл да ти кажа, че го искам, за да продължа делото на Ван Слайк, да продължа борбата за правата на онеправданите... но ти няма да повярваш, нали?

— Ни най-малко.

— Много добре... Искан го заради влиянието, което има... и ще продължи да го има под моето ръководство.

— Това е по-правдоподобно.

— Значи планът е такъв: аз ще те върна безопасно в Ню Йорк и ще те реабилитирам, а ти в замяна ще ми припишеш цялата собственост върху „Глоуб“. — Той бръкна отново в джоба си, извади някакъв документ и ѝ го подаде. Смаяна, тя го пое, отвори го и прочете първите редове.

— Това тук ти дава вестника и всичко останало за нищо!

— Умно момиче. О, не се тревожи. Всичко е напълно законно. Разбира се, само в случай че бъдеш реабилитирана и влезеш във владение на наследството.

— Съчинил си това, преди да напуснеш Ню Йорк? Значи си се отбил пътем при адвокатите?

— Това е предложението ми... Приеми го или го отхвърли.

Саранда хвърли документа настрани.

— Ще го отхвърля, благодаря. — Стана, отиде при коня, взе от багажа си една четка и се върна, решейки косата си. За нея разговорът бе приключил.

— Интересно ли ти е как ги е убил Маклауд?

— Знам какво казваш ти по въпроса. Но онази вечер аз видях нещо, което не си взел пред вид. Видях теб да напускаш местопрестъплението.

— Ако си видяла някого да напуска местопрестъплението, не съм бил аз. Беше Ланс.

Тя се извърна сърдито към него.

— Ланс е мъртъв!

— Зная, че мислиш така. Но не е. Посети ме няколко пъти в Ню Йорк.

— Корабът му потъна.

— Не е бил на този кораб. Просто му е било изгодно да накара всички да мислят така.

— Твоят брат нямаше достатъчно ум, за да фалшифицира собствената си смърт. Нито да изчезне за толкова години.

— Защо трепериш?

Не си даваше сметка, че трепери. Стисна здраво четката, за да не се вижда, че ръцете ѝ се тресат.

— Защото мразя брат ти даже повече, отколкото презирам теб. Ако мислех, че е жив... — Жив... след толкова време... Невъзможно! — И очакваш да повярвам, че си предал брат си?

— За да отърва кожата? Би ли се усъмнила?

Тя се обърна и го погледна.

— Жалки сте. Всички Блакууд!

Тонът му загрубя.

— Възражението се приема. Разбрахме ли се или не?

Не искаше да вярва, че Ланс Блакууд е жив. Без съмнение Мейс се надяваше да я накара да хукне към града и после да я предаде на властите, за да я осъдят за убийство. Даже писмото на Джаксън бе под въпрос. Човек като Мейс Блакууд може без проблеми да намери майстор фалшификатор, който да свърши тази работа.

— Трябва да помисля.

— Помисли, принцесо.

Гримасата му показваше, че е отгатнал мислите ѝ. Нямаше никакво време. Трябва да го хване напълно неподготвен. Човек като Блакууд ще дебне всяко нейно движение. Ще очаква потайна и сложна комбинация. Затова тя трябва да измисли нещо просто.

Един час по-късно, докато прибираще четката за коса в багажа си, тя просто сложи крак в стремето, възседна коня и си тръгна. Като измина известно разстояние, се обърна, махна му и съзря объркването в очите, които се взираха след нея. Бе оставен в пустата прерия даже без кон. Но тя не се съмняваше, че ще намери начин да я последва, и то скоро.

Смушка коня и препусна към Додж.

---

[1] Dusty (англ.) — прахен, пепеляв — Б.пр. ↑

[2] Dirty (англ.) — мръсна — Б.пр. ↑

21

— Полудяла ли си? — кресна Бат, когато Саранда се върна. — Градът гъмжи от хора, които те търсят и рано или късно всеки от тях идва тук. Искам да се махнеш. Веднага.

— Ще ме пазиш. Кажи им, че съм ти сестра.

— Обстановката се нажежава. Поразпитах тук-там. Задачата им уж била да те изправят пред съд. Но аз почерпих един от хората на Пинкъртън. Изглежда някой им е подсказал, че ако те убият при опит за бягство, наградата ще бъде удвоена. Не мога да опазя живота ти, ако се окаже така. Това, което мога да направя, е да те откарам в Мексико, за да съм сигурен, че си стигнала там.

— Няма да отида в Мексико. Отивам в Канада.

— Мексико е по-близо.

— Канада е капан за Блакууд. Щом пристигне там, властите ще го затворят и ще го изпратят в Англия, окован във вериги. А аз ще стоя на кея и ще махам за сбогом.

Бат помълча за момент, като поглаждаше мустаците си.

— Проверих туй онуй.

— За Блакууд ли?

— Телеграфирах в Ню Йорк. Изглежда, че закрива вестника.

— Той не каза нищо такова. Защо ще го закрива?

— Не се стреми към наградата. Обявил се е публично в твоя защита. Напуснал демонстративно. Всички вестници в Ню Йорк са полудели. С изключение на „Глоуб“, разбира се.

— Той ме е защитил?

— Така ми бе казано.

— Не се прави на светец. Ако това е вярно...

— Казах ти: всички вестници са писали за това.

— ...той е имал сериозни причини. И те са част от голям план.

Бат я погледна замислено.

— Вярвам му. Знаеш ли, не бих го казал, ако допусках, че той те застрашава. Защо не му дадеш един шанс, скъпа? Не е ли вече време

да повярваш на някого?

Саранда се извърна, смаяна от това предателство.

— Да повярвам на един Блакууд? По-скоро бих се доверила на кобра.

— Даже кобрите си сменят кожата.

— Не познаваш Блакууд, както аз го познавам. Те са като мен, но нямат и помен от съвест. Вземат, каквото поискат, без да помислят дали някой ще бъде наранен. Аз пък мисля и си държа очите отворени. Смъртта на двама чудесни мъже ме преследва, защото не спрях Блакууд навреме. Само аз знаех кой всъщност е той, а си играех игрички с него. Не направих нищо повече. Нищичко! Изглежда все още единствено аз зная какво всъщност представлява Мейс. И е мой дълг да го спра.

— И ще се оставиш законът да те осъди и да те убие?

— Няма.

— Досега късметът работеше за теб. Но това не трае вечно.

— Трябва ми още малко късмет да се докопам до Канада. Само за това се моля.

Тя вече бе хванала дръжката на вратата, когато тихият му глас я закова на място.

— Той е влюбен в теб.

Саранда се обърна бавно.

— Мислиш си, че всички са влюбени в мен.

Бат бе тъжен и примирен.

— Не го знае, но е влюбен.

Саранда вдигна вежди и попита саркастично:

— Толкова влюбен, че да убие двама души, за да стигне до мен?

Но по пътя към хотела тя срещна доказателството, че е на грешен път. От една кръчма се изсипа шумна група каубои. Тя ги заобиколи, но спря като закована. Сред тях вървеше един мъртвец. Беше Ланс Блакууд — физическото въплъщение на злото.

Когато той вдигна глава и се засмя на грубата шега на един от групата, Саранда го позна. Мъчителен спазъм сви стомаха ѝ. Приликата с брат му Мейс бе поразителна — висок, с черна къдрава коса и тъмносини очи. Само че едното му око бе обезобразено от белег и гледаше накриво, сякаш се хилеше злобно. Имаше и други, по-тънки разлики. Ланс бе по-слаб, по-груб и по-открит от Мейс. Мейс бе

истински майстор да изобрази на лицето си чувство, каквото пожелае. Ланс винаги бе готов да избухне гневно и това го правеше да изглежда, че вибрира даже и когато бе спокоен. Притежаваше самодоволната увереност на надут паун. Но тя видя в единственото му зрящо око предизвикателството на човек, който няма намерение да хвърля топа. С годините животът на измамник го бе състарил. Беше с две години помлад от Мейс, но изглеждаше много по-възрастен.

— Хайде, народе! — извика той с пиянски жест. — Аз черпя!

Тя познаваше този груб глас с презрителни интонации. Ланс никога няма да се отърве от този тежък акцент на кокни.^[1]

Саранда трепереше неудържимо. Несъзнателно бе събрала предницата на полата си в стегната топка. Забравила бе да диша. Над горната ѝ устна изби пот. Гадеше ѝ се. Стоеше разтреперана и замаяна и си спомняше онова безмилостно, ухилено лице и пламъците, които ги обхващаха...

Споменът я парализира. Изгарящи, горчиви видения извираха от онзи тъмен ъгъл на съзнанието ѝ, където ги бе погребала с много усилия. Сълзи изпълниха очите ѝ, когато си спомни безпомощността, бруталната ярост и последиците, променили живота ѝ и станали причина да се презира и да се страхува от самата себе си.

Не е ли време да повярваш на някого?

Благодарение на Ланс Блакууд не можеше да вярва и на себе си.

Не беше убийца, но убийството беше в сърцето ѝ. Залитна като в транс към най-близкото буре с вода. Бат ѝ бе казал, че Уайът Ърп крие за всеки случай няколко пушки зад буретата с вода по улиците. Ако някога е съществувал подходящ случай, това беше сега. Пресегна се зад дървеното буре. Ръката ѝ напипа студеното стоманено дуло на една „Шарпс-50“ — предпочитаното оръжие на ловците на бизони в прерията.

Пушката бе с чудовищни размери и без съмнение щеше да я събори на земята, когато стреля с нея. Но тя не мислеше за това. Ланс Блакууд е жив — ето кое е важното. Хили се там с долнопробните си приятели, сякаш е откраднал само с една ръка всичките надежди и цялата доброта от живота ѝ.

Дебнейки с пушката в ръце, тя го настигна южно от Предела, пред кръчмата „Лейди Гей“. Тъкмо щеше да влезе там с пияната си компания, когато разтрепераният ѝ глас го спря.

— Ланс...

Той се обърна. За момент здравото му око фиксира лицето й. Позна я и чертите му се промениха.

— Вървете, момчета! Идвам веднага.

Забелязал пушката, един от тях попита:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не се притеснявай, приятелю — каза презрително Ланс. — Ще се оправя сам с тоя дребосък.

Щом влязоха, той се заклатушка към нея с палци в джобовете на панталоните и разперени лакти.

— Браво, браво. Ами че това е малката Саранда Шъруин! Разхубавила си се, по дяволите!

Пушката трепна в ръцете й.

— Мислех, че си мъртъв.

Той се ухили. Във вълчата му уста блеснаха силни бели зъби. Помисли си за Мейс и я преряза болка.

— Добре те баламосах, а?

Той идваше към нея.

— Какво ще правиш с тази пушка, а, миличка? Ще ми вземеш главата?

— Ще те убия заради това, което ми направи.

— И какво съм ти направил? Нищо, което всеки глупак не би поискал. Но, скъпа, тогава ти изобщо не изглеждаше като сега. Ако хвърлиш тази пушка, може да се кандърдисам...

Разярена, с пулсираща глава, тя вдигна пушката и се прицели. Ланс само се засмя. Същият отвратителен, кудкудякащ смях, който я преследваше в сънищата й.

— Не можеш да го направиш, Шъруин. Не си убийца. Нали все това разправяте вие, всички проклети Шъруин? Все се радвате на шантавите си принципи? Карай тогава, ако това ще те ощастливи! Дръпни проклетия спусък! Докажи си, че ме харесваш!

Гърдите му почти опряха о дулото. Трябва само да натисне спусъка и ще пробие дупка колкото тиква в тях. Пръстът й започна да се свива. Усети вкуса на отмъщението на езика си. Но в последната секунда разбра, че не може да го направи. Защото не бе като него.

Той се подхилкваше гърлено. Взе пушката от нея и хлъзна подигравателно дулото по бузата й.

— Ще те взема с мен, любов моя. Но кой знае какво може да стане по пътя?

Тя пребледня от ужас. По-скоро ще умре, отколкото да отиде с него. Където и да е.

— Не си се променила, Шъруин. Още се страхуваш от сянката си.

— Не е вярно.

Но той я бе накарал да се чувства толкова унижена, толкова безпомощна, че в момента му повярва. Изведнъж се почувства като онова тринайсет годишно момиче, тероризирано от този враг без милост и без угризение. Защо нямаше куража да го убие?

Не можеше да го гледа. Инстинктивното желание да избяга колкото може по-далеч замъгли съзнанието ѝ. Можеше да преметне всекиго. Но Ланс Блакууд не беше кой да е. По свой начин той я държеше изцяло под влиянието си, както и брат му — но по съвсем други причини. Бе толкова объркана, че не можеше да мисли ясно. Знаеше само едно: Ланс Блакууд няма да я остави жива.

Той я гледаше, арогантен и уверен в способността си да я надвие. Не беше ли го правил вече? Но инстинктът ѝ подсказа, че това може и да ѝ помогне. Сварила го неподготвен, тя сграбчи пушката, замахна и я стовари на главата му. Той изрева, запрепъва се назад и падна на колене. Започна да ругае злобно с пияна на уста.

Саранда се обърна и хукна към коня си. Яхна го и препусна в галоп през града. Животът ѝ отново бе разбит. Забравила плановете си, тя бързаше с всички сили към единственото убежище, за което ѝ дойде на ум, колкото и невероятно да беше.

Мейс.

---

[1] Cockney (англ.) — коренните жители на източните райони на Лондон; техният говор — Б.пр. ↑

Надигаше се буря — една от онези неочаквани прерийни бури, които идват отникъде. Тъмни облаци покриха небето. Замириса на дъжд. Но вятърът все още беше благоуханен и гальовен като диханието на влюбен.

Саранда го намери да крачи през тревистата равнина. Сакото му, прехвърлено през рамо, се мятеше от вятъра. Носеше в ръка чантата, която тя бе забравила. Вятърът развяваше перчема му. Отдалеч изглеждаше дребен и мрачен като момче, което е загубило понито си и не се надява да се прибере вкъщи за вечеря.

Яздеше толкова бясно, че конят се покри с пяна. Но когато доближи Мейс, тя накара запъхтяното животно да върви бавно. Очакваше следващия му ход. Той я погледна спокойно, сякаш я бе очаквал през цялото време. Ако бе ядосан, нищо по лицето му не го издаваше.

Саранда дръпна поводите и го зачака да се приближи. Косата се развяваше около лицето ѝ като щит. Когато се изравни с нея, Мейс не спря и я отмина. Тя стоеше там, с гръб към него, заслушана в ритмичния шум от стъпките му по сухата трева.

— Не ти повярвах — каза тя, без да се обръща.

— Не съм го очаквал.

— Срегнах Ланс.

Той чу как гласът ѝ трепна. Стъпките спряха Остана само воят на вятъра.

— Маклауд го е наел да те вкара в затвора.

— Искаш да кажеш да ме убие.

— Не би го направил.

— Сигурна съм, че ще ме разбереш, ако откажа да не повярвам на това. Познавам брат ти по-добре, отколкото си мислиш. — Тя скочи от коня. — Реших да приема предложението ти.

— Какво беше то, принцесо?

— Ако онези документи са ти подръка, готова съм да ги подпиша.

Той се наведе бавно и сложи чантата на земята. Тревата я погълна.

Подхвана сакото си, за да не го вее вятърът, и извади от джоба си документите и писалка. Тя я потопи в мастилницата, която той държеше, и я допря до треперещата хартия. Поколеба се, преди да подпише.

— С какво име да се подпиша?

— Саранда ван Слайк.

Гледаше я втренчено. Тя пое дълбоко дъх и надраска подпис, с който не бе свикнала. Ръката ѝ трепереше. Перото изскърца по хартията като нокътя на вещица.

Когато свърши, писалката падна от пръстите ѝ и вятърът я отнесе. Наведе се да я вдигне, но ръката му, голяма и топла, хвана нейната и я стисна здраво.

— Защо трепериш?

— Не ми се случва всеки ден да виждам човек, излязъл от гроба.

— И като видя брат ми, реши, че аз съм... по-малкото зло. Така ли?

Тя го погледна право в очите. Бяха проникателни, тъмни като безлунна нощ. В дълбините им тя видя някаква ранимост, въпрос, който той не би задал. Той е влюбен в теб. Възможно ли е да е вярно?

— Откъде да знам, че няма да предпочетеш Ланс, когато играта загрубее?

Погледът му изследваше лицето ѝ.

— Мога да те пазя, без да вредя на брат си.

— А ако бъдеш принуден да избираш?

— Няма да бъда принуден. — Каза го твърдо и убедено.

— Искам гаранции — каза тихо тя. — Обещай ми, че няма да позволиш на Ланс да ме отмъкне.

Думите, които тя избра, го накараха да присвие очи. След миг пауза той каза:

— Обещавам.

Тя го изгледа внимателно; опитваше се да прочете мислите по лицето му.

— Кой си ти?

— Знаеш кой съм.

— Съмнявам се някой някога да е знаел кой всъщност си.

Той обмисляше отговора си, загледан в небето. То бе станало каменносиво и необикновено ниско. Дъждовна капка падна на бузата ѝ.

— Аз съм твоята единствена надежда. В битката с брат ми ти имаш само мен.

— Не говори така — каза тя и издърпа ръката си.

— Защо да не говоря така? Това е истината.

— Защото ти...

Какво? Защото той я накара да се надява за пръв път през непоправимо разбития си живот? Да се надява, че ще възкръсне от пепелта на изгорялото си семейство и че ще литне като един ангел на отмъщението? Че той мрази същността си не по-малко от нея? Че двамата биха могли с общи сили да сложат край на тиранията на Блакууд веднъж завинаги?

— Какво ти е направил Ланс?

Тя се извърна.

— Какво направи, та те накара да трепериш само при вида му? При самото споменаване на името му?

Тя направи крачка встрани, но той отново я хвана за пръстите. Докосването на ръката му я спря.

— Каквото и да е било, кажи ми...

Тя се обърна и го погледна. В очите му имаше истинско съчувствие. Трябваше да повярва в това. Поне засега. Поне за тази непоносима нощ. Че някой е загрижен за нея. Че някой ще я защити. Че някой ще оправи всичко.

— Кажи ми какво искаш.

Гласът му, произнесъл познатите думи, ѝ донесе чувство на спокойствие. Той още държеше ръката ѝ, макар да ги делеше разстояние колкото двете им изпънати ръце. Сега искаше само да заплаче, да излее цялата трагична история за онова, което ѝ се бе случило с Ланс, пред човека, който ще я изслуша, без да я съди, и ще я разбере. Пред човек, който ще ѝ каже, че е постъпила по най-добрия възможен начин. Че вината не е била нейна. Че в крайна сметка всичко е щяло да свърши пак така.

Но тя знаеше, че това е лъжа.

Никога няма да му каже, разбира се. Най-малко на него. Не може да му признае, че за пръв път от оня ужасен ден иска някой друг да понесе бремето на вината ѝ. Че ѝ е нужна неговата сила и неговата защита. Че никога не е искала и не се е нуждаела от нещо повече.

В съзнанието ѝ се появиха картини, с които бе прекалено болезнено да се среща отново.

— Искам да ме обичаш. — Гласът ѝ трепереше. Поправи се бързо. — Люби ме. Не искам повече да виждам лицето на Ланс.

Без да каже дума, той я притегли към себе си и сложи ръка на устните ѝ.

— Това не значи, че ще ти повярвам — предупреди го тя.

Той я притисна здраво до гърдите си.

— Не съм и очаквал.

— Настина се нуждая от теб. Да ме избавиш от всичко това. Ще го приема. Но не повече.

Само че тази вечер тя се нуждаеше от него повече, отколкото той някога щеше да узнае.

— Не повече, отколкото аз се нуждая от теб.

Саранда не можеше да каже какво значи това. Мейс се наведе над нея и много нежно притисна устни до слепоочието ѝ. Тя усети допира с цялото си тяло.

— Това е... делово предложение — настоя тя.

— Делово. Естествено.

Блузата ѝ се разтвори като по чудо под пръстите му. Когато я пусна, вятърът я отнесе. Саранда усети да я облъхва странно топъл въздух; той я засъблича под натежалото от дъжд небе, в средата на пустошта.

— Двама професионалисти — продължи задъхано тя, — обединили усилията си с обща цел.

— Едва ли бих нарекъл това, което правим, обща цел.

— Просто искам да се разберем.

Той хвана полата ѝ за колана и я разкопча с едно дръпване.

— Подозирам, че се разбираме просто прекрасно.

Полата падна в краката ѝ.

Докато той се съблече, заваля дъждът. И той бе топъл като вятъра; обля ги с освежителни струи. Паднаха на колене като един. Мократа ѝ коса го шибаше по лицето. Той взе главата ѝ в ръце и я

зацелува с такава нежност, че картините в съзнанието ѝ бяха обхванати от пламъци.

— Забрави — шепнеше той на устните ѝ. — Само това съществува!

Притиснал устни до нейните, той я положи на земята. Високата трева ги скри. Драскаше я по гърба и по раменете, но тя не забелязваше, завладяна от бурята на чувствата си. Защото той я целуваше с всичката нежна преданост, която една жена би си пожелала. Безмълвно галеше лицето ѝ, целуваше я по бузите, по очите, по косата. Гальовните му ръце успокояваха, после без усилие запалваха страст, една емоция преливаше в друга в безкрайна поредица. Мейс я галеше по гърдите и по бедрата и се съедини с нея с такава свършена лекота, че телата им сякаш засветиха с общо сияние. Екстазът бе откриване на истинското, скрито „аз“. Притиснат до нея, прегърнал я като съкровище, той ѝ казваше с устните си, с ръцете си, с тялото си, силно като цитадела, че е в безопасност. Че нищо и никой не може да я докосне, докато е в неговите обятия.

Окъпана от пролетния дъжд, посрещнала мощта и силата му, тя никога в живота си не се бе чувствала така обичана. Макар да бе сигурна, че тази обич не е истинска.

Саранда лежеше доволна в ръцете на Мейс; не си спомняше някога да е била толкова спокойна. Любенето бе измило страховете ѝ като дъжд. Сърцето ѝ биеше сънливо. Мислите ѝ се рееха в някаква многоцветна мъгла. Без емоции. Без мисли. Без думи.

Рядко се случваше съзнанието ѝ да онемее така и да ѝ позволи просто да съществува.

— Вече си готова да се срещнеш с драконите, нали, графиньо?

Тя се надигна на лакти и се вгледа в очите, които блещукаха като звездно небе.

— Как разбра?

Безсмислено бе да пита. Той просто знаеше. Знаеше къде отива тя, какво замисля. Сякаш имаше пряка връзка с мозъка ѝ. Беше ли за чудене, че е разбрал за легендата ѝ на графиня?

— Трябва да тръгваме — каза тя и стана. — Бат каза, че Додж гъмжи от полицаи. Колкото по-скоро тръгнем...

— Не бързай толкова. Не сме си свършили работата.

За момент си помисли, че има намерение да я люби пак.

— Каква работа не сме свършили?

Сигурно бе прочел мислите ѝ, защото се усмихна.

— В Додж.

Той също стана. Тя го погледна в недоумение.

— Искаш да кажеш, че се връщаме?

Той ѝ намигна.

— Винаги съм се възхищавал на умните жени.

— Не чу ли какво ти казах? Опасно е. Полицайте са навсякъде.

Той посегна за ризата си, захвърлена като другите му дрехи в тревата.

— Това още повече налага да се върнем.

— Кажи ми какво си намислил.

— Най-напред ти ми кажи нещо. От какво се страхуваш? Да не те открие някой полицаи? Или да не налетиш на Ланс?

На този въпрос не искаше да отговаря.

— Защо е необходимо да се връщаме?

— Защото трябва да направя още нещо. Ще отседнем в хотела под твоята легенда...

— Трябва ли да разбирам, че ми заповядваш?

Той се обърна и я изгледа студено.

— Хайде да се разберем за едно нещо: възможен е само един началник.

— Съгласна съм. И това съм аз.

— Ти?

— Естествено. Години наред съм била самостоятелна. И, трябва да добавя, не по-малко успешно от теб. Нямам намерение да позволя на някой си да влезе чак сега в живота ми с валсова стъпка и да ми казва как да си върша работата.

— Твоята работа! Аз съм този, който спасява проклетата ти шия от въжето!

— Да не би да искаш да изпълнявам заповедите на един Блакууд? Един от онези Блакууд, дето скалпиха тъй калпаво последната си афера, че...

Мейс подскочи към нея, хвана я за шията и притисна гърлото ѝ с палец.

— Да не си посмяла пак да ми заговориш така! Никога! Чуваш ли?

Тя махна ръката му от гърлото си.

— Да не си помислил да ме правиш на глупачка. Ще те наблюдавам, Мейс Блакууд. И ако се усъмня макар и за миг, че ме лъжеш или се опитваш да ме измамиш по какъвто и да е начин, ще съжаляваш.

Той свали ръката си.

— Край на примирието.

— Какво си очаквал?

Погледите им се срещнаха.

— Очаквам да правиш това, което кажа и когато кажа. Иначе ще докараш смъртта на двама ни.

— О, защо не си ми казал? Очакваш да ти се доверя. Но не забравяш ли една малка подробност? Това не влиза в сделката.

Когато се върнаха в града, те прескочиха калната улица и влязоха в хотел „Додж хаус“. Саранда бе сложила кестенявата перука, но дрехите ѝ бяха прогизнали — също като дрехите на Мейс. Собственикът ги гледаше учудено, но каза само:

— О, графиньо Линдърфилд, ние мислехме, че сте си заминали!

— Бях си тръгнала, господин Кокс — каза тя с най-добрия си аристократичен акцент, — но се върнах, както виждате. Бих помолила да ми дадете същата стая. — Раздразнена от Блакууд, тя се поддаде на импулса. Значи той очакваше от нея да му се подчинява! — И една стая за моя... иконом. — добави тя със зловна усмивка.

Погледна към Мейс и видя как блеснаха очите му.

— Вашият какво? — попита господин Кокс.

— Нещо като слуга, ако искате — обясни тя малко прекалено сладко. — Само че на дама, а не на джентълмен.

Когато собственикът обърна учудения си поглед към него, Мейс вече бе маскирал реакцията си. Толкова бързо, че само професионал би могъл да разбере, лицето му придоби израза на човек, който е роден да слугува. Само леко повдигнатият ъгъл на устните издаваше сарказма му, когато се поклони леко и се представи:

— Дженкинс... На услугите на госпожата.

Тя за малко не се разсмя. Бърз беше, трябва да му се признае. Но следващите му думи ѝ показаха, че няма да може да го мачка тъй лесно, когато ѝ хрумне.

— Ще искаме съседни стаи, добри човече — обяви той, имитирайки съвършено дървените интонации на английски майордом. — Защото графинята може да поиска да ѝ приготвя вана.

— Нагоре по улицата има баня — предложи господин Кокс. — Два бита^[1], ако ваната не е използвана повече от три пъти. Един долар за...

С величествения израз на вбесен слуга Мейс погледна собственика отвисоко и процеди насмешливо:

— Сигурно не очаквате Нейно благородие да се къпе в обществена баня, нали?

— Ама не, разбира се, че не. Не съм искал да ви обидя!

— Стайте, моля!

Той протегна ръка. Кокс скочи и услужливо положи двата ключа в очакващата длан.

— Благодаря, господине — каза Мейс отсечено. — Много сте любезен.

— Ако имате нужда от нещо...

— Не се безпокойте, моля. Сам ще изпълнявам исканията на Нейно благородие.

Той взе ключовете и се отправи към стълбата. Развеселена от спектакъла и от своя избор на роля за него, Саранда го повика:

— О, Дженкинс!

Той се обърна.

— Чантата, ако обичате.

Той погледна от нея към чантата на пода и обратно така, че дъхът ѝ спря. Нещо в държанието му ѝ подсказа да не прекалява. Но тя не можа да се сдържи. Чувстваше се великолепно.

— Разбира се, госпожо. — С поклон, достоен за най-покорен слуга, и с преувеличено достойнство той вдигна чантата, сякаш през годините вдигането на такива чанти е било най-висш източник на гордост за него.

Тя хвърли на собственика закачлив поглед.

— Той е цяло съкровище. Не зная какво бих правила без него.

— Ами... — Господин Кокс се поокашля — приятно прекарване... и този път... Ваше благородие.

Щом влязоха в стаята, Саранда падна на леглото и се разсмя.

— Много ми е приятно да ме наричат „благородие“!

Мейс я погледна сърдито и захвърли чантата.

— По-скоро ти е приятно да си отгоре ми. Би ли желала Нейно благородие да разопаковам багажа? Мога ли да се погрижа за вас? Може би искате да ви помогна да се съблечете?

Мейс я дръпна от леглото, разкопча жакета ѝ, свали го сърдито от нея и го захвърли. Сетне погледна смаяното ѝ лице, пусна ръката ѝ и се отвърна от нея с вид на победен.

Реакцията му събуди любопитството ѝ. Очевидно го бе раздразнила.

— Ако знаех, че ще се разсърдиш толкова, може би щях...

— Какво?

Тя му се усмихна дръзко.

— ...да се позабавлявам още малко, бих рекла. Трябваше да му кажа нещо, нали?

— Не ти ли дойде на ум да му кажеш, че съм графът?

— Видя ли лицето му? Сигурно си мисли, че те водя със себе си, за да... как би го изрекла една графиня?... за да задоволяваш нежните пориви на плътта ми. — На него не му беше забавно. — О, хайде, усмихни се! Освен ако, разбира се, има някаква причина, за която не ми казваш. С теб не е злоупотребил някой аристократ, нали?

Само за момент погледът му към нея бе пълен с болка. Тя изчезна толкова бързо, както се появи.

— Не говори глупости.

В този поглед имаше нещо, което накара сърцето ѝ да омекне. Някога в живота си е бил наранен, и то толкова дълбоко, че не можеше даже да го признае. Този вид болка ѝ бе позната.

— Ще ми разкажеш ли? — попита тя по-мило.

— Няма какво да разказвам. Пък и да имаше, графиньо...

— Нека да завърша вместо теб. Аз ще съм последният човек, който ще го чуе. Така ли е?

Мейс отиде до прозореца, дръпна пердетата от оксфорд и се загледа в дъжда по улицата. Саранда имаше чувството, че го е наранила, но не знаеше защо. След нежността, която бе проявил към нея, не го заслужаваше. И все пак, той бе докоснал в нея струна, за която никой не знаеше, че съществува. Зърнал бе раната, която не искаше да зарасне след толкова години. Тя не знаеше как да реагира на това. Не бе свикнала да позволява на други хора да усещат нейните болки. Затова се държа безсърдечно, наказва го, задето е проникнал там.

Искаше да му се извини, искаше да му помогне. Но не му вярваше. Не знаеше даже дали това са истински чувства или театър. Ако отиде при него и му предложи помощ, дали няма да скочи ида ѝ се надсмее като някое хлапе, престорило се на ранено?

— Искях да ти направя комплимент. Рядко съм виждала човек, който влиза толкова бързо в роля като тебе долу. Добър артист си, нали?

След миг той се обърна и ѝ отправи студен поглед.

— О, хайде, стига си се мусил — настоя тя. — Просто се забавлявах.

— Стъмва се — обяви той рязко. — Излизам.

— Излизаш? Къде?

— Да поиграя покер.

— Покер?! Да не би да искаш да ми кажеш, че си ме довел тук, за да играеш покер?

— Точно това исках да кажа.

— Можеш да поиграеш и с мен.

Той си сложи шапката и каза:

— Ах, но ти забравяш едно нещо!

— Какво е то?

— Не играеш честно.

Излезе и я остави да се чувства тъй, сякаш я бе зашлевил по лицето.

Внезапно си даде сметка, че той е търсил тази реакция. За да я парализира. Да отвлече вниманието ѝ. Безсмислено бе да се върне чак в Додж заради някакъв си покер.

Какво ли ще прави той?

Оставаше ѝ само едно — да го проследи и да разбере.

По Фрънт стрийт ѝ се наложи да криволичи през тълпите каубои, за да не изпуска Мейс от поглед. Той крачеше устремено на запад като човек, който знае къде отива. Докато минаваха край обуцарницата, пекарницата, касапницата и цяла поредица кръчми, дървеният тротоар скърцаше под натиска на навалищата.

Мейс спря пред два ярко боядисани фургона, спрени на улицата. Огледа ги отгоре до долу и продължи пътя си. Когато се изравни с фургоните, тя видя, че на тях бе написано с яркочервена боя:

ПЪТУВАЩА ТРУПА НА ХЕЙВЪРСТАМ

Реши, че той сигурно си спомня акробатическото си минало.

Пресякоха Първо авеню. За нейна изненада Блакууд подмина галантерията и „Алхамбра“ и влезе в „Самотната звезда“ — кръчмата, чиито съсобственик бе Бат Мастърсън.

Саранда постоя навън за момент. Покрай нея група касапи нахлуха шумно през предната врата. Надникна вътре и видя Бат да играе фаро^[2] до дългата зелена маса. Рекламата навън напомняше тигър и съобщаваше, че в заведението се играе фаро. Спомни си, че играта срещу банката е известна като удар по тигъра.

Саранда дръпна за ръкава един от влизащите мъже — някакъв ловец, изпоцапан с кръв, който едва ли щеше да ѝ се нахвърли, както бе в облеклото на графиня. Заговори го с канзаския си акцент:

— Господине, ще бъдете ли така любезен да помолите шериф Мастърсън да излезе за момент?

Човекът се съгласи. Без съмнение си помисли, че тя се срамува да влезе вътре, и тръгна да търси Бат. Докато чакаше, Саранда видя през дима Мейс да сяда до една кръгла дървена маса, където група мъже играеха покер.

По лицето на Бат личеше, че е раздразнен от появата ѝ.

— Мисля, че ти казах да изчезваш от града.

— Бих била много щастлива. Само че точно когато трябва да бягаме, за да отървем кожата, твоят нов и най-добър приятел, господин Блакууд, бе обзет от внезапен копнеж да изиграе един покер.

— Значи се сдобрихте.

— Въпрос на гледна точка. Разбрах, че е казал истината. Поне за Ланс.

— Така мисля и аз. Спомняш ли си оня човек на Пинкъртън, за който ти казах?

— Дето си го черпил?

— Именно. Дойде снощи тук. Беше в настроение да говори. Те търсят не само теб, сладур. Трябва им и Блакууд.

— Хората на Пинкъртън?

— Те не знаят, разбира се, че той е Блакууд. Търсят Арчър. Жив или мъртъв.

— Но защо?

— Питай него. Оня Пинк казва, че веднъж едва не го хванали. Само че ги надхитрил и изчезнал. Бих рекъл, че това ви нарежда един до друг.

— Значи... Той крие нещо. Не зная какво е, но трябва да го наблюдавам. И ти можеш да помогнеш, ако искаш.

Неохотна усмивка повдигна мустаците му. Той помисли и каза:

— Добре. Сега какво?

В тясната задна стаичка Саранда облече дрехите, които ѝ донесе Бат. Късата рокличка от златистожълт сатен откриваше стройните ѝ крака и оставяше голи раменете и половината от бюста ѝ. Сложи си черна перука, изписа си веждите и така си начерви устните, че заприлича напълно на знойна и екзотична танцьорка. Само че бе заобиколена от прости, свадливи същества. Дори с тази черна перука

Саранда обладаваше студена, елегантна красота, която със сигурност щеше да обръща главите след нея.

Излезе в залата. Шумът бе оглушителен. Две момичета се биеха заради някаква дреболия, търкаляха се по пода и си скубеха косите. Наоколо неколцина мъже се обзалагаха за резултата, но повечето бяха много заети, за да им обръщат внимание. Боят бе толкова обикновено нещо включително и между жени, че предизвикаше коментар само ако някоя жена бъдеше убита.

Саранда забеляза Уайът Ърп. Той играеше монти и печелеше. Но вниманието ѝ бе привлечено от олелията около масата на Блакууд. Един от играчите, на външен вид бандит от границата, бе обвинил току-що Мейс в измама. Пред него наистина имаше куп жетони, докато партньорите ставаха все по-бедни. Напрежението нарастваше. Саранда видя от мястото си как ръката на бандита се свива в юмрук. Той не носеше оръжие, но лицето му бе напрегнато и очевидно ръцете го сърбяха да се бие.

— Винаги съм искала да се науча да играя покер, господа — намеси се тя с канзаския си акцент. — Нали няма да имате нищо против да седна за няколко рунда?

Изненадата им премахна напрежението. Спогледаха се подозрително. Мейс се взираше напрегнато в нея, сякаш опитвайки се да реши дали подозренията му са основателни. На устните му заигра намек за усмивка.

— Разбира се — каза той с пресилена слугинска интонация. — Може би, ако спечелите някоя и друга ръка, нашият партньор ще се убеди, че той не владее играта, а не че аз го мамя. И което би обяснило лошия му късмет.

— Никога не съм имал толкова лош късмет — промърмори бандитът.

— Тогава ви назначавам да ми разкажете правилата на играта — каза Саранда и му се усмихна сладко. — Може би ще можем да покажем едно-друго на този чужденец.

Окуражен, бандитът преглътна раздразнението си и обясни играта набързо и неясно. Започнаха да играят. След като загуби два рунда от Мейс, тя изведнъж извади три дами и дойде нейният ред да раздава. Блакууд ѝ подаде колодата и я погледна накриво.

Тя изсумтя шумно и подаде колодата на бандита да цепи. През цялото време задаваше глупави въпроси, изобразявайки самата невинност, даде възможност на всеки от играчите да спечели няколко пъти и приспа бдителността им. Когато им предложи да раздават, те отказаха. С нейна помощ им вървеше много по-добре, отколкото с този англичанин.

Когато ги усмири достатъчно, Саранда започна да печели. Сетне, за нейно изумление, Мейс показа две аса, които не му бе дала, и спечели ръката. Изключително уверен в способностите си, той ѝ предаде раздаването.

Скоро играта се превърна в сблъсък на волите. Беше дала на Мейс ръка, знаейки точно всяка дадена карта; той обърна съвсем други карти. Това я накара да мисли в аванс, да отгатва какви карти би могъл да избере и да го побеждава, без да събуди съмнение у някого. Започна да се забавлява. Това заприлича на майсторска игра на шах; вземане и даване се сменяха леко. Вълнението от предизвикателството правеше трудно поддържането на безизразно лице. Тя започна да ликува при всяка печалба, но се криеше зад разни женски глупости, като пляскане с ръце и изявления като: „Не мога да повярвам, че пак спечелих!“

Печелеше рунд след рунд, докато събра парите на всички останали; нещо повече: прибра и последния долар на Мейс.

Цяла тълпа се бе събрала да гледа спектакъла. Губещите играчи не бяха доволни от загубите, но гледаха философски на въпроса — по-добре да загубиш от хубава жена, отколкото от някакъв мошеник, който даже не е американец.

Между другото Саранда дочу някои коментари и въпроси към Бат относно неговото „ново момиче“. Когато го чу да насрочва срещи, разбра, че е време да изчезва. Тя знаеше, че Бат го прави на шега, но тези закоравели воители, странници и изследвани на недружелюбната канзаска прерия не изглеждаха хора, които приемат лесно отказ.

Бе се накарала да се извини и да си тръгне, когато Блакууд каза:

— Мой човек, какво ще кажеш за един последен рунд?

Саранда изведнъж забеляза нещо, което ѝ бе убягнало в увлечението да го бие в собствената му игра. Той имаше причина да е тук. Тя се огледа и видя човека, към когото бяха отправени тези думи. Човек на средна възраст със зализана назад коса, карирано сако и шарена вратовръзка, който замислено дъвчеше края на пурата си. Тя

разпозна израза на очите му веднага и се прокле за глупостта си. Това, което бе открила току-що с голямо закъснение, Блакууд е знаел от самото начало: този човек ще проиграе всичко, само и само да играе.

Погледна към Блакууд и разбра още нещо: нейната намеса бе отвлякла вниманието. Това бе помогнало на Мейс да направи маневрата си.

— Аз съм разорен, господине.

— Е, може би безпаричен. Но кой около тази маса не е, ако не се брои младата... дама. Но се обзалагам, че имате нещо ценно, което можете да заложите. Срецу, да кажем, акции от мините за хиляда долара?

Мейс извади от джоба на самото си някакви документи и ги хвърли на масата.

Очите на Шарената вратовръзка хитро се присвиха.

— Откъде да знам дали...

Мейс сви рамене и се разположи удобно в стола си.

— Че разгледайте ги!

Шарената вратовръзка ги разгледа и, видимо доволен, въздъхна тежко.

— Аз притежавам малка пътуваща трупа.

— За какво ми е такова съкровище?

— Ами там има три хубави фургона с печки. Бихте могли да ги продадете. Или да поемете представлението, по дяволите! Имам няколко доста хубави момичета. Хайде, раздавайте!

Мейс си позволи да се усмихне.

— В такъв случай... — той сви рамене и млъкна. Другите мъже се засмяха, а Саранда беснееше вътрешно.

Но какво прави той? Какво си въобразява?

Саранда раздаде картите. Шарената вратовръзка получи две десетки; когато си вдигна картите, тя видя трета. На Мейс се паднаха смесени карти и нищо по-значително. Той поиска сваляне на картите. Шарената вратовръзка извади трите десетки. Мейс отвори ръка с три усмихнати валета.

Саранда падна в стола си.

— Е — каза философски бившия собственик на трупата. — Хубава игра беше. Отнасяйте се добре с момичетата и те ще ви носят добра печалба в замяна.

Когато излязоха навън, Саранда попита през стиснати зъби:

— Какво ще правим с три фургона певачки?

— Ти искаше да напуснем Додж, нали?

— Да...

— Не забравяй, че вече имаме цел. Погледни това. — Той ѝ подаде една телеграма. — От моите хора в Ню Йорк.

Тя я прочете веднъж, после още веднъж.

— Шест месеца! Но това е ужасно малко време!

— Малко е. Обикновено съдът дава до една година за доказване на справедливата кауза, преди предприятие като „Глоуб“ да отиде на търг. А това означава, че нашият приятел Сандър Маклауд е използвал влиянието си върху съдията.

— Но датата е определена...

— Преди три месеца. Остават ни по-малко от три месеца да се върнем заедно в Ню Йорк, да докажем невинността ти и да попречим на Маклауд да купи вестника под носовете ни.

— Тогава трябва да тръгваме веднага!

— Кажи ми нещо. Какви шансове бихме имали, ако просто се качим на влака за Ню Йорк?

Не ѝ бе приятно да признае, че той е прав.

— Но кой знае какво може да ни забави по пътя!

— Помислил съм и за това.

— Извини ме за невежеството, но това ни връща към въпроса...

— Защо с пътуваща трупа? — Той се ухили и я погъделичка под брадичката. — За какво друго? За да заблудим хрътките!

Отново бе обмислил всичко отначало докрай.

---

[1] Bit (англ.) — една осма от долара — Б.пр. ↑

[2] Faro (англ.) — пра на карти, при която играчите залагат на най-горната карта от колодата на раздаващия — Б.пр. ↑

— Англичани или американци? — попита Мейс.

— За самоличността ни ли? — тя помисли малко. — Знае се, че си англичанин, затова изглежда по-умно да се представяш за американец. От друга страна, американците много харесват британския акцент. Съдържа известен чар, който може да работи за нас.

— Така да бъде. Англичани. Акцент? Оксфорд или кокни?

— О, кокни, разбира се! Много повече подхожда на цирка.

Вратата между стаите им беше отворена. Тя събираше багажа, а той работеше по външността си пред огледалото. Когато се обърна, гъстата къдрава коса бе зализана назад с брилянтин и съвършено права. Беше си сложил черни мустачки с дебелината на молив, които му придаваха вид на побойник и излъчване на екстравагантен уличен тарикат. Размърда ги и попита:

— Как мислиш?

— Същински грубиян.

— Идеално. Чакай да видиш останалото!

Той облече карирано сако и сложи папионка. Нахлупи на главата си ирландско кепе и заприлича съвсем на наперен циркаджия, които обикаля градовете с цяла орда полуоблечени момичета. Смъкна кепето от главата си, притисна го до сърцето си и направи поклон, достоен за треторазреден импресарио.

— Томи Уорд, милейди, на вашите услуги. — Между другото, онази рокля, с която беше... с пясъчния цвят...

— Дето пътувах с нея?

— Да, да, прашната. Не я прибирай. Ще ни трябва.

— О, наистина ли?

— Помолих шерифа да пръсне слух, че ще си с нея, когато си тръгнем.

— Така ли? Може би ще трябва да й нарисувам и една мишена? Да не би да не ме уцелят?

— Винаги ли във всичко се съмняваш?

— Имам си причини. Бат ми каза току-що, че отгоре му е заповядано да ме предаде, ако се натъкне на мен. Обеща да ни телеграфира за всички новини. Между другото, не си ми казал, че търсят и теб.

— Маклауд е достатъчно умен, за да се сети, че мога да получа вестника само от теб. Той знае какво се каним да направим и колко малко време имаме за целта. Ако ни раздели, шансовете му се изравняват. Ако неговите хора не успеят да те намерят, може да се натъкнат на мен. Ако сме заедно, шансовете му намаляват. Особено ако ни се удаде да се измъкнем убедително с трупата.

На вратата се почука. Блакууд отиде да отвори и покани в стаята мъж и жена, които приличаха на Мейс и Саранда не повече от всеки друг. Жената бе с перука, без съмнение избрана от Блакууд.

Мейс взе пътническия костюм от Саранда и затвори вратата на своята стая, докато жената го облече. В това време даде последни инструкции на мъжа.

— Запомнете: ако ви задържат, не знаете кой ви е наел. Ние тръгваме за Канада, но вие не знаете и това. Известно ви е само, че са ви платили добре, за да се качите на влака и да пътувате колкото е възможно по-дълго.

Докато говореше, той подрънкваше една кожена торбичка, пълна с монети. Сетне я подаде на мъжа.

Мъжът и жената си излязоха. Саранда го гледаше втренчено и се чудеше дали не е разгадал още една от нейните тайни.

— Канада? За там ли заминаваме?

— Не, разбира се. Но щом ги хванат, те ще трябва да кажат нещо. Така ще могат да заслужат парите си, като отклонят силите на реда от верния път, доколкото е в човешките възможности.

— Много умно си постъпил с тези двойници.

Той вдигна учудено вежди.

— Това комплимент ли е, госпожице Шъруин?

* * *

След като разказаха плановете си на Бат и се сбогуваха с него, те отидоха да се запознаят с момичетата. Фургоните бяха преместени на усамотена странична уличка. Бяха четири. Аби и Анна бяха хубавички близначки на не повече от осемнайсет, но претендираха да са най-точните стрелци отсам Мисисипи. Люси бе червенокоса, с пълни, сладострастни устни; можеше да съблазни всеки жив мъж. Тя държеше фокусническа будка. Саранда веднага разбра какъв капитал е външността ѝ. Никой мъж не бе в състояние да се съсредоточи достатъчно и да намери граховото зърно в мидата, когато Люси нацупеше устни в престолено внимание. Последната, Летящата гълъбица, бе висока, горда полуиндианка с разпуснати коси и изпъкнали скули. Приканващият израз на очите ѝ контрастираше напълно с надменното ѝ държание. По начина, по който разглеждаше Мейс с полупритворени, но светнали очи, Саранда разбра, че е проститутка.

— А вие какво правите? — попита тя индианката, защото не се бе представила. — В шоуто, искам да кажа.

Очите на Мейс стрелнаха Саранда и се задържаха там за миг.

— Акробатика — каза жената с пресилено достойнство.

Мейс се ухили широко.

— Знаете ли? Аз също имам малко талант, наистина! — С този безупречен кокни гласът му напомняше неприятно за Ланс. Но Саранда бе подразнена от смисъла, вложен в думите.

Летящата гълъбица го разбра тутакси и му се усмихна загадъчно.

— Тогава ще трябва да се съберем някога и... да си поговорим. Може да станем партньори.

Саранда ѝ хвърли бърз поглед, който недвусмислено казваше, че той е неин партньор. Но жената не го забеляза — продължаваше да се усмихва предлагащо пред развеселените очи на Блакууд.

— Може и да стане, скъпа, много е възможно — каза той. — Е, дами, сега е мой ред да ви се представя. Томи Уорд, доскоро от лондонската трупа „Уорд енд Пауъл Травъллинг Екстраваганца“, оттатък голямото, широко море. А това е моята красива асистентка — Дъсти де Вил. Казал ли Ви е някой защо сме тук?

— Бени ни каза, че сте ни спечелили на карти — отрони горчиво Люси.

— Блестящо. Значи обяснения не са нужни, нали така? Кое то, ако искате да знаете, ме задоволява напълно. Спечелих ви и искам да сте наясно още тук и сега. Няма да ви използвам. Ако се оставите в моите ръце, ще направим шоу, което ще завърти главите на простациите и ще ги накара да плащат.

Той се разхождаше около тях, почесваше брадичката си и ги разглеждаше от глава до пети.

— А сега, дами, искам всяка от вас да покаже на какво е способна.

Саранда дори не посмя да отгатне какво ще последва.

* * *

След като показаха талантите си, момичетата разведоха Мейс из фургоните. Във всеки от тях имаше печка и запас от храна, така че можеха да си готвят и по път. Първият фургон беше за мъжете — коларите и собственика. Вторият бе оборудван с четири койки като първия и взеше жените. Третият бе натъпкан с костюми, палатки и друг реквизит, необходим за шоуто.

— Бени беше най-организираният от всички мениджъри — казаха им момичетата. — Тук има сума неща, които не използваме.

Мейс порови малко из тях и измъкна един лост, окачен на въжета.

— Какво е това?

— Може би трапецът? — попита Люси. — Вижте сега. Мисля, че някой го е използвал много отдавна. Както казах, Бени никога не изхвърляше нищо.

Мейс го поопипа и се ухили загадъчно.

Докато разглеждаха фургона на дамите, Летящата гълъбица му направи знак да излезе навън. Щом излязоха, Люси, която изглежда бе най-старата от тях, изсумтя ядно.

— Видяхте ли как го гледа? Преди да се усетите, ще го омагьоса, а на нас ще ни се наложи да метем палатката ѝ, за да преживяваме.

— За Бени може да се каже само това, че се отнасяше честно към нас.

— Преди всичко не трябваше да я наема. Извади ни лошо име. Излиза с каубои, а те искат от нас да правим същото. — Люси се обърна към Саранда. — Ако бях на ваше място, бих си отваряла очите за мъжа си. Преди онази курва да е сложила лапи на него.

— Той не ми е мъж, мила — възрази Саранда. — Аз само работя с него.

— Искате да кажете, че е свободен? — гракнаха едновременно близначките.

Саранда изохка и излезе.

Останала насаме с Блакууд в третия фургон, тя разглеждаше прозрачните костюми.

— Сигурно си намислил легенда и за нас. Къде е моето място в нея?

— Тъкмо това си мислех. Какво можеш да правиш?

— Искаш да кажеш, че искаш да работя? В този... подвижен бардак?

— Скъпа, погледни с какво разполагаме — каза той много тихо, за да не чуе някой истинския му акцент. — Близначки херувимчета, жена стрелец, която едва ли би могла да улучи нещо навън, и една курва мелез. Разчитам на теб да бъдеш моята звездна атракция.

— Но това е просто показване на голотии!

— Още по-добре. Трябват ни пари, за да стигнем до Ню Йорк. Или си забравила целта ни?

— Тъкмо си мислех същото за теб. Изглеждаш напълно отнесен от... късмета си.

Той се приближи до нея и взе лицето ѝ в ръце. Палците му галеха бузите ѝ, а той я фиксираше със странно проникателен поглед.

— Виж ме добре, принцесо. Когато се касае за нещо, което искам, никога не бивам отнесен.

— Дано не забравиш само какво искам аз.

Първото предизвикателство, което отправи Мейс, бе да освободи коларите и да съобщи на момичетата, че ще трябва да карат сами.

— Ние ли? — извикаха те.

— Да караме тези фургони?

— Ами да, миличка, така изглежда.

— Но... ние не правим такива неща! — информира го Люси.

Саранда знаеше на какво са способни момичетата и на какво не са — колкото по-малко хора около тях знаеха кои са всъщност, толкова по-добре. Дори четирите девойки да се досещаха, двамата с Мейс можеха да се справят. Но с още трима мъже наоколо, кой знае на какви опасности щяха да се изложат? Подозрението, което щеше да събуди този ход, си заслужаваше, тъй като им гарантираше още по-голяма сигурност.

И така, те поеха по моста — с трите ярко оцветени фургона, зад който бяха вързани по две понита — и тръгнаха на юг.

Саранда беше освободена от задължението да кара — факт, който накара момичетата да се отдръпнат от нея. Тя се возеше в първия фургон, който бавно, с друсане, прекосяваше равнините.

Караха така до залез слънце, когато отбиха и си направиха лагер. Саранда се чувстваше скована от целодневното возене във фургона, а момичетата се оплакваха от болки в раменете след държането на поводите. Въпреки това обаче оплакванията им не бяха толкова големи колкото в началото. През целия ден Мейс седя до всяко едно от момичетата, които караха, като даваше предложения и се опитваше да ги спечели на своя страна. Преди да тръгнат от Додж, им купи по един чифт меки ръкавици от ярешка кожа, за да предпазват ръцете си. Това естествено ги трогна и омилостиви.

Докато другите жени започваха да вечерят, Летящата гълъбица тръгна след Мейс, който се отдалечи в равнината. Саранда го наблюдаваше как говори с нея и забеляза как тя движи тялото си и го съблазнява. От позата му Саранда виждаше, че той се забавлява, но се

чудеше колко ли ще издържи срещу подобно отявлено предлагане. Индианката беше мургава красавица, страстна, екзотична — всичко, което Саранда не беше.

Докато ги наблюдаваше, индианката започна да демонстрирана Мейс уменията си. Нямаше съмнение, че е талантива. Гъвкава като пума, тя умееше да се извива в пози, които изглеждаха невъзможни, и да балансира по различен начин, преди да изпълни преобръщанията във въздуха. Мейс я наблюдава известно време, сетне с мърдащи устни я хвана за талията. Болката в сърцето на Саранда бе толкова остра, че се наложи да притисне гърдите си с ръка. Изпълни я злоба и ярост, докато гледаше как ръцете на Мейс се движат по стругованото тяло на индианката. Той я извиваше, навеждаше я и я повдигаше толкова високо, та да може да го използва като лост, за да добави още едно салто към репертоара си.

Най-лошото беше колко много си подхождаха. И двамата тъмни и високи, с грациозните тела на акробати, те се движеха със завидна грация. С вродения си инстинкт Летящата гълъбица улавяше незабавно идеите на Мейс, като движеше тялото си до неговото по такъв начин, че двамата изглежда танцуваха заедно балет, чиято музика можеха да чуят само те.

Никога през живота си Саранда не бе изпитвала ревност. И въпреки това чувствата ѝ я разяждаха с такава сила, докато наблюдаваше как ръцете му се движат по тялото на тази жена, като си спомняше какво бяха вършили с нейното собствено, че повече не можеше да ги гледа. Като си взе чаша силен чай, тя влезе и се усамоти във фургона.

Когато се стъмни, Мейс дойде и донесе чиния с хляб и боб.

— Вече тренирана ли е достатъчно? — попита Саранда.

Той се ухили, докато слагаше храната пред нея, сетне се отпусна на едно от леглата.

— Какво има? Чувстваш се пренебрегната, така ли?

— Едва ли. Просто размишлявах върху трудностите на работата, с която си се захванал.

— Чисто делова, уверявам те.

— Говори се, че акробатиката ѝ се простира и извън ринга.

— Така ли? — Мейс повдигна вежда. — Заинтригува ме.

Саранда се прокле със закъснение. Спомни си думите на баща си през първите дни на обучението си: „Внимавай да не правиш намеци, които не би искала да останат в умовете им. Често пъти, другият човек дори не е помислял за тази идея. Щом я загнездиш в съзнанието им, не могат да мислят за нищо друго.“ Тя рязко смени темата.

— Накъде сме тръгнали?

Мейс извади карта и ѝ показа.

— Ако поемем направо на изток, по-вероятно ще е да ни разпознаят. Затова реших да ги отклоним от следите. Да тръгнем на юг, като се насочим към по-малките градове през Оклахома, Арканзас и надолу до Ню Орлийнс. Оттам можем да вземем парахода до Ню Йорк и да наваксаме загубеното време. Този маршрут е обиколен, но те няма да очакват да се върнем назад по най-дългия път. Макар несъмнено ще ни отнеме ценно време, може също така да ни помогне да пътуваме безпрепятствено.

Саранда трябваше да се съгласи, че е разумно, макар да се тревожеше за предстоящото изпитание и да бе убедена в обратното. Тя обаче му вярваше. Никога преди не се бе връщала назад. Винаги първата ѝ грижа след изпълнението на някаква измама бе да изчезне. В природата ѝ беше да бяга. Изнервяше се, като си мислеше, че ще трябва да се изправи срещу обвинения, които могат да я пратят на бесилката за убийство. Мейс я бе уверил, че ще я избави от подобна съдба. Но откъде да знае, че може да му се довери? Един подозрителен вътрешен глас все я дразнеше: „Ами ако те води към някакъв капан?“

— Ти май всичко си планирал — коментира тя, докато опитваше боба.

Лицето му се озари, докато се канеше да каже нещо самодоволно, но потъна в подозрение.

— Какво съм пропуснал?

— О, просто се чудех какво си измислил за по-практическата част от това начинание. Например за спането.

— Е, за това не съм помислил.

— Имаме три фургона. Единият вече е напълнен до пръсване с жени. От които нито една не ме харесва особено. Фургонът с костюмите е така претъпкан с джунджурии, че в него няма място дори за един човек. Това ни оставя само с още една възможност.

— И каква е тя, принцесо? — попита той с тон, който накара пръстите на краката ѝ да потръпнат.

— Дяволски добре знаеш каква е.

— Допускам, че ще трябва да споделиш този фургон с мен.

— Всъщност аз по-скоро обмислях да спя тук сама.

— И къде би трябвало да спя аз?

— Нощта навън е топла и прекрасна. Смятам, че спането под звездите би те устроило.

Внезапно Мейс стана и се надвеси над нея, като я прониза с внезапното си избухване.

— Не ме устройва. Можеш да спиш в другия край на стаята, ако най-внезапно си станала толкова срамежлива.

— Е, скъпи, ти самият знаеш, че това няма да стане. Естествено, по чисто делови причини. Жените вече показват признаци на ревност. Не бих искала да ме мразят безпричинно, като смятат, че ми се оказва внимание, което се отказва на тях. Ти сега си импресарио и трябва да мислиш за реномето си — додаде тя и му подаде одеяло и възглавница.

— Ти си една безсърдечна курва — промърмори той.

— Казвали са ми го — отвърна Саранда с усмивка.

В първия град, в който пристигнаха, Мейс нае за деня неколцина мъже и е тяхна помощ започна да вдига шатрите, като през по-голямата част от времето трябваше да отвлича вниманието им от момичетата. Обясни на мъжете, че е добре да им покаже трупата, та да знаят какво могат да очакват. Така те щяха да се довлекат по-късно в салоните и това бе най-добрата реклама, която можеше да направи на шоуто. След като свършиха, Мейс отиде в града и продължи разгласата, като разказа на гражданите за цирка, който е пристигнал в града им.

Тази вечер той зае мястото си на амбулантен търговец, но позволи на момичетата да покажат уменията си. В голямата шатра близначките изпълниха номер върху понитата — застанали на гърбовете на животните, те скачаха във въздуха и си разменяха местата. Сетне изпълниха истински внушителна точна стрелба — първо от земята, сетне от гърбовете на бягащите понита. Публиката беше малобройна, но ръкопляскаше ентусиазирано на ездачките.

Междувременно Летящата гълъбица се появи в изрязания си костюм и изпълни гимнастическите си упражнения при луди аплодисменти.

Саранда и Мейс гледаха, без да коментират. Веднъж очите им се срещнаха и разбирателството помежду им беше пълно. Номерата бяха доста незначителни, имаха нужда от сериозни промени.

Тази нощ, след като тълпата се бе разотиишла, Мейс събра всички в голямата шатра и обяви, че ще се направят някои промени.

— Номерът на близначките е добър — обяви той, като ги накара да се разкискат одобрително. — Но ми се иска нещо различно. По-голямо разнообразие. Повече... — Той търсеше думата.

— Душа — намеси се Саранда. — Разполагаме с достатъчно плът, за да подразним и най-задоволените от мъжете. Но забравяте най-важното. Мъжете, които живеят далеч от домовете си, копнеят не само да гледат жени, но са жадни и за чувства. Нещо, което да им

напомня за отминалите дни. Да ги размекне за докосването, което ще последва.

— Какво предлагаш? — попита Люси, като погледна Мейс.

— Първо, скъпа — и недей да го приемаш лично, — спираш с играта на грах и шушулка. — Нейното лице се сгърчи и тя се изчерви от притеснение. Това беше единствената ѝ роля в шоуто, а току-що бе изхвърлена. — Не се ядосвай, скъпа, ще ти намерим занимание, по-подходящо за таланта ти. Дъсти ще поеме работата отпред.

Люси хвърли на Саранда поглед, който не се нуждаеше от тълкуване. Мейс обаче продължи, сякаш нямаше нищо нередно.

— Нека Дъсти сама ви каже какво ще прави по-нататък.

Без да се колебае, Саранда обяви:

— Ще пея песни, които да напомнят на мъжете за дома. Сетне, ако ми дадете една от шатрите, ще се преоблека като циганка и ще им гледам.

— Отлично. А аз ще се присъединя към Летящата гълъбица и ще им покажа няколко добри номера. Какво ще кажете, дами? Ще се съюзим ли, та да приберем парите на тези самотни мъже?

— Само ако им оставиш някоя и друга пара все пак — рече Летящата гълъбица, като се понесе към изхода на шатрата и към града — за след представлението.

В следващия град изпробваха новите номера. Първо Мейс накара Люси да опита като конференсие, но гласът ѝ беше доста тъничък и след първите две реплики тя не можа да измисли нищо. Затова той пое ролята и занарежда такива хвалебствия за момичетата, че на мъжете им потекоха лигите и те буквално се сбиха кой да влезе пръв.

Тази вечер Мейс и Летящата гълъбица работиха за първи път заедно. Той прекара следобеда в тренировки с красивата индианка. Резултатът беше изумителна акробатика, от която едва не се събори покривът. Облечен в черен костюм, който обвиваше мускулестото му тяло като втора кожа, Мейс изглеждаше гъвкав и смъртоносен като пантера. В прозрачния си костюм, обточен с мъниста, с правата си лъскава коса, падаща по гърба, индианката беше идеалната рапира. Дватамата се движеха заедно с такава грация, в такъв многозначителен ритъм, че страните на Саранда пламнаха. Като две котки от джунглата те се мятаха и се протягаха, скачаха в обятията си с красота, която

омагьосваше. Вълнението да ги гледаш бе почти плътско. Саранда чувстваше, че ѝ е било позволено да надникне в интимната атмосфера на някакъв екзотичен любовен ритуал.

Номерът бе непоносимо чувствен и Саранда се разтрепери от ярост. С русата си коса, навита на невинни букли, тя изпя единствената си песен толкова сладко, толкова чистосърдечно, с такъв нещастен тремор в гласа, че накара мъжете да се просълзят. Съзнанието ѝ обаче бе така обсебено от видението как ръцете на Мейс се плъзгат по тялото на индианката, че почти не забеляза аплодисментите.

След дългото пътуване във фургоните сега всяка вечер Мейс и Летящата гълъбица изпълняваха своя номер. Той измисли необходимото оборудване, за да разшири репертоара им и тази вечер вдигна индианката високо във въздуха на края на дълъг прът, където тя се извиваше във фигури, докато мускулите на ръката му се напругаха, за да я държат нависоко. Пожънаха голям успех и Мейс незабавно замисли да добави и трапец към номера им.

Той обаче имаше усет за успех и бе забелязал аплодисментите — както и хвърлените пари, спечелени от Саранда. Един ден обяви, че тя вече ще пее две песни — този път в по-изрязан костюм. Когато Саранда се възпротиви с огнен поглед, Мейс просто ѝ метна костюма, който искаше да облече и се върна да се упражнява с Летящата гълъбица.

Беше розов тоалет от газ, който напълно подхождаше на тена ѝ, но разголваше далеч по-голяма част от тялото ѝ, отколкото би желала. Саранда го облече и тръгна да му покаже, че е невъзможно.

Един единствен фенер хвърляше слаба златиста светлина. На това нежно осветление Мейс и партньорката му се упражняваха да се люлеят на трапеца, високо над мрежата. Мейс се люлееше силно и грациозно, като всеки мускул от мъжественото му тяло потрепваше при движението. Саранда спря и се загледа, а в гърлото ѝ се образува бучка. Това бе странно все пак.

Цял живот бе презирала страстта на семейство Блакууд към цирка. В нейното семейство така бяха възпитавани поколения след поколение. Но сега, застанала далеч по-ниско от него, със сърце, заседнало в гърлото, тя си мислеше, че никога не е виждала по-красиво

нещо. Тялото му сякаш бе създадено за движение, за действие, за грациозно люлеене. Това бе тяло, което вълнуваше сетивата.

Летящата гълъбица чакаше на една гредка в другия край на шатрата. Точно в момента, в който Мейс се бе закрепил здраво и висеше на прасци с главата надолу, тя се хвърли във въздуха и здравите му ръце я уловиха. Саранда усети, че ѝ се завива свят само от гледане. Обзе я страхът ѝ от височини. Не можеше да си представи как могат да летят във въздуха с такава увереност, с такава лекота. Тя знаеше, че не е способна да се изкачи по стълбата, дори ако животът ѝ зависи от това.

Отново усети, че я разяжда ревност. Завиждаше на индианката за способностите ѝ. Тя споделяше с Мейс нещо, което Саранда никога не би могла. Беше част от неговия свят, част от миналото му.

Концентрацията, с която Мейс изпълняваше номера си, времето, което прекарваше в тренировки, говореха за привързаността му към това изкуство, което Саранда никога нямаше да разбере и със сигурност нямаше да може да сподели.

Или си въобразяваше, че той обича акробатиката? Дали не му харесваше всъщност времето, прекарано с индианката, а не самите упражнения?

Тя хвърли поглед към оскъдния си костюм и за първи път ясно видя какво представлява. Една жена, която използва секса — или поне обещанието за секс — за да подмами мъжете да развържат кесите си, та да могат сръчните ѝ пръсти да изпразнят съдържанието им. И ето че се държеше като някаква възмутена матрона с накърнени чувства, тъй като Мейс бе поискал от нея да върши още подобни неща. Защо я притесняваше това, след като никога преди не се бе случвало?

Тогава разбра. В един момент силната ѝ сексуалност се бе превърнала в нещо, което даваше единствено на него. И фактът, че той поиска да експлоатира чувствения ѝ чар, за да печели, разклати увереността ѝ. Дали това, което му бе дарила, бе толкова незначително, че можеше безсъвестно да го предложи и на други?

Акробатите отново заеха места, Мейс раздвижи дългите си пръсти, подготвяйки се да хване индианката. Саранда тръгна към светлината долу, улавяйки погледа му. Той я погледна, без да ѝ обръща внимание, но като видя костюма, се обърна като хипнотизиран и се втренчи в нея. Партньорката му скочи, когато бе моментът, но остана

пренебрегната от човека, на когото разчиташе да яхване. Със стреснат вик тя падна долу на мрежата.

Мейс се изплъзна от трапеца и също падна на мрежата, като подскочи високо няколко пъти. Разсеяно се увери, че партньорката му е добре. Но Летящата гълъбица разбираше, че умът му е другаде и ядосано го отпъди. Необезпокоен, той се обърна към Саранда, скочи от мрежата и тръгна към нея като на сън.

Тя знаеше, че е прекрасна, тъй като се бе огледала в огледалото. Знаеше, че розовият костюм обгръща извивките ѝ, подчертава гърдите ѝ и прави бедрата ѝ да изглеждат като покана за разкошни интимности. С русата си коса, падаща по раменете, тя изглеждаше като вълшебна фея. Саранда беше зряла и закръглена, едно видение от великолепна женска плът. Тя знаеше всичко това. Но не бе очаквала подобна реакция от един толкова пресметлив човек.

Почувствала се внезапно доста развеселена, Саранда се обърна, сякаш да покаже костюма си и в гръб. Дрехата бе така силно прилепнала отзад, че очертаваше ясно двете закръглени полукълба. Тя направи няколко стъпки към него и чу как той затаи дъх.

— Вероятно ще трябва да помислим отново за този костюм — каза Мейс толкова интимно, сякаш устните му бяха до ухото ѝ. Сърцето ѝ подскочи от собственическата интонация в гласа му. Ясно бе, че Мейс беше подценил нейното въздействие в тоалета.

Точно в този момент Саранда реши, че ще носи разголения костюм на всяка цена.

В следващия град трупата се представи много по-добре. Саранда изпя допълнителните песни и бе възнаградена, когато публиката започна да хвърля монети в краката ѝ. Докато близначките висяха с главите надолу от своите понита и стреляха по препарирани птици, тя се преоблече в ярки тонове и тъмна перука като циганка гледачка и се приготви да предсказва съдбите на самотните мъже пионери.

Беше научила това изкуство от майка си, която съчетаваше тарок, астрология и древни руни, както и своеобразната наука, която бе развила от анализирането на човешките имена. Би могла доста лесно да се измъкне, като казва обичайните неща, които самотните мъже очакват да чуят. Но Саранда беше перфекционистка. Без да го планира, правеше истинско гадаене, от което всеки следващ клиент оставаше по-изумен от предишния, а в копринената торбичка в пазвата ѝ се събираха все повече монети.

Когато хората се разотидоха и тя вече приключваше с дейността си, шатрата се разтвори и влезе Мейс. Вътре беше тясно и той сякаш изпълни цялото пространство с присъствието си. Дори изтощен от акробатиката си, той излъчваше повече очарование от всеки друг мъж, когото Саранда познаваше.

Тя извади парите от деколтето си и му ги подаде. Той изтърси лъскавото съдържание в дланта си и леко подсвирна.

— Доста добра печалба!

— Изглежда, че циганките са неустойими.

Погледите им се срещнаха.

— Тази циганка тук явно притежава безспорната способност да чете и най-скришните тайни. Цяла вечер слушам за теб — каза той.

Тя отвърна с циганския акцент на своя интригуващ дрезгав глас:

— При мен тайните на мъжете са в опасност.

— Какво е това, дете чувам — че гледаш по имената на хората?

— О, това ли? Майка ми ме научи. Тя вярваше, че името на човека издава много неща за него. Въпреки, че точно тук е

коварството. Никога не се знае дали името, с което човек се представя, е истинско. Обаче псевдонимите, които си избират хората, могат да бъдат доста показателни.

— Заинтригуван съм. Какво, например, би могла да кажеш за Томи Уорд?

— Официално ли?

Мейс сви рамене.

— Седни.

Той се облегна на масата срещу нея. Шатрата се осветяваше от една единствена газена лампа, която хвърляше остри сенки наоколо. Саранда я намали, както правеше преди всеки сеанс.

— Предупреждавам те, няма да е безплатно.

Очите му не я изпускаха ни за миг. И двамата знаеха, че не говори за пари. Очарован, той махна с ръка да продължава.

— Много добре. Уорд означава пазител или охрана, което е интересно, тъй като ти всъщност ме охраняваш. Но Томи — това е наистина интересен избор. Томас означава близнаци. Бих казала, че това говори за усещането ти, че си човек с много лица. Ти си кръстен на оръжие. И въпреки това в критичния момент избираш самоличността на човек с много лица. Накратко, на измамник.

— Какво още знаеш?

— Че майка ти е обожавала средновековната литература.

— Откъде можа да...

— О, това е лесно. Кръстила е синовете си Мейс и Ланс. Средновековни оръжия. Още какво би искал да научиш?

Устата му се изкриви. Със самодоволна, покровителствена усмивка той се настани удобно на един стол, кръстоса крака и се облегна.

— Цената няма значение. Разкажи ми за тайните ми.

— За това ще ми трябват картите тарок. И твоето съдействие.

— Само кажи.

— Разбъркай картите.

Мейс ги взе и ги размеси като картоиграч, като ги преметна от ръка в ръка като ветрило. Очевидно възнамеряваше да обърне всичко на шега.

— Постави ги в три купчинки.

С престорено сериозно и намръщено лице той се подчини. Като ги подреди, извади една централна карта.

— Аха — рече тя с дрезгавия си цигански глас, — предупреждават те да стоиш далеч от индианските девойки.

Той вдигна поглед от масата и се засмя.

— Лицемерка такава.

— Това предизвикателство ли е?

— Просто ми покажи триковете на професията.

— Не съм сигурна, че ми се иска.

— Боиш ли се?

— Може би.

— Защото може да усетя слабостите ли?

— Не. Сигурно досега да си го сторил.

— О, комплимент. Е, какво тогава?

— Боя се да не открия нещо, което не искам да узная.

— Ти ли ми казваш подобни думи?

— Не зная как се получава, но понякога виждам неща — разбирам неща, — които иначе не бих разбрала.

И двамата мълчаха, впили поглед един в друг. Саранда улови колебанието му, когато той присви очи, съгласявайки се.

— Нека да рискуваме — рече той накрая.

— Което означава, че не ми вярваш.

— Означава ли?

— Ако наистина си мислел, че мога да разкрия тайните ти, не би докоснал тези карти.

Мейс се ухили.

— Много добре. Признавам, че се съмнявам.

Саранда пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Като постави картата на мястото ѝ, тя му подаде пак колодата.

— Вземи ги в ръце и си помисли за най-голямата си тайна.

Мейс ги взе, но усмивката му стана още по-широка, когато пусна поглед по овала на гърдите ѝ.

— Това не е тайна — тросна се тя. — Концентрирай се. Спомни си всичко. Пренеси го от ума си върху картите.

Той задържа погледа ѝ още малко. Саранда долови промяната в изражението му, видя момента, в който той реши да се поддадена предизвикателството. Мейс затвори очи. Вената на слепоочието му

запулсира. Тя усети как атмосферата в шатрата се уталожва и концентрира.

— Готово — каза той.

— Размеси ги отново, докато усетиш, че си готов. През цялото време се съсредоточавай върху тази единствена мисъл. А когато си готов, отново ги постави на три купчинки.

Взимайки отново картите в ръце, тя обърна една от тях.

— Това си ти — каза Саранда, като посочи към Колесницата. Той я заразглежда съсредоточено. — Тя говори за наличие на равновесие, което навярно не се осъзнава. Виж как държи поводите и балансира върху два свята — духовния и материалния.

Саранда нареди на масата още карти, но този път обърнати надолу, сетне извади десетка Жезъл.

— Е, това не ме изненадва. Ти търсиш своята идентичност. В процес на промяна си, но имаш да избираш сред толкова много идентичности, че търсиш правилната, истинската. Търсиш истинското си аз.

— Добро гадаене за един измамник.

— Това е миналото ти. — Тя обърна картата и потръпна. Замислено обърна друга карта. В съзнанието ѝ се завъртяха картина след картина, като спомени, в които не е участвала. — Картите казват, че си дълбоко измъчван човек. Ти го криеш зад маска и въпреки това една част от теб е като пребито животно, което си ближе раните. Тъмно е, мрачно е — мисля, че тъгуваш за изгубеното си семейство. Объркана съм. Мисля, че това е брат ти. Той е предизвикал смъртта на семейството ти. Но това тук показва нещо, което не разбирам. Означава загуба на дете. И тази загуба те е погубила и постоянно те преследва. И ти страдаш всеки ден от...

Юмрукът му падна върху картите и ги разпиля. Саранда подскочи. Тя бе толкова погълната от гадаенето, че почти бе забравила за неговото присъствие. Вдигна поглед и видя на лицето му изписано същото страшно мъчение, което бе изкрещяло към нея от картите. Неговата сила я изплаши. Но в картите тя бе видяла нещо, което бе докоснало най-съкровените кътчета на сърцето му.

— Ти си имал дете? — прошепна тя.

Устните му потръпнаха. Мейс стана и ѝ обърна гръб. Въздухът в стаята бе тъй наситен с болка, че вътрешно тя заплака за него.

— Извинявай — каза тя съсипана. — Иска ми се никога да не бях започвала това.

Той се обърна.

— Трябва непременно да го довършиш — рече той е горчивина. Имаше още няколко карти, които бяха на масата, обърнати надолу. Саранда ги вдигна с трепереща ръка.

— Не искам да узнавам — рече тихо тя. Сетне, като вдигна очи към него, се поправи. — Това не е вярно. Искam повече от всичко на света да узная. Искam да знам всичко за теб. На какво се надяваш, за какво мечтаеш, защо страдаш. Но не по този начин.

— Ако си толкова любопитна — да не говорим, че си наистина талантива в гледането, — какво те интересува как ще го разбереш?

Саранда стана и отиде при него, като взе ръката му в своята.

— Искam да го науча, когато ти ми повярваш достатъчно, за да ми го кажеш.

Той издаде груб звук, който беше нещо средно между лай и смях.

— Вярa. Очарователна дума за хора като нас двамата.

Опита се да издърпа ръката си, но тя я държеше здраво.

— Кажи ми само едно нещо.

Болката в очите му намаляваше, изместена от бдителност.

— И какво е то?

— Вярно ли е, че Ланс е съсипал и твоя живот?

— Ако имаш предвид онази работа, трябва да разбереш. Ланс беше... болен. Той не носеше отговорност за действията си. Той смяташе, че помага...

Мейс спря внезапно. Нямаше нужда да продължава. Неговото оправдание ѝ каза повече, отколкото искаше да знае. Докато бе жив, Ланс Блакууд щеше да има защитник в лицето на брат си Мейс.

— Грeшиш — каза му Саранда. — Не е нужно да разбирам каквото и да е. Брат ти е един изверг, който не заслужава нито лоялността ти, нито защитата ти. Само се моля животът ми да не зависи от двама ви.

— Не ставай смешна.

— Кажи ми, Мейс. Ако трябва да избираш между моя живот и живота на брат си... кой би избрал?

След няколко дни осъзнаха, че са се изгубили. От дни не бяха минавали през никакъв град, а запасите им от вода намаляваха. Караха с часове под безпощадния пек на пустинното слънце с надеждата да открият вода — река, поток, каквото и да е. По някакъв начин бяха загубили пътя.

След два дни бродене без вода, когато жените бяха на прага на бунта, се натъкнаха на индианци. Бяха десетима, млади, мъжествени бойци, изрисувани като за война.

Спряха и Летящата гълъбица се премести до Мейс.

— Те са от племето Пони — рече му тихо тя. — Търсят си боя. Трябва да ги убиеш, иначе те ще те убият и ще вземат жените.

Индианците започнаха да ги обкръжават.

— Говориш ли техния език?

— Да.

— Влезте вътре — нареди Мейс на останалите жени. Сетне се обърна към Летящата гълъбица. — Ти ела с мен.

Аби му подаде пушката, която бе взела от фургона. Но той само тръсна глава.

Жените гледаха отвътре сцената. Мейс и Летящата гълъбица бавно вървяха към най-възрастния индианец, който очевидно бе водачът.

— Той ще се опита да разговаря с тях! — удиви се Аби.

— Така ще погуби всички ни! — промърмори Люси. — Или нещо още по-лошо.

Саранда гледаше как индианците слизат от конете и хващат Мейс, като го държат разпънат на кръст, докато Летящата гълъбица говори бързо.

— Имаш ли пистолет? — попита тя Аби.

— Да.

— Дай ми го.

Тя сложи пистолета в джоба си и излезе навън в жегата. Като заслони очи с една ръка, за да отвлече вниманието им от другата си ръка в джоба, Саранда се приближи бавно и застана до Мейс. Индианците спряха и се вторачиха в нея.

— Казах ти да стоиш вътре — тросна се Мейс, все още прикован от двамина индианци.

— Говорят ли английски?

— Не — отвърна Летящата гълъбица.

— Имам пистолет в джоба си. Вземи го и го използвай, преди да е станало твърде късно.

— Не ми трябва — настоя Мейс.

Индианците, които не държаха Мейс, започнаха да я обкръжават. Единият докосна златистата ѝ коса, друг опипа плата на роклята ѝ. Те застанаха наблизко в кръг, като разтегнаха устни в одобрителни усмивки.

— Тези мъже не са виждали жена от доста време — предупреди я Мейс. — Освен ако не искаш...

— Искам да вземеш тоя пистолет и да го използваш.

Един от индианците грабна косата ѝ отзад и грубо я дръпна така, че лицето ѝ се приближи към неговото.

Изражението на Мейс се ожесточи и гласът му прозвуча като конски камшик.

— Саранда, влез в скапания фургон.

Летящата гълъбица се учуди, когато го чу да употребява непознатото име. Но каза нещо остро на индианците и те се оттеглиха.

— Защо си толкова опърничав?

Очите му се присвиха и той изрева към нея:

— Махай се оттук. Веднага!

Един от индианците проговори:

— Той казва, че ще ни оставят на мира, ако дадеш жената — прошепна Летящата гълъбица.

— Кажи му, че не става.

Тя докосна ръката на Мейс.

— Аз ще отида с тях. Ще...

— Кажи му, че жените ми не струват колкото моя живот. Кажи му, че са безполезни. Слаби са. Не могат да готвят, не могат да се

грижат за мъжете. Кажи му, че плюя на тях. Понитата ми са по-ценни. Но не ги давам на никого.

Индианката превеждаше, докато Мейс говореше.

Едновременно индианците погледнаха към фургоните и забелязаха лъскавите понита. Мъжете, които го държаха, го пуснаха и тръгнаха да огледат понитата. Освободен, Мейс грабва ръката на Саранда с такава сила, че тя усети как пръстите му се впиват в плътта ѝ. Дръпна я настрани.

— Можеш поне малко да ми вярваш!

— Можеха да те убият...

— Ако ме убият, то ще е заради теб.

Тя го погледна втренчено, ужасена. Той я разтърси.

— По дяволите, не знаеш ли какво правиш с мъжете?

Тя го погледна в очите, студени и твърди като камък. Уплашена заради него, тя промълви:

— Мейс...

Но той не ѝ обърна внимание. Стрелна с поглед индианците, които оглеждаха зъбите на понитата.

— Влизай, по дяволите, в този фургон, преди да си разбрала.

Тя се върна във фургона с нежелание. Вътре въздухът бе наситен със страх.

— Взе ли го? — попита Аби.

— Не. — Саранда извади пистолета от джоба си и го сложи върху леглото.

— Тръгват си — извика Люси.

Близначките се спуснаха към прозореца.

— С нашите понита!

Те се спънаха в полите си в желанието си да излязат навън.

— Почакайте! — извика Аби след заминаващите си индианци. — Върнете се!

Мейс я грабна и сложи ръка на устата ѝ, за да я запуши.

— Глупачка! Да не би да искаш да се върнат за теб?

Тя се дръпна и освободи устата си.

— Ти им даде нашите понита. Сега как очакваш да играем номера си?

— Предпочитах ли да им бях дал вас?

Жените го загледаха втренчено. Той се бе забравил и говореше с истинския си глас. Последвалата тишина бе потискаща. Те продължаваха да се блещят в него, сякаш ги бе предал.

— Взеха конете в замяна на вода.

Той им подаде мехур, пълен с вода, и жените пиха една по една, но враждебно, сякаш бе опрял дуло в главите им.

— Имахме тези понита от години — рече Аби с глас на малко момиче. — Сами ги обучихме. Трябваше да убиеш тези индианци, а не да им позволиш да ги вземат.

Когато близначките и Люси се върнаха във фургона, Летящата гълъбица се обърна към Мейс.

— Не разбраха каква опасност ги е грозила.

В очите ѝ се четеше, че тя го е разбрала.

Цял ден пътуваха на юг, като се опитваха да увеличат колкото се може повече разстоянието между себе си и индианците, в случай че онези решат да се върнат. Летящата гълъбица увери Мейс, че понитата са достатъчно добри и че индианците ще бъдат доволни. Но въздухът бе толкова задушен и тежък, че Мейс ги пришпорваше все по на юг, като се надяваше да разсее това настроение.

През нощта напрежението се сгъсти дотолкова, че Саранда реши да излезе навън на чист въздух. Люси и близначките останаха във фургона. Но докато минаваше покрай огъня, Саранда чу женски глас. Беше Летящата гълъбица, която седеше с Мейс край огъня.

— Днес ти ме спаси от много тежка съдба — казваше тя.

— Нищо не съм направил. Само им предложих няколко коня в замяна на вода.

Той не се стараеше да имитира друг акцент.

— Ти направи много повече, отколкото си мислиш. Ако бях отишла с тях, това щеше да ме погуби. Една полуиндианка не се приема добре. Затова станах това, което съм. Да продавам тялото си във вашия свят ми изглеждаше за предпочитане пред онова, от което избягах.

— Не трябва да се тревожиш. Никой няма да те отведе никъде.

— Вярвам ти. Исках да... ти благодаря. За добротата ти.

Като го изправи на крака, тя сложи ръцете си около кръста му и го целуна.

Сърцето на Саранда подскочи в гърдите. Импулсът да се втурне напред и да дръпне настрани жената бе толкова силен, че трябваше да стисне юмруци, за да остане на мястото си в тъмното. Защото, колкото и да искаше да бъде само неин, тя нямаше това право. Мейс беше свободен да се забавлява с която си поиска.

Ръцете на индианката се промъкнаха нагоре и зашариха по широкия му гръб, докато го целуваше все по-дълбоко. Кипнала от ревност, с пръсти, които трепереха от желание да пребият хищницата, Саранда се обърна настрани.

Спря я разочарованата въздишка на индианката.

— Моля те — каза тя, — позволи ми да ти благодаря.

Саранда се обърна навреме, за да види как Мейс взема ръката ѝ и я целува нежно, след което я пуска.

— Няма за какво да ми благодариш — настоя той.

Каза го меко, но жената го разбра. Тя го гледа с копнеж известно време, сетне си тръгна.

Мейс клекна до огъня и стисна ръце.

— Бедният Мейс — каза Саранда, като пристъпи към светлината. Той вдигна очи. сепнат изведнъж в мислите си. — Другите жени не искат да ти продумат. А тази не може да си свали ръцете от теб. Животът ти доста се усложни, откакто ме взе със себе си.

Дяволитата му уста се изкриви в язвителна усмивка.

— Преди беше много по-просто — съгласи се той.

Тя седна край огъня срещу него.

— В миналото ти щеше да спиш с всичките и да използваш очарованието си, за да поддържаш дисциплината.

— Нещо такова.

— А сега?

Погледът му се придвижи върху лицето ѝ. Тя долови някаква тъга, докато я изучаваше.

— Сега трябва да мисля за теб.

— Какво означава това? — Гласът ѝ пресекна от надежда.

Той задържа погледа ѝ цяла минута и тя се почувства привлечена в тъмната магия на очите му. Сетне, докато го гледаше в очакване, тя видя как се стяга от обещанието, което прочете в очите ѝ. Ръцете му се свиха на юмруци и той стана отново Блакууд.

— Това означава, че ако искам този документ, трябва да мисля само за работата.

Саранда отвърна очи.

— Разбирам — рече тихо тя. — Мислех си, че вече трябва да сме свършили с игричките.

— Но накрая, любима, нищо не остава освен играта. И двамата сме дяволски добри в това, което вършим. Ти можеш да накараш всеки мъж на света да прави каквото искаш...

— Всеки мъж ли?

— А аз мога да разубедя цяла армия да не ни убива и да не изнасилва жените. Понякога е толкова лесно, че се хващам как се опитвам да придумам хората да правят невероятни неща само, за да видя дали може да стане.

— И то винаги може.

Отвращение премина по лицето му.

— Винаги. Но никога не забравяй едно: ние сме велики в илюзиите, тъй като ни се налага. Защото няма нищо друго вътре в нас.

Тя наблюдава известно време как светлините от огъня играят по лицето му. За миг долови следа от мъката, която бе видяла по време на гадаенето и която толкова я бе наранила.

— Сигурен ли си? — попита тя. — Че няма нищо вътре в нас?

Той вдигна очи и Саранда разбра, че никога не е виждала по-измъчен поглед в очите на човек.

— Не може да има — каза той. — Твърде късно е.

Колкото повече приближаваха до границата с щата Арканзас, толкова нарастваше недоволството. За да заместят номера с понитата, Мейс и Саранда, облечена като циганка, излизаха пред публиката и четяха мисли. Не се налагаше Мейс да учи Саранда как се прави това. Тя го умееше от шестгодишна възраст.

Изненадващото беше колко добре работеха заедно. Щом веднъж го решиха, нямаше повече нито съмнения, нито недоволство. Думите се лееха помежду им като поезия. Забравяха за публиката, втречени един в друг, давайки си взаимно сили. Саранда никога не бе работила толкова добре с друг човек. Дори баща ѝ, когото смяташе за най-добрия в този бизнес, не можеше да стъпи на малкото пръстче на Мейс Блакууд. Вълнението ги разпалваше, размяната на думи ги възбуждаше като любовна игра. Беше тъй напрегнато и вълнуващо, сякаш правеха любов на обществено място.

И не само те го усещаха. Номерът имаше бурен успех. Тази нощ спечелиха повече пари от всякога. След представлението се бе наредила дълга опашка от хора, които чакаха за гадаене. Близначките, лишени от половината си жизненост, както и Летящата гълъбица, усещаща ставащото между Мейс и Саранда, се мусеха и оплакваха, че той я лансира за тяхна сметка.

— Бас ловя, че нарочно се отърва от конете ни — обвини го Аби, — та да може тя да заеме нашето място!

Но неприятностите на Мейс едва започваха. След представлението една полудяла от тревога майка се спусна към него с новината, че малкият ѝ син е изчезнал. Саранда не се виждаше никаква и другите сформираха група, за да претърсят околността. След половин час майката плачеше безпомощно и Мейс нареди на момичетата да останат при нея, докато той претърси по-основно района.

От претърсването нищо не излезе. Най-накрая той реши да провери във фургоните. Първите два бяха празни. Но във фургона на

Саранда мъждукаше слаба светлина. Той изкачи стълбите, отвори вратата и спря стъписан.

Седнала на пода с гръб към вратата, Саранда люлееше в ръцете си четиригодишното момченце. До тях на пода гореше една-единствена свещ и хвърляше колеблива светлина. Но това, което го смая, бе гласът на Саранда. Като люлееше детето и гледаше с невиждащ поглед пред себе си, тя пееше приспивна песничка толкова нежно, с толкова любов, че едва не разби сърцето му. Мейс трябваше да стисне дръжката на вратата, за да се успокои.

Докато пееше, Саранда несъзнателно навеждаше глава и целуваше детето по тъмната коса. Устните ѝ се задържаха върху лъскавите къдрици, сякаш не можеше да ги откъсне оттам. Саранда представляваше олицетворение на майчината любов до такава степен, че Мейс, почувствал се като натрапник, понечи да излезе.

Със замъгленото си съзнание Саранда усети как фургонът помръдва. Тя се обърна и го видя застанал там, с вперени в нея насълзени очи. Лицето му бе толкова съсипано, че за миг тя помисли, че гледа в огледало. Една част от съзнанието ѝ ѝ нашепваше защо той е тук. Но Саранда бе така потопена в спомените, че в този момент не можеше да ги различи от реалността. Като стана непохватно с детето на ръце, тя го целуна за последен път и го подаде на Мейс.

— Вземи го — каза тя едва-едва. — Не мога да се грижа за него.

Разтревожен, Мейс взе детето.

Момчето погледна първо единия, после другия.

— Защо плаче тази жена? — попита то.

Саранда не бе усетила, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Като вдигна ръка нагоре, тя се обърна и опря глава на горната койка.

— Плаче, защото те харесва — каза му Мейс.

— Харесва ми как пее.

— И на мен. Ела, тигърче. Ще те заведа при майка ти.

Стените на фургона сякаш се надвесиха над Саранда в настъпилата тишина, след като Мейс и детето излязоха. Ужасяващият спомен я връхлетя отново. Така се чувстваше, когато се върна в леденостудената стая, при плъховете и гадните миризми, без детето си. Празната, болезнена самота и чувството, че е постъпила правилно. Осъзнаването, че не може да стори нищо друго. Разкъсващата вина от познанието за студенината в собственото ѝ сърце.

Тя се втурна навън и отиде да се скрие в шатрата си. Той ще се върне. Ще я открие. И какво ще му каже? Как би могла да каже на когото и да е, че е предизвикала смъртта на собственото си дете?

Мейс я откри по-късно, след като върна детето на истеричната му майка. Саранда стоеше до малката си масичка за гадаене и я гледаше втрещено. Когато вдигна очи и го видя, се обърна. Раменете ѝ се разтърсиха от ридания.

Мейс бавно се приближи към нея.

— Саранда — прошепна той.

Той сложи ръце на раменете ѝ. Докосването беше сърдечно, успокояващо. Накара я да се почувства още по-самотна.

Той я обърна, като повдигна главата ѝ, за да го погледне. Бавно, безкрайно внимателно, избърса сълзите ѝ с опакото на ръката си. Като го погледна, тя съзря такова съчувствие, такава симпатия в очите му, че отново се разрида.

— Разкажи ми — подкани я той.

Тя го бе държала в тайна толкова дълго. Думите горяха в съзнанието ѝ, направо ги усещаше върху езика си. Но поклати глава. Как можеше да разкаже точно на него?

— Би ли направил нещо за мен? — попита тихо тя.

— Всичко.

— Целуни ме. Накарай ме да забравя онова, спомена за което не мога да понеса.

Мейс се замисли за миг, сетне пристъпи по-близо към нея и я прегърна. Ръцете му бяха силни и топли. Ръце, в които една жена можеше да се изгуби. Ръце, способни да я опазят от всички тревоги, да я накарат да се чувства сигурна и защитена. Той наведе глава и пое устните ѝ със своите.

За миг Саранда се развълнува от познатото усещане дълбоко в себе си. Главата ѝ се завъртя и тя се нагласи към него, изгубена в удоволствието от целувката. Закле се, че ще забрави всичко и никога повече няма да мисли за това.

Но когато отвори очи, видя лицето на Ланс. Задушаваща се от паника, тя издаде мяукащ гърлен звук и отблъсна Мейс.

— Прости ми — разплака се отново тя. — Не мога да те целуна, без да виждам брат ти.

— Какво общо има той?

— Моля се на Бога никога да не се бе раждал!

— Кажи ми, Саранда. Какво ти е сторил Ланс?

— Не мога, Мейс. Моля те...

Той я притегли към себе си и я прегърна силно.

— Разкажи ми, принцесо.

Обръщението, което някога бе използвал, за да я измъчва, сега звучеше гальовно. Но самосъхранението бе твърде силен инстинкт, за да се преодолее лесно. Страхът, който бе изпитвала цели дванайсет години, отново я обзе. Знаеше какво би си помислил за нея, ако узнае истината. Но знаеше също и това, че не можеше да понесе този негов поглед, защото го обичаше.

По-добре беше да го нарани с нещо тривиално, отколкото напълно да го съсипе.

Саранда се отдръпна.

— Това някакъв нов експеримент ли е? Да опиташ да придумаш някого да стори каквото искаш и този път! Можеш ли да накараш потайната авантюристка да разкрие тъмните тайни на душата си?

Беше го обадила. Той дори не се опита да го скрие. Погледът му прониза сърцето ѝ и тя се засрами. Отново се разплака.

— Извинявай. Толкова се уморих да обиждам хората. Но не умея друго.

Мейс беше безпощаден. Бавно и търпеливо я взе в обятията си и още веднъж я притегли към себе си.

— Разкажи ми — настоя той.

— Ти не искаш да го узнаеш.

— Искам да ти помогна.

— Да ми помогнеш ли? Няма помощ за мен.

Той бе поставил устни върху косата ѝ.

— Каквото и да е то, ще го разбера.

— Да го разбереш ли? — Тя се отдръпна. — Дори аз не го разбирам.

Мейс виждаше, че я обзема истерия. В очите ѝ видя погледа на уловено животно, което рискува да умре, но да се освободи. Той така я разтърси, че сребристата ѝ коса се развя около главата ѝ.

— Разкажи ми.

Саранда се откъсна от него и изкрещя:

— Убих собственото си дете!

Мейс бе толкова шокиран, че дори не се опита да я докосне. Стоеше замръзнал на място и я гледаше така, сякаш не можеше да повярва на това, което чува. Подсъзнателно тя разбра, че той не я гледа както бе очаквала. Имаше нещо по-лично в изуменото му изражение. Но тя не мислеше рационално и думите ѝ се изплъзнаха от устата ѝ.

— Може и да ти разкажа — каза тя с тъничък, сломен глас.

Мейс не помръдна. Не промени изражението си. Просто я чакаше беззвучно да му обясни.

Саранда сложи ръка на очите си и ги покри, докато си спомняше.

— Аз... родих дете на четиринайсет години. Момче. Кръстих го... е, това няма значение, нали? Не беше желано. Изнасилиха ме и то се появи като резултат. През цялата бременност мразех това растящо натрапничество. Не можех да мисля за детето, без да си спомня обстоятелствата, при които го заченах. Родителите ми бяха мъртви. Нямаше към кого да се обърна. Бях толкова потресена от начина, по който умряха, че сякаш не можех да мисля. Струваше ми се, че цялото обучение, което бях получила, е умряло с тях. Не знаех какво да правя.

Саранда вдигна очи към Мейс. Не беше помръднал. Изглеждаше погълнат от мислите си. Той ме намрази, помисли си тя. А и как не? Не бе ли прекарала толкова години в тайна омраза към себе си?

— Родих сама детето в една мръсна стая. Бях успяла да отделя няколко шилинга, за да я наема. Ужасно място. Имах само него. Преди раждането бях успяла да спечеля достатъчно пари за покрив над главите ни. Но после — едно бебе е голяма пречка за измамника. Никой не иска да поеме бремето на чуждо дете. Поне тези мъже, с които си имах работа. Все си мислех за цялата ирония на нещата. Баща ми ме бе възпитал като девойка от аристокрацията. А докъде бях стигнала — просех за храна, за да опазя живота на едно дете, което никога не бях искала... и... и... Саранда не можеше да го изрече.

— И не можех да обичам — додаде тя.

Погледна към Мейс. В очите му се четеше съжаление, което не бе очаквала. То я нарани повече от обвинението, което мислеше, че ще види. Беше срещала този поглед в очите на толкова много хора по лондонските улици. Всички я жалеаха, но никой не помагаше.

Саранда въздъхна. Можеше да довърши признанията си.

— Искah да го обичам. Един Господ знае, то беше толкова прекрасно, с черната си къдрава... — Тя сложи ръка на устата си.

Спести му каквото можеш. — Направих всичко възможно, за да се грижи за него. Но когато ме погледнеше с онези сини очи, в тях можех само да видя мъжа, който ме изнасили. Детето толкова много приличаше на него. И въпреки това не приличаше, защото беше малко и безпомощно, и се нуждаеше от майчина любов. Опитвах се отново и отново, но не можех да му дам това, от което се нуждаеше.

Саранда отново се разплака. Тя отиде да се облегне на подпората в средата на шатрата.

— Гледах го повече от три години. Всеки ден, когато се събудех, си помислях: „Днес ще е денят, в който ще намеря начин да се оправя. Днес ще разтворя сърцето си за него, без да си спомням омразата към баща му.“ Но така и не успях. След време стана много трудно да го издържам. Обличахме се в дрипи, гладувахме. Не се хранех достатъчно и кърмата ми секна. По цяла нощ детето плачеше от глад. Чувствах как съм се провалила напълно. Всяка крава в полето можеше да роди и да отгледа малките си, а аз не можех. Никога през живота си не се бях чувствала толкова неспособна. Започнах да си мисля, че ако имах свобода да действам, бих изпълнила най-големия номер, достоен за наследството, което бях получила — да направя за нас двамата еднаклада и да ни избавя от наказанието на бедността, в която живеехме почти четири години. Затова ето какво реших...

— Брат ми направи ли нещо на детето ти? — попита Мейс с пронизващ поглед.

— Моля те, Мейс...

В момента, в който се обръщаше, една желязна ръка я сграбчи и я обърна с лице към безпощадните тъмносини очи.

— Кажи ми, по дяволите! Ланс направи ли нещо на детето ти?

— Не, аз самата го направих.

— Какво тогава? — Той я хвана и за другата ръка и я разтърси.
— Какво ти е сторил?

Саранда видя в очите му, че се бе досетил за истината. Какво ли значение имаше вече?

Тя се предаде и изрече ужасяващите думи.

— Той беше баща на детето. Ланс ме изнасили, след като подпали къщата на родителите ми. Докато те крещяха в агония, той ме прикова към земята и ме изнасили, като през цялото време се смееше.

Мейс отпусна ръце.

— Кучият син! — изрече вбесено той. Като се огледа наоколо, той взе в ръце масичката ѝ за гадаене, вдигна я високо над главата си и я метна на земята, където тя се разби на трески. Мейс се оглеждаше, сякаш търсеше да удуши някого, когато срещна стреснатия ѝ поглед. Объркана, с широко отворени очи, уплашена от силата на отприщените му чувства, тя се отдръпна.

Той се втурна към нея и я прегърна силно.

— Не ме гледай така! — изкомандва той. — Аз не съм Ланс. Не съм като него, казвам ти!

Саранда преглътна трудно, тъй като на тази светлина, с лудостта в погледа, той твърде много приличаше брат си, който я бе съсипал нарочно.

— Господи! Ти наистина мислиш, че съм като него!

— Не знам какво да мисля. Знам само, че човек от семейство Блакууд откри къде живеем. Той даде обява във вестник „Таймс“, в която обяви датата на нашето унищожение. Дойде през нощта, залости вратите, за да не можем да се измъкнем и подпали къщата ни. Бях достатъчно малка, и се измъкнах през комина. Но докато се борех, за да освободя родителите си отвън, именно един човек от семейство Блакууд ме сграбчи така както и ти сега. Хвърли ме на земята и ме облада против волята ми, докато родителите ми бавно умираха в пламъците, крещейки пред очите ми.

Мейс свали ръцете си от нея и ги погледна сякаш никога преди не ги бе виждал.

— Брат ми не отговаряше за действията си.

— Брат ти беше един проклет маниак. Аз бях на тринайсет години. Дори не бях целувала мъж. Не го беше грижа, че ме боли, че агонизирам, задето не ми позволява да спася родителите си. Той само се смееше, смееше, смееше...

Тя замахна към него и го заудря по гърдите, по лицето със същите неефикасни удари, които бе използвала и срещу Ланс през онази съдбоносна нощ.

Мейс я хвана за китките и я подпря на дървената греда, сетне вдигна ръцете ѝ високо над главата и ги опря на гредата. С тялото си я прикова там, като наведе чело и го опря о главата ѝ.

— Боже, съжалявам — промълви той, самият почти неспособен да говори. — Боже Господи, само ако можех...

— Да ме накараш да забравя? Никой никога няма да успее да ме накара да забравя. Брат ти беше най-жестокият човек, когото съм срещала през живота си, прекаран сред престъпници. Ти си виновен, по дяволите! Ти и твоето проклето семейство — вие го защитавахте и се преструвахте, че не е луд. Това бе причината нашето семейство да го предаде, след като уби онова американско момче. Знаехме, че ако някой не го спре, той ще... Поставиха го под попечителство и той трябваше да бъде при родителите ти. Но ти го освободи. За да може да се върне и да си отмъсти.

— Той ми беше брат. Беше млад и амбициозен, но така и не успя да отговори на очакванията на семейството ни. Боготвореше ме, искаше да бъде като мен. Но всеки път, когато вземаше участие, ставаше някаква издънка. Все се опитвах да му помогна. Ако сме подозирали, че му има нещо, все мислехме, че ще се оправи с времето. Той молеше да му дам шанс да докаже себе си. Затова му поверихме тази измама. Трябваше да отвлече американчето, да заеме мястото му на кораба, да отмъкне скъпоценностите, после да върне момчето на родителите му. Но поради невниманието на Ланс момчето ме видя. Ланс го уби, като мислеше, че ми прави услуга. Услуга! Едва не го убих, когато разбрах.

— Как ми се иска да бе успял!

Ръцете на Мейс стиснаха по-силно китките ѝ.

— Не съм убиец. Казах ти.

— Ти си от семейство Блакууд, нали?

Той се смали и сгърчи, сетне пусна ръцете ѝ и се отдръпна. Тя усети тялото си студено и странно изоставено без топлината на неговата прегръдка. Саранда пусна ръце надолу и ги стисна, за да не треперят.

— Значи ти роди бебето. Моя...

— Племенник. Да.

— И какво стана после?

— Когато Б... когато детето стана почти на четири години, чух, че Ланс бил убит. Казаха, че корабът, с който избягал, потънал. Ти знаеше ли, че е жив?

— Аз бях този, който го измъкна от кораба.

Саранда съжали, че попита.

— Аз мислех, че е умрял. Мислех, че най-накрая ще мога да се освободя от гадния спомен за него. Нуждаех се само от малко време да събера мислите си и да подготвя достатъчно голям удар, за да изхранвам детето си. Затова го дадох в дом за сираци.

Мейс потръпна от агонията в погледа ѝ.

— Трябваше да бъде временно. Казах им, че ще се върна, за да си го прибера. Помолих ги да го гледат хубаво, докато дойда. Но нямах пари. за да им оставя. Сигурно не са ми повярвали. Когато най-накрая се върнах с парите, ми казаха, че е починало. От пневмония, така казаха. Но знам какво всъщност го уби. Моята небрежност.

— Недей.

— Недей какво? Да не поглеждам истината в очите ли? Прекарах живота си в бягане от истината. Но всъщност аз убих това дете. Не можех да му дам това, от което се нуждаеше. Едно малко, невинно момче, а аз не намерих сили да го обичам, да се грижа за него както заслужаваше. Платих за това хиляди пъти. А то? Когато си помисля за него, как е умряло само, без утеха... — Тя се разрида. — В крайна сметка и аз съм същото чудовище като твоя брат.

— Не говори така.

— И да не говоря, няма да е по-малко вярно.

— Ти си била дете. Детството ти е било трудно, не са те научили да обичаш?

— Недей. Не искам да слушам това. Не мога да оправдая постъпката си.

— Защо не? Може и да успееш да откриеш прошката в сърцето си?

— Никога няма да му простя. Чуваш ли ме? Никога!

За миг Мейс замълча. Сетне каза много тихо:

— Искях да кажа, че може и да простиш на себе си.

Тази мисъл я ужаси повече от заплахата да понесе наказание за престъпленията си.

— На никого не мога да простя — каза му тя. — След като свикнах със смъртта на детето си, можех да мисля само за отмъщение. Реших да последвам традициите на моето семейство. Да бъда най-добрата, която светът някога е виждал. Прекарах няколко години в Европа, като усъвършенствах уменията си и те следях. Когато дойде в Америка, пристигнах след тебе, твърдо решена да те унищожа по някакъв начин. Ако не можех да докопам Ланс, щях да взема на тепсия главата на последния жив Блакууд. Не осъзнавах колко много го мразя все още, докато не го видях отново.

Мейс не каза нищо. В очите му се четеше голяма тъга.

— Аз си играех с теб като един вид отмъщение. Всеки път, когато те приближах, беше вълнуващо. Защото сякаш бях подчинила Ланс Блакууд. Той вече не ме нападаше против волята ми. Този път аз контролирах играта.

Саранда никога не бе виждала Мейс да се отдръпва, нито пред опасността, нито пред предизвикателството, нито дори пред болката. Но сега той се отдръпна и сърцето ѝ потръпна от безполезността на всичко това.

— Кое е това, което не ми казваш? — рече прегракнало той, с инстинкта на измамника.

— Сега, когато вече знаеш, не съм сигурна, че мога да те погледна отново, без да помисля за Ланс.

Следващите няколко седмици преминаха като в мъгла. Признанията от онази нощ, които можеха да ги приближат един към друг, издигнаха стена помежду им, която никой от двамата не можеше да преодолее. Конфронтацията бе разстроила Мейс по начин, който Саранда не можеше да проумее. Досега мислеше, че никога него е виждала да не играе роля. А сега беше станал мрачен и затворен в себе си. Саранда можеше само да се досеща за дълбочината на неговото отчаяние от истината за брата, когото бе обичал и защитавал през по-голямата част от живота си. Но най-объркващ беше фактът, че Мейс се бе предал напълно. Той изглеждаше странно победен, сякаш пребит от някаква сила, която тя не можеше да разбере. Тя бе прекарала живота си в омраза към семейството му. Бе търсила отмъщение. Като

погледнеше съсипаното му лице, Саранда знаеше, че в някаква степен го бе получила. Изненадващото бе колко дълбоко я раняваше неговият погром. С разбити илюзии, той изглеждаше като човек, комуто са отнели гордостта, увереността, която го правеше какъвто бе. Той беше измамник без измама — възможно най-тъжното положение.

На Саранда той изглеждаше като мъж, който е погледнал вътре в себе си и не е открил нищо. Въпреки собствената си дълбока болка тя отчаяно искаше да му помогне. Но какво можеше да стори? На крехка възраст бе научила грозната истина: беше жена, неспособна да обича. Онези, които страдаха, щяха да бъдат далеч по-добре без нейната недостатъчна загриженост.

Една вечер тя отиде във фургона и го завари седнал на койката, подпрял лакти на коленете си, с бутилка в ръка. Когато Саранда влезе, Мейс вдигна поглед, сякаш светлината беше прекалено силна.

— Саранда, върви си.

Тя затвори вратата зад себе си.

— Само се чудех колко ли време ще ти е необходимо, за да спреш да се самосъжеляваш.

Той отпи една голяма глътка направо от бутилката.

— На теб колко ти беше необходимо? — подигра се той.

— Сигурна съм, че не мога да разбера поведението ти. Ако изобщо има нещо, то аз съм тази, която...

— Сигурен съм, че не можеш — изломоти той. — Да разбереш.

— Помогни ми тогава. Каж ми какво те тревожи толкова много, че си забравил защо сме тук?

— Отново ще те помоля. Махни се, по дяволите, оттук, преди аз... — Той спря и отново отпи от бутилката.

— Какво съм ти сторила? — прошепна тя, разтревожена от силата на неговата мъка.

— Какво си направила ли? — Той се изсмя. — Ти ми поднесе едно огледало. Няма значение къде ходиш и какво правиш. Това огледало просто те следва навсякъде.

— Да не би да си забравил? Имаме работа.

— Работа. Винаги има някаква работа...

— Мейс, плашиш ме.

Той бавно се изправи и метна бутилката настрани. Тя се удари в стената, разби се и съдържанието ѝ се разля по пода на фургона.

Саранда я погледна, сетне отново отправи поглед към Мейс, който приближаваше към нея в цял ръст, принуден да се приведе леко поради ниския покрив.

— Аз те плаша. Ама че майтап. Това е нищо, скъпа, пред страха, който ми вдъхваш ти. — Той се протегна и взе в ръка сребристата ѝ коса, като я дръпна към себе си, за да я приближи към лицето си. — Боже, колко те желая. Ти си всичко, което мъж като мен би желал в една жена. Брат ми — проклета да е душата му — те е погледнал веднъж и те е пожелал повече от всичко. Да не мислиш, че не знам какво е? Да не мислиш, че мога да те гледам, да усещам уханието ти, без да поискам да те видя задъхана под себе си? — Той яростно я целуна. Дъхът му, вонящ на уиски, се сля с нейния, докато езикът му тършуваше из устата ѝ. Той я притискаше толкова силно, че почти я задуши в обятията си.

Той стисна гърдата ѝ, а после прокара двете си ръце по гърба ѝ, пое в ръце и стисна женствения ѝ задник, след което я придърпа към слабините си. Беше толкова твърд, сякаш се бе опряла до стомана. Саранда изстена, защото въпреки всичко желаше този мъж повече от собствения си живот.

Но тя искаше нещо повече от тялото му. Искаше да го излекува. Копнееше за сърцето му, за душата му. Само да не беше Блакууд...

— Искам да те имам сега и тук — прошепна той в ухото ѝ. — Да проникна вътре и да те подлудя. Да те притисна към себе си и да те накарам да забравиш за всички мъже, които си познавала.

— О, да — прошепна тя. Болеше я от желание. Ръцете му върху задника ѝ се движеха с настойчив ритъм, като разтваряха полукълбата ѝ, докато я притискаше към слабините си.

— Искам да усетя кожата ти под ръцете си. Да вкуса зърната ти с езика си. Да се пъкна вътре в теб и да усетя как потръпваш под мен. — Той вдигна ръка и я прокара замечтано по устните ѝ. — Искам да се изпразня в устата ти.

Тя разтвори устни и пое пръстите му в устата си. Той ги извади оттам, пое брадичката ѝ в ръка и я повдигна, за да я погледне злобно в очите.

— Но така само ще се докажа като един Блакууд, нали?

— Грещиш — рече задъхано тя. — Не беше същото. Изобщо не беше.

— Е... — Очите му огледаха устата ѝ, докато се разтваряше под жестоката хватка на ръката му. — Винаги си била добра лъжкиня. — Като се наведе, той я целуна целомъдрено за довиждане. — Не се притеснявай, скъпа, нищо не си направила. В края на краищата, не си отговорна за това, че съм се родил.

Той се обърна, без да ѝ обръща повече внимание. Саранда дълго го гледа, задъхана и вцепенена.

Когато заговори, тонът му бе предпазлив, накъсан сякаш от някаква вътрешна ярост.

— А сега прави каквото ти казвам и се измитай от тоя фургон. Преди още един от братята Блакууд да се забрави и да те изнасили.

Един следобед Люси караше първия фургон, когато трима ездаци ги спряха. Бяха мексиканци, тежко въоръжени и натоварени с амуниции. Люси спря в очакване на неприятности.

Зад нея спряха и другите фургони. Откакто Мейс се бе настанил в първия фургон, Саранда се бе принудила да дели втория с останалите жени — ситуация, която бе най-малкото неудобна. Сега, когато фургоните спряха, тя погледна през малкото прозорче и видя мъжете, които говореха с Люси. Бандити! Единият от тях направи движение с пушката си и Люси хвърли колеблив поглед към своя фургон, където знаеше, че е Мейс, и скочи на земята.

Вторият бандит почука по вратата на фургона. След миг тя се отвори и отвътре излезе Мейс с разрошена коса, с прораснала черна брада, с която изглеждаше не по-малко съмнителен от бандитите.

Близначките, които караха другите фургони, бяха свалени от каприите. Докато главатарят на бандитите ги държеше на едно дуло разстояние, другите двама поеха към фургона на жените. Ботушите им поскърцваха по сухата пръст.

Летящата гълъбица застана до Саранда на прозореца.

— Мисля, че не са дошли да ни ограбят — прошепна тя.

— Да ни убият тогава? Но защо?

Индианката се обърна и я изгледа, без да мига.

— Ти може би знаеш повече от мен.

В този момент на вратата се почука и един мъж изрева да излязат.

— Застрелвала ли си човек? — Летящата гълъбица попита пак така тихо.

— Не.

— И аз. Би ли могла?

Саранда поклати глава. Тя не бе успяла да убие Ланс Блакууд, дори когато бе имала възможност да го стори.

— Тогава аз ще взема пистолета и ще се моля да имам сила.

В този момент вратата се отвори и един от бандитите влезе вътре. Като псуваше на испански, той хвана Саранда за ръката и я измъкна от фургона. През това време Летящата гълъбица взе пистолета и го мушна отзад в колана на полата си.

Изкараха ги навън, под палещото слънце. Жегата беше потискаща, а слънцето — толкова ярко, че очите ги заболяха.

Мейс говореше пиански с главатаря на бандитите на перфектен испански. Тъй като не знаеше езика, Саранда не можеше да разбере какво казва. Но тонът му бе ясен. Като се олюляваше леко на краката си, Мейс се опитваше да измами бандита.

Саранда погледна към близначките и видя ужаса в очите им. Очевадно и те се страхуваха от същото: че Мейс, пиан и отчаян, няма да може да им помогне в схватката.

Тя подушваше опасността. Очите на бандита бяха студени и безчувствени — поглед на човек, който няма намерение да бъде разколебан. Той излая някаква заповед на Люси.

— Той иска да вземеш парите — каза ѝ Мейс. Обърна се отново към мексиканеца и започна отново да го убеждава на испански. Замалко бандитът сякаш слушаше с жаден поглед. Сетне заговори отново, ухилен.

Жените бяха затаили дъх, а Мейс вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Е, опитах се“. Той обърна глава към фургона и даде знак на Люси да направи това, което ѝ казват.

— Нямам намерение просто да връча на тази въшка парите, за които толкова се трудихме — запротестира тя.

Мейс се обърна и я изгледа косо.

— Искаш ли да те убие?

— Ако изобщо си мъж, няма да позволиш да направят това.

Бандитът се намеси. Мейс му каза на испански какво е казала Люси. Той отметна назад глава и се разсмя на глас. Докато Люси отиде във фургона, за да вземе кутията с парите, Мейс предложи на бандита да пийне от бутилката. Като праметна ръка върху рамото на Мейс, мексиканецът отпи голяма глътка.

Междувременно другите двама оглеждаха жените. Единият рече нещо на главатаря и пристъпи към Аби.

Главатарят пусна Мейс и се присъедини към другарите си. Аби започна да скимти, когато мъжът прокара ръка по нейната. Тя хвърли

вбесен поглед към Мейс задето позволява всичко това да се случи. Отдръпна се отчаяно от гадния дъх на мексиканеца.

Тримата мъже оглеждаха жените една по една, като очевадно правеха груби коментари и се смееха, отиваха при всяка, галеха я по лицето и опипваха косата ѝ. Когато стигнаха до Летящата гълъбица, тя се обърна настрани, за да не видят пистолета. Но Мейс го видя. Очите му паднаха на него, сетне бързо се отклониха.

Мексиканците очевидно не искаха да вземат индианката. Главатарят направи голямо шоу, като ѝ се подигра и се изплю в краката ѝ.

Люси се приближи с кутията с парите и с ненавист я подаде на главатаря. Мъжете я наобиколиха, като кимаха с глави, забелязали червената ѝ коса и нацупените устни. Единият от тях даде ясно да се разбере, че няма нищо против да я има.

Сетне главатарят се обърна и зърна Саранда. За миг остана като вкаменен, втрепен в нея. Тя посрещна неговия внезапно разгорещен поглед с непокорно вдигане на брадичката. Знаеше, обаче, че за нея няма да има никаква помощ. Беше видяла същия поглед в очите на Ланс Блакууд, точно преди да я изнасили. Сега, когато бандитът я бе забелязал, тя разбра, че няма да се откаже.

И Мейс го разбра. Той отново сложи ръка на рамото на бандита и с весел тон му предложи още една глътка. Мексиканецът дори не го погледна. Като изпаднал в транс той тръсна рамене, подаде кутията с парите на партньора си и тръгва към Саранда.

Погледът му поглъщаше всяка нейна извивка, като се задържаше на едрите гърди и закръгления ханш. Той я грабна за ръката, обърна я с гръб, сякаш оглеждаше кон, и затаи дъх. Ръката му, цялата в спечена мръсотия, се задвижи по гърба ѝ, а Саранда остана без дъх.

Той и заговори тихо. Думите бяха неразбираеми, но тя разпозна интонацията на мъжа, побъркан от желание. Когато отново я обърна с лице към себе си, тя видя ужасното пламъче в премрежените му очи.

Саранда погледна към Мейс. За миг очите им се срещнаха, нейните изпълнени с паника, неговите — с истинско отчаяние. Щеше ли да стои там и да позволи на тези мъже да я вземат тук, в пустинята?

Бандитът заговори на партньора си, който изсумтя одобрително, приближи се и застана зад нея. Жестоко изви ръцете ѝ зад гърба, като накара гърдите ѝ да се повдигнат. Хванал пушката си за цевта,

главатарят очерта с нея двете кълба. Устните му се изкривиха в подигравателна гримаса, когато се пресегна, грабна роклята за деколтето и го разтвори с едно дръпване. Саранда се съпротивляваше, но не можеше да направи нищо. Тя стоеше разголена до кръста пред тези брутални непознати, а слънцето жулеше разголената ѝ плът.

Мейс каза нещо на тих глас. Бандитът не му обърна внимание, протягайки се да докосне Саранда. Тя стискаше зъби, за да не повърне, докато близначките плачеха.

Мейс отново заговори тихо, убедително. Разгневен, стискащ гърдата ѝ собственически, бандитът се обърна към него и изрева някаква заповед. Като повдигна рамене, Мейс се оттегли и остави Саранда очи в очи с ужасяващата реалност. Още веднъж щеше да бъде насилена брутално. Но този път бе по-различно, по-лошо. Защото мъжът, когото обичаше, щеше да стои и да гледа, без да направи нищо, за да ѝ помогне.

Тя го погледна отчаяно, когато мексиканецът приближи към нея напуканите си устни.

— Мейс... — изстена тя тихо.

Той спря до Летящата гълъбица. Привел рамене, с гръб към Саранда, Мейс промълви:

— Някои хора са просто твърде тъпи, за да ги залъжа.

И тогава, със светкавичен рефлекс, той грабна пистолета от полата на индианката и се завъртя. При грубите думи на Мейс главатарят бе повдигнал глава и следващото нещо, което видя Саранда, бе изстрелът на пистолета. Пред очите ѝ лицето на мексиканеца експлодира.

Времето сякаш спря. Като в забавен каданс бандитът падна пред нея с отнесено от куршума лице. Мъжът, забил пръсти в ръцете ѝ, я блъсна напред и тя падна върху трупа. Когато вдиша очи, другите двама бандити тичаха към конете си. Единият възседна своя и като взе кутията с парите, препусна заедно с партньора си през пустинята с пълна скорост, вдигайки облаци прахоляк зад себе си.

Мейс вдигна ръка и се прицели в препускащите мъже. Дотогава бандитите вече се бяха отдалечили на известно разстояние, но той проследи хладнокръвно единия и натисна спусъка. Това бе невъзможен изстрел. И въпреки това само миг, след като проехтя, беглецът падна на

земята. Мейс стреля и трети път, но не уцели, а бандитът с парите вече беше твърде далеч.

Когато димът се разнесе, настана пълна тишина. Саранда гледаше втренчено към Мейс, като в погледа ѝ се смесваха шок и ужас. Другите изглеждаха по същия начин. Мейс стоеше прав, напълно изтрезнял, загледан с ужас в бандита, останал без лице, който само мигове преди това беше жив човек.

Жените го наблюдаваха изумени и мълчаливи как стоеше, с увиснал в ръката пистолет, който сякаш внезапно бе станал прекалено тежък за него. Изведнъж този мъж, който току-що ги бе спасил, падна на колене в прахта и се втренчи в трупа пред себе си, сякаш със закъснение се молеше за душата на мъртвия.

Без да ги забелязва, Мейс седна разкراчен, надвеси се над трупа, все още с пистолет в ръка, който повлече по земята. Не помръдна, изглежда изобщо не съзнаваше, че жените са там.

Саранда се надигна като в сън. Голата ѝ кожа бе напръскана с кръв и парченца от мозъка на бандита. Тя почти не забеляза как Аби взе един шал от фургона и я уви с него. Саранда виждаше само Мейс. Никога през живота си не бе виждала подобни угризения, такова самообвинение.

— Сега съм като Ланс — каза той, тъй тихо, че едва го чу.

— Той беше зъл, Мейс. Той щеше да ме убие. След като всичките ме изнасят.

— Саранда, не е имало жив човек, когото да не мога да измам. Можех да справя и сега. Но се уплаших. Престанах да мисля.

Той пусна пистолета, сякаш със закъснение бе осъзнал, че все още го държи, сетне се втренчи в ръката си, като че ли никога преди не я бе виждал.

— Ти спаси живота ни. Тези мъже по никакъв начин нямаше да ни оставят да си отидем.

— Аз не съм убиец, по дяволите! — озъби се той. Сетне додаде по-спокойно. — Вече не мога да го казвам, нали? Също като Ланс. Какво каза ти? Щом си Блакууд...

Саранда го хвана за ръката и го обърна с лице към себе си.

— Не — извика тя, като започна да се бори, за да проникне през тъмната на наказанието, обгърнала съзнанието му. — Ти не си като Ланс. И днес го доказва.

— След като убих двама души, защото беше по-лесно, отколкото да ги придумам да се откажат от намеренията си ли?

— Не, ти ги уби, за да спасиш живота ми. А Ланс убива, защото е преизпълнен с омраза. Ти уби, защото ме обичаш.

Мейс я погледна в очите и разбра истината в думите ѝ. Той я улови за талията и я придърпа към себе си, като осъзна какво за малко не е изгубил. Зарови глава в косата ѝ и ѝ позволи да ридае на рамото му, сетне наведе глава и сълзите му се смесиха с нейните.

Една по една жените се оттеглиха към фургоните и ги оставиха сами.

Нито един от двамата им не бе позволявал на друго човешко същество да проникне до същността му — в онези потайни чувства, страхове и рани, които толкова майсторски съумяваха да крият и да използват срещу безпощадния свят.

Прегърнати, Саранда и Мейс най-сетне се почувстваха в безопасност. Навярно за първи път в живота си. Постепенно обаче започваха да осъзнават какво се е случило.

Всъщност те се бяха прегърнали над трупа на един мъртвец — човек, който се опита да ги унищожи.

Бавно се разделиха, сякаш това им костваше големи усилия. Саранда се чувстваше като жена, която се е събудила в леглото на непознат — не знаеше какво да каже, какво да очаква. Не бе сигурна дали помежду им има някакво обещание, но не смееше да попита, да не би да развали съкровения миг.

Мейс я взе в обятията си и избърса сълзите ѝ с палци.

— Трябва да поговорим — каза той много нежно. — Но по-късно, сега имаме по-неотложна работа.

Саранда кимна с огромно облекчение. Тя докосна с пръсти влажните си бузи, след което близна развълнувана солената им влага.

— Мисля, че тези бандити са знаели къде сме — каза му тя. — Макар да не мога да кажа защо мисля така. Просто инстинкт.

— Нека се опитаме да разберем.

Мейс погледна трупа с отвращение, сетне го преобърна и претърси щателно джобовете му.

— Няма нищо.

После претърси дисагите на коня. Загледа се в смачкан лист хартия. Саранда видя как изведнъж раменете му увисват.

— Какво е това?

Мейс мълчаливо ѝ подаде документа. Тя го пое любопитно. Беше изрезка от „Глоуб джърнъл“ със снимката на Лалита ван Слайк,

използвана за идентифицирането на Саранда. Другото бе рисунка, наподобяваща Мейс на младини.

— Как са се докопали до това? — попита тя.

— Има само един възможен начин. — Той се обърна и тя видя в очите му същия отчаян копнеж това да не е истина, както когато му разказа за детето. — От Ланс.

Ако Ланс им бе дал снимката, той съвършено съзнателно хвърляше родния си брат под куршумите на един наемен убиец, което не я изненада.

— Откъде знаеш?

— Това е копие от една снимка, която майка ми носеше в свой медальон. От едната му страна имаше снимка на Ланс, а от другата — моя. След смъртта ѝ Ланс беше толкова изтормозен, че му позволих да задържи медальона. Когато го видях в Ню Йорк, все още бе у него.

Саранда си спомни за някакъв златен медальон, който студенееше на кожата ѝ в нощта, когато Ланс я изнасили. Поривът да изрече „Аз ти казах“ бе толкова силен, че трябваше да прехапе устна, за да замълчи. Към него се прибавяше и яростта, че негодникът можеше така коравосърдечно да хвърли собствения си брат на вълците. Според оскъдните думи на Мейс, Ланс беше боготворил по-големия си брат. Защо сега би го жертвал без никакви угризения?

— Права си, разбира се. — Саранда видя облекчението му. — Ако бандитите са били нарочно изпратени, значи враговете ни знаят къде сме. Или във всеки случай, Ланс знае. А на кого е казал — иска ми се да вярвам, че на никого...

— Мейс, той е изпратил човек да те убие.

— Не знаем дали е така.

— Наистина ли вярваш, че тези мъже ни преследваха заради парите и привлекателността ни?

Напрежението помежду им отново се засили.

— Не знам какво да мисля. Можем само да преценяваме по това, което ни е известно. Ако Ланс знае къде сме и какво е прикритието ни, става твърде опасно да продължаваме. Ще трябва да изоставим трупата в следващия град и да поемем към Ню Орлийнс.

— Защо да чакаме следващия град? Според онова, което знаем, брат ти ще ни чака там. Единият бандит се измъкна. Вероятно вече е при Ланс с новината за провала. Защо да не тръгнем веднага?

— Защото освен коня на мексиканеца, имаме само тези, които теглят фургоните. Ще трябва да изоставим единия фургон.

— Можем да ги оставим всичките и да качим жените в един от тях.

— Лишавайки ги от прехраната им?

Саранда се почувства по-скоро отрезвяла, отколкото ядосана.

— Добре. Както кажеш.

Той се усмихна едва-едва, като отново заприлича на някогашния Мейс.

— Да не би да ми казваш, че ми имаш доверие?

— По-късно ще говорим за това. — Все пак Саранда му се усмихна мило. Всъщност беше трогната от неговата загриженост за жените, които означаваха толкова малко за него и грижата за които би го изложила на още по-голяма опасност.

Мейс се огледа, душейки въздуха, сякаш тепърва се запознаваше с околностите.

— По-добре се преоблечи — напомни ѝ меко той, като придърпа разкъсаните краища на роклята ѝ и топлите му кокалчета се отъркаха о гърдите ѝ. — Късно е. Трябва да изминем известно разстояние, преди да се развихри бурята.

Саранда не бе забелязала признаци на буря, но сега, като се огледа из равнината, видя мрачните буреносни облаци, които се събираха на югозапад.

Тя отиде да се преоблече във фургона, като употреби малко от скъпоценната вода, за да се измие там, където я бе опипвал бандитът. Почувства водата хладна и приятна върху сгорещената си кожа. Докато навличаше обикновена басмена рокля, споменът за очите на Мейс, плувнали в сълзи от любов към нея, ѝ вдъхна такава живителна сила каквато никаква вода от прерията не би могла да ѝ даде.

Сетне го чу да вика жените да излязат навън. Саранда затаи дъх, доловила нотка на паника, която я сепна. Никога не бе чувала подобен тон в гласа му. Едно от момичетата — вероятно Люси? — нададе ужасен писък. Дали бандитът не се бе върнал? Може бие довел още хора? Саранда погледна през прозореца, но не видя нищо освен Мейс и жените, втречени като в транс към далечните, потънали в мрак, равнини. Тя набързо закопча корсета си и скочи навън в задухата. Тукатси видя причината за паниката на спътниците си.

Това бе по-лошо от бандитите. По-ужасяващо от нападение на насилници. Задаваше се не просто буря, а торнадо.

То се приближаваше с плашеща бързина, изникнало сякаш от нищото — огромен въртящ се, чудовищен вихър, мрачен и заплашителен, понесъл прах и разни предмети по пътя си. Саранда бе виждала торнадо и преди и помнеше ужасяващата разруха, която то оставя след себе си.

Нямаше време за мислене. Паникьосани, жените се зацураха насам-натам, опитвайки се да избягат от стихията, която с невероятна скорост помиташе всичко по пътя си. Само Люси се пхна под един от фургоните и се вкопчи в колелото му. Без да мисли, Саранда я последва, но една ръка я сграбчи и я дръпна встрани. Свирепият вятър шибаше косата ѝ, засипвайки с прахоляк и камъни лицето и тялото ѝ. Шумът беше оглушителен, и ги връхлиташе като някакъв демон, отприщен от ада. Мейс я повлече към памуковите храсти наблизо и я хвърли там. след което се метна върху нея, притискайки я към земята. Саранда се вкопчи в най-дебелия дънер, който успя да види. Вятърът беше толкова силен, че щеше да я отнесе, ако не стискаше дървото с ръце и крака, напрягайки всичките си сили.

Внезапно чу далечен вик, който се извиси над тътена на вятъра. Отваряйки с усилие очи, тя видя как торнадото вдига единия фургон във въздуха заедно с коня и го захвърля на десетки метри като играчка. Вкопчилата се в колелото Люси също бе запокитена и се разби в земята, а сетне вихърът грабна тялото и го понесе над равнината. Току до Саранда едно високо дърво бе изтръгнато с корените, а клоните му одраскаха лицето ѝ и замалко не я ослепиха.

Стискайки очи срещу праха, камъните и треските, Саранда се прилепи към дървото, ужасена, че ще умре. Като се бореше инстинктивно да не бъде изтръгната от своята опора, тя въставаше срещу мощта и величието на природата, която опустошаваше земята и правеше живота ѝ да изглежда като сламка в бурята.

Сетне торнадото отмина тъй внезапно, както бе дошло. Вятърът утихна и тътенът отзвуча надалеч. В очите на Саранда имаше толкова

много прах, че отначало нищо не виждаше. После съзря до себе си Мейс, който се надига от земята, мръсен и изподран като нея самата. Саранда погледна назад с облекчение и забеляза, че торнадото се движи на североизток и изглежда сега като една малка, въртяща се колона, която бързо се смалява, отлитайки надалеч.

Тя усети ръцете му върху раменете си.

— Добре ли си? — попита Мейс.

Саранда се обърна към него. Чувстваше се напълно изтощена, но иначе бе невредима. Той избърса бузата ѝ с ръка и тя видя струйката кръв по лицето си от клоните, които я бяха издрали. Чувстваше се пребита, покрита с мръсотия, а страната я смъдеше. Но иначе бе добре. Бяха живи, което бе истинско чудо. Тя кимна с благодарност.

— Тогава по-добре да се погрижа за жените.

Саранда се огледа из равнината, докато Мейс се запъти с решителни крачки към мястото, където тялото на Люси лежеше изкривено и скършено на около стотина метра. Около тях всичко бе покрито с останките от торнадото. Конете и фургоните бяха захвърлени надалеч. На стотици метри от себе си Саранда виждаше ярки парчета плат, които преди бяха костюми или шатри, но сега бяха изпокъсани до неузнаваемост. Освен бедната Люси, тя не виждаше нито една от другите жени. Дали не бяха издухани твърде надалеч, за да ги намери Мейс?

Саранда се запъти в обратната посока, като се движеше сковано и едва повдигаше краката си. Равнината беше зловещо тиха след вихъра на разрухата. И въпреки това, докато търсеше телата на жените, Саранда чу нещо като далечен грохот.

На няколко метра пред себе си зърна нещо, която би могло да е тяло. Тя забърза нататък, а грохотът сякаш се усилваше. Внезапно Саранда спря на място. Шумът приближаваше и вече изпълваше равнината. С обезумяло от ужас сърце, тя се обърна, за да погледне. Ами ако е друго торнадо?

Тогава го видя. Огромно стадо добитък, което препускаше с все сила, ослепяло от ужас, и приближаваше в една безкрайна маса. Сякаш гигантска вълна се спускаше от хоризонта — право към Мейс.

Саранда изкрещя, но той явно не я чу, обърнат към тропота на хилядите копита. Мейс се затича към дърветата, за да избегне смъртоносната лавина от обезумели животни. Но те идваха твърде

бързо! Саранда има време само да изкрещи от ужас, преди бикове да го връхлетят и той да изчезне под копитата им.

Времето сякаш спря. Останала без дъх, Саранда бе принудена да стане и да гледа как вълна след вълна стадото преминава през Мейс, стъпквайки с копита тялото на нейния любим. Може и да бе крещяла през цялото време — не знаеше. Ръцете ѝ бяха притиснали устата, сякаш да спрат звуците, излитащи от гърлото ѝ. Прекалено ужасена, за да плаче; напълно вцепенена, за да мисли, тя усещаше как тялото ѝ се гърчи към Мейс, докато подивелите животни търчаха през мястото, където той бе паднал на земята.

Мина цяла вечност, докато най-сетне бикове отминаха и тя се втурна обезумяла като тях, през пресушената прерия към Мейс. Саранда извика, когато го видя. Той беше разкъсан на парчета! Дрехите му бяха на парцали, тялото му нарязано, разкъравено и странно изкривено. Беше обвинил с ръце главата си, за да я защити, но Саранда видя червените струйки кръв в тъмните му къдри. За един ужасен миг тя се побоя да го докосне — страхуваше се да усети смъртта в любимото му тяло. Сетне Мейс леко се размърда с приглушено стенание. Полудяла от облекчение, Саранда се хвърли върху него и го обвини със своето тяло.

При докосването ѝ той издаде още един гъргорещ вик и се преобърна с конвулсия по гръб. Тя веднага разбра защо издава толкова странни звуци. Гърлото му бе прерязано от копито и от раната струеше кръв.

Саранда изхлипа и се хвърли да го спасява. Като нави полата си, тя я притисна към гърлото му в напразно усилие да спре кръвта. В този момент отново чу тропот на копита и като вдигна глава, видя няколко каубои да препускат на хоризонта, преследвайки стремглаво добитъка си. Тя пусна поли, скочи на крака и започна да им маха, крещейки за помощ. Но те отминаха и изчезнаха в облак прах. Саранда дори не бе сигурна, че са я видели.

Тя се върна при Мейс и се отпусна на колене до него, притискайки раненото му гърло. Той бе изгубил съзнание и едва

дишаше, страшно пребледнял, толкова тежко пребит, губещ толкова много кръв. Цяло чудо беше, че е още жив. Саранда знаеше, че ако отникъде не дойде помощ, той няма да живее дълго. Какво можеше да стори? Нямаше вода, нямаше медикаменти, нито пък никакви медицински познания. Сама на това ужасно място, тя бе безпомощна и отчаяна.

Саранда взе лицето му в ръце, нежно опря челото си о неговото и сълзите ѝ закапаха по смазаното му лице. Задушаваше си от безпомощност. Дори не можеше да го премести. Конете бяха мъртви, фургоните — разрушени. Дори не знаеше къде е най-близкият град. Можеше да се окаже и на сто мили оттук. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от безсилие и гняв. Тя беше жена, която може да се измъкне от всяка ситуация с друго човешко същество. Но срещу природните стихии се бе оказала съвършено дребна, незначителна и безсилна.

Тогава една мъничка надежда припламна в сърцето ѝ. Навярно каубоите, открили избягалия си добитък, щяха отново да минат оттук. Надеждата беше нищожна. Животните бяха избягали твърде далеч на изток към Додж. По всяка вероятност мъжете щяха да ги подгонят на северозапад. И въпреки това не бе изключено някой да мине покрай тях. Съществуваше някаква възможност. Саранда вдигна очи към небето. Скоро щеше да се стъмни. Имаше съвсем малко време да претърси наоколо за останки от припасите им. Обаче в случай че някой наистина минеше оттук, спокойно можеше да не види Мейс, ако той лежи сам. Тя трябваше да остане при него и да чака, като го успокоява колкото може.

Една предателска мисъл мина през ума ѝ и се загнезди там. Независимо от усилията ѝ, Мейс беше обречен. И ако тя го оставеше сега, той щеше да умре сам-самичък на чужда земя, без любещата ръка на близък човек върху челото си. Също като нейния син.

Обзе я леден ужас. Тя внимателно го взе в прегръдките си и без да обръща внимание на кръвта го притисна до себе си. Ако е писано Мейс да умре, тя се закле, че това ще стане в обятията на човек, който го обича с цялото си сърце и душа.

Саранда бдеше. Тъмната прерия наоколо не ѝ даваше да заспи нито за миг. Ето пак виеше койот дали пък не беше вълк? Ах, този тайнствен мрак на нощта, прокраждането на някое нощно животинче през сухите треви, които ги обкръжаваха като море от неведоми

опасности. И вледеняващата мисъл, че човекът, за чието появяване се молеше тъй горещо, може да се окаже най-голямото зло. Ланс знаеше къде са. Ами ако ги открие тук, сами и безпомощни в безкрайната нощ, и чувайки гърголенето на смъртта в раненото гърло на брат си, реши да довърши работата?

С напредването на нощта дишането на Мейс ставаше все по-недоловимо и той на няколко пъти едва не се задави в собствената си кръв. Саранда започна да се чуди дали смъртта не би била избавление за него. С отслабването на шока той започна да изпитва болки. Саранда не можеше да го докосне, без плътта му да се сгърчи страдалчески. Той ту идваше в съзнание, и се опитваше да говори, ту отново припадеше от безползните си усилия. Саранда не бе успяла съвсем да спре струенето на кръвта от гърлото му, макар да го бе намалила с превръзката от полата си. Дори да оживее, тя се чудеше дали изобщо ще може отново да говори.

А какво би бил мъж като Мейс без глас? Без магията на медената си реч?

Тя се упрекваше за тези си мисли. Щеше да е цяло чудо, ако Мейс изобщо оживее. И тогава тя би била толкова благодарна, че нямаше да я е грижа дали ще говори или не. Би сторила всичко на този свят само и само той да остане жив.

Когато първите лъчи на новия ден обагриха небето на изток, Саранда бе толкова уморена, че едва държеше очите си отворени. Но не трябваше да заспива. Вече едва чуваше дишането му. Трябваше да сложи ухо на гърдите му, за да се увери, че е още жив. Цяла нощ себе проклинала, че не тръгна веднага да потърси вода. Чувстваше езика си удебелен и пресъхнал в устата. Ако тя страдеше, как ли се чувстваше Мейс? Но дали можеше да преглъща: Навярно едно парче плат, наkisнато във вода, щеше да облекчи страданията му? Може би ако съумееше да намокри гърлото му, щеше да спре кръвта и болезненото гърголене, когато се опитваше да си поеме дълбоко дъх.

Саранда беше лъгала, мамила и краля за всяко нещо, което бе пожелавала от живота. Но сега, на края на света, една чаша вода й изглеждаше най-ценното, най-недостижимото съкровище на земята.

Когато небето просветля, тя изтегли ръката си изпод Мейс и го остави да лежи на земята. Видът му я накара да се разридае от безпомощност. Неговото тялото, някога толкова красиво и силно,

изглеждаше сякаш някой беше взел бърснач и го бе нарязал безразборно. Целият охлузен и подут до неузнаваемост, сега той бе малко повече от храна за койотите и лешоядите, които вече кръжаха в небето над тях.

Саранда покри Мейс с дрехата си, за да го предпази от слънчево изгаряне. Сетне, с болка в сърцето задето го оставя, тя го целуна по страната и бавно, болезнено се надигна. Краката ѝ бяха изтръпнали под тежестта му и ходенето бе истинска агония. Но тя вървеше напред, мислейки за нуждите на Мейс, като се надяваше да намери нещо — каквото и да е — сред останките от фургоните, което да помогне на нейния любим да продължи да се бори.

Саранда се движеше с препъване, като се навеждаше да огледа някоя разбита кутия, скъсано парче плат. Намери трупа на Люси, върху който се бяха скупчили хищните птици и потресена, се разкрепя и замаха с ръце. Знаеше, че трябва да погребее момичето. Но живите бяха по-важни. Длъжна бе да помогне на Мейс, преди и той да е станал храна за лешоядите.

В нейното състояние на слабост ѝ бе необходима почти цялата сутрин, за да претърси околността. Варелите с вода бяха разбити заедно с фургоните. Тя не намери нищо от храната, която бяха донесли. По всяка вероятност торнадото я бе отвяло надалеч. Успя да намери едно голямо парче платно, което щеше да защити Мейс от палещото слънце. Нави го върху ръката си и го повлече. Тогава съзря металната кутия на Летящата гълъбица. Вътре откри непознати билки и мехлеми. Нямаше представа от какво са направени и за какво служат. Някои шишенца бяха счупени, но други не и Саранда реши, че може би съдържат нещо, което би помогнало на Мейс да оздравее. Като притисна кутията към себе си, за първи път усети надежда. Само да можеше да намери вода.

След още половин час търсене най-сетне откри смачкана манерка, наполовина пълна с вода. Като я отпуши, тя отпи няколко големи глътки от топлата течност, преди да си наложи да спре. Ако това бе всичката вода, с която разполагат, Мейс щеше да се нуждае от всяка капка.

Доволна от плячката си, Саранда тръгна обратно. Сега лешоядите се бяха заели с конете и запляскаха с крила, докато тя минаваше, бранейки своята територия в обедната жегата. Саранда се бе

отдалечила тъй много от Мейс, че вече не виждаше мястото, където той лежеше. От лицето ѝ и по гърба ѝ течеше пот, стомахът ѝ напомняше, че не е яла цели два дни. И въпреки това тя бързаше, загрижена за Мейс, като се боеше, че може да се е поддал на изтощението по време на дългата ѝ експедиция.

Най-сетне видя палтото си, с което го бе покрила. Като пусна припасите, тя се затича напред, сетне спря невярваща. Сърцето ѝ се качи в гърлото, докато гледаше, без да вижда, към палтото си, което лежеше върху земята.

Мейс беше изчезнал!

Саранда не знаеше какво да прави. Започна да обикаля налудничаво в кръг, задавайки си едни и същи отчаяни въпроси. Какво може да му се е случило? Къде би могъл да бъде? Той не можеше да изчезне ей така?

Беше в такава неопикуема паника, че едва дишаше. Трябваше да се насили да спре, да поеме няколко пъти спокойно въздух, да обмисли нещата. Дали бе възможно някакво диво животно да го е повлякло нанякъде? Не, то би го изляло тук, където лежеше. Това означаваше, че някой го е взел. Но кой?

Тогава Саранда се сети за Ланс. Ами ако той или някой наемен убиец са се натъкнали на Мейс, докато нея я нямаше, и са го отнесли? Тя се пребори с ужаса си и се опита да си спомни какво ѝ бе казал Бат за проследяването. Той се бе специализирал в проследяване на конекрадци, които друга се бяха отказали да търсят. Може би ако се съсредоточеше, щеше да си спомни нещо от чутото и да се възползва от него.

Но къде можеше да е Мейс? Той бе на прага на смъртта. Как би оживял, ако някой го е метнал на коня си?

Дали щеше да го види пак? Дали Мейс нямаше да умре, без да разбере какво му се е случило?

Това Саранда не можеше да понесе. Трябваше да мисли трезво. Бе тъй близо до умопобъркването, че ако се подадеше и на самосъжаление, беше загубена. Непоносимо бе да мисли, че е сама в тази пустош, за която не знаеше почти нищо, без храна и средство за придвижване. Мейс можеше и вече да е умрял. А ако не беше, по всяка вероятност страдеше още по-жестоко, отколкото бе страдал, когато стадото го стъпка и го остави в безсъзнание.

Саранда не бе чувствала подобно отчаяние и безпомощност от времето, когато разбра, че трябва да се откаже от детето си. Напомняше ѝ колко болезнено е да обичаш някого толкова силно. Да

искаш да се защитиш срещу тези чувства, да отречеш съществуването им, защото е прекалено болезнено да ги носиш в сърцето си.

Трябваше да направи нещо, да погледне бедата очи в очи, но това бе реалност, с която не можеше да понесе да живее: че любимият ѝ е умрял, защото го е оставила сам.

Разтреперана, Саранда се насили да претърси изсъхналата земя за някакви следи. Първоначално не успя да види нищо; през бликащите сълзи. Но малко по-късно, с усилие на волята, тя фокусира поглед върху голата земя и забеляза нещо смразяващо — отпечатыци от копита.

Някои го беше взел.

Но кой? За какъв дявол някой би решил да метне толкова тежко ранен човек върху гърба на коня си и да го отнесе? Мисълта беше ужасяваща. За по-малко от час Мейс щеше да умре от загубата на кръв.

Саранда трябваше да го намери и да го спаси.

Тя метна на рамо ремъка на манерката и тръгна по следите. Слънцето се бе издигнало високо и печеше безпощадно. Тя крачеше напред и скоро кожата ѝ пламна цялата, а пътеката затрептя пред очите ѝ. Не знаеше колко дълго е вървяла, като ту губеше пътеката, ту отново я намираще през треви, камънаци и пресъхнали речни корита. Стомахът и къркореше, но тя не му обръщаше внимание. Когато се умори толкова много, че падна на колене в прахта, стана отново и продължи да върви. Едва когато почувства, че не може да вдишва повече тежкия въздух, си позволи да пийне една глътка вода. Не знаеше колко ще продължи пътуването ѝ. Трябваше много внимателно да разпредели водата.

След време, когато слънцето започна да потъва на запад, тя падна и вече не можа да се надигне. Без сън и храна, почти без вода, която да я поддържа жива, тя бе прекалено изтощена, за да продължи. Саранда проклинаше слабостта си, но въпреки това вярваше, че някъде, в края на тази следа, Мейс е жив. Опря буза до топлатата, гладка скала и заспа мигновено, прекалено изнурена дори да се тревожи за опасностите на пустинната нощ.

Саранда вървя три дни стъпка по стъпка, следвайки пътека, за която бе сигурна, че не я води към добро. Беше истинска лудост. Без кон никога нямаше да догони Мейс и похитителите. Тя дори нямаше сили да ходи. Кожата ѝ бе толкова лошо изгоряла, че не можеше да я

пипне. Имаше само още две глътки вода. А краката ѝ, отслабнали от глад и умора, едва я държаха.

Най-накрая всичко свърши. Не можа да накара изранените си нозе да направят още една крачка. Изпаднала в делириум, тя продължи да си представя какво е могло да сполети Мейс по пътя. Потръпна от ужасните си вадения. Нуждаеше се от почивка много повече, отколкото от храна и вода.

Но как да се откаже? Не бе способна да не опита всичко, което е по възможностите ѝ, за да го открие и да разбере какво е станало с него, независимо колко страшно би могло да се бъде?

Но в един миг силите ѝ свършиха. Без да знае как Саранда се озова на земята. Бори се, но не успя да стане. Опита се да се влачи няколко метра, но падна и заплака. Притиснала лице в прахта, тя зариде със скръбни сълзи за това, което можеше да се случи. Беше толкова несправедливо. Точно когато се бяха открили един друг с Мейс и бяха признали любовта си, да бъдат разделени по този начин. Да умрат сами, без да са разбрали какво се е случило с другия. С радост би дала живота си, само да може да го спаси. Но да се предаде така — безпомощна, сразена, без дори да е имала шанса да опита...

Сълзите ѝ се смесиха с прахта и тя скоро изгуби съзнание и се предаде в лапите на смъртта.

Сигурно сънуваше или беше мъртва. Саранда помисли, че подушва мехлема, който Летящата гълъбница използваше, за да лекува изгаряния и рани — неговата миризма на меча мас и някакви непознати билки не можеше да бъде сбъркана. Но какви номера ѝ погаждаше нейният мозък?

Тогава Саранда усети нежни ръце, които се плъзгаха по ръцете и краката ѝ, разтривайки кожата ѝ с леки докосвания. Опита се да се надигне, но изстена и се отказа. Всеки мускул по тялото ѝ я болеше. Щом ме боли толкова, трябва да съм още жива, помисли тя налудничаво.

С усилие на волята тя отвори клепачи, но видя само сенки. Намираше се под някакъв навес — може би в шатра?

— Къде... — прошепна тя, но гласът ѝ едва се чуваше.

— В безопасност си — промълви женски глас. — Но трябва да си почиваш.

Саранда беше благодарна да чуе успокоителните думи. Сега очите ѝ свикнаха с тъмнината и тя успя да види лицето на индианката, която се грижеше за нея.

— Къде е Мейс? Жив ли е? — Сега гласът на Саранда беше посилен, но все още дрезгав.

Жената докосна Саранда по ръката.

— Спи сега — каза тя. — Изгоряла си много, но ще оживееш. Сетне стана на крака и се измъкна от шатрата, без да отговори на отчаяните въпроси на пациентката си. Саранда усети как очите ѝ се напълват със сълзи. Мейс сигурно беше мъртъв, щом не ѝ казваха нищо. Сълзите течаха по бузите ѝ, докато оплакваше изгубения си любим. След миг тя вече спеше.

Саранда се надигна, трепереща, и пристъпи към отвора на шатрата. Като надникна навън, видя, че слънцето е почти залязло. Откога ли беше тук? И, о, Боже, какво се бе случило с Мейс?

Дълго наблюдава как в индианския лагер кипи дейност. Внезапно сърцето ѝ спря да бие. Само на няколко метра от нея стоеше Летящата гълъбица. Значи не бе изчезнала вдън земя по време на торнадото, а по някакъв начин бе оживяла! Може би тя знаеше какво е станало с Мейс...

Беше облечена с рокля от мека еленова кожа, украсена с мъниста, а косата ѝ беше разпусната. Изглеждаше смайващо красива сред другите индианци. Когато видя Саранда, тя бавно се приближи и каза някак заядливо:

— Е, виждам, че успя, госпожице Шъруин.

Съзнанието на Саранда се напрегна, за да схване чутото. Чувстваше се безнадеждно объркана. Не можеше да си обясни как така Летящата гълъбица е жива и по какъв начин самата тя се е озовала тук. Нямаше представа откъде индианката знае истинското ѝ име.

Освен ако...

Освен ако Мейс не ѝ го бе казал.

— Къде е той? — попита тя, страхувайки се да изрече въпроса на висок глас, страхувайки се да се надява.

Саранда забеляза колебанието в очите на индианката, която сякаш не можеше да реши дали да разкрие истината или не. Сетне отвърна с нежелание:

— Ела с мен.

Летящата гълъбица се обърна и тръгна като привидение в някакъв отвратителен сън. Саранда направи крачка и се насили да я последва, като не бе сигурна дали жената я води към любимия или към неговия гроб. Не смееше да се надява, че е жив.

Подобни чудеса на нея не ѝ се случваха.

Индианката спря пред една шатра, вдигна платнището и направи път на Саранда. Гледаше я с ненавист как се приближава до входа, сякаш бе гнездо на змии. Саранда бе обхваната от истински ужас. Мейс със сигурност беше жив. Но какво щеше да заvari? Смачкано лице, подуто, осакатено тяло? Съсипан човек без глас — а някога гласът му беше ключът към неговото царство?

Чудовище, вместо мъжествения и силен красавец?

Саранда никога не бе виждала толкова тежко ранен човек. Как е могъл да оживее?

— Внимавай да не го разтревожиш — каза Летящата гълъбица. Тя се държеше толкова странно, че Саранда се приготви за най-лошото. Сякаш със самото си нежелание да ѝ го покаже, Летящата гълъбица ѝ казваше, че щеше да е по-добре никога да не бе идвала.

В този миг Саранда изгуби кураж. Тя се беше борила сама сред пустошта. Беше спала на твърдата земя, без да обръща внимание на насекомите и вълците, бе извърщала лице, за да се предпази от вятъра, слънцето и пясъка. Понесе глад и жажда, за да намери мъжа, когото обичаше.

Но сега, след толкова продължително търсене, надежди и молитви... сега се страхуваше да влезе и да го види.

Тя погледна към Летящата гълъбица. Страхът ѝ сигурно бе проличал в погледа ѝ, тъй като индианката ѝ направи знак с брадичка да влезе. Преглъщайки мъчително, Саранда хвана с потни ръце разкъсаните си поли и се наведе да мине под отметнатата бизонска кожа.

Мейс седеше с кръстосани крака пред студеното огнище, обут с гамаши от еленова кожа и гол от кръста нагоре. Мъжествените му гърди с гъстото тъмно окосмяване, бяха в белези, но изглеждаха почти излекувани. Лявата му ръка беше стегнато превързана. Но тялото, лицето, целият той беше такъв, какъвто го помнеше преди нещастиято. Като се изключат превързаната ръка и белегът на гърлото, никога не би се досетила, че е бил толкова тежко ранен.

До него стоеше стар индианец, от чийто гневен поглед към нея Саранда се досети, че е вождът на племето. До Мейс бе коленичила млада и много хубава индианка с плоско кафяво лице, която се кикотеше, пъхайки сушени плодове в устата му. Мейс тъкмо подаваше дълга лула на вожда, когато Саранда се появи на прага и той се спря изведнъж.

— Саранда! Господи, мислех, че си мъртва!

Идилията в шатрата така я потресе, че гневът ѝ — тъй дълго възпиран поради нуждата да оцелее — внезапно избухна.

— Значи ето какво правиш ти, докато аз прекосявам ада, за да те открия? Непрекъснато бълнувах какви ли не ужаси, които може да са те сполетели. Молах се отчаяно да си жив, а сетне, мислейки какво би било да си в ръцете на враговете, се молах да си мъртъв. Бродех без почивка из тази забравена от Бога пустош без храна и вода само за да разбера дали си жив. А ти през цялото това време си бил тук, на сигурно място, глезен като някакъв султан от хубави девойки които...

Мейс се изправи, при което главата му почти допря тавана на шатрата и тръгна към нея. Беше толкова изумителен, че я остави бездиханна. Сякаш вървеше в някаква мъгла. На лицето му бе изписан шокът, че я вижда и стъписването от нейната атака. Когато застана пред нея, тя още не можеше да реши дали е истински. Внезапно тирадата ѝ секна наред дума и тя се свлече бавно в краката му.

Саранда дойде в съзнание и първо усети миризмата на билки и меча мас. Мажеха ръцете ѝ с целебния мехлем, който успокояваше

болката от слънчевите изгаряния. Отвори очи и видя Летящата гълъбица с буркан в ръце. Когато забеляза погледа на Саранда върху себе си, тя сведе очи и се оттегли.

Тогава над Саранда се надвеси лицето на Мейс.

— Казаха ми, че си мъртва — каза той с глас, който звучеше различно от онзи, който си спомняше — по-дрезгав и нисък и в крайна сметка по-привлекателен. — Ако знаех, кълна се, че щях да дойда да те взема...

Саранда вдигна изгорелите си ръце и ги прокара по широките му гърди, като усещаше топлата му плът, стегнатите мускули, космите. Тя нежно погали с един пръст белега на гърлото му.

— Ти си истински — прошепна тя, като все още не вярваше, че това е истина. — О, Мейс, мислех, че са те убили.

Със здравата си ръка той повдигна раменете ѝ, за да я приближи към себе си, а нейните ръце по инстинкт обвиха шията му и го притиснаха силно. Усещането да го държи в обятията си беше толкова невероятно хубаво, толкова живо. Все пак тя не разбираше всичко. Но не я интересуваше. Беше ѝ достатъчно да го прегръща, да вдишва чистия му аромат, да прокарва пръсти през косата му и да притегля главата му към себе си. Тя повдигна устни и със стон срещна неговите, като вкуси целувката му с див възторг, примесен с благодарност, страст и смайване.

— Добре ли си? — попита тя, като все още се опитваше да се увери, че това не е сън.

— Добре съм — промълви той в косата ѝ. — С изключение на няколко белега и изкълчено рамо, което вече е добре излекувано. Ще ми свалят превръзката утре сутринта. Техният лечител има силни лекарства. За забележително кратко време ме оправи.

— Значи му дължа много — каза тя, като се облегна назад и още веднъж докосна белега на гърлото му. — Ти си най-големият късметлия, знаеш ли.

— Допреди малко не мислех така. Колкото и да се опитваше, лечителят не можеше да излекува пустотата в душата ми, защото мислех, че съм те изгубил.

— Да, като влязох, видях как се бе отдал на скръбта — тросна се тя.

— Какво? Малката костенурка? Тя е дъщеря на вожда. Едва ли бих могъл да го обидя, след като ми предложи гостоприемството си...

Саранда се смееше. Беше толкова забележително да се смее, да вдигне очи и да види красивото му лице. Тогава той се ухили и тя си спомни за Ланс. Усмивката изчезна от лицето ѝ. Как можеше, след всичко преживяно, все още щом го погледне и да вижда брат му? Тя отпъди тази мисъл.

— Защо помисли, че съм мъртва? Не помниш ли, че бях до теб цяла нощ след като беше ранен?

— Всичко това ми е като в мъгла. Летящата гълъбица ми каза, че са изпратили индианци да те търсят. От нея научих, че си била мъртва. В делириума си мислех, че тя е била до мен онази нощ.

Саранда погледна към младата жена, която стоеше на колене наблизо. Очевидно нямаше да ги оставят насаме.

— Летяща гълъбицо, защо не си казала истината на Мейс?

— Не исках да му давам празни надежди. Ти беше в безсъзнание. Ами ако бе умряла?

Каза го толкова грубо, сякаш едва ли не бе желала смъртта на Саранда.

— Явно трябва да благодарим на Бога за това чудо — усмихна се Мейс.

Саранда премести поглед от индианката към своя любим и разбра, че е прав. Нямаше значение, че Летящата гълъбица се е надявала да го задържи за себе си. Това беше вече в миналото. Всичко оставаше зад гърба им. Старите цели, старите желания. Сега нищо нямаше значение освен това да са заедно. Останалото щеше да се нареди от само себе си.

Три дни Саранда остана в постелята, докато Мейс продължи да възвръща силите си с акробатични упражнения, с които проверяваше възможностите на тялото си. Беше ѝ приятно да лежи и да го наблюдава, отпивайки от горчивите отвари, с които я лекуваха индианците. Почти никога не оставаха сами, но Саранда си казваше, че това може да почака. Разполагаха с достатъчно много време.

Двамата говореха за любов предпазливо и първата радостна целувка не се повтори. В редките случаи, когато Саранда се оказваше сама с Мейс, тя го поглеждаше в очите и тогава ѝ се искаше да се хвърли в обятията му, но нещо я възпираше, някакъв стар демон не

пускаше на свобода душата ѝ. Въпреки всичко, преживяно, въпреки новооткритата им любов, нещо все още пречеше на близостта им.

За Саранда това беше много горчиво откритие.

Тя правеше всичко възможно да не му се натрапва. Казваше си, че ако има достатъчно време и дистанция, бариерите ще паднат сами. Сега двамата се чувстваха някак неудобно от новите си отношения. Скоро, помисли си Саранда... когато тръгнат оттук, където бедствието едва не ги бе отнело. Когато забравят болката от миналото.

Но как, измъчваше се тя, след всичко случило се, можеха още да се колебаят? Какво ги спираше да се разтворят безрезервно един за друг и да си дарят свободно онази любов, която бяха чувствали, докато бяха разделени? Колкото и да бе странно, тогава Мейс ѝ бе някак по-близък, отколкото сега когато беше до нея.

На третия ден се появиха скаути с тревожни новини. В индианските територии се бе появила група, която търсеше Саранда. Тя усети познатия хлад в сърцето си. Тъкмо бе измислила начин завинаги да избяга от миналото си. Но все още се колебаеше да каже на Мейс, като изчакваше той да повдигне въпроса, предчувствайки, че няма да се съгласи.

Същата нощ Мейс дойде при нея.

— Май че ни налагат да вземем решение — започна с въздишка той. Саранда виждаше неохотата му.

— Искам да отида в Мексико — отвърна тя. — Ще си намерим къща и ще заживеем спокойно. Току-що те намерих отново, след като мислех, че съм те загубила. Разбрах едно: най-важното нещо за мен е да сме заедно. Не ме интересува миналото, Маклауд, документът, нищо. — Тя не спомена името на Ланс. Не я беше грижа.

Мейс взе ръката ѝ в своята и я погали, като се опитваше с физическата близост да запълни емоционалната пропаст, която с всеки изминал ден зейваше все по-широка между тях.

— И на мен ми се иска, но ако избягаме в Мексико, над теб винаги ще виси заплахата да те арестуват. Винаги може да се появи някой, който ще те предаде заради наградата. Глупаво е до края на живота си все да се озъртаме. Щом се доберем отново до Ню Йорк, знам, че мога да реабилитирам името ти.

— Не мога да рискувам отново да те изгубя.

Мейс я погледна в очите.

— Помисли, Саранда. Никога вече няма да можем да спрем на едно място. Току виж се появил някой със старата обява „издирвана“ и ще трябва да се местим пак. Знам какво говоря. Не забравяй, че не мога вече да стъпя в родната си страна. Не искам това да се случи и с теб, с нас. Не и когато е в наши ръце да променим нещата. Ако изобщо съм си въобразявал, че бихме могли да избягаме от миналото, то тази хайка ми показва глупостта на подобно мислене. Залогът е твърде голям. Докато сме живи, никога няма да се откажат.

— И да започнем всичко това отново? Страхувам се...

— От хайката ли? Или от това помежду ни?

Саранда сведе поглед. Беше забравила ненадминатата му способност да чете тайните ѝ.

— Знам, че се боиш. Аз също се страхувам. Но ако не се изправим насреща му, никога няма да решим този въпрос.

— Ще го решим, ако опитаме. Мейс, не разбираш ли? Не ме интересува тази битка. Искам да сме щастливи. Просто искам да...

— Избягаш? — Тя вдигна очи и видя как я пронизват неговите. — Не можем да избягаме от себе си, Саранда. Знам, че искаш да отидеш в Мексико, защото усещаш, че като избегнем миналото, ще можем да забравим всичко онова, което ни е разделяло. Но грешиш. Ако тази наша раздяла ме научи на нещо, то е, че не времето, разстоянията и някакви външни сили ни заплашват. Никога не съм се чувствал толкова близо до теб, както когато те нямаше.

— И ти ли? — прошепна тя.

Искра истина прелетя помежду им. Саранда почувства, че едва в този момент за първи път общуват открито и от все сърце. Мейс се усмихна.

— Виждаш ли? Миналото ще бъде между нас където и да отидем, ако не се възправим срещу него.

— Но връщането ни в Ню Йорк е опасно... — Самото име на града имаше горчив вкус. Тук, сред индианците Ню Йорк ѝ изглеждаше като някакъв друг свят. Тя не можеше да се види отново в този град, не можеше да си представи как ще започне отново налудничавата надпревара на живот и смърт. Да рискуват живота на Мейс за нещо толкова незначително... Да рискуват щастието, което биха могли да имат, като възкресят кошмарите на миналото.

— Нима мислиш, че аз искам да те загубя? Не искам обаче и да се събудя някоя сутрин и да те намеря застреляна, както си отивала на пазар за наградата от десет хиляди долара. Саранда, можем да го направим, любима. Просто трябва да бъдем смели.

Саранда знаеше, че Мейс е прав. Като преглътна нервно, тя кимна.

Той стисна ръката ѝ по-силно.

— Точно така, момичето ми. Можеш ли да пътуваш?

Саранда копнееше най-последният живот ѝ да потръгне. Копнееше, дори когато Мейс е до нея, да усети всепоглъщащото желание да се жертва за щастието му — така, както се бе чувствала, когато бяха разделени.

С храбра усмивка тя каза:

— Мога всичко, щом ще бъда с теб.

Надяваше се това да е истина.

Най-сетне стигнаха до напечените от слънцето блата около Ню Орлийнс. След като месеци бяха скитали из равнините, спирайки само в малки градчета по пътя си, сега се почувстваха странно в големия град. Ню Орлийнс бе особено объркващ поради европейския си дух. Тесните улички и старите сгради, чуждестранният акцент на хората им напомняха за континента, който отдавна бяха оставили зад себе си. По улиците се разхождаха хора от различни раси и цветове, жените носеха кокетни чадърчета, за да предпазят кожата си от тропическото слънце, върху главите на прислужниците освен шарените тюрбани се извисяваха кошници с риба или пресни плодове. Докато си пробиваха път през тълпата, Мейс и Саранда чуваха да се говори повече френски, отколкото английски.

Те продадоха конете си, купиха си нови дрехи и, облечени като туристи, се запътиха право към билетното гише. Саранда беше с тъмна перука, загърната с дълъг шал от бяла коприна, който покриваше раменете ѝ и долната половина на лицето. Мейс бе нахлупил шапката си ниско над очите. Облечен в бял ленен костюм, тъй подходящ в жегата, той изглеждаше хладнокръвен и изискан — ни помен от Томи Уорд, директора на пътуващата циркова трупа. Саранда му завиждаше. В жегата перуката особено ѝ пречеше. Тя нямаше търпение да намерят хотелска стая, където да я свали, да прокара ръце през току-що измитата си коса и да я почувства свободно разпусната. Да легне гола върху хладните чаршафи, зад затворените капаци на прозорците, скриващи силното слънце, насекомите и жегата.

Пристанището гъмжеше от хора.

— Хубаво е, че е тъй оживено — рече тихо Мейс. — По-малко вероятно е да ни забележат.

— Дай да свършваме с това по-бързо, а? Нямам търпение да се измъкна от тези дрехи.

Той наклони глава и я погледна с премрежени очи.

— Това предложение ли е?

Саранда почувства как страстният му поглед разпалва желание в слабините ѝ. По пътя до Ню Орлийнс и двамата бяха усетили остро промяната във взаимоотношенията си. Когато се докоснеха следващия път, щеше да бъде по нов начин, с нови чувства и близост. Най-сетне щяха да бъдат заедно като любовници, заклели се да излекуват раните в душите си. И въпреки това всеки път, когато се погледнеха, усещаха недоизказаното. Помежду им все още стоеше Ланс. По отношение на него нищо не се бе променило. И затова все отлагаха и се втурваха да действат, за да избегнат неизбежното.

— Предложение ли? Ще зависи от това доколко добре ще се представиш днес — отвърна тя шеговито.

— Интересна мисъл. — Мейс се усмихна. — Уверявам те, че мога да се представям еднакво добре и през деня, и през нощта.

— По-добре мисли за работата, която предстои. Никак не ми се иска да ме застрелят преди...

— Преди...?

— Преди да ни се е отдала възможност да проверим хвалбите ти. Мейс се ухили.

— Уверявам те, любима. Нямам намерение да позволя каквото и да е да ни попречи. Колкото до хвалбите...

— Най-внезапно си станал страшно дързък, забелязвам.

Мейс я гледаше с нежно пламъче в очите.

— Сигурно се дължи на мисълта, че вече не е нужно да бягам. Или може би че ще бъда сам с теб на кораба, поел към Ню Йорк — заключен в кабината и съвсем свободен.

Саранда потръпна от тази мисъл. Отдавна мечтаеше точно затова.

— Най-добре да купим билетите, че корабът може да отплава и без нас — заплаши тя с предизвикателен глас.

Но плесна ръката му, когато я прегърна и понечи да я погали по задника, после си придаде благочестив вид и влезе вътре с него.

Имаше опашка от около десетина души, които купуваха билети за кораба, тръгващ този следобед нагоре по Мисисипи. Саранда използва момента да се огледа. Около гишетата се мотаеха неколцина господа, облечени също като Мейс в леки ленени костюми, някои от които четяха вестници, други проверяваха разписанието, а дваматрима попълваха документи, които изглеждаха като чекове. Никой не

изглеждаше подозрителен, нито пък ѝ обръщаха специално внимание. Въпреки това тя усети, че Мейс се вцепенява до нея. Когато Саранда вдигна очи към него, забеляза, че се е намръщил.

— Какво има? — попита тя.

— Не знам — промърмори той, давайки си вид на разсеян пътник, който зяпа из чакалнята. Външно всичко изглеждаше спокойно. Нищо подозрително. Нищо извънредно. И въпреки това Саранда усещаше как се стягат мускулите му под ръката ѝ, сякаш се готвеше да бяга.

Просто е предпазлив, каза си тя. Няма от какво да се страхуваме.

И въпреки това сърцето ѝ заби силно в момента, в който застанаха пред гишето. Служителят ги огледа въпросително. Мейс я по-бутна с лакът, насърчавайки я да говори.

— Искаме два билета до Ню Йорк, моля — каза тя с най-добрия си средноамерикански акцент. — За вдругиден.

— Ню Йорк ли казахте?

Нищо определено не се четеше в очите на служителя. Просто следа от колебание, когато погледна към далечния прозорец. Ръката на Мейс незабавно се стегна.

— Да тръгваме — прошепна той.

Преди да успее да премигне, той вече я бе дръпнал и тичаше към вратата, влачейки я след себе си.

От изненада тя почти нямаше време да се огледа, но зърна как един мъж в бял костюм извади пистолет от джоба си и го насочи към тях, докато друга двама скочиха от местата си и ги последваха.

Мейс затръшна вратата и нейният инстинкт за оцеляване потече във вените ѝ. Той я хвана за ръка в безпощадна хватка, пришпорвайки я с устрема на тялото си. Саранда прелетя през широкия булевард към близката уличка, а краката ѝ сякаш не докосваха паважа.

Тъй като не познаваха града, тичаха напосоки. Прекосяваха тесни улички със стари тухлени постройките и балкони с решетки от ковано желязо. Въздухът бе наситен с миризмите на храна и нещо по-земно. Двамата продължаваха да бягат, дочувайки гласовете на преследвачите си. В края на една улица изпищя куршум и парченца тухла се разбиха само на сантиметри от главата на Саранда. Като зърна стрелящия мъж в един близък вход, Мейс погледна към една каменна стена, висока около три метра и половина.

— Прехвърляй се оттатък — нареди той.

Саранда погледна стената и разбра, че никога няма да успее да се изкачи по нея. Страхът ѝ от височини я накара да застине на място, дори когато мъжът вдигна пистолета си, за да стреля отново.

Мейс обаче не спря. Той я хвана за коленете и я повдигна така, че да се хване за горния край. Саранда затвори очи, защото земята под нея започна да се върти. Почувства се парализирана.

— Бързо! — извика ѝ Мейс. — Скачай от другата страна!

— Не мога!

— Какво искаш да кажеш?

Тя го погледна и той видя паниката ѝ.

— Не мога!

С един акробатичен скок Мейс се приземи горе точно когато един куршум проби дупка няколко сантиметра по-ниско. С гъвкаво движение той клекна, залюля се и скочи долу леко като котка.

— Скачай в ръцете ми — извика той.

— Да не си полудял?

Наблизо изсвистя още един куршум, като този път закачи полата ѝ и рикошира от стената. Саранда знаеше, че има две възможности — да скочи и да се спаси или да умре. Искаше да живее, но беше тъй парализирана от ужас, че не можеше да се помръдне.

— Какво има? — извика Мейс.

— Страхувам се от височини.

Той я погледа за миг, сякаш не можеше да повярва на чутото.

— Казваш ми го в най-подходящия момент — изрева в отговор.

Стрелецът се приближаваше. Саранда обърна поглед назад и видя, че вдига пистолета отново.

— Предай се, госпожице Шърин! — извика той и се прицели внимателно. — Заобиколена си. Никога няма да се измъкнеш жива оттук.

В този миг Саранда разбра, че това е истина.

— Бягай без мен! — каза тя на Мейс през рамо. — Аз не мога. Точно тогава чу как въздухът изсвистя покрай нея. Като се обърна, видя Мейс до себе си на стената, сякаш бе литнал и кацнал отгоре. Той обърна гърба си към нея.

— Качвай се.

— Какво?

— Не мо...

Той сграбчи ръцете ѝ, уви ги около врата си и я пое на гръб. После, без изобщо да се готви, скочи във въздуха точно когато техният преследвач ги беше взел на мушка.

Ръцете ѝ се сгърчиха около него. Земята се втурна към тях. Усещането, че плува във въздуха, я ужаси и въпреки това не затвори очи. Обратното би означавало, че е загубила контрол. Стискаше толкова силно Мейс за шията, че замалко да го удуши. Наложил му се със сила да откопчи ръцете ѝ от гърлото си и да я смъкне от гърба си.

В първия миг краката ѝ трепереха и тя залитна. Улавяйки се за него, за да се задържи права, тя го плесна с всичка сила.

— Никога повече не прави това! — изкрещя Саранда, като се задъхваше и притискаше стомаха си.

Започваше да осъзнава, че се е приземила успешно, че преследвачът ѝ беше зад високата стена. Озърна се, все още дишайки като подгонено животинче. Беше обляна в пот.

— В безопасност ли сме? — извика тя.

— Засега. Обаче ми напомни никога повече да не ти спасявам живота.

Паниката постепенно я напускаше.

— Да не би да съм създавала впечатление, че съм неблагодарна?

— Имам драскотини, с които да го докажа.

Мейс се оглеждаше наоколо. Намираха се на също толкова къса и тясна уличка само с един изход право пред тях. Друга улица я задънваше. Ако някой се канеше да ги обгради, щяха да бъдат заобиколени отпред и отзад с високи сгради. Отвсякъде трополяха стъпки и ечаха гневните викове на мъжа, когото току-що бяха оставили зад себе си. За техният късмет, помислил си Саранда, той не беше такъв атлет като Мейс Блакууд. Никой не можеше да бъде като него.

Точно тогава се приближи черна закрыта карета и блокира изхода. Мейс хвана Саранда за ръка, за да я успокои. Капаците бяха спуснати и скриваха човека вътре. Можеше да е всеки.

Мейс отново се огледа. Ако беше сам, можеше да проникне в някоя от сградите наоколо. Но със Саранда това бе невъзможно. Бяха хванати в капан, обградени от всички страни.

Вратата на каретата се отвори. Двамата видяха ръка на мъж, нищо друго.

— Няма време — рече тих глас. — Качвайте се.

Мейс поведе Саранда зад себе си, като я предпазваше с цялото си тяло и двамата предпазливо приближиха каретата. Тя почти усещаше как бясно се въртят колелцата в мозъка му, търсейки възможност да се измъкнат от опасното положение. Опитваха се да отгатнат кой ли се крие зад спуснатите капаци на затворената карета.

— Побързайте, за Бога! Както изглежда, са по петите ми.

Мейс и Саранда си размениха объркани погледи. Мъжът нетърпеливо показва глава навън.

— Бат! — извика Саранда, като пусна ръката на Мейс и се спусна към приятеля си. — Какво правиш тук?

— Помислих си, че ще се появите в Ню Орлийнс и реших, че ще имате нужда от помощ.

Той им махна да се качват. Саранда седна, до нея се настани и Мейс.

— Откога си тук?

— От около седмица. Те наблюдават непрекъснато билетните гишета на пристанището. И аз самият наблюдавах, като се надявах, че ще се появите там. Трябваше да ви предупредя. Навсякъде ви търсят. Няма безопасен път за излизане от града.

— Някакви новини от Ню Йорк?

— Напрежението расте. Колкото по-близо сте до този град, толкова по-голяма е наградата и толкова повече хора изпраща онзи Маклауд да ви открият. На ваше място бих внимавал.

— Ще внимаваме. Благодаря.

Бат забеляза небрежно употребеното множествено число и тежко въздъхна.

— Позволих си да ви купя билети. Очакват да тръгнете към Ню Йорк. Днес има кораб, който потегля към Сейнт Луис. Не можете да се качите оттук — ще ви забележат. С тази карета ще попълтувате нагоре по реката и оттам ще се качите. И ще трябва да се смените дрехите, в случай че изпратят съобщение с какво сте облечени.

Той почука с бастуна си на тавана на каретата и кочияшът спря. Бат отвори вратата и слезе. Саранда го последва.

— Как ти да ти благодаря, задето ни спаси?

Той пое ръката ѝ.

— Не допускам да избягаш в Мексико с мен, нали?

Той го каза полу на шега, но тя усети колко сериозно е предложението му.

— Бат...

Той улови начина, по който тя погледна към Блакууд.

— Сега трябва да помогна на Мейс.

Мейс. Вече не беше онзи проклет Блакууд.

— Разбирам. — Той я огледа отблизо. — А Ланс? Помисли ли за него?

— Ланс... е нещо, с което ще трябва да се преборим по-нататък.

— Знам колко силно го ненавиждаш. Колко отдавна мразиш всички от семейство Блакууд. Надявам се да се справиш.

— Прости ми — каза Саранда, почувствала се безпомощна. — За Мексико. За всичко...

— Е, поне се опитам. — Той ѝ подаде билетите. — Обади ми се, ако се нуждаеш от мен, обещава ли?

Ясно беше, че според Бат шансовете ѝ с Мейс са минимални. Не че можеше да го обвини в нещо. Твърде често и самата Саранда мислеше така.

Той отвори вратата и ѝ помогна да се качи, сетне я загледа как подава билетите на Мейс.

— Как можем да ти се отблагодарим? — попита Мейс.

Бат отново потръпна, като чу множественото число.

— Никога да не чувам, че си ѝ причинил зло — каза той. Сетне затвори вратата и каретата потегли.

Параходната кабина беше обзаведена с разточителен разкош. Мебелирана в злато, с акценти в ярки рубинови, смарагдови и сапфирени тонове, тя изглеждаше на Саранда като капитанската каюта в някой пиратски кораб. Стените бяха тапицирани с коприна. Над леглото се спускаше брокатен балдахин със златисти пискюли. Дървеният под бе застлан с дебели персийски килими. Имаше и малка дневна с диванче и подходящи столове, както и множество разноцветни възглавници, които създаваха впечатлението, че върху тях са пришити скъпоценни камъни.

Реката се плискаше в люковете, кабината се поклащаше успокояващо. Параходът се носеше грациозно и елегантно, сякаш идваше от далечното минало. Саранда чувстваше, че се пренася назад във времето, сякаш плуваше в някакъв омагьосан свят, в който реалността не би посмяла да се натрапи.

Мейс, изглежда, чувстваше същото. Съблякъл самото си, той приличаше на елегантен хищник в бялата си риза и панталони, които прилепваха към атлетичното му тяло. Приблужи се до Саранда и свали перуката от главата ѝ. Силните му пръсти се заровиха в сребристата ѝ коса, като ѝ напомниха за нощта в неговия офис — в офиса на Арчър, — когато бе сторил същото, след като свали фибите и ги пусна на пода. Онази нощ той ѝ показва за първи път в живота ѝ, че може да почувства мъжа толкова силно, колкото и всяка друга жена — стига да не го гледа в лицето.

— Никой султан не е имал такива удобства — каза Мейс, обгръщайки с поглед кабината.

— Е, това не знам. Чувала съм, че султаните разполагат с цял рояк жени — пошегува се тя.

— В такъв случай, наричай ме господар и повелител на всичко, което виждат очите ми.

— Внимавай, скъпи. Може да го приема в смисъл, че си избрал мен сред всички наложници.

— Бих те избрал — каза той, докосвайки устните ѝ — дори да бях единственият жив мъж с всички жени на тази земя в краката ми.

— Всички жени? Дори и Пилар?

Саранда не знаеше какво я накара да изрече това име. Какво я подтикна да разрови миналото и да развали хубавия миг. Щом го каза обаче, тя тутакси разбра, че е сторила ужасна грешка. Погледът на Мейс помръкна и той толкова рязко се отдръпна от нея, че тя политна.

— Какво знаеш за това? — попита тихо той.

— Знам, че в Италия си се представял за английски лорд и си ухажвал някаква италианска графиня, нали? И си бил откъснат от нея благодарение на Пилар и хората ѝ. Знам, че след това ти изчезна и те нямаше месеци наред. Слуховете говореха, че очарованието на Пилар било по-магнетично дори от скъпоценностите на графинята. — Саранда замлъкна за малко, но събра сили и продължи. Трябваше да узнае истината. — Мога да разбера това за графинята, Мейс, но в каква измама е била замесена Пилар?

Мейс се обърна бавно и я измери с поглед. Сякаш пред него стоеше най-безсърдечното създание, което някога е виждал.

— Пилар не беше замесена в никаква измама. Обичах я с цялата си душа и сърце.

Това бе последното, което Саранда очакваше и последното, което искаше да чуе. Болката от тези думи я накара да се почувства сама в един свят, който внезапно се оказа съвършено неразбираем. Гняв изпълни сърцето ѝ. Но тя не се сърдеше на Мейс. По-скоро чувства омерзение към самата себе си. Беше го обидила нарочно, а не знаеше защо.

— Да оставим това, Мейс. Не е нужно да ми разказваш. Не повдигнах въпроса, за да те засегна. А може и така да е било. Срамувам се, че го направих. Всъщност, съжалявам много, че изобщо заговорих за това — призна тихо тя.

— Независимо от това, тъй като вече го стори, ще трябва да изслушаш цялата история.

Той заговори с горчивина, но в гласа му нямаше злоба. Говореше като човек, който е бил толкова наранен от тази част от живота си, че сякаш се е отделил от нея — като че разказваше история, чула от някой друг.

— Както каза ти, аз се представях за аристократ. Вършех това успешно из европейските страни.

— Спомням си. Най-великият любовник в цяла Европа. Който кара дамите от аристокрацията да падат в несвяст и да молят за още.

Мейс стисна ръце зад гърба си и закрачи из стаята.

— Един ден ни нападнаха група мъже, които помислихме за бандити, но които се оказаха революционери. Аз бях ранен в битката доста лошо. Докато съм лежал в безсъзнание, те са ме взели като заложник с намерение да искат откуп. Мисля, че не бях на себе си няколко дни. Трудно ми е да си спомня. Знам само, че една нощ отворих очи и видях пред себе си най... — Той замълча, наслаждавайки се на спомена. Сетне, като разтърси глава, сякаш да я проясни, продължи: — най-поразителната жена. Най-пламенната. С буйна черна коса и блестящи очи. Беше полуиспанка, полуиталианка и в нея имаше нещо особено. Веднага ти ставаше ясно, че колкото и красива да е, тя таи неизмерима сила. Макар и дребна на ръст, можеше да командва мъжете само с едно гордо повдигане на вежда.

— Май не съм сигурна, че искам да слушам това.

Мейс я погледна твърдо.

— Поправи ме, ако греша. Не беше ли ти тази, която заговори за нея? — Когато Саранда въздъхна и потъна в своя стол, той продължи: — Казваше се Пилар, както скоро научих. Тя беше водачката на тази група революционери. Денонощно ме обиждаше, наричаше ме свиня от аристокрацията и още по-лоши неща. Най-сетне ѝ казах, че всъщност това е смешно. Разкрих ѝ кой всъщност съм. Когато не ми повярва, започнах да се смея и се смях, докато не проумя истината. След време тя го разбра. Че и аз като нея нямам нищо общо със синята кръв. Макар да се чувствах поласкан, дето ме мисли за благородник.

— Естествено — промърмори Саранда.

— Когато разбраха, че казвам истината, не знаеха какво да правят с мен. Нямаше смисъл да ме убиват, тъй като не принадлежах към класата, срещу която се бореха. Така изпаднаха в неудобно положение. Но докато оздравявах, имах предостатъчно време да ги наблюдавам и да осмислям целите им. Започнах да се възхищавам от тяхната жертвоготовност, от силното им желание да помагат на бедните и най-вече от техните идеали. Разбрах, че наистина се борят за справедливост и бяха готови да рискуват живота си ежедневно, за да

могат други да живеят по-добре. Никога преди не бях срещал подобни хора.

— Значи ти се влюби в Пилар.

— Да — отвърна тихо Мейс. — Обикнах я и тогава за първи път разбрах колко празен е животът ми. Как съм прахосвал таланта си за егоистични цели, когато съм можел да го използвам по-добре, като Пилар и нейните революционери, да го отдам на бедните. И тогава се присъединих към тях. Предложих да поискаме от графинята планирания откуп — тя щеше да плати щедро, знаех това — и сетне, щом се получат парите, да изпратим да ѝ кажат, че съм бил убит, докато съм се опитвал да избягам. Графинята винаги бе желала да срещне голямата любов, така че какъв по-добър подарък за нея от една романтична история, за която да си спомня до края на живота си?

— Наистина. — Саранда стана и се зае да разглежда една малка жълта ваза, за да не се налага да го гледа в очите. — Значи ти — най-големият измамник в света, който години наред, украсявал леглата на аристократките — се присъедини към въстаналите срещу същата оная класа, която те бе издържала през всичките тези години?

— Нещо такова. Срещата с тази жена ме промени. Заради Пилар започнах да виждам света по съвсем различен начин. Тя воюваше страстно, но бе и най-състрадателният човек, когото някога бях срещал. Тя ме научи... — той се запъна, сетне намери думата. — Тя ме научи да обичам хората и да ме е грижа за това, което им се случва.

Парчетата от мозайката започваха да се подреждат.

— Трябва да е било чудесно време за теб.

— Това бяха — отвърна просто той — най-щастливите години от живота ми.

— Какво се случи? Защо не остана при нея?

Мейс си пое тежко дъх.

— Останах колкото можах. Бяхме щастливи, имахме мисия, цел. И нашата голяма любов. Тогава, един ден, Пилар ми каза, че ще ставам баща.

Вазичката в ръцете на Саранда се счупи под внезапния натиск. Тя се разтрепери толкова силно, че не забеляза кръвта по дланта си, където се бе порязала.

Мейс я погледна, все още омаян от спомена за нощта, в която тя му бе гледала.

— Ти знаеше, че е имало дете. Откъде разбра?

Саранда поклати безпомощно глава. В гласа му долови онази мъка, която ѝ подсказваше края на историята. Внезапно изгуби желание да слуша повече.

— Какво се случи? — насили се да попита тя.

— Някой ни предаде. Посред нощ бяхме изненадани от редовна войска. Нахлуха в нашия лагер и убиха Пилар и неколцина от хората ѝ. Аз исках да остана, за да убият и мен, но другите ме повлякоха със себе си. На следния ден се върнахме и открихме трупа на Пилар. Те я бяха изнасилили и... — Гласът му изневери и той се обърна настрана.

Саранда отиде при него и сложи ръце на раменете му, после опря глава на гърба му.

— Толкова съжалявам, ужасно съжалявам.

Така стояха мълчаливо няколко минути, като Саранда искаше нейното съчувствие да го стопли и успокои.

— Разбрахте ли кой ви е предал? — попита тя.

— Не. Когато се свързах достатъчно, за да задавам въпроси, бях доволен, че в лагера вече нямаше никой. Освен ако, разбира се, не е бил сред убитите.

— Какво направи после?

— Останах при тях и се борих като демон. След няколко месеца революцията свърши. Повечето от мъжете бяха заловени или избити. Пилар и бебето бяха мъртви. Вече нямаше за какво да стоя там. Но след това вече не бях същия. Виждах себе си като враг на висшите класи. Бях завладян от манията, че трябва да има нещо, което мога да сторя — нещо с трайна стойност. Кое то няма просто да остане далечен спомен като Пилар и нейните хора.

Сякаш говореше нейният баща. Мейс презираше безчовечността на света също като нейния баща. Саранда цял живота бе смятала семейство Блакууд за врагове на Шъруин. Но този мъж приличаше на любимия ѝ баща повече от всеки друг.

— Затова ли мамеше Ван Слайк? Защото са нещо като американска аристокрация?

Мейс се обърна и я погледна така, сякаш е полудяла.

— Кой казва, че съм мамил Ван Слайк?

Саранда не го разбра.

— Предполагах, че използваш името Арчър... аз просто...

— Първоначално да, нещата започнаха като измама. Когато пристигнах в Ню Йорк и все още страдах по Пилар, чух, че Ван Слайк притежавали вестник, които декларираше, че защитава бедните и унижените. Мислех, че това е възможно най-голямото лицемерие. Несъмнено имаше богати господа, които се преструваха, че ги е грижа, като по този начин пълнеха вече издутите си джобове. Затова реших да се внедря в техните редици като Арчър и да работя прилежно, за да се уверя, как стоят пешата. Изненадващото беше, колко искрени се оказаха двамата Ван Слайк. Те наистина бяха загрижени. И аз бях, така да се каже, прелъстен от тяхната отдаденост на каузата както по-рано от тази на Пилар — но по различен начин. И след известно време станах не част от тях, а движещата сила, която изобличава злото. Ван Слайк имаха хуманни цели, но понякога не бяха достатъчно дръзки в действията си. Аз успях да променя това. И в известен смисъл открих и своето семейство.

— Докато не се появих аз — прошепна Саранда.

— Докато не се появи ти. Знаех коя си, естествено. Знаех, че ме следваш по петите през два континента. И се заклех да не ти позволя да вземеш парите на семейство Ван Слайк без бой.

Саранда се втренчи в него.

— Добре ли чух. Ти пазеше Ван Слайк от мен?

Тя внезапно се разсмя.

— Аз пък ги пазех от теб.

— Май че недоразумението е било пълно. Имаш ли предложение как да оправим нещата?

Очите му, които само преди миг бяха толкова измъчени, омекнаха и я погледнаха нежно. Тя се протегна и го целуна.

— Благодаря ти, че ми разказа това. Знаех, че в теб има неподозирани дълбочини, но нямаш представа, че си толкова...

— Толкова какъв?

— Толкова чудесен.

Мейс се ухили.

— Радвам се, че мислиш така.

— Само че... — Тя се поколеба.

— Какво, принцесо?

— Трябва ли се да се тревожа? За Пилар, искам да кажа?

— Че тъгувам за нея и за детето?

— Да.

Мейс мълчеше.

— Мисля, че една част от мен все още тъгува за тях — започна той. — Точно както част от теб тъгува за твоето дете. Прекарах много години в самобичуване, тъй като мислех, че съм можел да направя нещо, за да предотвратя смъртта ѝ. Но ако ме питаш дали любовта ми към Пилар пречи на любовта ми към теб...

— Точно това те питам.

Мейс взе лицето ѝ в ръце.

— О, скъпа, ти си първото щастливо нещо, което ми се случва оттогава.

Саранда се почувства обградена от чудесна топлина, когато той я прегърна. Не искаше да разваля дългоочаквания миг. Искаше да съхрани това любовно чувство. Но вярваше, че е длъжна да каже нещо. Ако щяха истински да си вярват, трябваше веднъж завинаги да се разберат.

— Де да можеше всичките ми въпроси да получават толкова бързи отговори — промълви тя.

Мина миг, преди той да отговори. Тя усети как се напрягат мускулите на ръцете му и знаеше, че стъпва на опасна почва. Но сега не можеше да спре. Нещо я караше да потърси истината.

— Въпроси — попита Мейс — или съмнения?

— Съмнения. — Гласът ѝ едва се чуваше.

— Какви съмнения, принцесо?

Тя преглътна тежко.

— Мейс, помислял ли си някога, че може Ланс да те е предал? Да е казал на войниците къде сте? Да е отговорен за смъртта на твоето дете и на жената, която си обичал?

Мейс се вцепени, сякаш Саранда му бе забила нож в гърба.

— Никога! — Той я отблъсна от себе си.

Тя се сепна от упоритостта му.

— Откъде можеш да си сигурен? Знаеш, че е бил жив. Той се бе провалил като мошеник и сигурно не е бил доволен, че и ти изоставяш този занаят. Какво ти каза той, когато разбра, че се отказваш от измамите, за да се бориш заедно с революционерите идеалисти?

Мейс отказа да отговори.

— Мейс, спомни си нощта, когато ти гледах. Спомняш ли си моето объркване? Картите ми показаха, че Ланс е виновен за гибелта на твоето дете. Мислех, че сигурно греша.

— Гледане на карти — подигра се той.

— Тогава ти ми кажи — настоя тя — кой друг би могъл да бъде? Кой те е обичал толкова много, та да иска да те задържи за себе си? Кой е имал нужда от теб, за да прикриваш бъркотиите и грешките му? Кой би се чувствал най-заплашен от Пилар?

— Не вярвам. Не мога да повярвам.

— Може би защото не искаш? — попита тихо тя.

— Защото знам, че не би го направил. Ти не го познаваш, както го познавам аз. Не знаеш какво е направил за мен.

Беше истинско мъчение да го разпитва. Не я беше грижа какво е изстрадал Ланс. Не я беше грижа какво го е превърнало в чудовището, което беше. Интересуваше я Мейс.

— Разкажи ми.

Когато Мейс се обърна и я погледна въпросително, тя се приближи до него и нежно го докосна по ръката.

— Обичам те, Мейс. Ако изобщо мога да се надявам на...

— Добре тогава. Случи се в Лондон, когато бяхме много малки. Учех Ланс на джебчийство. Видях един мъж и си помислих, че по всяка вероятност има достатъчно пари в джоба си. Пратих Ланс към него да го пребърка. Оказа, че мъжът е най-страшният цивилен

полицай в Лондон. Човек, известен с жестокостта си. Единственият, който никога не би искала да те хване. А аз изпратих малкия си брат да претърсва джобовите му.

Мейс започна отново да крачи, като изпълваше кабината с едрото си тяло.

— Работата беше за двама. Аз трябваше да се блъсна в него, а Ланс да пребърка джоба му, докато още бе разсеян. Но разбира се, полицаят веднага разбра какво става. Аз се усетих и избягах, но Ланс винаги схващаше бавно нещата. Цивилният го повлече към полицейския участък. Аз ги последвах и слушах отвън, под прозореца.

Той прокара ръка по челюстта си. Саранда не каза нищо. Боеше се, че ако го стори, Мейс ще спре да разказва.

— Започнаха да го бият, като между ударите го разпитваха. „Каж ми кой те накара да го направиш“, продължаваха да го питат те. Аз се притисках към стената и исках Ланс да пусне в ход мисълта си. Спомни си на какво те учих, напомнях му мислено аз. Каж им нещо, заблуди ги, за Бога. Но Ланс бе толкова упорит, че не им каза нищо. Дори когато обещаваха да го пуснат.

Мейс вече не можеше да стои на едно място. Той крачеше из кабината като тигър в клетка. А Саранда продължаваше да слуша.

— Биха го с часове. Аз продължавах да мисля, че трябва да се предам, но знаех, че от това няма да излезе нищо добро. Те лъжеха, когато казваха на Ланс, че ще го пуснат. Докато бях отвън, имах шанс да го освободя. Но ако попаднех при него — не знам. Навярно трябваше да се предам.

— Не си чак толкова глупав.

— Така си мислех и аз. Но когато най-сетне го видях, не можах да не си помисля, че е трябвало да го направя. Бяха го пребили до смърт. Дръзкия малък негодник, който не се поддаде ни на бой, ни на увещания. На следващия ден го изхвърлиха в канавката като някакъв боклук. Едното му око едва не бе излязло от орбитата и той бе почти сляп. Липсваха няколко от зъбите му. Едва разпознах лицето му, беше толкова...

Мейс спря, гласът му изневери. Сетне продължи:

— Заведох го на лекар, който му заши окото, но то никога не се оправи напълно. — Мейс се обърна и я погледна. — Трябва да ме разбереш. Той го направи заради мен. За да ме предпази. Не разбираш

ли колко трогнат бях аз? Той по-скоро би умрял, отколкото да ме нарани. Да можеше да го видиш в този момент — целия в бинтове — смазан от бой, но герой... Никога не можах да забравя неговата храброст тогава. Въпреки, че бе тъй патетичен и некадърен като измамник, Ланс отказа да ме предаде. Това бе най-смелото нещо, което съм виждал в живота си.

— Като твоите чувства към Пилар по-късно.

Мейс не бе помислял за това — Саранда го видя в сепнатия блясък на очите му.

— Може би. Не предполагах, че някой в моето семейство е способен на толкова благородна и самоотвержена постъпка. Не съм сигурен, че аз би могъл да я извърша. Точно в този момент, на това място, докато чаках лекаря да ми каже дали ще оживее или ще умре, аз се заклех да защитавам Ланс до края на живота му.

— Затова ли го освободи от затвора, след като уби американчето?

— Разбира се. Искях да освободя и родителите си, но не стигнах навреме. Но поне спасих Ланс. Не можех да понеса мисълта, че ще му се случи нещо лошо. Никога повече не можех да го погледна, без да си спомня какво бе направил за мен — обожанието в единственото му виждащо око, докато лежеше пребит и умиращ. Не мога да погледна това око, без да си спомня колко ужасно зле бе и защо понесе тези мъчения.

— Разбирам — каза Саранда тихо. — Но, Мейс, дори най-злите хора са способни да преживеят велики моменти.

В погледа му имаше болка, той се разкъсваше между привързаността си към Ланс и към нея.

— Казвам ти, че дори не мога да си помисля за него, без да си спомня другото. Не съм глупав. Знам, че това е най-вече илюзия. Знам, че е извършил ужасни неща, които никога не бих могъл да разбера. Но в него има доброта, Саранда. Знам, защото съм я виждал отблизо.

— Тя може да е в него, но е някъде дълбоко скрита, под самозаблуди. Той е много повече жесток отколкото добър. И аз знам това, защото съм го видяла отблизо. Той може да ти е спасил живота, но разби моя живот — довърши Саранда с думи, които го опустошиха.

— Знаеш, че ако ще имаме общо бъдеще, трябва да забравим за Ланс.

— Не знам как да го направя. Не и когато отказваш да прозреш истината.

— Каква е тази истина, принцесо? — попита уморено Мейс.

— Че Ланс е нашият общ демон. Докато не осъзнаеш това, няма надежда.

Той я прегърна толкова силно, че тя потрепери.

— Не казвай това, по дяволите. Ти си първата ми надежда от много време насам.

— И аз искам да го повярвам. Но ти трябва да ме разбереш, Мейс. Не можеш да го погледнеш в лицето, без да си спомниш какво е направил за теб, нали? Е, аз пък не мога да погледна теб, без да си спомня какво ми стори Ланс. Знам какво е да живееш с вината заради това, което е направил Ланс Блакууд. Но как можеш да очакваш от мен да разделя двама ви, когато дори вие самите не можете да се разделите?

— Значи Ланс стои помежду ни — каза тихо Мейс.

— Знаеш, че е така.

— Не можеш да забравиш какво ти е направил.

— А как да очакваш да мога?

— Не можеш да правиш любов с мен, без да мислиш за него.

Саранда отпусна глава, избягвайки погледа му.

— Дори не можеш да ме погледнеш в лицето, без да видиш неговото лице. Така ли е?

— Да. Все го виждам как се смее насреща ми, докато ми причинява болка. Виждам ужасното пламъче в очите му. Като побесняло куче ме стиска за гърлото. Без да се интересува какво чувствам, просто утолява желанието си за моя сметка. Нека ти се случи това, а после върви ми разправяй, че можеш да гледаш брата на лудия ида не си спомняш.

— И въпреки това можеш да ме гледаш в други моменти без затруднения.

Саранда не го разбра.

— В моменти, когато не си... възбудена от присъствието ми?

Саранда дори не бе осъзнала това, но беше вярно.

— Така е.

Мейс се приближи.

— Значи моето докосване предизвиква това объркване.

— Едва ли съм объркана.

— А ти как би нарекла това една жена да гледа мъжа, който я обича, и вместо него да вижда брат му?

— Безнадеждно.

— Безнадеждно не е дума от моя речник. Не и откакто те срещнах.

— Вдъхновявам ли те тогава?

— Ти ме вдъхновяваш по много начини. — Гласът му, станал приглушен, я накара да потръпне. Мейс се приближи още повече и

като мушна ръце под сребристите ѝ коси, ги разстла около шията ѝ. Докосването му беше вълшебно. Саранда внезапно почувства познатото желание, което от самото начало я бе накарало да се почувства слаба. Никой мъж не бе имал подобно влияние над нея. Не преставаше да се удивлява на спонтанната реакция на тялото си под неговите ръце. Дъхът ѝ секваше в гърлото като уловена пеперуда. Но когато повдигна клепачи и го погледна, отново видя проклетото лице на Ланс Блакууд.

Тя обърна глава, защото щеше да се разплаче.

— Разбирам — рече тихо той и отпусна ръце.

Саранда се почувства отчаяно самотна, когато Мейс отстъпи назад, като шамандура в бурно море. Желаше го с неподозирана сила И въпреки това...

Какъв смисъл имаше? Защо да го преживява отново? И отново... и отново...

— Но ти ме желаеш, нали? — попита замислено той, а гласът му прозвуча не като на отхвърлен мъж, а като на учен по средата на някакъв експеримент.

— Това е най-лошото. Ако не те желаех, нямаше да имаме проблем. Или ако не те обичах... — прошепна тя.

Мейс повдигна подигравателно вежда.

— Да не би любовта ти към мен да те държи надалеч от леглото ми?

— Навярно винаги съм те обичала. Само един Господ знае, че не го исках. Имаше време, когато не бях осъзнала чувствата си към теб и тогава беше толкова лесно. Ти беше една цел — нито повече, нито по-малко. Аз те видях и имах силното желание да направя всичко, за да те накарам да паднеш на колене.

— Дали ще помогне? Ако падна на колене?

— Не ставай смешен. Не искам да ми се кланяш. Да не смяташ, че твойт страх от отказа ми може да ми се хареса? Първото нещо, което ме привлече в теб, бе твойт характер. Ти си човек, който дръзко взема онова, което иска. Мъж, достатъчно умен, за да надхитри всеки в стаята. Достатъчно хитър, за да ги премеет. Виждаш ли, аз съм завладяна от твоята увереност. Въпреки желанието на баща ми да се омъжа за човек извън нашата професия, не мога да не се възхищавам

на подвизите ти. Ти си всичко онова, което баща ми не искаше да ми се случи.

— Аз съм всичко онова, което си обичала в баща си. И нещо повече.

— Добре казано, но ти превъзхождаш баща ми във всичко.

— Предполагам, че чувствата ти към мен не са чувства на дъщеря към баща.

Саранда се изчерви.

— Не точно.

— Значи ти презираш факта, че съм мошеник и въпреки всичко обичаш точно това у мен. Правилно ли съм схванал?

— Презирам това, че си от семейство Блакууд. Нищо повече!

— А, значи отново се върна в тая точка. Но ти казваше, че ме обичаш и че това създавало някакви проблеми?

— Преди да те заобичам, можех да си затворя очите и да се любя с теб заради чувството, че те контролирам. Винаги ставаше така. След като брат ти ме изнасили, аз започнах да използвам тялото си, за да подчинявам мъжете. Бях се заклела никога повече да не се оказвам в слаба позиция. Затова стисках зъби и карах партньорите си да загубват ума и дума от желание към мен.

— Прости ми, любима, но ти съвсем не реагираше така на моето внимание.

Очите им се срещнаха и помежду им припламна искра.

— Аз реагирах на теб въпреки твърдото си решение. Но нещата се промениха, Мейс. Ти не ме молиш да споделям леглото ти. Ти искаш да се любим. Никога не съм се любила истински. Дори не знам как става.

— Е, можеше и да ме излъжеш — промърмори той.

— Спала съм с мъже, когато не е имало начин да го избегна. Само в абсолютно крайни случаи. Но никога не съм се любила. О, този разговор е абсурден! Чувствам се отвратително.

Саранда сякаш не можеше да измисли какво да прави с ръцете си. Мейс все още я гледаше замислено, но в очите му се четеше нежност и веселие.

— Не се притеснявай. Значи ще трябва да направим нещо, за да променим всичко това.

— Какво има да правим?

— Доколкото разбирам, не те притеснява това, че съм измамник. Причината не е точно и в това, че съм от семейство Блакууд. А че съм братът на Ланс Блакууд. И че в момент на близост с мен ти си спомняш ужаса, който си изживяла в прегръдките на брат ми.

— Да, но...

— А това се случва само когато си възбудена, което, за щастие или за нещастие, изглежда се появява със застрашителна регулярност.

— Да, така че...

— Значи трябва да се справим с тази асоциация.

— С... асоциацията? — Саранда се обърка и се заинтригува.

— Нали знаеш, ние свързваме всички неща с други неща. Чаша бренди след добра вечеря. Цигара след спречкване на улицата. За лъжа плясват момчето по ръката и то разбира, че е грешно да се лъже. Но ако го наградят — е, това е съвсем различно нещо. В подходящите ръце този метод може да се превърне във форма на изкуство.

— Май не ми харесва погледът ти.

— Имам ли някакъв определен поглед?

— Щях ли да го спомена, ако нямаше?

Мейс внезапно изпадна в бодро настроение, сякаш току-що бе измислил отговора на вечния въпрос. Той се оглеждаше из каютата, хвърляше замислени погледи към балдахина, вземаше възглавници от дивана и ги претегляше в ръката си.

— Какво си намислил? — попита подозрително тя. Инстинктът и подсказваше, че той замисля нещо — нещо, което можеше да не ѝ хареса.

Мейс отиде в спалнята, огледа се и после отвори гардероба и взе дългия бял шал, който тя бе носила предния ден. Саранда го наблюдаваше как изтегля нагънатата коприна безкрайно бавно през едрия си юмрук.

— Привързана ли си към този шал? — попита небрежно той.

— Знаеш, че в нашата работа човек не се привързва към ни...

Като разпери шала на ширина, Мейс провери якостта му, захапа го, откъсна малко парченце, сетне дръпна надолу по дължината и го сцепи на две.

— Какво, за Бога, правиш? — извика Саранда.

Мейс седна на ръба на леглото.

— Ела тук, принцесо — отвърна той, като потупа матрака до себе си.

Тя се приближи предпазливо, сложила ръце на гърба си.

— Ела и седни до мен.

Саранда предпазливо седна до него с изправен гръб. Още преди да е успяла да се отпусне, той я грабна за талията и с лекота, сякаш бе кукла, я повдигна и я сложи отново да седне, облегната на горната табла на леглото. Внезапно тя се озова обградена от златистия брокат отгоре и завеските отстрани.

— Какво правиш? — попита, когато той се пресегна под нея, за да оправи възглавниците и да сложи още зад гърба ѝ, след което премести краката ѝ така, че да легнат по дължината на леглото.

— Създавам ти удобства. Добре ли ти е?

— Честно казано, по-скоро изпитвам любопитство.

— Искаш ли още възглавници?

— Бих искала да разбера най-после какво се каниш да правиш.

Мейс взе една от копринените ленти и я опъна здраво между юмруците си. Като спря за миг, той я погледна в очите и сякаш я прикова с погледа си към таблата на леглото. Въпреки лековатия тон, погледът му беше настойчив, изпълнен с твърда решимост, която говореше за сила. Сила, която бавно и необратимо ще бъде отрищвана. Внезапно Саранда се изплаши.

— Ще те покажа разликата между брат ми и мен — каза ѝ той с безпощаден глас.

Сетне завърза шала за китката ѝ и с дръзко дръпване я прикова към таблата на леглото.

— Бъди добро момиче и ми дай и другата си китка. Не искам да те наранявам.

Саранда го загледа с недоумяващи очи.

— Да не си полудял?

— Не зная за такова нещо. Но допускам, че е въпрос на мнение, както с всяко друго нещо.

— Няма да ти дам китката си. Трябва да си луд като Ланс, за да смяташ...

Мейс я хвана за брадичката и я стисна здраво, като прекъсна думите ѝ.

— Казах ти. Възнамерявам да ти покажа, че не съм Ланс. Но трябва да ми помагаш.

— Няма. Искаш да ме вържеш за това легло и да ме изнасилиш, за да ми покажеш колко не приличаш на брат си, така ли?

— Не става дума за изнасилване и ти го знаеш. Ако ми помагаш, както те помолих, няма да има нищо вулгарно в това. А сега направи каквото ти казвам и ми дай и другата си китка.

Саранда я пхна зад себе си.

— Не.

— Тогава — каза той, като сви рамене с нежелание, — ще трябва аз да я взема.

Мейс стана, заобиколи леглото и отиде от другата страна. В това време Саранда се вкопчи в копринения възел с другата си ръка, като се опитваше да разхлаби възела на лявата си китка. Преди да успее обаче, той улови ръката ѝ в желязна хватка и търпеливо я издърпа към другата страна. Там, въпреки съпротивата ѝ, я върза за таблата. Сетне се отдалечи, за да огледа свършеното, като скръсти ръце на едрите си гърди.

— Да — промърмори той, — това ще свърши работа.

Вбесена, Саранда сви ръце в юмруци и задърпа панически. Беше в негова власт. И още повече — осъзнаваше прекалено остро своята

уязвимост. Защото, колкото и силно да го обичаше, тя така и не можа да му повярва напълно.

— Няма да ти помагам — изсъска тя, като риташе с крака. — Като ме вземеш насила, само ще докажеш, че си животно като брат си.

Мейс приближи и седна до нея. Проследи с пръст линията на веждата ѝ, слепоочието, бузата, носа. Макар да мяташе глава, тя не можеше да се отърси от него. Той сложи пръста си на брадичката ѝ, обърна главата и към себе си и я погледна в очите.

— Ти ще се любиш с мен, принцесо — каза тихо той. — С мен, а не с Ланс. Нежно, с любов, но без въпроси.

Тя отмести глава и силно го ухапа по пръста.

— По-скоро бих умряла! Твърдиш, че ме обичаш. И въпреки че знаеш всичко, ме връзваш за това легло като някаква жертва...

— Тъкмо това, което знам, не ми дава никакъв избор.

— Ти си луд като брат си.

— Може би. Но след тази нощ, кълна ти се, никога повече няма да виждаш Ланс, когато ме погледнеш.

— Никога повече няма да те поглеждам. Точка.

— Ти ще направиш своя избор. Единственият избор, бих добавил, който ще имаш тази нощ. Брат ми те е изкривил с това, което е направил. Превърнал те е в една ужасена жена, която копнее да владее положението. Да контролира ситуациите, мъжете, живота си. Никога не си имала възможността да научиш, че контролът е илюзия. Че страхът да не изгубиш контрол има над теб власт, която никога няма да ти позволи да си свободна. Че само като се предадеш пред тази необходимост да бъдеш на върха, наистина ще започнеш да контролираш себе си и страховете си. Само като позволяваш, като се поддаваш, като се предаваш — само така ще намериш свободата.

— Значи си загрижен за свободата ми — викна освирепяла тя.

— Да.

— Ами ако накрая аз избира да се освободя от теб?

Мейс постави ръка върху корема ѝ. Спомените от онази нощ с Ланс внезапно нахлуха в съзнанието ѝ. Тя се отдръпна от него, сви крака си и го ритна.

Той се хвана там, където го бе ударила.

— Съжалявам, че стори това.

Мейс се пресегна и започна да къса златистия копринен шнур над главата ѝ.

— О, не — изстена тя. — Няма да го направиш.

— Имам ли избор? Не мога да ти позволя да използваш краката си като оръжия всеки път, когато приближа.

— Няма, обещавам. Само недей...

Мейс я погледна.

— Да не би да ме молиш да ти вярвам?

— Проклет да си! Проклет да си ти и всички други гнусни Блакуудовци, които някога са стъпвали по тази земя! Проклети да сте завинаги — и тук, и отвъд!

Докато го проклинаше, Мейс работеше бързо, като завързваше разкрачените ѝ крака за краищата на долната табла.

Дори когато той се отдалечи, Саранда продължаваше да се извива като луда, да се гърчи диво на леглото, дърпайки свирепо копринените си окови.

— Това ще свърши работа за известно време — каза той, без да обръща внимание на истерията ѝ. С последно кимване той вдигна куфара си и го постави на тоалетката.

Когато отвори чекмеджето, тя се успокои.

— Какво правиш?

— Разопаковам. Къде искаш да сложа нещата ти?

— В ада. Заедно с теб.

Саранда продължи да проклина и да се бори, докато Мейс методично изпразни първо своя, а после и нейния куфар.

Точно когато приключи, на вратата се почука. Двамата застинаха, погледите им бързо се срещнаха и останаха приковани един в друг.

— Дали да ти вярвам, че ще мълчиш? — попита той.

Усмивката ѝ беше злобна.

— Вярвай каквото искаш.

С вид на преувеличено нежелание Мейс взе от чекмеджето две чисти бели кърпички. Като ги изтръска, той разтвори стиснатите ѝ зъби, пхна едната кърпичка в устата ѝ, сетне завърза другата през устните ѝ на врата отзад. Сетне тръгна, без да бърза, за да отвори вратата на кабината.

— Вечерният вестник, сър? — Саранда чу мъжки глас, мек и лиричен с южняшкия си диалект.

Мейс възприе акцента си на янки.

— Благодаря.

— Да оправя ли леглото, сър?

— Ъ, не... Леглото е добре така както си е.

Като събра всичката си сила, Саранда се дръпна от възетата и издаде приглушен стон.

— Какво беше това, сър?

Мейс погледна вътре към жената, чиито очи мяхаха огньове.

— Карам медения си месец, нали разбирате.

— Ами да, разбира се, сър. Приемете моите най-искрени поздравления.

— Благодаря ви отново.

— И много щастливи години занапред.

— Да, е, ако жена ми продължи да бъде каквато е точно сега, смея да кажа, че е напълно възможно.

— Искате ли една лека вечеря като за младоженци, сър?

— Добра идея. Ще поръчаме хляб, сирене и вино, ако обичате. О, и един добре наточен нож.

— Да, ще се върна след малко, сър.

Когато се затвори вратата, Мейс се приближи към Саранда с весела усмивка.

— Лошо момиче. Може да се наложи да те накажа за това. — Той не обърна внимание на отровния ѝ поглед и се разходи из стаята, пъхнал ръце в джобовете си, подсвирквайки си. Скоро отново се почука на вратата.

— Вечерята ви, сър.

Мейс все ножа, вдигна го към светлината, опита го на палеца си, сетне каза:

— Да, това ще свърши добра работа. Благодаря.

Той плати на стюарда, взе подноса с храната и затвори вратата.

Като остави подноса, той се върна в спалнята. Безгрижно издърпа запушалката от устата на Саранда, която напразно се опитваше да навлажни изсъхналия си език.

— Ти, жалка отрепко! Надявам се, че този нож ще послужи да ти прережа жалкото гърло!

Без да ѝ обръща внимание, той се върна в дневната, запали цигара и като взе вестника, го разгърна и седна да го прегледа.

— Ние сме новина номер едно във вечерното издание — коментира Мейс, сякаш тя не бе вързана и очакваща да бъде убита върху леглото му. — Да ти го прочета ли?

— Да ти кажа ли какво наистина желая да направиш?

— Внимавай, любима. Ще се наложи отново да ти запуша устата.

Тази заплаха я накара да млъкне. Все още не бе успяла да навлажни езика си.

Времето минаваше. Залезът обагри небето в розово и отмина, а то стана лилаво, после сиво и накрая тъмносиньо. От прозореца на кабината Саранда виждаше луната и звездите. А Мейс продължаваше да пуши и да чете като доволен съпруг, прибрал се в къщи след работа. Когато бе необходимо, той засилваше светлината и се приближаваше към нея.

Саранда продължи да се бори и да се опитва да разхлаби възлите, за да може да се измъкне от леглото, да грабне ножа и да го намушка в нищо неподозиращия гръб. Но той ги бе завързал толкова стегнато, че те не поддаваха. Кръвта се оттичаше от ръцете ѝ и те изтръпваха. Колкото повече се движеше, толкова по-охлузени ставаха китките ѝ.

От време навреме Мейс пускаше вестника на масата и отиваше при нея, сякаш за да провери настроението ѝ. Веднъж я попита:

— Ще ти бъде ли по-удобно, ако ти сваля обувките?

— Искам да ги метна по главата ти.

Мейс ги свали. Когато започна да масажира стъпалото ѝ, като разтриваше леко и премахваше болката, Саранда усети как по крака ѝ се стрелва желанието и се настанява в слабините ѝ. Наново разгневена, тя го ритна. Но той бе забелязал резултатите от докосването и се оттегли с усмивка.

След това се приближи и я докосна по бузата. Когато тя се дръпна настрана, той се отдалечи тъй мълчаливо, както бе дошъл.

Саранда вече ставаше любопитна. Първоначално гордостта ѝ я караше да мълчи. Проклетата да я, ако му достави удоволствието да го пита за намеренията му. Но след като нощта смени здрача, започна да осъзнава, че съпротивата ѝ просто я беше уморила и нищо повече. Саранда отпусна вяло глава на възглавниците и преглътна гордостта си.

— За Бога, Мейс, кога най-сетне ще свършваме с този фарс? Да не би да си ме вързал за този олтар само за да ме плашиш?

Той дойде и застана над нея.

— Казах ти. Възнамерявам да се любя с теб. Толкова цялостно — той прокара пръсти по все още облечените ѝ гърди, — с толкова любов, че никога повече и да не помислиш за друг мъж, когато те докосвам

— Кога смяташ — попита тя през стиснати зъби — да започваш?

— Когато си готова.

— Никога няма да стана готова.

— Тогава ще чакам. Това не е игра. Нито пък е нещо, което започва, за да свърши. Това, принцесо, ще бъде нощ на нощите. Нощ, която да се запомни. Нощ, която да накара поетите да я възпеят. Най-омагьосващата от всички възможни нощи, през която ти, моя прекрасна затворнице, ще дойдеш при мен без злоба в сърцето си. Не с цел да подчиняваш. А от любов. Ще видиш моето лице и ще викаш моето име. Защото — добре ме чуй, сладка моя — аз няма да се задоволя с по-малко от това.

Думите му направиха магия — както бе възнамерявал. В тях тя откри желанието да се изгуби във фантазията му. Да се отдаде на обещанията на един мъж за по-светли дни.

— Де да беше възможно — прошепна Саранда.

— Невъзможно...

— Не ми го казвай. Не е в речника ти.

Той прокара палеца си по устните ѝ и ѝ се усмихна.

— Защо, принцесо, се надсмиваш в този нежен миг? Смятам, че си готова.

Подносът с храната бе сложен близо до нея, на нощното шкафче, но тя не можеше да го достигне. Като взе бутилката с виното, той отпи няколко глътки. Сетне го приближи към устните ѝ и ѝ помогна да пие.

— По-добре ли си? — попита Мейс.

Саранда кимна. Очакването ѝ се усещаше във всеки нерв, всяка клетка на тялото ѝ. По време на продължителното чакане нейното въображение бе започнало да рисува всякакви отчаяни видения за собствената ѝ съдба в ръцете на Мейс. Сетивата ѝ бяха странно опънати. Тя усещаше колко хладно и утоляващо жаждата е виното, как се стича надолу в стомаха ѝ, как я стопля и успокоява.

Мейс хвана в ръка едно крайче на блузата ѝ.

— Привързана ли си към това? — попита той.

Думите му я развеселиха и поуспокоиха лудото биене на сърцето ѝ.

— Не си? — отговори той вместо нея. Като се пресегна за ножа, той разряза блузата. Хвърли я настрани и се приближи към полата.

— Вярвам, че и към това не си привързана.

— Имам чувството, че не ми остава много да живея.

Мейс ѝ смигна.

— Продължавай в този дух, скъпа.

Саранда потрепери цялата, когато Мейс срязва полага ѝ, после долните ѝ гащи, докато не остана само по корсет и чорапи. Той отрязва ленти от корсета и го откъсна от тялото ѝ, после огледа с присвити очи чорапите и реши да ги остави.

Когато свърши, тя лежеше пред него, вързана и уязвима, облечена само с копринените си чорапи, с горящ син огън в очите.

Мейс се наведе и целуна стъпалото ѝ през фината коприна. По краката ѝ ползиха тръпки, когато започна да я целува нагоре към прасеца, като устните му следваха ръцете му. После зацелува и другия ѝ крак, като леко хапеше пръстите ѝ, прокараваше език по

чувствителната извивка на стъпалото, движейки се бавно и сладостно нагоре към прасеца ѝ и към коляното. Тя въздъхна.

Мейс стана и съблече ризата си. На слабата светлина гърдите му изглеждаха огромни, издути от мускули и леко окосмени в черно. Той имаше красиво и силно тяло. Тяло, което нямаше да приеме отказ.

С голи гърди той се наведе между краката ѝ. Ниско приведен, продължи оттам, където бе спрял, като зацелува гънките на коленете ѝ. Саранда започна да стене.

Устните му се плъзнаха нагоре, играейки си с нежната кожа от вътрешната част на бедрата ѝ. Сега Саранда стенеше на глас и движеше бедрата си, като се опитваше да срещне езика му. Всеки път, когато тя се приближаваше, Мейс се отдръпваше. Тъй като беше вързана, ѝ бе невъзможно да го насочи към мястото, където го желаше.

— Ти не контролираш нещата, нали помниш?

— Как мога да го забравя?

Той отново сведе устни към бедрото ѝ и тя затвори очи.

— Не, гледай ме — каза Мейс, повдигайки глава. — Гледай какво правя. Знай, че го правя аз.

Саранда се опита. Но когато сведе глава над бледата ѝ кожа, я нападна споменът за една друга черна глава. Тя видя Ланс, почервеният като дявол край огъня, да се надвесва над нея с налудничава усмивка. Без никаква разумна причина, Саранда се отдръпна назад към таблата.

Мейс вдигна бавно глава. Саранда видя обидата в погледа му. Тя трепереше, а плътта ѝ го отблъскваше дори когато копнееше за неговото докосване.

— Мейс — прошепна тя. — Уплашена съм. Мисля, че не мога да го направя.

Мейс се надигна и легна върху нея. Тежестта му напрегна възлите върху китките ѝ. Той го усети и се облегна на лакти, сетне взе лицето ѝ в ръце.

— Можеш.

— Не мога. Всичко е свързано с изнасилването, с огъня, с моите родители, с бебето. С разтърсващата вина, която чувствам в себе си.

— Точно затова трябва да го забравиш. Съсредоточи се върху мен. Върху това, което правя. Престани да мислиш. Само усещай.

— Не мога. Тъкмо тези усещания ме карат да се чувствам така.

— Казвам ти, че можеш. Знаеш ли защо?

Саранда поклати нещастно глава.

— Защото те обичам, принцесо. Защото не съм просто някой друг мъж, който желае тялото ти за свое собствено удоволствие. Защото аз желая душата ти. Искам да те докосна отвътре и да те излекувам. Да отнема болката ти, за да можеш отново да заживееш без страх. Без необходимостта от маска, зад която да се криеш. Да се криеш зад една маска, а после — зад друга. Животът ни е една поредица от смъкване на маски, след което отдолу намираме поредната.

Мейс замълча, сериозен.

— Нека поне тази нощ, поне веднъж, да видим какво има под последната маска. Нека да покопаем като търсачи на съкровище, докато открием нещо, което е истинско.

— Дори това, което е истинско, да е грозно?

— Послушай ме. Нищо, което правиш, казваш или разказваш, не може да ми се стори грозно. Знаеш ли какво означава това?

— Не — прошепна Саранда. — Никой никога не ме е обичал заради самата мен. Никой никога не е бил загрижен за мен.

— Това е в миналото. Защото пред себе си виждаш мъж, който го е грижа за теб. Толкова го е грижа, че всъщност би отишъл до ада и обратно, ако това е необходимо, за да те спаси. Не искам от теб да се преструваш. Ако не можеш да почувстваш страст към мен, кажи ми. Ако трябва да ме проклинаш, то тогава, за Бога, проклинай ме. Каквото и да чувстваш, нека го видя. Искам да разбера какво мислиш. Дай ми възможност да достигна до него. Някак си, заедно, ще го направим. Колкото и да е болезнено, ще го преодолеем двамата.

— Това ли означава да те обича някой? Че трябва да се разголиш напълно, за да може да те разгледа?

— Не, принцесо. Това означава, че си в безопасност. Това означава, че никой и нищо не могат да ме откъснат от теб.

Думите минаха като ехо през нея, като мелодия някъде в душата ѝ.

— Нито дори и Ланс?

— Нито дори Ланс. Нямам власт да променя миналото. Но ако не друго, то поне мога да те спася от онова, което ти е сторил брат ми.

— Молиш ме да ти вярвам ли? — попита тихо тя.

Той задържа погледа ѝ напълно сериозно.

— Точно това правя.

Тя го загледа изпитателно. Търсеше в чертите му всичките личности, в които се бе превъплъщавал. Арчър. Томи Уорд. Най-големият любовник в цяла Европа. Не можа да открие нито следа от тях в тези черни, неуловими очи. Виждаше само една откровеност, която заплашваше да разбие сърцето ѝ.

Той бе най-добрият сред най-добрите. Толкова добър измамник, че беше измамил дори и нея. И я молеше да му повярва с раненото си сърце.

Саранда пое дълбоко дъх.

— Ти не знаеш какво ми е. Не познаваш дълбочината на отчаянието ми.

— Така ли?

Жената, която бе обичал, е била убита заради него. Тя и нероденото им дете.

— Може би знаеш — отстъпи тя. — Просто се страхувам да не те отблъсна.

— Вярата не означава нищо, когато нещата са лесни и предвидими, любима. Да вярваш означава да потиснеш мъченията на съзнанието си, да престанеш да се чудиш какви ще бъдат последствията. С цялото си сърце ти казвам, че можеш да ми вярваш. При дадените обстоятелства, ако избереш другото, ще те разбере.

Мейс се разтваряше за повече болка, отколкото би могъл да понесе който и да е човек, за да я освободи от демоните, които я преследваха откакто се помнеше. Той искаше да рискува всичко заради нейното добро. Нейното щастие. Нейното доверие.

— При дадените обстоятелства, как бих могла да не ти повярвам?

Саранда видя облекчението в очите на Мейс. Той отпусна глава и сведе устни към челото ѝ. Там остана дълго, като вдъхваше сладостта на думите ѝ.

— Значи вече сме спечелили — каза той.

Тъй като ръцете ѝ бяха вързани, тя го побутна с глава, за да я погледне.

— Целуни ме тогава, Мейс. Ти ми помогна да намеря смелост, за да посрещна това, което трябва.

Той не просто я целуваше, той направи много повече. С безкрайно търпение ѝ показва всичко, което може да бъде любовта. Галеше я с нежни и успокояващи ръце. Смучеше я с устни, които възпламениха тялото ѝ и се отдръпваше, когато тя започнеше да се страхува. След като бе получил разрешение, той взе нещата в свои ръце и я заведе до ръба на страстта и отвъд него.

Не беше лесно. Но двамата и не хранеха илюзии, че ще бъде. В някои моменти спомените бяха толкова ярки, че Саранда усещаше как ги преживява отново. Тя викаше срещу Мейс, бореше се да освободи ръцете си, за да го удря в гърдите и да прогони демона на желанието му. Но той слагаше пръсти на устните ѝ, за да замълчи и я караше да отваря очи. Уверил се че тя гледа, Мейс се мушна между краката ѝ и започна да я гали толкова изтънчено и ловко, че Саранда нямаше как да не отвърне. Дори когато и притъмня пред очите и едва не загуби контрол, той я накара да гледа, да задържи поглед върху лицето му. Сетне, точно когато започваше да чувства приятната тръпка на освобождаването, той спираше, слагаше голямата си длан между гърдите ѝ и казваше:

— Пренеси енергията тук, точно в сърцето си.

Първоначално Саранда помисли, че трябва да си е изгубил ума.

Но той ѝ обясни, че като позволи на сексуалната енергия да се издигне към гърдите неизразходвана, може да разтвори сърцето си и да разшири способността си да прощава и да обича. Най-великият любовник в Европа, мислеше си тя. Сигурно знае какво прави.

След няколко опита Саранда наистина успя да почувства как енергията се вдига. Неудовлетворена, тъй като се нуждаеше от освобождаване, тя въпреки всичко принуждаваше енергията да се вдигне от слабните нагоре и усети как се настанява в сърцето ѝ. С ръка върху гърдите ѝ, помагайки ѝ с думи, Мейс я пренасяше от водовъртежа на усещанията, който тя се надяваше най-накрая да забрави. Но той не търсеше забрава. Той търсеше нови чувства помежду им.

И тогава, доволен, че тя му помага, Мейс я целуваше и започваше отново. Среднощната луна вече блестеше на небето, а той все още я учеше с безкрайно търпение да приема неговите ласки.

Саранда преживя още един пристъп на паника, когато той най-накрая влезе в нея. До този момент се бе изпразнила безброй пъти

благодарение на ръцете му, устните му и от триенето в нея, докато се приготвяше за проникването. Но той все още не бе задоволил своето желание и не бе проникнал в нея.

Най-накрая го направи, като вдигна високо бедрата ѝ, а преди да проникне, я раздразни с пулсиращата глава на пениса си. Но да бъде с лице към него се оказа повече, отколкото Саранда можеше да понесе. Започна да се бори с ужасните върви, които я държаха безпомощна под него. Тя извика, сякаш агонизираше от болка. Като се повдигна, Мейс улови лицето ѝ. Тя извърна глава, но той отново я обърна към себе, навярно за стотен път.

— Гледай ме, принцесо.

Тя поклати глава.

— Гледай ме — нареди той грубо.

Когато властният жест на силната му ръка потвърди думите му, Саранда най-накрая отвори очи и потърси лицето му.

— Ето така — каза той, като отново започна да прониква в нея. — Просто гледай, чувствай. Изпитвала ли си същото с някой друг?

— С никого — отвърна задъхана тя, тръскайки глава. — С никого не ми е било толкова хубаво.

— Това е, скъпа. Просто се отдай на усещането да съм вътре в теб. Погледни ме в очите. Какво виждаш?

— Аз...

Мейс бе променил позата. Той така майсторски се движеше в нея, че тя не можеше да намери думи. Усещаше как приближава следващият оргазъм.

— Виждаш ли някаква злоба в мен?

Тя поклати глава.

— Изглеждам ли ти така, сякаш искам да те нараня? Кажи ми.

— Изглеждаш ми така, сякаш ме обичаш.

— Така е, любима. Продължавай да гледаш. Продължавай да запомняш, че така изглежда любовта.

С учестяването на ритъма, той потърси гърдите ѝ и ги погали. Тя остана без дъх и отново всичко се завъртя пред очите ѝ.

— Не откъсвай погледа си от мен — заповяда той. — Продължавай да ме гледаш в очите.

Саранда трябваше да се бори, за да задържи очите си отворени. Мейс пхна палеца си в устата ѝ. Тя го засмука в ритъма на

нарастващото удоволствие. На прага на оргазма той спря и тя усети как приятните вълни се задвижиха бавно нагоре по гръбначния ѝ стълб до самото ѝ сърце. В същото време видя в погледа на Мейс одобрението, светлината, любовта. И започна да разбира най-сетне какво е означавала тази изтощителна нощ.

— Мейс — прошепна тя, когато отново се опомни, че е на леглото, където ръцете я боляха нетърпимо, а сънят тегнеше над клепачите ѝ.

Той се наведе и я прегърна нежно.

— Какво има, любима?

— Не мога повече. Толкова съм уморена. Заспивам.

Мейс беше все още вътре в нея, твърд като кристал в някоя дълбока, тъмна пещера.

— Почти свършихме, скъпа. Само още малко.

— Какво е това — извика тя, раздразнена и изтощена, на ръба на плача. — Какво искаш от мен?

— Ще разбереш — обеща ѝ той. И започна наново.

Следващият път беше по-лесно. И следващият. От изтощението съзнанието ѝ започна да се отпуска. Прекалено уморена за да мисли, тя най-сетне се отдаде на чувствата си. На усещането за неговия горещ език между гърдите си. На усещането за пръстите му, заровени в меките косми между бедрата ѝ. На празното, болезнено желание, когато той се отдръпваше и вече не я изпълваше с неподражаемото пулсиране вътре в нея.

И тогава то се случи. Чудото, което чакаше Мейс. Саранда вече не искаше свободата си, за да забие гневно нокти в гърба му или да го бие, когато я обземаше паника. Внезапно, само за миг, тя бе обхваната от радост, толкова неизмерима, че сякаш изпълваше сърцето ѝ и се излъчваше от всяка нейна пора. Поразителното бе, че тя чувстваше сърцето си като една огромна щастлива орбита, пулсираща с любов и съчувствие. Като че ли бе обзета от невероятен прилив на толкова нежна и всепоглъщаща любов, че обгръщаше цялата земя. За първи път тя усети какво е да прощаваш.

Мейс я хапеше нежно по врата, когато тя най-сетне успя да проговори.

— Мейс.

Той спря и зачака.

— Отвържи ме.

— Вече говорихме за това.

— Отвържи ме, Мейс. Искам да те докосвам. Не ми е достатъчно само ти да го правиш. Искам и аз да ти дам нещо.

Мейс я погледна подозрително. Като се повдигна на колене, той коленичи пред нея и насочи пениса си към устата ѝ.

— Още не е дошло времето.

Езикът ѝ беше толкова жаден да го вкуси, че веднага се показва и започна да го лиже ентусиазирано. Тя го пое целия в устата си и макар да бе твърде голям, устата ѝ сякаш се разтегна по собствена воля, толкова ненаситна бе да го вкуси. Тя го засмука силно и задържа въжетата си, тъй като я сърбяха пръстите да го докосне.

За миг Мейс спря да диша. Застена тихо със затворени очи, сякаш удоволствието бе толкова голямо, че не можеше да намери думи, за да го изрази. Сетне, като заклати глава, сякаш се мъчеше да издържи, той насила се откъсна от нея.

— Не е честно. Предупредих те. Не ти ще контролираш.

Саранда не можеше да го обвинява за подозренията. Преди часове — или бяха минали дни? — беше загубила всякаква представа за времето — беше използвала устата си, за да го командва, вместо да бъде обратното. Но сега това бе преодоляно и като че ли някаква божествена намеса я бе пренесла към копнежа единствено да дава удоволствие в замяна на подаръка, който бе получила през дългите часове на нощта.

— Погледни ме в очите — каза му тя.

Той го направи някак весело.

— Какво виждаш?

Мейс се намръщи.

— Нещо се е променило, нали?

Мейс продължаваше да се мръщи, сякаш се бореше да отрече.

— По-точно, нещо липсва.

— Да... така е...

— Какво виждаш?

Той обаче все още не можеше да го определи.

— Аз ще ти кажа. Виждаш една жена, която те обича отвъд времето и пространството. Жена, която ти е толкова благодарна, че иска да дава така, както е получавала. Жена, в чиито очи някога се

четеше болка от спомена, но която сега вижда единствено мъжа, когото обича.

Той се взря в лицето ѝ и Саранда забеляза някакво колебание, сякаш толкова силно желаше да ѝ повярва, че се боеше.

— Отвържи ме, Мейс. Нека ти покажа какво направи за мен. Нека сега аз да те любя.

Предпазливо, очаквайки да се разбунтува всеки миг, той освободи крайниците ѝ. Веднага щом се оказа на свобода, тя се обърна към него. В очите му виждаше, че очаква нейния подарък.

Саранда се притисна към него, обви шията му с ръце и толкова силно го зацелува, че той падна назад на леглото. Като го целуваше все по-дълбоко, тя се премести върху него, триейки слабините си о силните му крака, прокарвайки ръце по гърдите му, раменете, навсякъде, където можеше.

Саранда откри пениса му, притиснат между двете им тела. Той веднага се съживи от докосването на пръстите ѝ и изпълни ръцете ѝ. Като се наведе, тя го пое лакомо в уста, като прокарваше и двете си ръце по тялото на Мейс, разтваряше краката му и го галеше там.

Желанието да го възнагради измести изтощението. В този миг тя се чувстваше способна на всичко. Можеше дори да полети с него във въздуха. Щом бе в безопасност в обятията на Мейс.

— О, колко исках да те докосвам — рече задъхано тя. — Дори не подозираш какво ми беше — да те виждам толкова близо и да не мога да прокарам ръце по тялото ти. Мили Боже, как обичам тялото ти!

Очите на Мейс се отвориха широко от изненада.

— Така, мили. Дръж очите си отворени. Искам да те гледам в очите, докато свършваш. — Като се премести, Саранда се настани върху него и сантиметър по сантиметър се спусна надолу, докато той я изпълни докрай, дотолкова, че се боеше да не се разцепи на две. С вперен в него поглед тя започна да се движи, като го стискаше здраво с мускули, които трябваше да са уморени, но бяха много стегнати. И Саранда виждаше как очите му притъмняват точно както и нейните трябва да бяха притъмнявали, когато той я наблюдаваше.

Тя се наведе и облиза зърната му. Чу го как стене. Толкова дълго се бе отказвал от собственото си удоволствие, че сега бе готов да експлодира. Саранда ускори ритъма, а той я хвана за буталата и ги стисна, докато тя се движеше.

Тя искаше да му дари удоволствие. Но докато се движеше и го гледаше с любов в очите, усети как се разтапя, как се превръща в пара и влиза в него. Нейният оргазъм бе толкова неочакван и мощен, че надскочи телесното удоволствие. Той беше триумф на духа, при който две души се срещат, и, освободени от телесния си затвор, най-сетне засилват.

— О, Мейс — каза тя, сякаш хипнотизирана, загледана в очите му. — Мейс... Мейс... благодаря ти. Благодаря ти, че ме спаси.

Двамата бяха толкова разтърсени, че останаха да лежат, впити в обятията си, неспособни да говорят. Той я бе прегърнал силно и чувстваше как сърцето ѝ се разтваря и разширява, как започва да обича.

Саранда сгуши глава в извивката на ръката му и заспа спокоен сън. И знаеше, дълбоко в сърцето си, в новооткритата чистота на душата си, че повече нищо няма да е в състояние да я нарани.

Следващия ден прекараха в леглото, като похапваха хляб и сирене, задрямваха прегърнати, люлени от ритъма на парахода. Реката, която ромолеше покрай тях, миризмите на Мисисипи, лекото поклащане на каютата им допринасяха за чувството на покой и умиротворение.

Саранда и Мейс спуснаха завесите на балдахина около леглото и се изолираха от външния свят така успешно, сякаш бяха отплавали към далечни, омагьосани светове. В тяхното райско кътче беше уютно и топло като в пещера. Натрупаха възглавничките около себе си и се сгушиха в потайния си интимен свят.

Далеч от чуждите погледи, те вършеха каквото си поискат. Пренебрегвайки официалността, двамата пиеха виното направо от бутилката, която си подаваха и като се кикотеха, взаимно го облизваха от устните си.

— Чувствам, — каза му тя — че нищо от досегашния ми живот не е било истинско. Времето, прекарано с теб, е като някаква забрава, пълно бягство от реалността. И въпреки това изглежда по-истинско от всичко останало.

— Често пъти тъкмо реалността е илюзия, а илюзията е по-реална — промърмори той.

— Ти си единственият, който мисли така — каза Саранда, като го целуна.

Усмивката му беше малко крива.

— Понякога е цяло проклетие да виждаш неща, които другите не могат да видят.

— Имаш ли чувството, че вечно ще си държиш езика зад зъбите? Че няма да можеш да казваш нещата, които ти изглеждат толкова очевидни и които въпреки това плашат хората и те не могат да ги видят ясно?

— Сякаш постоянно ти се налага да намаляваш скоростта и да ги изчакваш да те настигнат...

— Но когато си с мен...

Той я щипна весело по носа.

— Когато съм с теб, любима, трябва да съм постоянно нащрек.

— Радвам се да го чуя. Не би било приятно, ако бях скучна като останалата част от човечеството. А с Пилар как беше?

— Пилар беше такава какъвто сам мечтаех да бъда. Тя беше най-големият пример.

— Значи, като си я обичал, всъщност си се опитвал да откриеш нещо в себе си, което да заобичаш.

Мейс се затрудни за миг.

— Не съм мислил за това. Но допускам, че си права. — Той се усмихна и Саранда забеляза облекчението в погледа му. Сякаш и той самият внезапно бе пуснат на воля. — Когато срещнеш друг мистификатор, той винаги ще усети кога си неискрен.

— Не е ли странно? От самото ни раждане са ни учили да поразяваме хората право в сърцето. Да съзираме лицемерието, слабостите, които те никога не биха посмели да погледнат очи в очи. И да ги използваме в своя полза. Но когато се стигне до нашите собствени чувства...

— Необходим ни е сроден дух, за да изтръгнем пороците от себе си, нали?

Двамата се разсмяха и потъркаха буза о буза. Неговата брада беше набола и одраска нежната кожа на Саранда.

— Мейс.

— Да, любима?

— Нека сключим договор.

Мейс се отдръпна и се изтегли по-нагоре, като се облегна на таблата.

— Признавам, че съм труден на обещания.

— О, не е нужно да ми обещаващ, че ще се ожениш за мен или друга подобна глупост. Само искам да се закълнем, че каквото и да става, оттук нататък ще казваме истината. Поне един на друг.

Мейс премигна и отново посегна към бутилката.

— Е, принцесо — каза тихо той, — истината е относително нещо.

— Истината си е истина. Едно нещо или е вярно или не е.

— Позволи ми да не се съглася. Истината зависи от това как я възприемаш. Онова, което е вярно за мен, не е непременно вярно и за теб.

Саранда седна в леглото, обърна се с лице към него и подви крака под себе си.

— Нали не го вярваш?

— Вярвам го. Цял живот го доказвам. А и ти също, бих добавил.

— Прекарах целия си живот да бягам от истината. Най-накрая ти ми даде смелостта да я погледна в лицето и имаш дързостта да ми казваш, че не вярваш в нея?

— Не съм казал, че не вярвам в нея. Просто казах, че истината е като призма. Държиш я по един начин и виждаш едно, обръщаш я и виждаш нещо друго. Истината е коктейл от възможности. Съставена от полуистини, от „ако“-та и от „може би“. Нищо не е абсолютно. Защо, мислиш, ние, измамниците, можем да правим това, което правим? Ние представяме една възможност за истина и караме другите да ни вярват. Виж приятеля си Бат. Аз го нарекох убиец на хора. Каква бе истината? Вярно ли ще бъде, ако всички повярват в това? А ако го вярват достатъчно дълго време, превръщали се в истина? Твоят Бат може да стане убиец, тъй като му се е предоставила такава възможност. Е, кое е истина?

— Това са само приказки. Истината е, че Бат е убил само един човек. Той има добро сърце. Никога не е искал да убива никого. Но онзи тип бе нападнал една жена. Бат стреля и така остана куц. Виждаш, че обстоятелствата са го принудили да направи нещо, което иначе не би избрал.

— Е, той убиец ли е или не?

Саранда понечи да отговори, но се отказа.

— Сама разбираш, че не е толкова просто.

— Но какво общо има това с факта, че ние трябва да сме честни един към друг?

— Как бих могъл да обещавам нещо, което не съществува?

— Да не би да ми казваш, че ако ти се предостави възможност, би умрял заради мен?

— Казвам ти, че това, което аз приемам за истина, може да изглежда лъжа за теб. Че всеки от нас вижда истината по своему. Че преследването на истината заради самата нея е едно безплодно

занимание също като опитите да се намери един изгубен шилинг в река Хъдзън.

— Как можеш да твърдиш, че не вярваш в истината и въпреки това искрено желаеш да ръководиш вестник?

— Не се интересувам от това да диктувам истината на читателите си. Не копнея за нищо друго освен да посадя в съзнанието им единствената дума, която се корени във всяка мъдрост: защо! Истинската опасност се намира у онези, които провъзгласяват, че притежават единствената истина и искат да я диктуват на всички нас. Аз пиша редакционни статии, не забравяй. А не горещи новини.

— Искаш да кажеш, че пишеш измислици.

— Току-що доказа моята теза. Според твоята истина създавам фантазии. Според моята създавам илюзии, които често пъти са по-истински от фактите.

— Ще трябва да помисля върху това.

— Направи го.

— Имам странното подозрение, че някъде по пътя съм била изиграна.

Мейс се ухили и показа вълчи бели зъби, очевидно доволен от себе си.

— Радваш се, че си ме надвил — временно, бих добавила — със златния си език. Кълнеш се, че истината е илюзия и следователно имаш правото да я манипулираш както намериш за добре. И въпреки това си се борил заедно с революционери, които със сигурност трябва да са вярвали, че тяхната реалност е единствената. Ти бе изумен от подозрението ми, че баламосваш семейство Ван Слайк и вероятно не си го смятал за баламосване.

Усмивката бе изчезнала от лицето му и сега то бе намръщено.

— Какво искаш да кажеш?

— Всъщност, нищо. Просто че философията ти е изцяло философия на мошеник и въпреки това последните няколко години си живял по съвършено различен начин. Изглеждаш като благороден гладиатор, който се бори за правата на унижените. Е, аз те питам — кое е истинското ти аз?

Мейс помълча известно време и пак отпи от виното. Предложи и на нея, но тя поклати глава.

— Не измествай темата.

— Да ти разкажа ли една история? — попита Мейс.

— Има ли нещо общо с това, за което говорим? Или има за цел да ме разсее?

— Ти прецени.

— Добре. — Саранда се настани удобно на възглавниците.

— Един човек си вървял по пътя и срещнал змия, която била тежко ранена и беряла душа. Тъй като бил с добро сърце, той взел змията и я занесъл вкъщи, където се грижил за нея, докато напълно оздравее. Тогава тя се обърнала и ухапала човека, който ѝ спасил живота. Докато лежал на смъртен одър, той попитал змията: „Защо го направи? След цялата любов и грижи, с които те обградих?“ А влечугото отвърнало: „Ти какво си очаквал? Когато ме взе, знаеше, че съм змия.“ — Мейс направи пауза и вдигна поглед към балдахина. — Ето така се чувствах, когато срещнах Пилар. Не исках повече да бъда змия.

— Въпреки това нямаш нищо против да използваш изкуството да заблуждаваш другите, за да помагаш на хората.

— Всички ние работим с това, което ни е дадено.

— Понякога то е единственото, което можеш да направиш.

— Странно, нали? Мислех, че ти си въплъщение на злото. Че хладнокръвно крадеш вестника от Ван Слайк. Дори мислех, че си ги убил. Въпреки това ти по своему си също толкова състрадателен като тях. Времето, което прекарах с теб, ми показва едно ти, Мейс Блакууд, независимо дали го знаеш или не, си един достоен мъж.

— Достоен? — Той явно се забавляваше. — При теб май няма половинчати неща? Омраза или боготворене... и между тях нищо.

— Виж какво направи за мен. Не бе нужно да преживяваш това, което преживя. Ти жертва много, за да оцелея и да съм щастлива.

Устата му се изкриви в усмивка, като разкри дълбока трапчинка на бузата му.

— Не беше лесна работа да те любя цяла нощ, това ли искаше да кажеш?

— Знаеш ли какво си мисля? Че си по-свестен отколкото позволяваш да те възприемат. Поради някаква причина се плашиш да признаеш, че вътрешно си добър човек. Човек с дълбоки чувства. Мъж, способен да обича силно.

Той се разсмя.

— О, вярваш ли в това?

— Също така вярвам, че искаш вестник „Глоуб джърнъл“, за да се сбъдне мечтата на Ван Слайк. Само че междувременно тя е станала и твоя мечта. И ти си станал Арчър.

— Така ли мислиш?

— Знаеш ли какво още мисля?

— Мислиш ли, че баща ти би ме одобрил?

Саранда прехапа устна замислена.

— Ако можеше да те опознае. Би бил глупак, ако не открие в теб съвършения мъж. А баща ми не беше глупак.

— Значи съм идеален, така ли?

— О, идеалният мъж. Загрижен и обичлив, когато си облечен...

— А когато съм съблечен?

— Много... много... властен в леглото.

— Ах. Значи това е изискване на баща ти? Мъжът, който спечели ръката ти, да е властен в леглото?

— Не знам за баща ми, но за себе си съм сигурна. Повечето мъже толкова лесно се манипулират само с една хубава усмивчица, че е трудно да ги уважаваш. Но ти — ти си различен. Веднъж Бат каза, че в теб съм срещнала достойната си половина. Макар да не съм склонна да стигна чак дотам, бих признала, че поне ме... заслужаваш.

Мейс се усмихна бавно и погали с поглед устните ѝ.

— Значи ти обичаш властните мъже, така ли?

— Когато им разрешавам да бъдат властни. И докато полагат усилия да задоволят и мен, а не само себе си.

— Ще трябва да го имам предвид.

— Скъпи, що се отнася до теб, нямам никакви оплаквания.

— О, но ти още не си ме видяла в най-добрата ми светлина!

Саранда повдигна вежда доволна.

— Наистина ли?

— Толкова дълго си играхме на криеница с теб, че ни остана много малко време да си поиграем както трябва и в леглото, така да се каже.

— Продължавай да говориш. Харесват ми думите ти.

Мейс взе ръката ѝ и я притегли върху себе си.

— Е, аз съм разкрит напълно. Олицетворение на съвършенството, нали така? А сега трябва да измислим какво да

правим с теб.

Саранда се наведе над него и косата ѝ падна върху страните му.

— Имам няколко предложения.

— Какви?

Тя размърда бедра и усети как Мейс се втвърдява под нея.

— Защо не ми покажеш какво съм пропуснала? Ако не си прекалено изтощен, разбира се.

Мейс се изтръгна от прегръдката и стана от разхвърляното легло.
— Ела тук — каза той.

Саранда се надигна, като уви стегнато чаршафа около тялото си. Почувства как някаква странна възбуда се надига откъм пръстите на краката ѝ. Какво ли бе намислил този път Мейс? Преди тя се бе разпореждала с мъжете. А сега чувстваше приятно облекчение, предоставяйки възможност на другия да поеме поводите. Всичко много напомняше също така и играта на сляпа баба. Саранда не знаеше каква изненада ще открие, когато се обърне.

— Харесваш ме властен, нали?

— Да. — Думата прозвуча като ласка.

С едно бързо движение той се пресегна и я притегли към себе си. Дробовете ѝ останаха без въздух.

— Властен по такъв начин?

Той нетърпеливо наведе глава и през тънката материя на чаршафа пое зърното ѝ в уста. Същевременно ръцете му смъкваха покривалото от другата ѝ гърда, оголвайки едрата, набъбнала сфера. Внезапно залепи устни върху голата ѝ плът и чаршафът падна на пода.

Докато смучеше гърдата ѝ, ръцете на Мейс откриха окосменото място между бедрата. Той започна да я опипва изкусно, а тя безпомощно отметна назад глава. Устата ѝ остана отворена от въздишката, изпълнила тихата стая. Пръстите му влязоха вътре със сръчността и деликатността на стрелец. В него нямаше нито колебание, нито несигурност. Той се движеше така, сякаш бе прекосявал картата на женското тяло толкова често, че то бе запечатано завинаги в съзнанието му. И пътуването бе толкова приятно, тъй нетърпеливо очаквано, че заслужаваше да му се отдаде както и първият път.

— Нека да видя дали си спомняш онези условия — каза Мейс, придвижвайки се към другата ѝ гърда. — Докато ти доставям удоволствие... така ли беше?

И какво удоволствие ѝ доставяше той! Майсторски движещите се пръсти влизаха в места, за които Саранда никога не бе подозирала. Тя усещаше как дългите му, твърди пръсти се плъзгат нагоре по бедрата ѝ, как разтварят устните ѝ и един по един се плъзват вътре в нея. Когато Мейс коленичи на едното си коляно и започна да я лиже, Саранда почувства езика му като палещ огън. Той беше майстор, който с огромно желание я галеше, вкусваше, измъчваше, настояваше. Очите ѝ, полуотворени, бяха замъглени и замечтани, сякаш бе пияна. Саранда знаеше колко възбуден е Мейс — усещаше го по жарта, с която я поглъщаше. Но сякаш не можеше другояче, той се бе заел бавно и старателно да ѝ достави удоволствие.

И през цялото време, докато не бе заета с плътта ѝ, вълчата уста на Мейс не спираше да изрича страстни слова. Той непрестанно ѝ говореше, понякога ѝ се усмихваше, понякога едва изричаше думите, докато плъзгаше език по тялото ѝ. Саранда облизваше устни и дишаше учестено. Тя се възбуждаше само като слушаше дълбокия, съблазнителен глас на Мейс. Нищо не можеше да я възбуди толкова колкото мъжът, който ѝ говори в леглото.

Мейс започна да шепне заповеди.

— Обърни се само малко. — Тя правеше каквото ѝ казва. — Сложи си крака на леглото.

Саранда сви единия си крак и го вдигна на леглото, като му даде възможност да я вижда по-добре.

Устата му отново се задвижи. Тя сама повдигна гърдите си високо, за да може да ги огледа.

След малко той се изправи, хвана я за талията и я вдигна високо над главата си. Като я обърна, той положи коленете ѝ върху раменете си така че тя го яхна с широко разтворени крака. Тогава Мейс я хвана за бутовете, придърпа я по-близо и зарови лице между бедрата ѝ. Саранда трябваше да сграбчи главата му, за да не падне назад, когато езикът му се мушна вътре и я подлуди.

Тя се изпразни, яхнала широките гърди на Мейс, хваната здраво за черните му къдрици.

Едва свършила, Мейс я спусна на леглото и я повдигна така, че да застане на колене с широко разтворени крака върху смачканите чаршафи. Тогава се приближи към нея с цялата си груба, мускулиста сила. Саранда вдигна ръцете си, хвана ги, стисна ги здраво над главата

си и започна да се полюлява с цяло тяло, като търкаше гърдите си в лицето му. Мейс веднага пое едната в уста. Тя отметна назад глава и издаде стон, който можеше да се чуе и отвън, а Мейс я хвана зад коленете и я дръпна внезапно. Мускулите на ръцете му се напрегнаха, когато Саранда падна на леглото. Хванал я за краката, той ги разтвори широко, придърпа я към себе си и влезе в нея толкова силно, че тя го усети на места, за които не знаеше, че съществуват.

Като хипнотизирана гледаше как собствената ѝ плът се разтваря и лакомо се увива около него. Мейс влизаше и излизаше със силни движения. Саранда вече бе изгубила напълно контрол и бе потънала в усещания, които бяха прекалено експлозивни, за да продължат дълго.

Беше толкова мокра и разгорещена, че се боеше да помръдне. А Мейс знаеше какво иска и се бе заел да го постите в безпощадна забрава, сякаш нищо и никой не можеше да му се изпречи на пътя.

Той взе единия ѝ крак в ръка и го вдигна високо към гърдите си, като я повдигна от леглото достатъчно, за да сложи прасеца ѝ върху рамото си, оставяйки другия край свободен. Саранда увисна на вдигнатия си крак, а Мейс потъна в нея толкова силно и страстно, че тя се задвижи като парцалена кукла, и, затиснала устата си с ръка, издаде неистов, страстен вик.

Мейс никога не оставаше дълго в една поза. Със силата на атлет той я поставяше където пожелае, комбинирайки акробатическата мощ и гъвкавост с живото си въображение, като постигаше ефект, изпълнен с великолепиe и красота. Той правеше любов с такова въображение, с толкова много звуци и дързост, че беше едва ли не гениален. Саранда бе пометена от такава буря от емоции и еротични усещания, че не можеше да си спомни кога за последен път си бе поела дъх.

— Това ли ти харесва? — попита я той, докато я чукаше като жребец и същевременно опипваше пулсиращата пъпка на желанието ѝ.

Саранда усети как оргазмът я облива като прилив и помита всичко по пътя си.

— Да — въздъхна тя, търсейки нещо, за което да се хване и тъй като не намери, улови чаршафите. — Да... да... да...

Няколко нощи по-късно ги събуди тежък тъп удар. Двамата седнаха с разтуптяни сърца, заслушани в тишината.

— Какво беше това? — попита Саранда.

— Сякаш се ударихме в брега.

Мейс се надигна и отиде гол до прозорчето.

— О, Господи!

Саранда беше вдигнала чаршафа към гърдите си.

— Какво има?

— Малко моторно корабче ни е спряло. Качват се на борда.

Сега и двамата чуха гласове — резки, заповедни, — в които звучеше заплахата на властта. Без да и се казва, Саранда разбра защо тези мъже се качват посред нощ на кораба. Тя се надигна и бързо започна да се облича.

Мейс навлече панталоните си, прилепил ухо до люка.

— Какво става тук? — той чу гласа на капитана, възмутен от безпокойството. Приглушените гласове потвърдиха опасенията на Мейс и той бързо нахлузи ботушите си.

— Погледнете тук — чу се глас.

Прошумоля хартия и двамата чуха сепнатия отговор на капитана:

— Ами, да, мисля, че е на борда.

Саранда отваряше чекмеджета, събираше дрехи и бельо. Тя ги пхаше в чантата, когато чуха стъпки по коридора.

— Какво ще правим? — попита тя. — Нямаме пистолет. Изключено е да ги придумаме да се откажат.

Мейс се оглеждаше из стаята. Като погледна нагоре, той зърна на тавана окачалката за газовата лампа. Набързо заключи вратата.

— Когато почукат, отвори им веднага.

Стъпките завиха зад ъгъла и спряха точно пред тяхната врата. Мейс изпъна ръце няколко пъти напред-назад, проверявайки състоянието на оздравялата си ръка. Саранда не знаеше какво е

намислил, но нямаше време за въпроси. Трябваше да се довери на способността му да съобразява бързо.

По вратата захлопаха с юмруци.

— Отваряйте!

Мейс кимна. Саранда отключи и разтвори широко вратата. В същото време той скочи високо, сграбчи полилея, залюля се назад, после напред и нанесе по един свиреп удар с ботуш на двамата стъписани мъже на прага. Те се свлякоха на пода.

— Е, как е? — каза той, втренчен изненадано в тях. — Получи се.

— Не беше ли сигурен?

— Никога преди не го бях опитвал.

— О, страхотно. Нищо не може да се сравни с експеримента, когато животът ни е в опасност.

— Ще го обсъждаме по-късно, ако не възразяваш.

Той я грабна за ръка и я повлече след себе си, прескачайки телата. Когато приближи до ъгъла, провери коридора. На кърмата на кораба бяха заели позиция няколко души. След като чува раздвижването, те побягнаха в тяхна посока, но бе ясно, че ще им трябва известно време, за да ги стигнат.

— Можеш ли да плуваш? — попита Мейс.

— Разбира се, че мога. — Саранда се бе спасявала неведнъж чрез гмуркане и плуване.

— Тогава хайде. — Мейс я дръпна след себе си и крадешком, но бързо се запромъква към другия край на парахода, далеч от мястото, където той бе хвърлил котва. Чуваха приближаващи стъпки и гласове, които спореха в тъмното. Двата мъже трябва да бяха дошли на себе си, тъй като викаха на другите да ги спрат.

Мейс взе чантата и я хвърли във водата, без да се чуе никакъв плисък. Сетне, като сложи предупредително пръст на устните си, той помогна на Саранда да се прехвърли и държа ръцете ѝ, докато се спусне в мътните води на Мисисипи. Идеше ѝ да изписка, когато се гмурна във водата. Беше топла, но някак гъста около тялото ѝ. Наоколо плуваха парчета от нещо лепкаво и се отъркваха около краката ѝ. Саранда прехапа устни, за да не извика. Само един Господ знаеше какво се криеше в тия води.

— Те са въоръжени и опасни — извика някакъв глас над тях. — Имаме заповед да стреляме на месо.

Саранда моментално забрави всичко — водата, тинята, възможните водни животинки. Докато Мейс безшумно се спускаше във водата зад нея, тя опипваше слепешката наоколо за куфара. Дори да плаваше наблизко, Саранда не можеше да го открие. Тя продължаваше да търси, когато течението я повлече надолу, потопа главата ѝ и изпълни ноздрите ѝ с вода. Мейс я извади, улови я над лакътя и с мощни движения заплува надалеч от кораба.

Трудно им бе да се движат, тъй като течението постоянно заплашваше да ги повлече надолу. След няколко минути Саранда се задъхна, водата влизаше в очите ѝ, а дрехите ѝ я дърпаха надолу при всяко движение. Раменете я заболяха, а дробовете ѝ сякаш бяха пълни с вода. Наблизко плуваха големи клони, които дращеха кожата ѝ и късаха роклята ѝ. Но когато погледна назад към парахода и видя светлината от фенерите, чу виковете за тревога, когато бяха установили, че са избягали, тя поднови усилията си.

И въпреки всичко Саранда забавяше измъкването им. Полите ѝ бяха толкова тежки, че я повличаха надолу като котва, убивайки скоростта им.

Двамата плуваха към брега и се криеха сред храсталаци и тръстики. Саранда се гушеше до Мейс, трепереща в нощния въздух, докато параходът минаваше покрай тях със скоростта на охлюв. По страничните перила бяха надвиснали мъже и осветяваха наоколо с фенерите си. Саранда потопа лице в тинята. Не се знаеше дали в тъмното някой случаен сноп светлина няма да попадне върху нея.

В един момент светлината пробяга върху тях и тя затаи дъх, сигурна, че са ги открили. Но параходът отмина.

— Не виждам нищо — чува някакъв мъжки глас да се обажда.

— Не се тревожи — извика друг. — Никой не може да престои дълго в тази река. Ако течението не ги удави, ще трябва да се насочат към брега. А в тези гори няма да могат да стигнат далеч. Ще патрулираме из района до сутринта. И тогава ще ги открием.

Мейс сложи устни на ухото ѝ. Нервите ѝ бяха толкова опънати, че тя подскочи от допира.

— Единственият ни шанс е реката. Ако успеем да минем покрай тях, ще заплуваме надолу по течението.

— Но ти чу какво казаха. Никой не може да плува дълго...

— Забрави ли, че съм акробат? Свикнал съм да напрягам тялото си до крайност. — Мейс обърна лицето ѝ към своето. — Хайде, любима, не ме предавай точно сега.

Саранда кимна, окуражена от неговата увереност.

— Просто се дръж за мен.

Саранда го послуша и двамата заплуваха близо до брега, като се плъзгаха бавно и предпазливо покрай парахода и спираха само когато върху им попаднеше светлина. Това бе трудна работа и Саранда едва си поемаше дъх. Тя знаеше, че тези хора нямат намерение да я заловят, за да я изправят пред съда. Ако ги хванеха, щяха да ги убият — навярно, твърдейки, че са ги застреляли при опит за бягство. При мисълта за това краката ѝ се схващаха.

Но щом погледнеше Мейс в отраженията от фенерите, Саранда виждаше в очите му твърдата решимост да приеме невъзможното предизвикателство. Тя си спомняше, че той е боец по душа, свикнал да се справя с лекота с корумпирани и властни хора. Това я успокояваше и ѝ даваше сила.

Щом преминаха успешно покрай парахода, Мейс започна да плува с решителни махове, като увеличаваше разстоянието между тях и преследвачите им колкото бе възможно повече. Саранда се бореше да не изостава. Беше принудена да го сграбчи за раменете и да го остави да я тегли напред. След като оставиха парахода далеч зад себе си, той спря бързите си махове и се обърна към нея. Задъхан, я придърпа към себе си, хвана я за колана на роклята и го разкъса.

— Какво правиш?

— Освободи се от тази смъртоносна тежест.

Той дръпна полата от нея и я метна настрани, след което течението я понесе.

— Да не си полудял? — извика задъхано Саранда. — Току-що хвърли единствената ми дреха. След като вече си загубих куфара.

— По-добре дрехите, отколкото живота ти. Когато стигнем на брега, ще измислим нещо.

— Кога, за Бога, ще бъде това?

— Когато реша, че е безопасно. Засега това е най-бързият ни начин на придвижване. Освен ако, разбира се, не искаш дреха на затворнически райета.

И така, двамата заплуваха отново, като от време-навреме се отпускаха по течението, за да си починат, след което продължаваха колкото можеха по-бързо. Саранда трябваше да признае, че ѝ бе полесно без тежестта на полите ѝ. Но бе отчайващо изморена, ръцете ѝ вече не издържаха под постоянното напрежение да се държи над водата.

Трябва да бяха плували часове наред. Небето започна да просветлява на изток. Точно когато Саранда мислеше, че не може повече, Мейс изплува, като преплете краката си в ножица, за да се задържи над водата. Без атлетичните му мускули, Саранда започна да потъва под повърхността, докато Мейс не я хвана и не я вдигна над водата.

— Най-добре да поемаме към сушата — каза той, като огледа небето. — Нощем реката е спасително кътче. Но през деня е цяла беля.

Саранда дори нямаше сила да изрази облекчението си. От целия ѝ скиталчески живот тази нощ в реката бе най-неприятната.

Усетил изтощението ѝ, Мейс я прихвана и заплува с нея към далечния бряг. Щом стигнаха, двамата излязоха от водата с изтръпнали крака и задъхани паднаха на тинестия бряг.

Саранда лежа известно време, като се опитваше да си поеме дъх. Зазоряваше се и тя усещаше как тинята охлажда лицето ѝ. Усети как губи съзнание и потъва в сън. Едва когато Мейс я разтърси, си спомни опасността и му позволи да я вдигне на крака.

Щом се надигна, станала безчувствена към умората, Саранда се огледа. На дневна светлина Мисисипи бе кафява, каквато си я спомняше от палубата на парахода. Оттук дори не се виждаше отвъдният бряг. Само се чуваше плисъкът на водата, същият звук, който я бе приспивал дълги часове наред.

Погледът ѝ падна върху дрехите ѝ и от устните ѝ излезе вик, когато осъзна какво представлява. Беше цялата в тиня. Блузата ѝ бе разкъсана на парчета, сатенените ѝ гащи също бяха на парцали и прилепваха към бедрата ѝ. Добре поне, че от тинята, полепнала потях, не прозираха. Косата ѝ, станала кафява, висеше на мокри кичури. Саранда усещаше мръсотията по лицето си, виждаше я в гънките на дланите си и под ноктите си.

— Погледни ме! — извика тя, забравила умората.

— Точно това правех.

Саранда се обърна към Мейс. И той не изглеждаше по-добре. Панталоните му бяха окъсани като нейната блуза и също толкова мръсни. Голите му гърди бяха целите покрити с тиня, така че изглеждаше като някаква езическа статуя от глина. Косата и лицето му бяха целите в мръсотия. Когато прокара ръка по челото си, я размаза още повече.

— Чувствам се така, сякаш съм се въргала в кочина — оплака се Саранда, като се опитваше да изтърка мръсотията от лицето си.

— Всъщност, изглеждаш доста привлекателно — каза Мейс, като я притегни към себе си.

— Дрънкаш сладникавите глупости, които всяка жена иска да чува.

— Щеше ли да помогне, ако бях ти казал, че си красива като Нил на лунна светлина?

— Никакво споменаване на реки, моля те. Дойде ми до гуша от тази проклета река, ще ми стигне до края на живота!

Двамата се огледаха. Нищо не се виждаше, освен водата от едната страна и гората от другата. Гората изглеждаше гъста и враждебна, но поне не беше мокра.

— Може да ти се наложи да я заобичаш. Не знам къде сме. Някакси трябва да стигнем до най-близкия град, а оттам — до Ню Йорк.

— Не ме е грижа как ще стигнем дотам, само да не плуваме.

— Първата ми работа е да намерим някакви дрехи. После ще видим как да стигнем до града. Ако изобщо съществува подобно нещо наоколо. Което, при липса на избор, означава, че засега ще вървим.

— Да вървим ли? А кога ще спим?

— Когато вече не изглеждаме като същества от друг свят.

Саранда се опита да се изплакне с вода от реката, но без успех.

— О, Мейс, никога не съм се чувствала толкова мръсна и отвратителна. Как изобщо ще се измием?

— Ти ми кажи — предложи той с предизвикателно пламъче в погледа.

— Като открием хора, баня, дрехи и намерим начин да стигнем до града?

— Сега мислиш точно като жената, в която се влюбих.

— Така ми се иска. Какво да кажем, та да обясним убедително състоянието си?

Мейс я целуна и се разсмя, когато тя се изскубна от накаляните му устни.

— Нека просто го оставим на вдъхновението на мига, а?

— Трябва да кажа, че си в забележително добро настроение. Като се има предвид, че си мокър до кости, покрит с мръсотия и без никакво име.

— Е, принцесо, както виждам нещата, двамата сме живи и заедно. В сравнение с това, какво значение има мръсотията?

Сърцето ѝ заби от внезапен прилив на любов към Мейс. Внезапно калта вече нямаше значение. Тя го целуна силно, като вкара език в устата му и се притисна към лепкавата му кожа. Когато най-накрая се отдръпна, за да си поеме дъх, Саранда бе изпълнена с оптимизъм като Мейс.

— Хайде да вървим и да подмавим първия фермер да си свали панталоните, за да му ги вземем.

Мина сякаш цяла вечност, преди да усетят миризмата на дим. Часове наред вървяха през гората, а храсталаците им дращеха нозете, докато мръсотията се спичаше по кожата им. Когато слънцето се вдигна в небето, жегата стана непоносима. Не след дълго потта се смеси с мръсотията и по лицата им потекоха струйки.

Внезапно стигнаха до просека, където из въздуха се носеше миризма на готвено. Изтощението на Саранда внезапно изчезна. Отвъд гората се намираше обещанието за баня, чисти дрехи и топла храна. Не разполагаха с нищо друго освен с ума си, а трябваше да измислят хитра история, която да изглежда разбираема дори за простите фермери.

Двамата спряха и се спогледаха. Саранда видя предишното въодушевление от предизвикателството в очите на Мейс. Тя ненадейно се почувства жива, усети как кръвта ѝ бушува във вените като река Мисисипи.

— Ти води, а аз ще те следвам — каза тя и бързо го целуна за късмет.

— Измислил съм идеалната история — каза ѝ той, ухилен. — Толкова е абсурдна, че ще трябва да повярват.

Заедно навлязоха в просеката. Вървейки уверено, те се насочиха към малка нивичка. В далечината имаше някаква постройка, а от комина се виеше дим.

С приближаването си обаче намалиха ход. Отблизо видяха, че мястото не е нищо повече от ферма на изполичар. Постройката бе просто една колиба, която се нуждаеше от незабавен ремонт. Едно единствено прасе ровеше в калта, оградено с ниска ограда. Отпред вреше стар котел. Една жена, на вид съсипана и състарена от работа, търкаше дрехи върху дъска за пране. Беше заобиколена от поне осем деца, които изглеждаха под дванайсетгодишна възраст. Всичките бяха слаби и дрипави, липсваха им зъби, а скулестите им лица ясно показваха колко са недохранени.

Когато приближиха, жената вдигна глава. Отблизо пролича, че е около трийсетгодишна. Кожата ѝ обаче бе провиснала по лицето, а погледът ѝ бе доста добре познат на Саранда. Виждаше го бе в очите на отчайващо бедните по лондонските улици. Това бе кухнят, изпразнен поглед на човек, който отдавна се е отказал от всякакви надежди. Който дори не си спомня, че подобно нещо съществува.

Мейс докосна ръката на Саранда и двамата внезапно спряха. Не бяха необходими никакви думи. Като го погледна в очите, Саранда видя мъка, тъга и симпатия. Усети внезапен прилив на радост. Погледът му я накара за първи път да осъзнае нещо. Тя се бе променила заради него. Сега можеше да разтвори сърцето си и да почувства страданието на друг човек. Знаеше, че никога повече няма да пожелае да нарани невинни хора.

Това бе най-приятното чувство, което Саранда бе изпитвала. С преизпълнено и благодарно сърце тя обви ръка около кръста на Мейс.

— Ти вече не си онази змия — прошепна тя. И знаеше, че той я разбра.

За да влоши още повече нещата, семейството зарязва заниманията си и ги посрещна като стари приятели. Очевидно беше, че малцина посещаваха тези отдалечени райони. Въодушевлението по детските лица накара Саранда да се почувства още по-зле поради предишния им план да използват тези хора.

Единственият момент на напрежение се появи, когато дойде бащата, накуцвайки, облечен в униформа на конфедерацията, и започна да се мръщи на английския им акцент.

— Вие говорите много странно — каза той. — Май не сте янки, а?

— Не — обясни Мейс. — Ние сме англичани.

Фермерът кимна философски.

— Разбрах, че сте или от Великобритания, или от Азия.

Семейството дори им спести неприятностите да обясняват какви са и що са, тъй като не им зададе никакви въпроси. Когато Мейс започна майсторски скалъпената си история, бащата каза:

— О, това няма значение. Май че една баня ще ви се отрази добре. Жено, хвърли онази вода от прането. Дай да употребим горещата вода по предназначение!

През ливадата бе опънато въже, на което висяха дрехи, най-вече детски панталонки и ризки, доста кърпени, но безупречно чисти. Фермерът ги премести, за да нагласи огромния юрган, зад който сложиха нещо като вана. Зад юргана първо Саранда, а после и Мейс се изтъркаха с твърдия домашен сапун, докато децата стояха пред завесата и ги гледаха.

Щом се измиха, им дадоха дрехи, за да се облекат. Протестите им не бяха чути.

— Не можете да ходите с това, което е на гърба ви — настоя фермерът. — Ами, няма да е човешко, ако не разделим онова, което имаме, с хора, които имат по-малко и от нас.

Като срещна погледа на Мейс, Саранда отиде зад завесата и облече роклята на жената. Беше толкова избеляла от носене и пране, че изглеждаше мръсносива. Беше ѝ доста широка в гърдите — навярно жената е била бременна или е кърмила през по-голямата част от брачния си живот, — а полата бе много широка, по модата от преди десетилетие. Саранда преброи пет отделни места, където роклята беше внимателно закърпена, но материята бе толкова тънка, че едно по-силно дръпване щеше отново да я скъса. Като се показва иззад завесата, Саранда улови гордия поглед на жената и осъзна със сепване, че това трябва да бе най-хубавата ѝ рокля.

И Мейс нямаше особен късмет, фермерът бе по-нисък от него и крачолите на панталона стигаха до средата на прасците му, а ръкавите едва покриваха лактите му. Той нави ръкавите, като показва силните си мускулести ръце. Но панталоните му бяха така тесни, че едва се движеше. Издутината между краката му бе толкова отявлена, изпънала тесните бричове, че очите на жената се насочиха натам и се разшириха от ужас. Колкото може по-ненатрапчиво Мейс издърпа краищата на ризата и ги спусна отгоре.

Саранда едва сдържа смеха си.

За обяд ги нагостиха със зеленчукова супа. Гостбата едва стигна да нахрани семейството от десет души и въпреки това те настояха да дадат на гостите си най-големите порции. Докато се хранеха гузно, Мейс разпитваше за околностите.

— Май сме на около двайсетина мили от Мемфис — каза фермерът. — Трудно се върви пеша, а ние имаме само едно муле. Взимаме сал, ако се наложи. Ама не ни се налага много-много да ходим в града. Вие обаче идете.

— Не можем да вземем вашия сал — каза Саранда, като осъзна изумена, че предпочита отново да плува посред нощ.

Фермерът махна нетърпеливо с ръка.

— По дяволите, вземете го! Сами виждате, че имам достатъчно материал. Ако ми потрябва пак, ще си скова нов. Жено, дай на тези хора по още една чорба!

Те отказаха, макар да бяха яли съвсем малко дни наред и бяха все още изтощени от плуването.

— Щом настояваш, ще взема сала — рече Мейс. — Ще тръгнем по здрач. Но само при условие, че ми кажеш какво можем да направим

за теб в замяна. Може би да пооправим оградата или да помогнем...

— Е, та за какво ми е по-добра ограда? Няма какво да пази. Не, вземете го. Но ако ще ви е приятно, може да поговорите с малките. Те си нямат особени развлечения, нали, деца?

Мълчаливо, с разширени очи, децата поклатиха глави.

— Тате, срамувам се от теб. Не виждаш ли, че хората са уморени? Нуждаят се от почивка, това е. Не е ли така?

— Е — призна Саранда, която едва държеше очите си отворени, — малко съм ще ни се отрази добре.

— Ами, използвайте леглото ни — извика фермерът. — Настанявайте се!

Двамата се спогледаха ужасени.

— Не можем...

— Не си го помисляйте дори! Ние с жената ще лягаме чак към седем. Влизайте и се настанявайте!

Поканиха ги в единствената спалня с малко легло, сковано от грубо издялани пънове. Дадоха им юрган, дръпнаха завеската, която служеше за врата, след което фермерът и жена му се върнаха към ежедневните си занимания.

Легнали един до друг на леглото, Мейс и Саранда се размърдаха непохватно.

— Малко съм наистина ще ни се отрази добре — съгласи се Мейс, — при положение че ще пътуваме цяла нощ.

— Толкова съм гузна — прошепна тя. — За дните, когато бях безсърдечна. Когато нямаш сърце, то поне не може да бъде разбито, както става сега.

— Не се бой, любима. Щом вземем отново „Глоуб джърнъл“ в ръцете си, ще им пратим пари. Ще кажем, че са спечелили някакъв конкурс. Никога няма да разберат истината.

Тази перспектива я развесели, но още повече — фактът, че Мейс говореше в множествено число. Тя повдигна глава да каже нещо, когато едно потрепване на завесата привлече погледа ѝ. Там, от двете страни на плата, бяха застанали шест малки личица, по три от всяка страна и наблюдаваха с немигащи очи. Тя сбута Мейс и той се разсмя, като ги видя. Повдигна се малко и каза:

— Добре, приятелчета, елате тук. Време е за една приказка.

Децата се метнаха на леглото, като наобиколиха двамата непознати, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Мейс сграбчи две от тях, за да ги задържи да не паднат от тяхното легло.

— Виждали ли сте някога цирк? — Децата поклатиха глави. — Ами това е нещо изключително.

И Мейс прекара времето, през което щеше да спи, като разказваше приказки и рисуваше с думи картини, толкова преизпълнени с цветове, магия и въодушевление, че децата наистина ги видяха. От слоновете до клоуните и летящите хора на трапеца те прекараха следобеда в един свят на фантазии и развлечения, който не се знаеше дали ще зърнат някога.

Саранда наблюдаваше Мейс с нежна усмивка на лице. Той беше омагьосал децата. Ако описваше скок от трапеца, те подскачаха и си запушваха ушите. Ако описваше тъпите номера на клоуна, те се хилеха до уши. Прекараха следобеда, забравили оскъдното си съществуване само защото този мил човек се погрижи за тяхното щастие повече, отколкото за собствените си нужди.

Какъв прекрасен баща ще излезе от него.

Тогава, осъзнала какво си е помислила, Саранда го погледна с ужасени очи. По лицето му виждаше колко много обича децата. След като бе поел цялото бreme, плувайки в Мисисипи, той сигурно беше изтощен. И въпреки това очите му грееха с нежност и топлина, докато им разказваше весели приказки, за да ги развлече. Саранда си помисли, че чува закопняла въздишка в гласа му, сякаш тъгуваше за времето, когато му бе отнето собственото дете. В този момент тя разбра онова, което отчасти бе зърнала, докато му гледа на карти: че търсенето на собственото аз за Мейс се заключаваше в желанието му да създаде семейство. Да има дете.

Дете, което никога не би могла да му дари.

Защото колкото и приятен да бе този следобед, някога тя прекарваше много малко време със собствения си син. Никога не бе имала възможността или потребността да седне с него, да го вземе в скута си и да му разказва приказки за света, който още не познаваше. За нея реалността на майчинството бе истински кошмар. Той бе опожарил сърцето ѝ и бе оставил след себе си само пепел. И тя знаеше дълбоко в сърцето си, че няма да има сили отново да го изпита.

Затова, ако Мейс искаше семейство толкова, колкото казваха очите му... каква бе нейната цел в живота му? Тя не можеше да му даде единственото, което би го направило щастлив. А Саранда не можеше за втори път да го лиши от дете. След цялата несигурност и мъка в живота си той заслужаваше утехата да има собствено семейство.

Тогава Мейс я погледна и долови мъката в очите ѝ. По средата на изречението спря и притегли главата ѝ на гърдите си.

— Тихо, скъпа — промълви той. — Каквото и да си мислиш, то няма значение.

Тя лежеше, обърнала очи към него, като се опитваше да се увери, че е вярно. Но чу как гласът му боботи в гърдите, когато се обърна към децата. Почувства учестеното биене на сърцето му. Той беше в стихията си. Каква по-добра аудитория можеше да има един шмекер от няколко невинни дечица?

Сърцето му обаче започна да се успокоява. Саранда долови умората в гласа му. По всяка вероятност неговата сила щеше да им бъде необходима тази нощ повече от нейната. Тя трябваше да се погрижи Мейс да поспи.

Саранда се надигна и взе нещата в свои ръце.

— Знаете ли да пеете? — попита тя децата.

Те поклатиха глави.

— Дайте да видим какво ще кажете за това.

Тя запя тихо стара английска приспивна песничка. Първоначално гласът ѝ звучеше несигурно, тъй като я болеше да си спомня всичките вечери, когато би трябвало да я пее на сина си, а него направи. Но скоро след това Саранда запя ясно и сладко като птичка. Мейс се сгуши под юргана и затвори очи. Саранда продължи да пее. Като свършеше песента, запяваше друга. Нямаше значение коя. Каквато и да е, само да може Мейс да се отпусне и да поспи.

Саранда го усети как се унася. С въздишка той се обърна на една страна и положи глава на гърдите ѝ. Във всеки друг момент тя би се отнесла подозрително към подбудите му. Но сега изглеждаше толкова спокоен, сигурен в нея, че сърцето ѝ преля от любов.

— Пееш като ангел — промълви той с пресипнал от умора глас.

Тя сложи ръка върху тъмните му къдри и го погали.

Като го гледаше как спокойно се унася, тя усети паника. Беше твърде лесно. Ами ако фермерът ги бе излъгал? Ами ако бе изпратил децата си, за да отвлекат вниманието им, за да може той да извика полицията? Може да ги залъгваше да спят също както ги залъгваше да му се доверят. Тя никога в живота си не се бе доверявала на непознати. Трябваше ли да си позволи да заспи, само за да се събуди и да открие, че са обградени?

Саранда отвори уста, за да изкаже страховете си, но Мейс вече спеше дълбоко.

Нещо поскърцваше ритмично, сякаш се полюляваше въже. Саранда усети как се затяга около шията ѝ, как я прежулва и задушаваше. Сетне, с тласък, тя увисна високо във въздуха, а възелът изкара остатъка от въздуха ѝ...

Тя се събуди стресната в празното легло. Скочи веднага, като очакваше да се озове заобиколена от пушки, а Мейс — прикован към стената. Вместо това нейният любим я наблюдаваше с премрежени очи от един люлеещ се стол. Тя падна отново върху чаршафите с вик на облекчение. Стола, а не въжето на бесилката, беше чула в съня си.

— Помислих, че са повикали полиция.

— Така ли? — попита тихо той.

— Стори ми се, че може да ни чакат да заспим, за да ни предадат. Може и на миля оттук да има полицейски участък. Никак не ми иска да ме заловят точно сега.

Скърцането спря. Мейс мълчеше толкова продължително, че тя се обърна и го погледна въпросително. Той я гледаше замислено и сериозно. Но когато най-накрая заговори, тя усети обидени нотки в гласа му.

— Ако мислех, че има някаква опасност, мислиш ли, че щях да заспя?

— Нямаше ли да заспиш? — попита тя, останала без въздух.

Мейс се наведе напред, като опря лакти на коленете си.

— Саранда, знай, че никой и нищо не може да ти навреди, щом съм все още жив. Бих умрял само за да те опазя.

На челото му бе паднала една къдрица. Тя посегна и я отметна назад с разтреперани пръсти.

— Какво, за Бога, те кара да мислиш, че твоята смърт няма да ме нарани?

Мейс се усмихна.

— Надявах се да ти вдъхна кураж, че докато съм жив, си в безопасност.

— Безопасността не е нещо, което съм търсила, Мейс. Ако имам избор да бъда в безопасност и да бъда с теб, с лекота бих избрала живота на беглец. И въпреки това... — Тя поспря. — Признавам, че думите ти не ми дават особен избор. Нямам какво да ти предложа в замяна на твоята решимост да жертваш живота си заради мен.

Той взе ръката ѝ от косата си и я притисна към устните си.

— Така ли?

Саранда се замисли за децата на фермера и сведе поглед.

— Как беше толкова сигурен, че фермерът няма да се затича към властите?

— Забравяш, че отлично преценявам характерите.

— Не знам това. Обичаш ме, нали?

— Току-що ти казах. Повече от живота си.

Беше цяло чудо, че някой я обича толкова. Защо тогава я обземаше такъв страх?

— Преди бягах от неприятностите — каза му тя. — Но трябва да призная, че е много по-хубаво, когато не бягам сама.

— Когато свърша, никога повече няма да ти се налага да бягаш.

— Хубави слова, но се съмнявам, че е възможно. Цялата страна разбра с какво се занимавам. Изобличиха ме като шарлатанка. Дори да успеем да възстановим доброто ми име, така или иначе губя занаята си.

— А той трябва ли ти?

— Какво искаш да кажеш.

— Ами дали възнамеряваш да продължиш с измамите? Ако можеш отново да си върнеш анонимността, би ли продължила?

Саранда издърпа ръката си.

— Това е въпросът сега, нали? След като е видяла просветлението, дали свободолюбивата дама ще прекрати презрените си действия? Нямам готов отговор. Това, което се случи с Уинстън и Джаксън, ме ужаси, накара ме да осъзная, че независимо от собствения ми морален кодекс, с действията си аз наранявам хората.

Тя си пое дъх, преди да продължи.

— Имам голямо желание да спра с мошеничеството. И точно в тази къща го осъзнах. Въпреки това обаче, какво друго бих могла да върша? От раждането си съм обучавана само на едно. Мога да правя много неща добре, но всички те служат на главната цел. Имам само

един истински талант: да карам хората да ми се доверяват, за да мога да им измъквам разни неща. Колкото и да ми е неприятно да свързвам името си с неговото, аз много приличам на Ланс в това отношение. Като теб искам да водя по-смислен живот. Но не виждам своята роля в света на порядъчните хора.

— Някога си искала да се омъжиш.

— Да, но го правех, за да заблудя теб. Ако Уинстън бе останал жив, моят живот щеше да бъде една продължителна преструвка, в която щях да играя ролята на госпожа Ван Слайк за неподозиращия свят. Този път е различно. Сега не играя роли. Не мога да се омъжа, без да правя нищо. Прекарах живота си, работейки. И сякаш съм уловена в капан в тази огромна неведома земя. Дори да не ме обесят за убийство, май няма нищо подходящо за мен. — Саранда изглеждаше неутешима.

— Не знам — промълви Мейс.

— Какво искаш да кажеш?

— Имам някои идеи.

— Какви? — попита тя. — Кажи ми.

Мейс погледна през единствения прозорец без стъкло.

— Обещавам ти да ти кажа някой друг път. Вече се стъмнява. Трябва да тръгваме. Остава ни седмица и половина, за да успеем да стигнем до Ню Йорк. Не можем да си позволим да губим нито минута.

Фермерът беше уловил заек, който се раздели на дванайсет порции задушено. Ядоха бързо, нетърпеливи да потеглят. На Саранда никак не ѝ се искаше отново да плува в реката, но нямаше търпение да разбере какво си е наумил Мейс.

Двамата потеглиха със сала вече по тъмно. Той се завъртя по течението, докато Мейс не го насочи надолу с греблото, което му бе дал фермерът. Загледана назад към семейството на брега, което им махаше за сбогом, Саранда се зачуди какво ли ги очаква занапред. Може би двамата с Мейс щяха да им помогнат да заживеят по-добре, ако успееха.

Салът си проправяше път през тъмнината, върху прииждащите води. Саранда и Мейс се настаниха в двата му края и с по едно гребло в ръка, се опитваха да поддържат стабилен курс. Водата пръскаше лицата и мокреше дрехите им. Един-два пъти бяха подхвърлени толкова опасно, че едва не загубиха равновесие върху хлъзгавите

трупци. След време обаче установиха ритъма на редуващите се удари и салът се задвижи гладко право напред.

Саранда отмахна мръсната коса от лицето си и извика през рамо, преодолявайки шума на течението:

— Какво искаше да кажеш, когато спомена, че имаш някои идеи?

— Идеи за това, което можеш да правиш в тъй наречения порядъчен свят — извика ѝ той.

— Например?

— Например нещо, което би задоволило новата ти жажда за истина и което би използвало таланта ти за нещо наистина значимо.

— И какво би могло да бъде? — Щеше ли да я кара да му го вади с ченгел?

— Репортер.

— Репортер ли?

— Защо не? Ти търсиш истината, излез и я намери сама. Ще се справиш идеално.

— Нищо не разбирам от това. Дори не знам дали мога да пиша.

— А, в писането на новини няма нищо особено. Кой, какво, къде, кога и защо. Мога да те науча на това. Творчеството се крие в способността да изтръгнеш истинската история. Това, което не искат да ти разкажат. Това е нещо, на което никой не може да те научи. Точно тук ще ти бъде от полза твоят талант. Съмнявам се да има човек, който би те погледнал в очите и не би пожелал да разголи душата си.

Салът се олюля наляво и тя започна да гребе усилено, за да го завърти. Ръцете вече я боляха от усилията.

— Не знам, Мейс. Трябва да помисля. Имам внезапното желание да помагам на хората да направят живота си по-добър. Все си мисля, че трябва да има начин да им отворя очите за това как вредят на другите с тесногърдото си мислене, лицемерието и ненаситността си.

— Значи си готова за репортер.

— Не виждам как писането за светски чайове и пожари във фабриките ще помогне за промяна на света. Освен това звучи ужасно тъпо. Каквото и да казваш за моя живот, той никога не е бил скучен.

— Тогава прави каквото намериш за добре. Аз обаче съм открил, че повечето хора се стъписват, когато застанат лице в лице със съдбата си. Човек, комуто е предопределено да спасява човешки живот с уменията си на хирург, избира да стане дърводелец. Да, убеден съм, че

съдбата често ни гледа в упор. Само дето ние толкова упорито я преследваме, че не можем да я видим.

Докато обмисляше думите му, на Саранда ѝ хрумна нещо.

— Не се интересувам от светски партита и подобни глупости, но има едно нещо, което мога да правя.

Какво е то, принцесо?

— Да открия интересната новина под някакво прикритие.

— Чакай малко сега...

— Мога да работя във фабрика и да изоблича нечовешките условия. Мога да бъда приета в лудница и да напиша как лекуват пациентите. Това е идеално.

— Това е опасно. Вече рискува живота си повече, отколкото бих желал.

— Разбирам, това е добре за мъж като теб — да рискуваш главата си за някаква история, — но не и за жена.

— Не и за жената, която обичам.

— Но, Мейс, само помисли. Ти каза, че мога да стана репортер. Но аз никога не съм била пряма в работата си. От мисълта, че трябва да интервюирам някого, ми се изправя косата. Но да правя това, което вече съм правила — да играя роля, да накарам някого да ми повярва, за да изтръгна нещо от този човек — този път информация вместо пари — това го мога! Това е начин да помогна за промяната на света. Начин да мамя хората за добро!

— Пилееш си думите на вятъра.

Гърлото вече я болеше от викане. Трудно беше да надвиква шума на реката и тя се отказа. Но не можеше да спре да мисли за това, докато се носеха през тъмната нощ, влачени от течението. Дали това можеше да бъде отговор? Беше ли възможно онова, което винаги е търсила, да е било под носа ѝ през цялото време?

В Мемфис Мейс спечели на покер достатъчно пари, за да отидат на баня, да си купят небиещи на очи дрехи и билети за влака за Охайо. Сетне телеграфира на хората си в Ню Йорк с искане за информация и им каза да отговорят на името Сандърсън в Къламбъс.

Когато пристигнаха, телеграмата ги очакваше. Саранда видя как лицето му помръкна.

— Какво има?

Той вдигна очи и видя как го наблюдава пощенският служител.

— Дай да се махаме оттук — отвърна Мейс и я поведе надолу по-страничните улички, преди да ѝ разкаже.

— Маклауд действа като издател на вестника — каза той приглушено.

— О, Мейс, не!

Той се отпусна на една тухлена стена и затвори очи. Беше стиснал здраво зъби, а дланите му се свиха в юмруци. Дишането му бе накъсано.

— Какво ще правим? — попита Саранда.

— Първо трябва да се върнем в Ню Йорк. Въпреки че моята свръзка не ни съветва. Твърди, че властите проверяват всеки параход и влак, които влизат в града. С приближаването на крайния срок проверяват всеки пътник. Претърсват дори трамваите. — Мейс извади телеграмата от джоба си и зачете: „Не се и опитвайте да идвате. Няма да успеете. Душат за главете ви.“ — Той я смачка в ръка.- Можем да се преоблечем, но при такова претърсване ще рискуваме много. Нямам намерение да влизам в капана им. А и отказвам да те излагам на още опасности.

— Просто ще трябва да намерим друг начин.

— Как? Остават ни три дни, нямаме време да стигнем на кон. А не можем и пеша.

За първи път Мейс изглеждаше наистина обезсърчен.

— Винаги има начин — каза Саранда. — Ако дадена идея не става, просто трябва да се намери друга. Думата „поражение“ — додаде тя, като го имитира, — не присъства в речника ми.

Саранда разбра, че Мейс не я слуша. Красивото му лице бе прорязано от гневни бръчки.

— Ако позволяват на Маклауд да ръководи вестника сега, трябва да са страшно уверени в резултата. Което означава, че сигурно имат доказателства, което са необорими. Можеш ли да измислиш какви биха могли да бъдат?

Саранда помисли за малко, сетне изстена. Писмото относно признанието, което бе покачат на Джаксън в нощта преди сватбата, в което се подчертава как е започнали да ги мами, за да се омъжи за Уинстън. Саранда му разказа за това писмо.

— Не помислих за него. Нямаше причина. То вече бе постигнало целта си.

Мейс ѝ хвърли мрачен поглед.

— А сега просто може да послужи на Маклауд.

През целия ден Мейс беше неспокоен и мрачен. Саранда се опита да го развесели, но напразно. Той не можеше да стои на едно място. Заскитаха по улиците на Къламбъс, като говореха малко.

Саранда използваше времето, за да измисли начин да се доберат до Ню Йорк преди крайния срок, без да бъдат забелязани. Нищо, което измисли, не бе разумно.

— Вероятно е възможно да стигнем до предградията — размишляваше тя. — Сетне твоите хора от вестника да ни посрещнат и да ни вкарат незабелязано.

— Невъзможно. И тях ги наблюдават неотлъчно.

— Е, трябва да има нещо, което да направим.

— Не знам. Може просто да се окажем в ръцете на Маклауд.

— Маклауд и брат ти Ланс — напомни му тя тихо.

— Ланс може да е дръпнал спусъка. Но тъкмо Маклауд уби Ван Слайк. Кълна ти се пред Бога, че все някак ще го накарам да си плати.

Мейс отново защити брат си, което накара Саранда да кипне.

Тази нощ прекараха в хотел и за първи път от седмици насам се нахраниха истински, но това не подобри особено настроението на

Мейс. Усилията на Саранда да го развесели също не помогнаха. Дори опитите ѝ да го съблазни останаха без резултат. Той обърна стола си с гръб към стаята и през по-голямата част от нощта гледа през прозореца. Дори когато Саранда заспа, Мейс не прекрати бдението си.

На следващата сутрин беше в гадно настроение. Саранда се надвеси над него, като го прегърна в гръб и го целуна по бузата.

— Нещо ново?

— Не — отвърна той с глас, пълен с отвращение. — Нищо не съм измислил.

— Имаш нужда от почивка, скъпи. Няма как да мислиш ясно, без да си си починал.

— Нямам време да спя. Остават ни само два дни, а може да са и две минути. Толкова сме близо, че просто го вкусвам. Но не мога да направя нищо.

— Нека просто да тръгнем с влака през Пенсилвания. Може би по пътя ще измислим нещо...

— Какво? Да се скрием в някоя купа сено или да влезем в града с каруца?

— Ако се наложи.

— Не ставай глупава.

— А ти не бъди груб.

Мейс вдигна очи и я видя как го гледа разярено с ръце на кръста, и въздъхна.

— Извинявай. Просто не мога... не съм свикнал да ми липсват идеи. Ако бях сам, щеше да е едно. Но сега трябва да мисля и за теб.

— Не мисли за мен, ако това те разстройва.

— Можеш да ме накараш и да спра да дишам. Но си права, че не трябва да си го изкарвам на теб. Това е проблемът ми.

Саранда го прегърна силно.

— Това е нашият проблем. Трябва да измислим нещо заедно.

Мейс внезапно стана и се отдели от нея.

— Давай да се махаме оттук. Не мога нито минута повече да понасям тези стени!

Навън бе чудесен топъл ден без нито едно облаче в небето. Но Мейс не забелязваше нищо, докато вървеше по улиците, сбърчил вежди замислено.

Сякаш часове наред бродиха по улиците. Мейс като че ли търсеше нещо. Но дори и той не можеше да определи точно какво търси. Някакъв източник на вдъхновение, нещо, от което да заискри идея.

— Мейс, не мога повече — каза Саранда, когато краката вече нея държаха. — Нека просто хванем влака на изток и...

Мейс внезапно спря. Той я хвана за ръка и тя изгуби нишката на мисълта си. Саранда се огледа, за да види какво е привлякло вниманието му. Бяха в края на града, заобиколени от зелени поля. Единственото, което се виждаше, бе един човек, който стоеше до нещо като голям плетен кош. На земята до него имаше огромен сноп ярко оцветена материя на жълти и червени райета. Неколцина души го наблюдаваха как го разпъва на земята. До него бе сложен знак: „Петнайсет долара за возене.“

— Какво, за Бога, е това чудо? — попита Саранда. — Двуколка с платно?

Мейс се обърна към нея, вибриращ от енергия.

— Имаш ли ми доверие, принцесо?

— Да потеглим с тази двуколка с платна към Ню Йорк ли?

— Не, разбира се.

— В такъв случай...

— Да или не?

Саранда не можеше да си представи кое го е разгорещило толкова много, но каквото и да беше, то бе по-добре от мрачното му настроение. От него към нея протече някакъв ток, който запали и нейното усещане за приключение. Каквато и да бе идеята му, трябва да беше поразителна, та да преобърне така стремглаво настроението му.

— Имаш ли ми доверие? — повтори той със силен глас.

— Знаеш, че ти имам доверие.

— Добро момиче. Няма да съжаляваш.

Като забеляза пламъчето в погледа му, Саранда се надяваше, че наистина ще е така.

След като се нахраниха до насита, Мейс и Саранда забързаха отново към края на града, където преди това бяха видели мъжа, предлагащ пътуванията.

Саранда се спря, когато осъзна накъде са тръгнали.

— Мейс, ти ми каза, че няма да правим нищо глупаво.

Мейс се хилеше.

— Не, скъпа. Казах ти, че няма да тръгнем за Ню Йорк с двуколка.

Тя го последва и двамата излязоха от сенките на сградите.

— Тогава какво...

Саранда изведнъж застина на място. Сърцето ѝ сякаш скочи в гърлото, а крайниците ѝ се размекнаха. Раираният плат, който бе взела за платно, сега беше издут и образуваше сфера, покрита с мрежа, която я свързваше с кошница отдолу. Това не беше летяща двуколка, а балон с горещ въздух.

— О, не!

Саранда дишаше трудно и така се разтрепери, че едва се държеше на крака. Това със сигурност беше някаква жестока шега, е която Мейс искаше да я изплаши до смърт. Той със сигурност нямаше да я вдигне във въздуха с това нещо. В небето! Тя, която не можеше да изкачи четириметрова стена, без да умре от страх!

— О, не!

Зави ѝ се свят. Не забеляза как Мейс я хвана за ръка и я дръпна след себе си към събралата се тълпа. Токовете ѝ се забиваха в земята, но той вървеше целеустремено напред, като я влачеше след себе си.

Човекът в сако на бели и червени райета, осъществяваше полетите. Той свали сламената си шапка, когато се приближиха към яркия балон, но Саранда въобще не го забеляза. Тя се бе втренчила в неговото чудовище, опитвайки се да си представи ужаса да се възнесеш в облаците.

— Нагорещен газ — казваше човекът с балона. — Това го държи във въздуха. По-точно, хелий.

— Нагорещен ли? — попита една жена от тълпата. — Означава ли това, че може да се запали?

— За щастие, не, госпожо. Но, господине, моля ви да не пушите, иначе всички можем да се запалим.

Саранда не можеше да свали поглед от чудовището и гледаше с паника в очите.

— Моля те, кажи ми, че изпитваш просто любопитство като акробат — каза тя на Мейс през здраво стиснати зъби — и нищо повече.

Той изобщо не ѝ обърна внимание.

— Кажи ми, добри човече — извика Мейс на пилота. — Как караш това нещо да се издига?

— О, не — промърмори Саранда. — О, не!

— Радвам се, че питате, сър. Сигурно забелязвате, че балонът е напълнен само до половината с въздух. Така той се вдига по-бързо. Когато усилия пламъка на горелката „Бънсън“, тя превръща водата в хелий и кара балона да се вдига, без да губи ценен баласт.

— Великолепно — промълви Мейс, като обиколи балона и го огледа одобрително. — А как се управлява подобно нещо?

— Никак, приятелю. С балона караш накъдето те духне вятърът. Разбира се, познанията по метеорология са от полза. На различна височина се сблъскваш с различни въздушни течения. Ако имаш късмет, можеш да откриеш течението, духащо в желаната от теб посока. Разбира се, пилотът трябва да е много опитен, за да може да се ориентира в тези неща.

— Естествено. Но съм любопитен. А как се приземяваш?

— Е, това е опасната част, приятелю.

Пилотът продължи гордо да обяснява подробностите на професията си като човек, който наистина я обича. Но Саранда не го слушаше. Дълбоко в себе си бе убедена, че Мейс не разпитва просто така. И тя всячески се опитваше да измисли как да го разубеди от подобна лудост.

Мейс продължи да задава още въпроси — за оборудването, скоростта на въздуха, методите на навигация. Показаха му компаса, барометъра, алтиметъра. Интелигентните му въпроси сякаш

подхранваха гордостта на пилота и го караха да обяснява с още по-голямо желание.

— Искате ли да се вдигнем и да видите сами как става?

— Само през трупа ми — промърмори Саранда.

Един мъж, застанал отзад, попита за безопасността на машината. Пилотът се обърна да го успокоява, а в това време Мейс отново обиколи балона. Той леко се поклащаше на лекия вятър.

Мейс облиза пръст и го вдигна във въздуха.

— Този вятър май духа на изток — каза той.

— Вярно, сър. На изток и леко на север, за да бъдем по-точни. Сигурно имате известен опит с въздушните течения.

— Едно време плавах — отвърна Мейс разсеяно.

— Разбира се, плаването е съвсем различно от летенето с балон. При плаването корабът е потопен само наполовина във водата. А балонът е изцяло обграден от въздух.

— Но как остава във въздуха? — попита една жена.

Саранда приближи до Мейс с разтреперани крака. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите.

— Не можеш да ми сториш това. Бих умряла там горе. Просто ме предай и да свършваме с това. По-добре да умра, увиснала на въже на три метра от земята, отколкото от балон на петнайсет метра във въздуха.

— Петнайсет метра ли? — попита летецът, дочул края на коментара ѝ. — Но, скъпа госпожо, ние се вдигаме на повече от деветстотин метра! Аз самият съм се качвал на хиляда и осемстотин метра височина! Е, долу-горе това е височината, на която носят ти започва да кърви.

Саранда се олюля на краката си.

— Но не се тревожете, скъпа. Днес няма да се качваме толкова високо.

— Освен ако не се блъснем в някои високи планини — каза тихо Мейс, който се забавляваше страхотно.

— Макар че колкото по-високо се изкачваш — додаде пилотът, — толкова по-добро е атмосферното налягане и по-гладък е полетът.

Саранда сграбчи Мейс толкова силно, че пръстите ѝ се забиха през ръкава на сако в мускулите му.

— Слушай ме сега. Аз не мога да се кача в това нещо. Кълна ти се, ще умра!

— Глупости! След първите няколко минути несъмнено ще се отпуснеш и ще се наслаждаваш на полета.

— Ти се наслаждавай на полета. Аз ще се предам.

Саранда се обърна да си тръгне, но Мейс я сграбчи в обятията си, запуши устата ѝ с ръка и обърна лицето ѝ към гърдите си, така че да не се вижда.

— Хубаво, че обичаш властни мъже — процеди той.

— В леглото — промълви тя, опряла устни до самото му. — Не в проклетия бало...

Мейс я хвана още по-здраво. Саранда се опита да се бори, но когато пилотът и неколцина от тълпата се обърнаха да ги гледат, той я държеше прикована към гърдите си толкова здраво, че не можеше да помръдне.

— Дойде ѝ много май — обясни той с усмивка. — След малко ще се свести.

— Напълно разбираемо — каза пилотът. — Случва се постоянно. Саранда зарита лудо.

— Ах — каза Мейс. — Вече се свестява.

— Е, кой ще е първият, който ще се качи с мен?

Пилотът тръгна към хората. Докато той беше с гръб, Мейс се придвижи към въжето, което държеше балона и го ритна крадешком. Сетне метна Саранда в коша, скочи вътре и усили пламъка. Когато газът се разшири, той взе масивната торба с пясък, която помагаше да се придържа кошът към земята и я метна настрани. Балонът се вдигна на петнайсет метра във въздуха.

— Хей! Спри, крадецо! Върни се!

Саранда се бе вкопчила в коша с треперещи пръсти, а Мейс събра остатъка от печалбата си на покер, зави я набързо в малка част от канапа на пилота, откъсна го със зъби и го метна надолу.

— Току-що купих балона ти, приятелю! Благодаря за урока.

Балонът се вдигаше бързо, а в това време пилотът разви пак и преброи банкнотите. Очевидно сумата го задоволи, тъй като той вдигна очи и извика:

— Не забравяй, ако горелката се развали, трябва да се приземиш. Имаш само четири торби с баласт.

— Няма да го забравим.

Увиснал надолу, Мейс радостно помахаша с ръка. Балонът се разлюля. Вцепенена от страх, Саранда се отпусна на пода, прекалено ужасена дори за да се моли.

Саранда седеше, опряла гръб на стената на коша, прилепила колене към гърдите си, твърде уплашена, за да отвори очи. Полюляването на балона я караше да трепери силно. Почувства, че ѝ се гади и ѝ призлява. Поемаше си въздух с усилие. Ако изобщо можеше да мисли, то ѝ се искаше изобщо да не се бе раждала.

Усещаше, че Мейс се занимава с горелката, като следва случайните указания, които бе получил. Като се замисли, че няма никакъв опит, Саранда бе обзета от нова вълна паника. Сигурна бе, че ще се разбият и ще изгорят. Просто знаеше, че ще загинат.

— Престани да се движиш — тросна се тя. Гласът ѝ бе приглушен, тъй като бе притиснала чело към коленете си.

— Да не би да искаш това нещо да се разбие? — отвърна ѝ той.

Саранда бе толкова уплашена, че искаше да се разплаче. Пръстите я боляха от стискане. Думите му я накараха да си представя как излитат без никакъв контрол и се забиват в някакви дървета.

Минутите се нижеха безкрайно бавно, докато тя трепереше сгушена.

— Саранда — повика я Мейс.

— Не говори! — Всеки шум, всяко движение я караше да съзнава огромното разстояние между тях и земята. — Дори не дишай!

— Ела тук. Погледни този пейзаж!

Когато Саранда отказа, Мейс вдигна брадичката ѝ с пръст и я накара да го погледне.

— По-красиво е, отколкото можеш да си представиш.

Обзе я неописуем гняв. Че той може да стои там като някакъв проклет въздушен пират, който едва се държи за въжето, ухилен, сякаш този кошмар, в който я бе забъркал, бе просто една чудесна шега...

Саранда не можа да се овладее. Като лава, изригваща от вулкан, тя го нападна внезапно.

— Ти, кучи сине! — изкрещя тя. — Каза, че мога да ти вярвам.

— Можеш да ми вярваш. Огледай се. Всичко е наред.

— Наред! — Тя го хвана за гушата и започна да го души с пръсти, внезапно станали силни от страха. — Никога през живота си не съм била по-зле! Никога не съм искала да убия някого толкова силно, колкото искам да убия теб! Как може да го направиш?

Мейс я грабна за кръста и я вдигна нагоре така, че тя се прилепи към гърдите му. Докато я вдигаше, Саранда зърна част от пейзажа, усети, че е на голяма височина, видя огромните пространства. Тя се сгърчи и обви глава с ръце.

Мейс помълча за миг, усещайки я как трепери. Сетне, с тих глас, попита:

— Какво съм ти сторил?

Паниката я бе обхванала напълно. Дишането ѝ бе прекалено учестено. Тя знаеше, че се задъхва, но не усещаше въздух в дробовете си.

Мейс я погледна и видя опасния зеленикав цвят на лицето ѝ.

— Ще те напляскам, ако не се успокоиш — предупреди я той.

— Направи го и ще те изхвърля оттук!

— И ще приземиш сама този уред, така ли?

Коленете ѝ се огънаха. Мейс я хвана под мишниците и я вдигна.

— Разбирам, че ще трябва да те разсейвам с нещо. Да те накарам да мислиш за нещо друго освен за балона.

— Не го споменавай дори — изстена тя.

— Нещо толкова приковаващо, което би завладяло изцяло вниманието ти. И заличило всички други мисли.

Думите му, заедно с интимния тон, започваха да пробиват пелената на ужаса ѝ. Саранда вдигна очи и видя как в погледа му гори истинска възбуда. Една силна ръка се спусна върху бедрата ѝ и я притегли по-близо към него, за да го усети огромен и твърд, притиснат към полите ѝ.

— Как можеш да мислиш за нещо такова в такъв момент? — промълви тя.

— Как можеш да не мислиш? — попита я той.

— Толкова съм уплашена...

— Не мисли за страха си. Мисли за това като за едно голямо приключение. Кой знае накъде ще ни отведе вятърът? С какви превратности ще се сблъскаме по пътя? Ето ни, летим в небесата, съзерцавайки неща, които малцина могат да зърнат. Погледни тези

поля. Виж колко малки са дърветата. Колко необятен е хоризонтът. Сякаш сме единствените двама души в целия свят. Само ти и аз. Преодолели смъртните окови, душите ни летят на воля. Не можеш ли да го усетиш, любима? Това вълнува душата като нищо друго, което мога да си представя.

— Без да споменаваме за животинските ти инстинкти.

— Кой казва, че не можем да ги споменаваме?

Мейс се бе ухилил като сатана. Като я пусна, той хвана въжето с едната ръка и се надвеси навън. Със свободната си ръка махна към небето и извика:

— Хайде, принцесо! Хвърли грижите си на вятъра! Вече не сме смъртни, вече сме богове! Нищо не може да ни навреди! Млади сме. Влюбени сме. Очаровани сме. Дай да вземем удоволствието, което можем да вземем. А утрешният ден да върви по дяволите!

Докато той крещеше тези слова към небесата, жестикулирайки през цялото време, балонът се наклони опасно на една страна. Като се вкопчи отчаяно в парапета, Саранда затвори очи при вида на втурналата се към тях земя. Разбра, че трябва да направи нещо, преди той да убие и двамата. Най-лошият ѝ кошмар се бе сбъднал: да лети в балон на стотици метри височина с акробат, който намираше за особено възбуждащо да виси надолу от коша.

Саранда не само трябваше да преодолее паниката си. Налагаше се да отвлече Мейс от желанието му да играе ролята на въздушен пират.

Имаше само едно нещо, което можеше да прикове вниманието му. Той вече бе показал ясно, че няма да ѝ окаже никаква съпротива.

Саранда отвори очи с усилие и го погледна. Той пак се бе навел, но по-внимателно този път, като само единият му крак беше в коша и само едната му ръка държеше въжето.

— Слез тук.

— На високо по ми харесва.

— Оттам не можеш да ме целунеш.

Мейс повдигна вежда.

— Така ли?

Като се завъртя майсторски, той се наведе и я целуна набързо. Сетне отново увисна навън.

Неговите движения предизвикаха мощни тласъци на коша. Нещата не се развиваха според желанието на Саранда.

Тя бе използвала и преди страстта като оръжие. Какво щеше да й стане да опита още веднъж?

— Това възбужда ли те? — попита тя, като се опита да говори спокойно.

— Страхотно.

— Някога правил ли си — тя преглътна бучката в гърлото си — любов в небето?

Сега Мейс я погледна.

— Това покана ли е?

Той скочи върху дъсчения под на коша и балонът леко хлътна надолу. Като се хвана за въжетата зад себе си, Саранда направи титанично усилие да не изкрещи.

Мейс я хвана за талията и я претегли към себе си, така че да пусне въжетата и да се вкопчи в сакото му. В очите му се четеше учудване.

— Това е повече, отколкото някога съм мечтал — каза й той страстно. — Знаех, че се страхуваш. Но мислех, че ако успея да те кача тук горе — ако успееш просто да видиш това, което виждам аз — и ти ще почувстваш вълнението, цялото чудо. Че ще успееш да споделиш с мен възбудата да си високо над земята. Свободата. Възторгът. Кръвта, която препуска във вените ти. Наистина ли го чувстваш?

— Целуни ме и ще видиш.

Мейс наведе глава и я целуна. Целувката му никога не бе била толкова дива, ненаситна, пълна с възхищение. А Саранда никога не се бе чувствала толкова нещастна.

Защото истината бе, че никога преди не бе чувствала по-слабо желание. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави страха си. Чувстваше се суха като стар кокал. Знаеше, че ако той влезе в нея, ще бъде като проникване в шкурка. Тя се срамуваше, че се опитва да го подмами. Тяхното привличане бе толкова силно, че никога не й бе хрумвало да имитира екстаз, както бе правила с други мъже.

— Чудесна си — мълвеше той в косата й.

Макар да бе гузна, Саранда бе решила твърдо Мейс да не разбере истината. Тя пхна ръце под сакото му и го съблече.

— Не си привързан към това, нали? — попита тя с убедителна усмивка.

Сетне го метна надолу.

— Това бе единственото ми сако.

Тя разкопча ризата му и прокара език по гърдите му.

— Сега знаеш как е.

Саранда го съблече бързо, като избягваше да гледа навън. Височината на коша ѝ стигаше до кръста, така че подбирайки внимателно позите, тя успяваше да си внуши, че не е заобиколена само от въздух от всички страни.

Мейс стоеше с ръце над главата, държейки въжетата. Гол, мускулист и тъмен, той представляваше гледка, която с право би накарала всяка жена да заплаче. Саранда направи още едно усилие. Започна да го целува — по раменете, по ръцете, по гърдите. Тя засмука зърното му и усети как се втвърдява под ръката ѝ. Прокара пръст надолу към корема му, плъзгайки език още по-надолу към пулсиращия му, приканващ пенис.

Като застана на колене, тя го пое в ръце и го допря до устните си. Известно време го измъчва, преди да го поеме в устата си. Мейс я възнагради с доволно ръмжене.

— Това е невероятно — каза той. — Ти си нещо повече от проклета принцеса. — Тя продължи да го смуче по-силно и той изгуби мисълта си. — Ти раздаваш фантазии. Жена, която кара всички мечти на мъжа да се сбъднат.

— Харесва ли ти, когато си в устата ми?

— Господи, да!

Саранда знаеше, че диалогът повече от всичко разпалва страстта му. Самият той бе майстор на словото и обичаше да говори, да прави страстни и похотливи описания. Дори само един шепот можеше да го възбуди до лудост. Саранда знаеше също така, че не би могла да го възбуди — както и всеки друг мъж — така, както той би могъл да възбуди себе си, използвайки собствените си фантазии. Тя само трябваше да му зададе въпрос или да му намекне за образ, а сетне той сам щеше да се развихри.

— Харесва ми да те усещам върху езика си. Обичам вкуса ти. Страстната, мъжествена миризма. Толкова си твърд, че ме караш да

потрепервам. Като сабя от закалена стомана. Кажи ми харесвали ти, скъпи? Кажи ми какво искаш да ти направя.

Мейс ѝ го каза с думи, които бяха колкото поетични, толкова и ясни. Като насочваше главата ѝ, докато ѝ обясняваше, той ѝ показва какво иска с похотливи думи, изречени с дрезгав шепот. Саранда не познаваше друг мъж, който така високо да цени милувките ѝ, който да сипе с толкова силно желание похвали относно усещанията, с които го дарява.

Мейс вдигна единия си крак и го сложи върху стената на коша, като ѝ даде възможност да се приближи. Наведена още по-ниско по негова команда, тя посегна и го пое в устата си, като го смучеше, измъчваше и хапеше леко и нежно, докато Мейс ръмжеше доволно.

— Да, скъпа, да. Господи, ти си невероятна!

Саранда не се съмняваше. Тя вложи страха си и вината си, че го заблуждава в усилията да изпълни задачата си, използва цялата си енергия. Движеше се безпощадно тук и там, като разнообразяваше докосванията, начина, по който го целуваше и смучеше, подлудявайки го. Караше желанието да забушува из вените му, самият той замаяно да очаква накъде ще се насочи жадната ѝ уста.

Когато пожела да я вдигне, за да сподели удоволствието му, тя не откликна. Вдигна очи, прокарвайки език по цялата му дължина и попита плахо:

— Ти не каза ли веднъж, че искаш да свършиш в устата ми?

Очите му станаха безизразни, когато ѝ описа по-подробно какво желае.

Саранда много сръчно го накара да замлъкне. Не ѝ трябваше много време. Като взе тестисите му в едната си ръка, тя започна да го гали с другата и да смуче силно, възбуждайки още повече главичката с език, после пак го пое надълбоко. Беше го обвита плътно с устни, когато той се изпразни с вик.

Това би трябвало да го успокои, помисли си Саранда и отново седна на пети.

Мейс разклати глава като лъв, който се отърсва от водата.

— О, Боже! Жено, какво направи с мен?

Той я хвана под мишниците и я вдигна, целуна я продължително и силно, като я гледаше нежно.

— Направи ме толкова щастлив — каза той. — Сега е мой ред да направя същото за теб.

Саранда поклати глава.

— Нека за днес твоето щастие бъде и мое. Достатъчно бе това, че можах...

Той присви подозрително очи.

— Откога си станала светицата Саранда, която се раздава безкористно?

— Не мога ли да пожелая да те направя щастлив, без да бъда разпитвана като някоя...

Мейс я бутна към стената на коша.

— Мейс, недей — извика Саранда, протягайки ръце.

Докато се опитваше да се хване, Мейс вдигна полите ѝ, дръпна бельото ѝ настрани и пхна ръка между краката ѝ. Както и преди тя бе съвсем суха.

— Ти, малка кучко! — изсъска той с гневен поглед.

— Мейс, за Бога...

Саранда усети, че балонът се люлее. Като погледна през рамо, видя как околността се приближава към тях. Ако той не спреше да я бута, щеше да падне от коша.

— Значи те възбужда, така ли? Да летиш като орлите? Да се носиш над един нищо неподозиращ свят?

— Никога не съм казвала, че ме възбужда. Всъщност, ако си спомняш, аз казах, че ще умра, ако ме качиш горе.

— Измами ме, нали?

— Ти си го заслужаваше. Казах ти, че не искам да се качвам тук. Казах ти, че се страхувам. Но беше ли те грижа? Не! Ти продължаваше да скачаш от въже на въже като някой проклет пират, без да обръщаш внимание на чувствата ми.

Неговият гняв го напусна, като отстъпи място на решителна, студена пауза. Той изглеждаше замислен, сетне в очите му се появи лудешки блясък.

— Ти си съвсем права — каза Мейс. — Съвсем не помислих за чувствата ти.

Саранда не хареса изражението му. Беше същият поглед като пред онази нощ, когато я бе завързал и я бе насилил да се подложи на

необичайната форма на терапия. В очите му имаше същия неопровержим блясък, който ѝ показва, че е отишла твърде далеч.

— Съблечи се — нареди той.

Саранда вдигна брадичка.

— Защо?

— Защото няма да можеш да ме измамиш, скъпа. Не и ти.

— Случвало се е преди.

— Вече няма да се повтори. А сега, ще свалиш ли тези дрехи или трябва да ги разкъсам?

Той я грабна за деколтето, но нейните ръце уловиха неговите и ги спряха.

— Ще се поддам на гадните ти заплахи, защото нямам друга дрехи. Но те предупреждавам, от това няма да излезе нищо добро. Няма да мога да се възбудя сега, дори да беше Казанова.

— Ще видим.

Саранда стоеше пред него, гола и предизвикателна. Очите ѝ бяха затворени, за да не усеща височината и за да прикрие срама си, когато се окаже права. Мейс може и да беше най-добрият любовник в цяла Европа — а и тя можеше да свидетелства за това, — но щеше да е необходимо много повече, отколкото притежава един мъж, за да я възбуди при тези обстоятелства.

Мейс прие предизвикателството, но не по начина, по който смяташе тя. Тя очакваше груби изисквания. Вместо това Саранда усети нежните му ръце на раменете си. Очите му върху клепачите си, сладко потрепвайки като криле на пеперуда. Той повдигна лицето ѝ и прокара своите мигли по клепачите, бузите и челото ѝ. Това странно я успокои, беше едно игриво и нежно нападение.

Устните му се задържаха върху слепоочията ѝ, вдъхвайки уханието ѝ. Със съвсем бавни движения той докосна с устни скулите ѝ, оставяйки гореща следа от ухо до ухо. Там той се спря, целувайки ушите ѝ, играейки си с върха на езика си. Саранда не подозираше, че е толкова чувствителна на това място. Докато я хапеше нежно, с краищата на пръстите си той галеше шията, врата ѝ, раменете ѝ толкова леко и едва доловимо, че тя настръхна цялата. Комбинацията от устните му върху ухото ѝ и пръстите по кожата ѝ предизвика в тялото на Саранда едно засилващо се желание да бъде докосвана от Мейс. Ако я бе възседнал сега, тя щеше да се отдръпне. Но нежността на майсторската му техника разпръсна напрежението и я изпълни със засилващо се желание. Също като човек, който се навежда напред, за да дочуе шепота на друг, Саранда, докосвана едва, търсеше допира на неговото докосване.

Нито сантиметър от нейната плът не бе пренебрегнат. Като наведе главата ѝ, той погали мястото под скулата ѝ, пред ухото. Придвижи се надолу, за да ухапе пулсиращите скули, шията и ухото. Докато го правеше, тя въздишаше и отмяташе назад глава, за да може

той да достигне навсякъде. Разкошни усещания се спускаха през корема ѝ и препускаха надолу по бедрата ѝ.

— Не можеш да ми избягаш — каза той много ниско, така че дори нашепнатите думи накараха пръстите на краката ѝ да потръпнат. — Рано или късно ще се предадеш, за да те обладая.

Начинът, по който говореше, беше небрежен, но сексуалното доверие помежду им беше една предрешена провокация. Саранда потръпна и обърна устни към неговите.

Неговите устни бяха нежни и меко се притиснаха към нейните. Той едва докосна с език вътрешността на устните ѝ, като не проникна по-навътре, карайки я да го покани там. Той играеше търпеливо с тях и тя постепенно започна да се отпуска в обятията му, а устните ѝ омекнаха под неговите. Целувката му се задълбочи, чувствителна, опипваща и бавно търсеща, давайки на Саранда време да се настрои, да се наслаждава, да желае това, което предлагаше. Едва когато тя започна да се притиска към него, той стана по-дързък и мушна език между зъбите ѝ и като го отдръпна, я изчака да го последва. Той я ухапа по долната устна, преди да притисне устните ѝ в целувка, която победи съмненията ѝ и отново замая главата ѝ.

Точно когато се бе забравила в усещанията си, Мейс се премести към другото ѝ ухо. Мяукащ звук показва протеста ѝ, но рядкото усещане предизвика толкова изтънчен копнеж, че тя не можеше да се оплаква.

Саранда си мислеше, че Мейс ще я целува цяла вечност. Никога преди никой мъж не бе използвал устата си, за да я възбуди така, както правеше той сега. Саранда усещаше как кръвта бълбука във вените ѝ. Той не бе докоснал гърдите ѝ, не бе погалил бедрата ѝ, и въпреки това будеше толкова силни копнежи в нея, че би накарал дори и девицата да разтвори крака и да плаче да бъде обладана.

След малко се премести на гърдите ѝ. Вместо да ги стисне в длани, той леко ги погали, целуна ги, облиза ги, като засмука зърната. Като хвана двете гърди в ръце, доближи зърната и прокара бързо език върху тях нагоре и надолу. Усещането беше толкова еротично, че Саранда усети как губи съзнание. Тя изви бедра към неговите, търсейки нещо твърдо, о което да се търка.

Мейс усети, че тя е готова. Като се надигна, пое тънката ѝ талия в ръце и с един мощен тласък я положи върху широкия парапет на

коша. Ненадейно сърцето ѝ започна да бие, страхът се смеси с възбудата и събуди у нея такъв тремор, какъвто не познаваше. Беше безполезно да спори. Изгубила ориентация от ужаса и желанието, тя беше на негово разположение както през нощта, когато я бе завързал. Саранда се вкопчи във въжетата отгоре, като се подчини на някакъв разрушителен импулс да гледа през рамо към зелено-кафявия пейзаж долу.

Тя обърна глава настрани. Мейс не губеше време, а вдигаше вече единия ѝ крак, след което го прехвърли през кош и здраво я върза с въжетата. Той върза и другия крак по същия начин така, че Саранда бе прикована и напълно безпомощна. Чувстваше се тъй, сякаш може много лесно да падне назад. Беше принудена да се държи здраво и да обвие с крака най-близките въжета.

— Мейс...

Той се надвеси над нея. Като взе лицето ѝ в ръце, я накара да го погледне.

— Просто си припомни това следващият път, когато се опиташ да се преструваш.

Саранда се опитваше да си поеме дъх.

— Не мога да стоя тук. Кълна ти се, ще умра.

Погледът му беше безпощаден.

— Тогава, лъжлива малка хищнице, ще ти обещаю едно нещо, само едно.

— Ще ме пуснеш ли?

— Не. Но ако умреш, обещавам ти, че поне ще си отидеш с усмивка на лъжливата си уста.

— Всъщност аз не те излъгах. Но така или иначе, нали ти беше този, който каза, че моята истина е различна от твоята?

Мейс се приближи и се наведе, като я докосна с устни.

— Не за това. Не и за нещо толкова ценно.

— Моля те, пусни ме. Кълна ти се, че ще те обичам с всичко, което мога да дам, само...

— Още не, скъпа. Но погледни нещата от добрата им страна. Колкото по-скоро се включиш, толкова по-бързо ще слезеш долу. Сега... да поговорим ако искаш?

— Не! Проклет да си!

Той се ухили и се наведе, за да положи устни върху бедрото ѝ.

— Това е, скъпа. Говори ми. Кажи ми какво чувстваш.

Тя го прокле с огнени думи. Но много скоро устата му започна да твори магии. Много скоро тя се съсредоточи върху онова, което ставаше между бедрата ѝ. Вече не беше толкова суха, но все още изобщо не беше започнала да моли за ласки.

Той облиза пръстите си и ги прокара около вътрешните ѝ устни, избягвайки пъпката на нейното желание, като се движеше наляво, после надясно, докато най-накрая пъхна пръст вътре и тя усети как стените на пещерата ѝ се свиват с желание. Възбудата и се засилваше от усещането за опасност. Дори когато се въртеше и го молеше да я докосва, дори когато усещаше, че не иска повече да се съпротивлява, дори когато посрещна с желание разливащите се вълни на приближаващия оргазъм, тя много добре знаеше каква опасност я грози. Да изгуби контрол на такава височина, в тази поза, можеше да се окаже фатално.

Най-сетне той я намери с езика си. Беше толкова божествено, толкова невероятно приятно, след като толкова дълго го бе чакала, че извика от облекчение. Саранда пулсираше, желанието ѝ се засилваше, поглъщаше я, изгаряше всички мисли за безопасност освен една.

— Мейс — рече задъхано тя. — Ако се изпразня така, ще падна. Моля те...

Той се плъзна нагоре по тялото ѝ.

— Мислех, че изобщо не можеш да се изпразниш. Мислех, че дори Казанова...

— Млъкни. Толкова силно те желая, само че... Нека свърша, когато си вътре. Моля те, кълна се, че никога повече няма да се опитвам да се преструвам.

— Да не би да ме молиш да ти вярвам? — попита той.

Тялото ѝ пулсираше, отчаяно го желаше.

— Беше глупаво от моя страна. Да мисля, че мъж като теб не може да ме възбуди. Че няма да можеш да ме накараш да те желая толкова силно, че да изстрадам всичко, за да те имам. Как можех да знам, че дори на стотици метри над земята ще можеш да ме превърнеш в адски огън, който желае само теб? Дори да се разбием след малко, първо те искам в мен.

— Откъде да знам, че не ме мамиш?

— Само трябва да ме пипнеш и ще разбереш.

Мейс го направи и тя извика при докосването.

— Освен това, ако не ме свалиш долу, ще те проваля. Кълна ти се, че ще стискам зъби и ще направя всичко — чуваш ли ме — всичко, което мога, за да не свърша. По-скоро бих паднала и умряла, отколкото да ти създам това удоволствие.

— Това предизвикателство ли е?

— Влез в мен — приласка го тя и му каза какво иска.

Той я пусна долу. Краката ѝ бяха толкова изранени от опъването, че едва стоеше права. Но това нямаше значение. Повдигна краката ѝ, за да го обгърне около кръста и проникна в нея. Когато се размърда, изпълвайки я с невероятната си мощ, устата ѝ се отвори. Той я откри отпред с пръсти и тя напълно изгуби контрол. Всичко се завъртя пред очите ѝ и тя започна да се движи с него до разтърсващия оргазъм.

— Никога повече няма да се съмнявам в теб — обеща му тя.

— Тогава направи нещо за мен сега.

Той бе все още твърд в нея. Като се оттегли, я обърна с лице към откритото небе. Като проникна отзад, Мейс я наведе така, че я принуди да гледа от балона към полетата долу. Ръцете му намериха гърдите ѝ и той възобнови ритъма си.

— Само веднъж поне, погледни надолу и виж това, което виждам и аз.

Саранда го направи. Не беше лесно. Не беше приятно. Но усещането за ужас, комбинирано със сладката агония на неговото проникване, я възбуди неочаквано. Тя посегна назад и го погали, докато влизаше в нея.

— Не е ли невероятно? — попита той в ухото ѝ.

— Невероятно е — въздъхна тя и отново се изгуби в удоволствието.

Остатъкът от деня мина като сън. Щом започнеш да се оглежда, Саранда изгубваше голяма част от напрежението си. Тя откри с отворени очи, че така, както плуваше високо над земята, нямаше усещане за движение. Сякаш бяха увиснали във времето и пространството. Сякаш земята долу се движеше, а не те. Горелката беше намалена и се чувстваше някаква странна неподвижност, тишина, която не бяха чували никога преди това. Саранда се отпусна, двамата се прегърнаха и се отдадоха на спокойствието.

Следобеда проследяваха по картата накъде се движат, като откриваха градовете и местата и ги проверяваха. Вятърът ги носеше към целта. Долу преминаваха градове и отстъпваха място на зелени ниви и миниатюрни гори, потънали в пролетна зеленина. Виещите се пътища изглеждаха като развит канап. Когато Саранда се почувства уверена, Мейс намали пламъка и те се спуснаха надолу, за да погледнат по-отблизо. Веднъж, развеселен, Мейс ги спусна към едно поле с крави, които се разпръснаха, преди фермерът да притича и да изстреля в тяхна посока няколко куршума с пушката си. Като усилиха пламъка, за да се разшири газът, те отново се стрелнаха нагоре, махайки за сбогом. Колкото по-опитен ставаше Мейс в управлението на балона, толкова повече се наслаждаваше на полета.

Тази нощ той спусна балона надолу, разви въжето и метна котвата, като ловко я обви като ласо около едно дърво. Котвата беше една огромна кука, която се залови за дебел клон и задържа балона над дървото. Мейс се спусна по въжето, уви го няколко пъти около клона и помогна на Саранда да излезе, като я спусна на земята.

— Какъв късмет съм имала — промълви тя — да си падна по мъж, за когото най-голямото вълнение е да прави лудории във въздуха.

Той я хвана за талията и я вдигна толкова високо във въздуха, че тя трябваше да се вкопчи в раменете му, за да се задържи. Сетне, като я завъртя радостно, той каза:

— Но само си помисли, любима. Може и да сме първите хора в историята, които са правили любов във въздуха.

— Какво успокоение — продължи да се заяжда тя. Но беше развеселена от бодрото му настроение и от усещането за твърда земя под краката си, когато най-сетне я остави долу.

Вечеряха от храната, която си бяха взели — хляб, плодове и шоколадови бонбони, както и бутилка вино. Отстрани на коша имаше навито и закрепено одеяло, което Мейс взе. Когато притъмня и се появиха звезди, двамата се облегнаха на дървото, сгушени под одеялото, и загледаха нощното небе.

— Трудно ми е да повярвам, че сме били там горе — въздъхна Саранда, оценявайки по-високо постиженията си сега, когато беше на земята.

— Не се ли гордееш със себе си?

— Всъщност, гордея се. Не че имам много причини. Аз се качих само защото ти ме принуди.

— Утре ще е по-лесно.

— Не съм сигурна. Може пак да се паникьосам и да откажа да се кача. Намирам, че усещането за твърда земя под краката ми ме успокоява. Никога не съм си падала по земеделие, но след приключенията си с теб може и да стана фермерка.

— Бих искал да го видя.

Замълчаха за няколко минути, притиснати силно един в друг.

— А аз смятах, че мисълта за утре ще те накара по-бързо да се качиш в балона.

— Утре — повтори бавно тя.

— Утре ще бъдем в Ню Йорк.

Сърцето ѝ пропусна един удар. Той го усети и попита:

— Не се страхуваш, нали?

— Малко. Цял живот прекарах, страхувайки се от затворническите килии. Бих казала, че не си мечтая дори за кратък престой там. Не може да се предскаже какво би казал съдът.

— Не забравяй, че и аз имам някои връзки в града, също като Маклауд. Надявам се, че съдията ще оттегли обвиненията си, след като види доказателствата ми.

Саранда се изправи рязко.

— Доказателствата! Не се ли изгубиха в торнадото...

— Спокойно, мила. Изпратих ги заедно с документа, който подписа, в Ню Йорк.

Саранда пак се отпусна в обятията му, облекчена.

— Независимо какво ще се случи, аз ще те защитавам — обеща ѝ той. — Нищо лошо няма да ти се случи. Вярваш ли ми?

Тя кимна. Усещаше как вълнението препуска из вените му.

— Ще направим „Глоуб“ такъв, какъвто беше — промълви той тихо, загледан в звездите. — Сила, която се бори за доброто, защитник на унижените. Нашата страна се променя, принцесо. На бреговете ѝ слизат все повече и повече емигранти. Те са дошли да търсят по-добър живот и какво ще открият? Мъже като Сандър Маклауд, които ще ги експлоатират, за да пълнят собствените си джобове? Мъже като мен, измамници, които ще се възползват от невежеството им. Те гледат на новия свят с надежда и упование. Един добър мошеник...

— или мошеничка...

— ...или мошеничка може да се възползва, като ги накара да повярват това, което искат да повярват. Градовете гласуват закони, с които им забраняват да работят. Е, няма да стане лесно. Не и докато съм жив. Не и докато имам силата да го предотвратя.

— И аз — закле се тя, като се почувства за първи път неразделна част от неговата мечта.

— Ще го направим заедно, ти и аз. Ти ще бъдеш репортерът, аз ще пиша редакционните статии и ще направлявам вестника в правилната посока. За да съм сигурен, че Джаксън не е умрял напразно.

— Аз ще работя под прикрие и ще изобличавам корупцията отблизо.

Мейс застина.

— Още не сме решили това.

— Да. Но ще го решим.

— Саранда...

— Мейс Блакууд, ако наистина мислиш, че ще бъда доволна да работя в твоя сянка, ти си полудял. Да ми казваш какво и за кого да правя репортажи. Да ми даваш задачи като на някой новак — аз може и да нямам опит в писането, но притежавам този вестник. Поне така беше, преди да ти го припиша.

— Тогава омъжи се за мен.

Саранда се изправи и го погледна. Очите му блестяха като бърза вода, огряна от луната.

— Омъжи се за мен, Саранда. Раздели с мен работата и живота си. Нека веднъж завинаги сложим край на тази проклета семейна вражда. Триста години фамилията Блакууд и Шъруин са се държали за гушетете. Не е ли достатъчно? Не е ли време да се съберем за добро? За една цел, която си струва способностите ни?

— Де да беше възможно...

— Възможно е — настоя той.

— Ланс все пак съществува.

— Ланс няма да е проблем. Той ще прави това, което му казвам.

— Толкова ли си сигурен?

Мейс не можа да отговори. Вместо това каза:

— Искам децата ни да бъдат първите от семейство Блакууд, които няма да се срамуват. Да се срамуват от произхода си или от това, което са. Само помисли за децата, които можем да създадем — ти и аз. Като смесим кръвта на Блакууд и Шъруин и ги направим силни. Тяхната среда ще бъде вестникът. Ако насочим усилията си, таланта и инстинктите си, което са ни предавали през поколенията — ако ги насочим за добро — нищо няма да е в състояние да ни спре!

— Престани! Как можеш да ме измъчваш така?

— Да те измъчвам ли?

— Знаеш какво чувствам относно децата — извика тя, а по страните ѝ потекоха сълзи. — Знаеш, че самата мисъл ме ужасява. Мейс, аз се провалих като майка. Не съм способна да дам на детето любовта, от която се нуждае. Аз не съм...

— Но това е било отдавна. Разбира се, че не си била — четиринайсет години. При това изнасилена. Какво си очаквала? Всяка жена в твоето положение...

— Но това не се случи с някой друг. Това се случи с моето дете. И се страхувам от това, което може да сторя с другите.

— Ти се боеше да се возиш в балон, но бих казал, че го преживя доста добре.

— Ти не разбираш. Няма да унищожавам още деца със студеното си сърце.

Мейс облегна глава на дънера.

— Принцесо... ако сърцето ти беше студено, нямаше да мога да те обичам така. Единственият начин да надраснеш миналото си, е да се приемеш каквато си.

— Но аз се приемам каквато съм.

— Всичко това е илюзия. Ако наистина беше безсърдечна, нямаше да те е грижа какво си сторила. Освен това, кой ме обича и успокоява и кой ми даде чувство за надежда за първи път от толкова години? — Той я погледна с такава благодарност, че тя бе изумена. — Ти трябва да направиш същото, любима. Трябва да си простиш, че си била просто човек, да приемеш миналото. Позволи на страданието си да те направи по-състрадателна. Използвай вестника, за да помагаш на други жени, които страдат в същото отчаяние. Работи за благородната кауза това да не се случва на други. Впрегни болката си в името на някаква цел.

— Би ми харесало. Но деца... — Думите ѝ заглъхнаха.

Мейс я придърпа към себе си. С нежен и внимателен глас той попита:

— Какво правиш, за да не забременееш?

— Майка ми ме научи как да избягвам периодите на оплождане по звездите.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Само трябва да знаеш съответния месец, ден и година на раждане на жената. Всеки месец има само два часа, в които жената наистина може да бъде оплодена — когато слънцето и луната отстоят на точно същите градуси както са били в момента на раждането на жената. Така че ако изчислиш по деня и часа на раждане и добавиш по ден-два от двете страни, получаваш само няколко дни във всеки лунарен месец, през които трябва да се въздържаеш. Разбира се, ако искаш да осигуриш зачеване, е по-сложно. Трябва да знаеш часа и минутата, в която жената е поела първия си дъх.

— Изумително. Откъде е научила тези неща майка ти?

— От мадам Зорина. Затова я издирваше. Беше чула, че циганката имала тайна и се надяваше да я сподели.

— И действа ли?

— Не съм бременна. Веднъж, просто от любопитство, се върнах назад и пресметнах времето на изнасилването, за да видя дали е станало в плодоносен период.

— И така ли е било?

— Да, за мое нещастие.

— Не ми ли каза ти, че в живота няма нищо случайно?

— Да, и сега го твърдя.

— Значи това, което ти се е случило, е станало поради някаква причина. И двамата сме изгубили деца при трагични обстоятелства, когато сме били прекалено млади, за да ги оценим или да се грижим за тях. Бих искал да мисля, че тъкмо заради това ще станем по-добри родители. По-силно ще обичаме децата си. Ще им дадем всичката любов, която сме събрали в себе си. Никой не знае по-добре от нас колко ценно е времето, прекарано с тях.

— Искам да ти вярвам, Мейс. Но не мога...

— Тогава вземи малко от моята вяра. Няма значение, ако не ме дариш с деца. Ще те обичам независимо от това. Но знай, че вярвам в

теб. Вярвам, че сърцето ти е било стъпкано в ранна възраст и страхът не ти е позволил да осъзнаеш колко много любов трябва да даваш. Но аз ти се заклевам. Ще бъда щастлив да прекарам живота си, показвайки ти го. — Той преглътна трудно. — Може да не ми повярваш, принцесо, но в ръждясалото ми сърце има огромно количество любов, която чака да бъде отдадена. Цялата любов, която се надявах да дам на Пилар и на моето дете, но така и не можах. Тя е тук и през годините се умножи. Просто не бях го осъзнал, преди да те срещна.

— Вярвам ти — каза тихо тя.

— Тогава ми направи една услуга.

— Каква?

— Повярвай в себе си. И ти носиш голяма любов, която чака да бъде използвана. Нека моята привързаност я разпали. Нека тя ти покаже колко много имаш да даваш.

Саранда го погледна с обич.

— Не искаш никак много, а?

— Само да виждаш всички възможности в живота..., за които другите само могат да мечтаят. Само това искам.

Саранда се усмихна, защото когато той каза това, сърцето ѝ полетя нагоре и тя повярва, че е възможно.

— Досега бяхме толкова жалки — каза тя.

— Да, но това е чудото на живота. Винаги можем да се поучим от грешките си.

— Караш ме да го вярвам.

— Тогава омъжи се за мен. Нека заедно изковем друга съдба за нас двамата. Нов живот, нова любов, нова цел.

— Да.

Мейс се изправи.

— Съгласна ли си?

— Да. — Тя се разсмя. — Изглеждаш изненадан.

— Искаш да ми кажеш, че знаейки кой съм и какъв съм, знаейки, че всичко, което ти казвам, може да бъде измама, ти въпреки всичко си съгласна да бъдеш с мен?

— Мейс, мога да разпозная измамата, когато я чуя. Това, което току-що ми каза, не е измама. Това бе истинският ти, говорещ от все сърце. При тези обстоятелства, коя жена не би те пожелала? Освен това — додаде тя, като се наведе и го целуна весело, — имаш и други

таланти, които са неустойими за мен. Бих била глупачка да ти позволя да се измъкнеш.

— Все още не можем да заживеем открито — предупреди я той. — Но щом си възвърна вестника и възстановя доброто ти име, мисля, че ще намеря начин да те направя истинска героиня.

— Нито за миг не се съмнявам.

— Не забравяй обаче, че те все още ме смятат за Арчър. Може и да знаят, че си била мошеничка, но все още вярват на това, което им разказах. Ще можеш ли да го преживееш? Да се преструваш на госпожа Арчър, вместо да живееш живота си като Саранда Блакууд?

— Ти ме познаваш добре. Бих го направила, дори да бе жив Уинстън и да не се бях влюбила в теб.

— Щеше при всички случаи да се влюбиш в мен.

— Така ли? Е, не забравяй, самонадеяно приятелче, че името Блакууд не е точно най-обичаното от мен. Много добре ще си живея и без него.

Саранда забеляза неканено пламъче на съжаление в погледа му.

— Въпросът е — додаде тя, — ти дали можеш?

— Ще ми се наложи — отвърна Мейс. — Нямам избор.

— Винаги можеш да излезеш от това положение.

— И да рискувам да загубя вестника ли? Бъдещето ни?

Саранда го прегърна.

— За мен няма значение как ще ни наричат, щом сме заедно. Караш ме да вярвам, че всичко е възможно. Бих играла тази роля вечно, вместо да те изгубя.

Мейс я притисна в обятията си, като се облегна назад, за да гледа към звездите.

— Тогава, принцесо, утре започваме.

Те заспаха прегърнати, без да знаят колко лесно може да рухнат мечтите им.

Неприятностите им започнаха сутринта, когато вятърът внезапно се насочи на север. Колкото и да се опитваше да вдига и спуска балона на различни височини, Мейс не успяваше да улови югоизточното течение. Над северна Пенсилвания вятърът се усили и ги издуха нагоре с невероятна скорост. Някъде близо до Олбъни навлязоха в гъсти черни облаци, които заплашваха с дъжд. Във Върмонт облаците бяха гъсти, а вятърът ситен и ги принуди да се издигнат на близо хиляда и осемстотин метра височина, за да може балонът да се движи нормално. На тази надморска височина въздухът бе по-рядък, виждането и чуването — по-затруднени. Предметите изглеждаха изкривени. Ушите ги заболяха. И въпреки всичко те летяха на север и се отдалечаваха от целта си. Саранда още веднъж почувства ужас.

Мейс се тревожеше, че не може да обърне балона обратно към Ню Йорк. Той отказваше да се приземи и да изчака отминаването на бурята. Нямаше как да се предвиди кога най-внезапно могат да се променят атмосферните условия. Мейс искаше да е във въздуха, за да се възползва от всяка секунда помощ, която можеше да им окаже вятърът.

До настъпването на следобед вече знаеха, че е безнадеждно. Бяха отвени толкова далеч на север, че дори циклон с посока Ню Йорк нямаше да може да ги отнесе дотам до крайния срок в пет часа. И въпреки това Мейс продължаваше да лети и през нощта, когато условията бяха направо невъзможни.

Най-сетне се приземиха в порой. В мокрото беше невъзможно да поддържат пламъка на горелката и трябваше да кацнат. Прекараха нощта в малка горичка, мокри до кости и треперещи в студа. Мейс беше прегърнал Саранда, за да я топли, но настроението му го правеше далечен.

— Толкова съжалявам, Мейс — каза му тя безпомощно.

— Шшт — отвърна той, без да я поглежда. — Опитай се да поспиш.

Тя естествено не можеше. Изненада се от това колко е разочарована. Усещаше колко обезверен е Мейс, просто го излъчваше. Саранда знаеше, че това я краят на неговата мечта. До този момент Сандър Маклауд вече бе купил „Глоуб джърнъл“. Но някъде по пътя това бе станала и нейна мечта. Мечта за едно полезно бъдеше с мъжа, до когото обичаше да работи.

Сега това никога нямаше да стане.

И въпреки всичко, някаква частица оптимизъм в нея отказваше да умре.

— Ако можем да докажем, че съм невинна — промълви замислено тя, — и намесим Сандър Маклауд, няма ли да ми върнат вестника?

— Изпускаш нещо важно. Маклауд държи съдилищата. Политиците са в малкото му джобче. Единственото, което не държеше в ръцете си, бе властта на пресата. С вестника щяхме да имаме шанс. Щяхме да отпечатаме толкова много статии, че съдилищата нямаше как да не забележат. Щяхме да отпечатаме доказателствата, за да могат да ги видят всички и нито един съдия или съдилище да не може да ги отрече. Без „Глоуб“ нямаме нищо. Обаче ако вестникът е в ръцете на Маклауд сме направо мъртви!

— Мъртви ли?

— Дори да си е осигурил вестника, пак сме заплаха за Маклауд. Той не може да си позволи да е замесен в убийството на Ван Слайк. Освен Ланс ти и аз сме единствените, които знаят истината. А аз дори не мога да те заведа при властите, за да те охраняват. Ако Маклауд осъзнае, че имаме доказателства, ще тръгне да ме търси, за да ме убие. А теб може да остави на милосърдието на съдилищата.

— И какво ще правим?

— Не знам. Ще бъда честен с теб, Саранда, не ми изглежда обещаващо. Във всеки случай ще отидем в града. Ще се срещна с моите хора от вестника докато ти се криеш. Има ли място, където можеш да си в безопасност?

— Мога да опитам у приятелката на Стъбс Софи. Тя е стара курва, но ще направи всичко за пари. Ще купя мълчанието ѝ, като ѝ обещаая дял от наследството си.

— Щом мислиш, че там ще бъдеш в безопасност.

— А после?

Мейс въздъхна бавно.

— После ще видим.

По някое време през дългата студена нощ Саранда задряма върху гърдите на Мейс. Но дори в съня си го усещаше как седи изправен, облегнат на дървото, без да мига.

Успяха да стигнат над града посред нощ, като се надяваха никой да не види спускането им. Бяха решили да кацнат в Сентръл парк, където щяха да имат достатъчно открито място, за да се приземят, без да ги видят. Но щом започнаха да се спускат надолу над града, горелката започна да съска слабо и да се разваля. Мейс се опитваше да я стабилизира, но пламъкът изгасна напълно. Без гориво, балонът започна да пада с изумителна скорост покрай покривите на сградите, като ги отминаваше на косъм, летейки надолу. Като разви с луда скорост въжето с котвата, Мейс го метна във въздуха и след няколко опита най-сетне успя да го залови за ъгъла на сградата на Кутгър Юниън. Дватама имаха време само да се прехвърлят през коша, преди балонът да отскочи встрани и да се върне обратно с трясък, повличайки се странично по плоския покрив.

Ужасени, Мейс и Саранда затърсиха врата, която да ги отведе към сградата. Нямаше такава.

— Качи се на гърба ми — нареди Мейс. — И затвори очи.

Саранда не смееше да го попита какво е намислил. Тя се подчини, затвори очи и се залепи за гърба му, а той започна да се спуска по стената на четириетажната сграда.

Най-накрая стигнаха земята. Улиците бяха пуссти, макар по-нататък да чуваха тълпите около театър Бауъри лейн. Внезапно дойде моментът на разделята.

Саранда бе обзета от отчаяние. Тя не се бе разделяла с него от месеци. Тревожеше се, че ще прекара сама първата си нощ в града, който най-много искаше смъртта ѝ.

— Не мога да ти кажа довиждане — рече Саранда, като го притисна силно.

Мейс я целуна, като я обви със силните си ръце. За миг тя се почувства сигурна, усети, че въпреки ужасните обрати, всичко в крайна сметка ще се оправи. Но щом се отдръпна, това чувство я напусна. Тя се почувства малка и ужасяващо самотна. Тя, която беше живяла сама от тринайсет годишна възраст.

— Ти ме разглези — призна тя. — Не знам дали ще мога отново да живея без теб.

— Мисли си за това. Надявай се, че няма да ти се наложи.

— Мейс...

Мейс взе ръцете ѝ в своите.

— Слушай ме сега, Саранда. Не мога да ти обещавам нищо. Но знай, че независимо какво се случи, аз съм с теб. Ще измисля нещо. Ако трябва, ще умра, за да те защитя, но няма да им позволя да те наранят.

— Това не е никаква утеха. Няма да искам да живея, ако не си до мен.

Мейс целуна ръцете ѝ.

— Ще се измъкнем от това някак си. Просто запомни, че винаги има начин.

Саранда знаеше, че го казва, за да я успокои. Тя прочете неказаните съмнения в очите му.

Тя забърза по странични улички, за да е сигурна, че не я следят, и се насочи към Бауъри. Там се изгуби сред тълпите от преминаващи емигранти. Смяташе от реката се смесваше с миризмите на храна, а през отворените прозорци се чуваха викове.

Завръщането при Софи беше като връщане в едно минало, което се надяваше да е загърбила. Тя бе живяла при Софи, когато дойде в Ню Йорк за първи път. Нищо не се бе променило. Момичетата все още въртяха номера, а Софи пак прибираше парите в големия си колан.

— Значи се върна — поздрави я тя, без да се изненадва от каквото и да било в живота.

— Имаш ли свободна стая? — попита Саранда. — Само за няколко дни?

— Моите стаи не са безплатни, както знаеш...

— Ще ти платя повече, отколкото струва. Просто ми трябва малко време, за да очистя името си. Когато си прибера наследството, ще ти се отплатя с толкова много пари, че ще можеш завинаги да изоставиш тази дупка.

— Ами...

— Моля те, Софи. Страшно ми трябва скривалище.

— Не искам никакви неприятности, чуваш ли?

Най-накрая се споразумяха, Саранда затвори вратата и се сгромоляса върху мръсните чаршафи, прекалено изтощена дори да се съблече. Нещата ѝ изглеждаха толкова черни, а леглото бе пусто и огромно без Мейс до нея. Ала тя бе толкова уморена, че се отпусна и започна да се унася. На сутринта щеше да решава какво да прави. Може би тогава нещата щяха да изглеждат по-ведри.

Докато се унасяше обаче, Саранда отново бе обзета от чувство за обреченост. Намираше се в бордей, пълен с плъхове, докато нейният любим рискуваше живота си, за да я спаси. Мейс...

Саранда беше заспала дълбоко, когато вратата на стаята ѝ се отвори със сила и някакви хора я измъкнаха от леглото. Натезжала от съня, сякаш упоена, тя бе заобиколена от мъже в сините униформи на нюйоркската полиция. Трябваше ѝ само миг, за да си спомни къде се намира, да разбере защо ѝ говорят по този начин, докато я избутваха през вратата.

По стълбите чу как Софи говори с полицаия.

— Това е тя, Саранда Шърин. Искаше да остане тук, без да плаща. Наговори ми разни глупости, че щяла да ми плати, когато си получи наследството. Ха! Всички знаят, че ще увисне на бесилото.

В изумлението си Саранда чуваше как Софи продължава да нарежда и да си иска наградата от десет хиляди долара. На партера един инспектор пристъпи към Саранда и заключи ръцете ѝ в белезници. Устата му се мърдаше, но Саранда не можеше да разбере думите. Не можеше да се съсредоточи върху нищо друго освен гласа на Софи, който ехтеше в съзнанието ѝ.

Ще увисне на бесилото... ще увисне... всички знаят, че ще увисне на бесилото...

Саранда се събуди от гадна миризма на урина и гнилоч. За известно време не можа да си спомни къде се намира. Наоколо беше тъмно и студено. Лежеше на твърдо легло, покрита единствено със скъсано и мръсно одеяло. Насреща ѝ имаше тежка стоманена врата. Никакви прозорци, никакъв отвор не пропускаше светлина.

Изведнъж си спомни всичко. Как я измъкнаха от леглото ѝ посред нощ, как ѝ сложиха белезници и я бутаха по улиците на Лоуър ийст енд. И ужаса ѝ, когато осъзна къде я водеха. *Гробниците*. Официално това беше нюйоркският мъжки затвор, но го наричаха така, защото много напомняше египетска гробница. И, както се говореше, заради чувството на задушаване в ужасните му килии. Нейният стар приятел, касоразбивачът Стъбс беше лежал три месеца в този зловещ затвор и никога не проговори и дупчица за преживяванията си там.

Неосъзнала се все още от съня и шока, Саранда ги бе попитала защо я водят в мъжкия затвор. Те бяха промърморили нещо в смисъл, че няма сграда с изолирани килии за жени. Единият от полицаите ѝ се ухили гадно, показвайки златен зъб.

— Не си ли чувала? — попита я той. — Че си безнадеждна? — Партньорът му само се изсмя.

Саранда не знаеше дали е ден или нощ. Докато седеше на твърдия нар, увила ръце около коленете си, за да се топли, тя започна да трепери не само от студ. Стените сякаш се сключваха около нея. Дори в кошмарите си тя не бе виждала толкова тясна и без никаква пролука килия. Сякаш наистина бе зазидана в гробница. Ни лъч светлина. Ни намек за звук. Никакво усещане за околния свят. Потънала в мрак, тя се намираше насаме със собственото си въображение.

Най-лошият от кошмарите ѝ бе станал реалност.

Саранда не знаеше откога седи така и тръпне в очакване. Нямахше как да отмерва времето освен с лудото биене на сърцето си. Тишината бе неземна. Тя започна да се ослушва за някакви звуци, стъпки,

поскърцване на желязо, каквото и да е, което би могло дай подсказе, че не е сама в това чистилище.

Започна да усеща глад. Не можеше да си спомни откога не е яла. Стомахът ѝ леко къркореше. Тя почти се зарадва. Беше нещо истинско, на което можеше да се опре, доказателство, че е жива и че в крайна сметка не полудява.

Най-накрая чу превъртане на ключ в ключалката. Вратата се отвори с изскърцване и вътре се процеди светлина, която я принуди да затвори очи. Сетне на фона ѝ се очерта една фигура. Беше само силует, обкръжен с ореол от лъчи. Но Саранда разпозна любимия образ.

Като се вдигна на крака, тя забърза към него, радостна и облекчена:

— Мейс — извика тя. Но тъкмо се канеше да се хвърли в обятията му, той вдигна фенера към лицето си и се ухили.

— Опитай пак.

Ужасена, Саранда политна назад. Защото не Мейс бе дошъл да я види, а Ланс.

Очите ѝ свикнаха със светлината и тя започна да различава чертите — по-тясната челюст, по-ниското чело, зловещия блясък в сляпото му око. То му придаваше налудничав вид.

Зад него вратата се затвори е трясък. Ланс остави фенера на една кука на нивото на очите и се обърна към Саранда, оглеждайки я замислено.

— Значи знаеш кой е брат ми — изрече. — Чудех се.

Саранда трепереше ужасно. Килята внезапно ѝ се стори прекалено тясна, прекалено малка за двама им. В нейните очи Ланс беше олицетворението на злото. Тя не можеше да не си спомня какво се бе случило помежду им. И въпреки това гордостта ѝ надви. Нямаше да му достави удоволствието да я види трепереща.

— Винаги съм го знаела — каза тя дръзко. — Защо мислиш, че тръгнах след него? За да го накарам да плати за онова, което стори ти.

— Като се намъкна в леглото му ли?

Саранда нямаше намерение да му разкрие чувствата си към Мейс. Тя рече с презрителен тон:

— Бих умряла вместо да пусна още един Блакууд в леглото си!

Ланс приближи и вдигна кичур от сребристорусата ѝ коса. Тя не знаеше колко е красива, колко е уязвима с тия сини очи, разширени от

страх. Като наблюдаваше лицето ѝ, докато косата ѝ се изплъзваше от пръстите му, той попита:

— Наистина ли?

Ръката ѝ замахна да го удари. Той я улови и я изви назад, като я принуди да извика.

— Къде е брат ми? — изрева Ланс, забравил да се преструва на възпитан.

— Не знам. Доколкото ми е известно, тъкмо той ме е предал.

Ланс я плесна силно по лицето, от което главата ѝ отскочи встрани, а бузата ѝ пламна.

— Не ме вземай за глупак, Шъруин.

— Ти току-що отговори на въпроса си. Откога някакъв си проклет Блакууд би направил нещо за Шъруин, освен убийство или изнасилване?

— Брат ми е рискувал живота си за друг човек един единствен път. Но той бе готов да умре, за да те защити. Тъй че не се опитвай да ме мамиш. Къде е?

— Не знам. Дори и да знаех, нямаше да кажа на такъв като теб.

Ланс я удари отново, като този път почти я събори. Саранда вдигна глава, тръсна косата си и го загледа дръзко.

— Мейс е прав за теб, знаеш ли. Ти наистина си глупав. Прекалено глупав, за да можеш сам да решаваеш нещата. Никога няма да бъдеш като Мейс и ти го знаеш. Това те измъчва, нали? Това те държи буден нощем. Затова трябва да изнасилваш деца. Затова никоя нормална жена не би те пожелала никога.

Ланс я сграбчи за гърлото, разтърси я и започна да я сдуши, докато не спря да диша. Очите ѝ се изцъклиха и тя впи нокти в ръцете му, като отчаяно се опитваше да се отскубне. Накрая, точно когато започна да губи съзнание, той я блъсна назад и тя падна върху нара. Като кашляше и се задъхваше, Саранда започна да се опитва да вкара въздух през горящото си гърло в дробовете си.

— Трябваше да те убия, когато имах тази възможност.

Когато най-сетне вдиша поглед, тя видя как Ланс стои насреща ѝ и диша като змей. Гледаше като полудял.

— Знам какво си мислиш — рече той налудничаво. — Ти си мислиш, че съм малоумен, също както мисли и Мейс. Виждам го в очите му, като ме погледне. Той ме съжалява, да, така е. Мисли, че

грешката е негова. Но не е. Но аз го оставям да мисли, че е така. За да е на моя страна. Мисли си, че ако е бил по-добър с мен, е щяло да бъде различно.

— Искаш да кажеш, че си се родил малоумен ли?

— Не съм малоумен! Но нямам нищо против Мейс да си мисли така! Така продължава да ме съжалява. Искане да ми помага. И през цялото време аз получавам онова, което иска той. Скоро ще имам всичко. И теб включително. Нямам търпение да видя погледа в очите на брат ми, когато разбере, че си обесена.

— И ти ще сториш това на собствения си брат?

— Брат ми — изплю се той. — Светецът, златоустият, който получава всичко и всички, които пожелае. Докато аз трябва да се боря. Той, който ме предаде, когато най-много се нуждаех от него.

— Искаш да кажеш, когато откри Пилар. — Саранда държеше да го чуе от него.

— Да. Проклетите революционери, които хабяха таланта на брат ми за тъпите си идеали. Аз сложих край на тази дивотия, аз!

— Да, предаде ги дяволски хитро.

— Точно така. И това подейства. Щом се погрижих за Пилар, Мейс беше вече готов да се върне към занаята, с мен...

— Трябва да е било голям шок за теб тогава, да разбереш, че се е заел с Ван Слайк.

— Обаче сега той не е с тях, нали? Мейс откри идеалния свят, идеалното мошеничество. Е, аз разруших този свят и сложих край на неговото мошеничество. И независимо дали му харесва или не, ще заема неговото място!

— Какво искаш да кажеш? — попита Саранда злобно.

— Не си ли чула? Маклауд ме направи главен редактор на „Глоуб джърнъл“ на мястото на Мейс! Където и да е скъпото ми братле, вярвам, че е обезумял от яд!

— Че какво разбираш ти от ръководство на вестник?

— Абсолютно нищо, скъпа! Но все още знам как да залича следите си. Щом Мейс умре, това няма да има никакво значение.

Саранда усети как я побиват ледени тръпки.

— Ще убиеш собствения си брат?

— Няма да ми се наложи. Ще го направи Маклауд, щом го спипа. Нали не мислиш, че ще му позволи да се измъкне жив?

Преди да успее да отговори, ключът се превърта в бравата.

— Времето изтече, господин Блакууд!

Хилейки се под мустак, Ланс се обърна да тръгва. Когато ѝ обърна гръб, Саранда се надигна на нара, преизпълнена от страстна нужда да му причини болка.

— Аз родих твоето дете — каза му тя.

Ланс спря. Не се чу нито звук.

— Беше красиво момче. Много приличаше на теб — какъвто трябва да си бил преди оная случка в полицията. Но той умря, защото не можех да се грижа за него. Ако беше до мен, ако беше помогнал, днес можеше да е жив.

Ланс стоеше закован на място, все още с гръб към нея. Саранда чувстваше колко е шокиран.

— Знаеш ли, Ланс? Той няма да е единственото дете, което ще имам. Така или иначе, ще се измъкна оттук. А ти можеш да се залъгваш колкото си искаш. Но и ти като мен знаеш какъв майстор е Мейс. Той ще те надвие. И когато го направи, той и аз ще заместим твоето дете с негово. И той ще има нещо, което ти никога няма да имаш.

Ланс не помръдваше. Пазачът го подкани, но той му махна да се маха. Най-накрая се обърна. Изглеждаше разтърсен. Погледна я отблизо, сякаш си я представяше бременна с неговото дете. После как държи сина му на ръце.

— Не бих бил толкова сигурен — каза тихо той.

— Съмняваш ли се в Мейс? Защото аз — никак.

Жестока усмивка изкриви лицето му.

— Не, скъпа, не се съмнявам в него. Ако това, което казваш, е истина, ако ти наистина се измъкнеш жива оттук, Мейс ще трябва да избира. Ти или аз. А като се стигне дотам, Мейс ще избере мен.

— Толкова ли си сигурен — настоя Саранда.

— Сигурен съм, Шъруин. Винаги е било така.

Следващият път, когато вратата се отвори, беше като че ли дни по-късно. Саранда не знаеше. Влезе Сандър Маклауд заедно с друг един мъж, внушителен, оплешивяващ, с издадена напред челюст и властен вид. Двамата с едрия Маклауд запълниха цялото пространство на килията.

— Госпожице Шъруин — поздрави я Маклауд, като почесваше червеникавите си накъдрени бакенбарди. — За мен това е отдавна очаквано удоволствие.

В тона на гласа му се чувстваше самодоволно удовлетворение, предвкушане на насладата, че ѝ натрива носа.

— Мога ли да ви представя директора на затвора господин Хъл. Ще бъдете негова гостенка до процеса.

Директорът на затвора повдигна крайчеца на устната си в жестока усмивка.

— Защо съм тук? — попита Саранда.

— Защото, госпожице Шъруин — обясни директорът на затвора с търпение и сарказъм, — сте преследвана за убийство.

— Но защо тук? Защо в мъжки затвор?

Защо, искаше да добави тя, в най-страшния затвор в града? Сандър се усмихна.

— Моят съдружник господин Блакууд — вярвам, че вече ви е посетил, нали? — е на мнение, че партньорът ви в престъпленията е способен да ви освободи от затвора. Нямам представа защо мисли така. Допускам, че беше компетентен главен редактор, по своему, разбира се. Но никога не ми е правил впечатление на човек, който би рискувал живота си, за да уреди нечие бягство. Без вестника, зад който да се крие, той е безпомощен.

— Вие сте свободен да си мислите така, естествено, ако това вие приятно.

— Така или иначе, взели сме необходимите мерки за сигурност. Пресата не знае къде се намирате. Дори собственият ми вестник

„Глоуб джърнъл“ писа, че не знае нищо. Но от съображения за сигурност засега ще ви държим тук. Дори като се имат предвид способностите му, Арчър ще трябва да употреби доста динамит, за дави освободи от тази дяволска дупка.

— Арчър ли? — попита тя, чувствайки се доста замаяна от стоенето на тъмно и от глада.

— Спомнете си Арчър, нали? Мъжът, който толкова дълго ви помагаше да се измъквате от властите. Който по този начин стана ваш съучастник.

Саранда си помисли, че Ланс брани самоличността на брат си. Но докога? До какви ли би прибегнал, за да го унищожи?

— Като стана дума за Арчър — продължи Маклауд, — любопитни сме къде се намира.

— Тъй като вече знаете, че Ланс ме е посетил, сигурно ви е предал какво му казах — не знам къде се намира Арчър.

— Моля ви, госпожице Шъруин, не обиждайте разузнаването ни. Нали не смятате наистина, че ще ви повярваме?

— Това е самата истина. Също както е истина, че не аз съм убила семейство Ван Слайк. Но вие вече знаете това, нали така, Сандър?

Саранда забеляза пламъчето на мрачно предчувствие в очите на Маклауд, когато се обърна към директора на затвора.

— Вижте какво можете да направите, за да се разприказва.

Директорът кимна и двамата се обърнаха, за да си тръгват. Саранда се надигна и махна с ръка:

— Няма да ме оставите тук, в тъмното, нали?

— Това зависи от вас — отвърна директорът.

— Бих искал да поговоря с нея насаме, господин директор, ако не възразявате.

— Колкото искате.

Вратата се затвори и двамата останаха насаме. Малката сцена бе разкрила на Саранда повече от думите. Лекотата, с която Сандър си осигури съдействието на директора, й каза достатъчно много за властта, която имаше този човек. Тя не се съмняваше, че ако Сандър нареди, щяха и да я бият.

— Мислех, че ще поискате да видите заглавието от тази сутрин. Между другото, то си е само наше. Бяхме единственият вестник, който хвана новината навреме за сутрешното издание.

Той извади от задния си джоб сгънат вестник, разгъна го и го поднесе към фенера. Саранда прочете заглавието със свито сърце.

ПРИНЦЕСАТА НА КРАДЦИТЕ НАЙ-СЕТНЕ ЗАЛОВЕНА.

— Бих ви позволил да прочетете цялата статия, но тя само ще ви разстрои. Достатъчно е да ви уверя, че докато приключа с вас, няма да остане нито един ваш поддръжник в цялата страна.

Ударът беше особено тежък. Двамата с Мейс бяха говорили често как ще използват вестника, за да докажат невинността ѝ. А да се обърне същото това мощно оръжие срещу нея изглеждаше унищожително.

— Въпреки всичко, ще бъде трудно да ни надвиете с изфабрикувани обвинения — блъфира тя.

— Изфабрикувани ли? — Сандър извади от джоба на самото си лист хартия и го разгъна. — Кажете ми, госпожице Шърин, това вашият почерк ли е или не?

Както и подозираше, това бе собственото ѝ признание, което бе написала в случай че Джаксън научи истината. Сърцето ѝ се сви.

— Е, къде е той? — попита отново Сандър с променен тон.

— Вие май не чувате добре. Казах ви, че не знам.

— По-добре ми кажете. Така или иначе скоро ще го открием.

— Значи нямате нужна от помощта ми.

Докато прибираше документа, Сандър я изучаваше.

— Така, както си го мисля аз — кажете ми, ако греша — Арчър не би ви довел тук, ако нямаше доказателства, че не сте убили Ван Слайк. О, не се правете на учудена. И двамата знаем, че не сте ги убили. Насаме няма нужда от преструвки помежду ни, нали? Нищо, казано от мен тук, няма да може да се използва в съда. Ще го определят като слух. А и кой би повярвал на някаква си авантюристка, вместо на един почитан член на обществото?

— А ако съществува съкрушително доказателство?

— Това естествено би затруднило нещата. Затова съм сигурен, че разбирате защо е толкова важно да открия вашия приятел Арчър, преди делото ви да стигне до съда.

— Бях останала с впечатлението, че съдилищата са ваши?

— Е, никога не вреди човек да е подготвен за всичко. Несъмнено и вие сте открили това правило в професията си.

— Complimenti ли ми правите?

— Трябва да призная, че успяхте да заблудите всички ни. Сигурен съм, че дори не бих ви разпознал без маскировката ви а ла Сара Вурс. Затова изпратих Ланс по петите ви. Той единствен знаеше как изглеждате в действителност.

— Хрумвало ли ви е да го попитате как го е разбрал?

— Това не е важно.

— Вие сте глупак, ако вярвате на Ланс Блакууд.

— Аз не вярвам на никого, а просто се отблагодарявам на които трябва за извършените услуги. Така те ми остават верни.

— Верността невинаги може да се купи.

— Срещали ли сте такава, която да не може да се купи?

Саранда сведе очи.

— Както си и мислех. Вие сте красива жена. Мъжете сигурно биха минали и през огъня за вас.

Саранда го погледна с част от старата сексуална увереност, блеснала в очите ѝ.

— И вие бихте минали през огъня, ако аз го пожелаая.

Сандър се усмихна така, сякаш тя бе доказала тезата му.

— Чудя се какво ли би направил Арчър за вас?

Беше прекарала в затвора две седмици — или поне така ѝ казаха, когато започна много бързо да отслабва и да пада духом. Две мъчителни седмици я разпитваха ден и нощ, с безпощадна решимост да открият къде се крие нейният любим. Когато отказваше да отговаря, нейните инквизитори играеха жестоки игри със съзнанието ѝ — казваха ѝ едно, после друго, за да я извадят от равновесие. Обстрелваха я с кръстосан огън от обвинения и въпроси и Саранда жадуваше за малко почивка и усамотение. Въпреки това обаче, когато я оставяха сама, ставаше още по-лошо. Тъмнината, странната гробовна тишина и абсолютната изолация я подлудяваха. Тя виждаше пазачите в килията си, а миг по-късно не можеше да разбере дали са истински или въображаеми. А постоянно чуваше ревящите им гласове да ехтят.

Внасяха в килията ѝ подноси със съблазнителни храни. Сочни меса, зеленчуци, които бяха толкова пресни, сякаш бяха откъснати същия следобед. Крехки омари в сметанов сос, които ухаеха божествено. Хрупкави маслени бисквити с медена глазура. Десерти, от които ѝ потичаше слюнката — шоколадови кремове и плодови торти

със сметана. Всяко ястие бе внимателно подбрано не само по външен вид, но и по аромата си, който се разнасяше из килията. Докато я разпитваха, силните миризми отвличаха вниманието ѝ и караха стомаха ѝ да се свива и да къркори. Саранда беше толкова гладна, че едва успяваше да се съсредоточи върху това, което ѝ казват. Но когато отказваше да говори, те изнасяха навън съблазнителните ястия и ѝ донасяха канче чорба и чаша вода.

Психологическите игрички бяха по-уморителни и ужасяващи от всеки бой. Саранда предпочиташе бой с камшик. Щеше да припадне и да потъне в мрак и спокойствие. Но те я държаха изправена на нокти през цялото време, като ѝ разправяха как върви издирването на нейния любим. Как е бил видян и почти заловен. Как е бил ранен, докато е бягал от тях. Как няма да мине много време и ще го довлекат в някоя от околните килии, окован във вериги. Как ще бъде обесен до нея за съучастничество в убийство. И всеки път — постоянният въпрос: Къде се крие той? Какви са плановете му? С какви доказателства разполага?

Саранда си задаваше същите въпроси постоянно. Къде беше Мейс? Какво правеше? Тя едва ли не очакваше той да се появи и като по чудо да я измъкне оттук, въпреки охраната. Господин Блакууд очевидно е на мнение, че вашият съучастник е способен да ви измъкне от затвора, бе казал Сандър. Вече губейки разсъдъка си, Саранда бе започнала да вярва в това. Ако Ланс смяташе, че Мейс ще дойде, то със сигурност...

Но в по-трезвите мигове съзнанието ѝ казваше, че това не може да се случи. Не беше в стила на Мейс да се вмъкне, стреляйки, и да я освободи. Неговото оръжие бе мозъкът му. Ако ще бъде освободена, то това щеше да стане хитро, брилянтно. По най-неочаквания начин.

Сетне един ден Сандър Маклауд влезе усмихнат в килията ѝ и каза:

— Заловихме го.

— Кого? — прошепна Саранда.

— Арчър, кого другиго?

Колкото и слаба да беше, тя се насили да се изправи седнала.

— Къде е той?

Сандър се ухили жестоко.

— Мъртъв е.

Саранда не искаше да повярва. Трябва да беше номер, още е извратена игра, която целеше да я сломи и да я накара да направи признания. Сандър ѝ описа обаче с такива подробности смъртта Мейс, че макар да отказваше да повярва, тя трябваше да си запуши ушите с ръце, за да не слуша ужасните думи. Когато вдигна очи, Сандър си беше отишъл, оставяйки я да преживява сама отвратителните образи, които бе насадил в съзнанието ѝ. Затова ли го намерила жив след торнадото — за да го изгуби сега?

И Саранда зачака. Отчаянието постепенно я завладяваше. Докато един ден не влезе пазачът с мизерната ѝ порция и предпазлива усмивка на лице.

— Делото ви е насрочено за понеделник сутринта — обяви той.

— Понеделник ли? Какъв ден е днес?

— Петък. Чакането май свършва.

Още два дни. Саранда започна да се съмнява за пръв път. Какво чакаше тя? Някакво чудо? Или срещата с въжето?

Защото ако Мейс беше жив, щеше на всяка цена да намери начин да ѝ се обади. Директорът не я бе безпокоил дни наред. В началото я бе навестявал всеки ден, за да я измъчва, заплашвайки я, заради мълчанието ѝ. Но в последно време дните, часовете се проточваха безкрайни и никой освен пазачът не се появяваше.

Саранда бе останала без сили, тресеше я. Понякога се хващаше, че си говори сама само за да чуе собствения си глас. Понякога съзнаваше, че пазачът стои пред нея, а тя не го е видяла да влиза. Сетне, разтревожена, се чудеше какво ли е говорила. Дали не им е казала нещо, което ги е завело при Мейс? Дали затова бяха спрели да я разпитват?

Веднъж я събуди нечие присъствие в килията. Тя усети, че трима или четирима мъже стоят до нея в тъмното и я наблюдават. Когато се размърда, единият седна на тесния нар до нея и докосна ръката ѝ. Друг се присъедини и отмахна косата от лицето ѝ.

— Значи тази е жената, за която казват, че подлудявала мъжете? — каза единият с леко развеселен глас.

Без повече да се интересува какво ще ѝ направят, Саранда се обърна с гръб към тях и заспа. Когато отвори очи, си бяха отишли.

Сякаш бе минал само миг, преди да дойде пазачът и да я забута с обувката си. Когато Саранда се надигна, осъзна, че той ѝ говори.

— Какво каза? — попита тя с усилие.

— Рекох да си кажеш молитвите. Делото ти е утре сутринта.

Колкото и немощна да беше, Саранда не можа да заспи. Съпротивителните ѝ сили бяха разрушени до такава степен, че повече не можеше да се надява. Щом Мейс не ѝ се бе обадил досега, сигурно или не знаеше къде е, или бе мъртъв. Може би изчакваше, тя да пристигне в съда, но инстинктът и подсказваше, че тогава би било прекалено късно. Щом веднъж Маклауд успееше да я вкара в съда, нямаше да ѝ позволи да се измъкне. А ако Мейс се появеше и покажеше доказателството си, Сандър щеше да нареди да го убият. Тогава Ланс би успял да го довърши, като разкрие истинската му самоличност и всичко щеше да бъде напразно.

Ако Мейс не направеше своя ход, преди Саранда да стигне до съда, никога повече нямаше да има възможност.

В случай че беше жив.

* * *

Саранда разбра, че е сутрин, когато чу ключа да се завърта в ключалката. Една жена влезе, за да я приготви за съда. Тя ѝ помогна да облече чиста рокля, избърса с гъба лицето и ръцете ѝ, изчетка и среса косата ѝ, като я вдигна на кок. Сетне ѝ каза да чака след малко щели да дойдат да я вземат.

Саранда седеше като вкаменена на леглото, вторачена пред себе си. Мигът беше настъпил. Щеше да стане за смях в публичния съд. Щяха да я обвинят в убийството на двама души, които бе обичала от все сърце. Щяха да я обявят за виновна и да я осъдят на обесване. Съмняваше се, че ще отнеме повече от час-два.

Трябваше да се стегне и да изглежда смела. Трябваше да ги подмами да мислят, че не е уплашена. Но тя беше толкова объркана, толкова гладна и трескава, че сякаш не бе в състояние да положи никакво усилие.

Ключът се обърна отново. Беше време. Тя се изправи на треперещите си крака и пристъпи като мъртвец, след което спря ужасена.

Не знаеше сънува ли или е будна. Виеше ѝ се свят и не виждаше ясно. Напълно ли бе изгубила разсъдъка си? Защото на вратата бяха Бат Мастърсън и Уайът Ърп.

Двамата стояха на прага, облечени с черни костюми и жилетки от брокат, обути с ботуши с шпори, с пищови, окачени на коланите и с по една пушка „Шарп 50“ в ръка. Пушка, с която от петдесет крачки може да се пробие дупка в бизон.

Стана кавга, тъй като пазачите протестираха срещу намесата. Гласът на Уайът, рязък и груб, спомена нещо относно заповед за арестуване за предшестващо обвинение. На Саранда толкова силно ѝ се виеше свят, че не можеше да следи думите му. Тя направи стъпка към тях и тихо и неуверено каза:

— Бат?

С невероятния си слух Уайът я чу. Той насочи пушката си към нея и кимна към Бат.

— Сложи ѝ белезниците! — нареди той. — И пази тишина. Мърдай, за Бога! Няма да чакам цял ден!

Всичко беше изпълнено свършено. Сложиха ѝ белезници и я повлякоха, заплашвайки пазачите с насочени пушки. Минаха по мрачните коридори и излязоха навън, на ослепителното слънце. Метнаха я в една карета, докато директорът на затвора притича.

— Наблюдавай я, докато се погрижа за този глиган — рече Уайът на Бат под мустак. — Ако не се върна до една минута, тръгвайте без мен.

Объркана от ненадейните събития, Саранда се остави Бат да я настани в каретата, гледайки го втренчено, сякаш още не можеше да повярва на очите си. Той ѝ изглеждаше толкова скъп, все съшият с гъстите си черни мустаци и леденостудени очи.

— Как успя...?

Той вдигна ръка, за да я накара да млъкне, заслушан през прозореца на каретата как Уайът обяснява ситуацията на директора на затвора. Когато се върна при тях с най-хубавата си западняшка походка, Уайът излая заповед на кочияша да потегля. Директорът и надзирателите останаха да зяпат с отворени уста след тях, гневни и

объркани. Никой не се осмели да подложи на съмнение авторитета на вьоръжените мъже. Не и след като имаха заповед за арестуване, издадена във Вашингтон.

Докато каретата се носеше по улиците на Лоуър ийст енд, Саранда се опита да разбере какво става и защо.

— Можеш да благодариш на твоя приятел Блакууд — каза ѝ Бат.

— Мейс е жив?

Бат кимна и Саранда клюмна на рамото му, отпаднала от облекчение.

— Толкова много се тревожех — каза тя, а Бат я прегърна.

— Не си имала причина да се тревожиш за него — каза Уайът, махайки шапката си и изтривайки потта си с ръкав. — Той ни съобщи, че си в беда. Каза ни от какво се нуждае. Аз използвах някои стари връзки във Вашингтон. Направих така, че да ме назначат за щатски съдия-изпълнител, а Бат направих свой заместник. — Той отгърна сакото, за да покаже значката си, закопчана на жилетката. Увисналият му рус мустак щръкна нагоре, когато се ухили. — Доста внушително за един стар негодник, а?

— А какво беше това за заповедта за арестуване? — попита Саранда.

— По дяволите, измислихме я! Използвахме едно закъснение на федералната поща от преди няколко години. По онова време ти беше около Канзас и ние написахме федерална заповед за задържането ти, като те обвинихме в това престъпление. И тъй като това себе случило преди убийствата, даваше на Канзас право на предшествващо обвинение. Те може и да я отхвърлят, но трябва да мине през федерален съдия във Вашингтон. Моят другар ще се погрижи за нея. А междувременно ще направим каквото можем, за да те предпазим от обесване.

— Всичко това е идея на Мейс, така ли?

— Най-вече — каза Уайът. — Макар че аз организирах задържането ти, тъй като бях запознат с това.

— Запознат ли?

Бат се разсмя.

— Запознат в смисъл, че го е правил.

— Е, това беше преди да поема работата на съдия-изпълнител в Уичито — призна Уайът.

Саранда им се усмихна, като поклати глава.

— Вие двамата никога няма да се промените. Но хубаво е, че сте дошли. Най-вече ти, Уайът, тъй като никога не сме били близки.

— По дяволите, това няма значение. И Док дойде да помогне.

— Док Холидей?

— Блакууд сметна, че ще е добре да имаме на разположение лекар, ако си неразположена — обясни Бат. — А ти ми изглеждаш доста отслабнала, скъпа.

— Добре съм. Не че Док ще ми помогне особено, нали е зъболекар.

— Те не знаят това — каза Уайът. — Докато го разберат, ако изобщо го разберат, отдавна ще сме изчезнали от града.

— Къде е Мейс?

— Ще се появи, когато е безопасно. Мисля, че ще ни посещават целия следобед. Не се тревожи, скъпа. Ще те заведем в хотелска стая и така ще те скрием, че дори самият президент на Съединените щати няма да може да те открие.

— Ами ако ви принудят?

Бат и Уайът си размениха коси погледи.

— Няма — увери я Бат.

Докато стигнат до хотела, Саранда едва не загуби съзнание. Беше принудена да стои с белезниците във фоайето, докато Уайът обясни на управителя, че тя е под федерална защита и не бива да я безпокоят. Сетне я вкараха в асансьора и я заведоха в стаята, където чакаше Док Холидей. Бат не го харесваше. Той смяташе Док за най-злия човек, когото познаваше. А Уайът по някаква причина бе привързан към зъболекаря, превърнал се във въоръжен страж. Лоялността на Бат към Уайът го бе принуждавала неведнъж да оставя настрана личните си пристрастия и да оказва помощ на Док; сега Док му връщаше услугата.

Докато пристигнат, Саранда беше толкова отмаляла, че направо я сложиха да спи. Поръчаха храна, но Саранда, която цели два дни почти не бе яла, не можа да задържи поетата храна. Док ѝ даде някакво укрепващо средство, приготвено от уиски, корени от сарсапарила и кора от дива череша. До вечерта изобщо не ѝ се ядеше и тя бе приятно пияна.

По едно време Бат седна на леглото до нея.

— По-добре ли си?

Тя го погледна с любопитни очи.

— Бат, когато те видях за последен път, ти ме повика да избягам с теб. Искаше да изживееш живота си с мен. Защо тогава помогна на Мейс?

Бат сведе поглед, сякаш беше притеснен.

— Мисля, че когато обичаш някого, си готов да направиш всичко за този човек, за да му помогнеш. Дори ако се наложи да жертваш собствените си чувства, за да го направиш.

— Да — отвърна тя, като разбра за първи път. — Така е наистина, нали? Да искаш да пожертваш себе си заради този, когото обичаш.

— Мисля, че ако им беше казала къде е Блакууд, щяха да се държат по-добре с теб. Но ти не го направи, нали?

Както бе предвидил Уайът, през този следобед имаше постоянен поток от най-различни посетители. Бат и Уайът, тежко въоръжени, застанаха пред вратата на дневната и отказваха да допуснат когото и да било. Полицията, репортерите, служители от съда, всички те предявяваха искания или молеха за интервю с прословутата престъпница, която успешно бе отложила часа на своята присъда. Но мъжете с оръжията отстояваха своето, като твърдо заявяваха, че затворничката е твърде болна в следствие отношението на нюйоркските власти, за да се среща с когото и да било. Когато изпратиха лекар, за да потвърди това, Док Холидей го изблъска от вратата и попита със страховит глас:

— Съмняваш се в думите ми, така ли, кучи сине?

Само съвместните усилия на Бат и Уайът го възпряха да не се нахвърли върху градския лекар. Повече лекари не се появиха.

Докато всички се разотидат, бе станало късно вечерта. Саранда беше спала през по-голямата част от следобеда. Тя усети, че се отварят врати и че някой влиза в стаята. Като отвори насила очи, се зачуди дали фигурата, която вижда, не е халюцинация.

— Мейс! — Саранда се опита да се надигне. Косата ѝ беше разпусната и ограждаше лицето ѝ. Той се приближи към нея, а зад него влязоха Бат, Уайът и Док.

Саранда се спусна към него, потапяйки се в топлината и силата му. В този миг той, изглежда, бе всичко онова, което не беше тя,

всичко, от което се нуждаеше. Тя повдигна лице, а той го пое в ръцете си, за да го целуне. Но се спря и прокара ръце по влажната ѝ кожа, шокиран от топлината, която се излъчваше от нея. Изпсува грубо под носа си.

— Тя гори!

— Май не са били особено гостоприемни към нея — каза Уайът.- Опитвахме се да я накараме да похапне, но не можа. Док ѝ даде подсилващо лекарство.

Саранда се олюляваше. Мейс я постави нежно на леглото, сетне подуши каната с лекарството, опита уискито и едва не се задави.

— Господи! Да не би да се опитвате да я убиете? — Те започнаха да протестират, но той им махна с ръка да мълчат. — Какво ѝ дадохте да яде?

— Пържола, карто...

— Исусе! Нищо ли не знаете, бе хора?

Мейс хвърли сакото си и нави ръкавите на ризата си, като вдигна завивките, които бе изритала и я зави добре.

— Идва ли лекар тук?

— Отпратихме го. Решихме, че не ни трябва — можеше да надуши плана ни.

— Не виждате ли, че наистина е болна? Доктор Холидей — Мейс каза със същия авторитетен и рязък тон, който бе използвал като Арчър във вестника, — бъдете така добър да извикате лекаря. Извадете още одеяла. Сигурно ще поиска да се опита да смъкне температурата чрез изпотяване. Шерифе, господин съдия, върнете се на поста си отвън. Не пускайте никого освен лекаря. В края на краищата ще ни е от полза да имаме потвърждението на външен източник, че тя е сериозно болна. И се обадете да донесат малко бульон. Всеки глупак знае, че не бива да се дава пържола на човек, който не е ял седмици наред.

— Там, на Запад, ние не ядем кой знае какво освен пържоли — каза Уайът раздразнен.

— Тя изглежда ли ви като говедарка?

Саранда изглеждаше крехка и ужасяващо бледа, очите ѝ бяха със зеленикаво-синкав трескав цвят, блеснали на фона на бледото ѝ лице.

Тримата излязоха, като си мърмореха под носа. Мейс седна на леглото и прегърна Саранда.

— Не се тревожи, любима. Вече съм тук и ще се грижа за теб, докато се оправиш.

— Наистина ли?

— Трябва да се оправиш бързо. Тогава ще си възвърнем вестника — каза ѝ той, като я целуна по влажното чело. — Сега не мисли за това. Само се съсредоточи върху оздравяването си.

— Искам да помогна. Искам Маклауд да си плати за това, което е извършил.

— Не се тревожи, любима. Ще го направиш.

— О, Мейс, беше ужасно. Те ми казаха, че си мъртъв...

Саранда се възстановяваше бързо, обградена от грижите на Мейс. Отчасти я караше да се стегне и фактът, че нямат много време — ако трябваше да предприемат нещо, то трябваше да стане незабавно и тя бе твърдо решена да бъде във форма, за да изпълни своята роля. Никой досега не се бе грижил за нея така, както се грижеше Мейс. Никой не бе настоявал да получава подходяща храна, никой не я бе завивал, преди да заспи и не я бе галил по челото, докато се унесе. Никой не й бе разказвал смешни истории, за да я отвлича от тревогите й, нито я бе разтривал с уверени и любящи пръсти. Никога през целия си живот не се бе чувствала толкова сигурна, толкова обичана.

Макар да знаеше колко важно е да действат навреме, Мейс отказваше да я пришпорва. Заяви, че за него нейното здраве е по-важно от вестника и всякакви измами. Неговото разбиране, търпението му, настойчивостта му да не бърза с оздравяването си й даваха сили да се възстанови по-бързо. Мейс бе готов да остави всичко настрана, за да може Саранда да оздравее както трябва. И тя нямаше да го предаде.

И така, тя се надигна от леглото няколко дни по-рано, отколкото той смяташе за подходящо, все още нестабилна на краката си, но решена да върви напред.

Естествено, той протестира:

— Ако не се грижиш за себе си, как би могла да се грижиш за другия?

— Ти се погрижи за мен — увери го тя със сърдечна усмивка. — Ти се погрижи не само за тялото ми, но и за духа ми. Сега не ми е нужна толкова почивка, колкото да ти бъде полезна. Не, почакай, наистина ми трябва едно нещо.

— Какво е то, любима?

— Баня.

Саранда все още се чувстваше мръсна от престоя си в килията и от високата температура. Внезапно повече от всичко на света жаждеше да се потопи в гореща вана.

Хотелската стая имаше баня с течаща топла вода, което ѝ се стори най-голямата екстравагантност. Единственото друго място, на което бе виждала подобен разкош, бе в имението на Ван Слайк. След като Мейс ѝ напълни ваната, тя се потопи в приятната вода и се почувства силно успокоена и блажена от аромата на екзотичните масла, който я замая. Саранда обикновено не слагаше парфюм. Типичната миризма бе опасна за човек с нейната професия, можеше да я издаде, дори след като се е преоблякла. Затова уханието на лилия и жасмин ѝ се струваше един забранен лукс, който я накара да се почувства елегантна, изискана и привлекателна. Затворена в килията, изтормозена, измъчвана от глад, тя от много отдавна не се бе чувствала жена. Сега се предаде на женската стихия.

Топлата вода се плискаше около раменете ѝ и бе толкова гореща, че лицето ѝ заблестя. Тя се миеше бавно, разпенваше ароматизирания сапун и търкаше крайниците си, сладостно отпусната. Докато се киснеше така, отми мръсотията и спомените от затвора, от безпомощността, от съзнанието за собствената си уязвимост. В женствеността си откри източник на сила: увереност, че отново е самата себе си и че набира сили за предстоящата си задача.

След като насапуниса косата си и я изплакна добре, Саранда се изправи във ваната и се пресегна за ленената кърпа. Но в нетърпението си да се отдаде на своя план, тя забрави колко е слаба още и се изправи прекалено бързо. Кръвта нахлу в главата ѝ. Тя се олюля замаяна и се опита да се хване за нещо. Но не успя. В следващия миг разбра, че ще изгуби съзнание.

Извика на Мейс. Само след секунда той се втурна в банята и я улови, преди да падне. Тя опря лице до гърдите му и му позволи да я отнесе в другата стая. После усети как я полага в мекото ѝ легло.

— Сега повярва ли, че е прекалено рано? — попита той.

Саранда отвори очи и се почувства така, сякаш го виждаше за пръв път. Лицето му изглеждаше замайващо красиво, черната му коса падаше върху челото на буйни къдри, очите му бяха тъмносини, а веждите му сбърчени загрижено. Устните му никога не бяха изглеждали по-чувствени, така както бяха нацупени от неодобрение към нейното нетърпение. Челюстите му никога не ѝ бяха изглеждали толкова силни. Бялата му риза бе мокра там, където Саранда бе прислонила глава, и в отвора се виждаше началото на черното

окосмяване по гърдите му. Като човек, събуден от сън, Саранда постепенно осъзна, че помежду им няма нищо друго освен една ленена кърпа. Усещаше как мократа материя гъделичка зърната ѝ.

Тя докосна мокрото петно на ризата му, обхваната от неудържимото желание да усети гъстите косми под пръстите си и да вкуси зърната му. Очите ѝ, потъмнели от желание, потърсиха неговите. Сблъсъкът беше електрически. Тя усети как страстта ѝ се надига някъде дълбоко в тялото и я кара да копнее за неговото докосване.

Мейс се усмихна бавно и на бузите му се появиха дълбоки трапчинки.

— Едва ли имах предвид това, когато казах, че ще се грижа за теб.

— Искаш да оздравея напълно, нали?

— Да...

— Е, не се нуждая нито от храна, нито от почивка, нито дори от уиски.

Неговата усмивка стана още по-широка.

— Какво тогава ще помогне?

— Вкуса на нечия плът върху езика ми.

— Просто нечия дали ще свърши работа? — попита той небрежно.

— За предпочитане своята. Но винаги съществуват алтернативи.

Изражението му стана кисело.

— Като например тримата брутални типа, които стоят на стража пред вратата ти ли?

— Не, скъпи. Като например това.

Саранда смъкна малко по малко кърпата от гърдите си. Тя пое едната си гърда в ръка, повдигна я и наведе глава, като сложи език върху собственото си ярко зърно. Тя чу как Мейс си поема рязко дъх, докато тя продължаваше да облизва бързо свиващата се пъпка с върха на влажния си език.

След миг Мейс се присъедини към нея с езика си и заедно с нейния започна да обикаля около ареолата.

— Заклучи вратата, скъпи.

Мейс повдигна вежда.

— Внезапна скромност?

— Не искам Бат да влезе.

— О?

— Не искам да види доказателствата за това колко много те обичам.

Очите му омекнаха.

— Сигурна ли си, че ме желаеш?

— Имам нужда от любовта ти, за да се възстановя напълно.

— Е, как мога да ти откажа?

С нежна усмивка той се наведе и я целуна по устните. Сетне прекоси стаята и обърна ключа в ключалката. Върна се при нея, разкопча ризата си и я измъкна от панталоните. Набързо я свали и я захвърли небрежно.

— Ти просто искаш да вкусиш плътта ми или мога и аз да участвам?

Очите ѝ бяха пълни с обещание, но гласът ѝ бе дразнещо безучастен.

— Нека просто да видим какво ще се получи, а?

След любенето Мейс предложи на Саранда да поспи. Тя обаче чувстваше прилив на енергия и бе напълно убедена, че двамата могат да направят всичко. Затова облече роклята, която ѝ бе купил Бат — в прасковен цвят, с къдрички около ниско изрязаното деколте и по краищата на ръкавите, сексапилна и дръзка, тъкмо по вкуса на шерифа. Това едва ли беше тоалет в стила на жената, прекарала по-голямата част от живота си в опити да остане незабележима. Ала Саранда го облече, за да го зарадва. Мейс повика Бат и Уайът в дневната, като остави Док да пази пред вратата.

Мъжете нямаше как да не забележат новата връзка, която съществува между Мейс и Саранда. Беше толкова осезаема, сякаш още един човек присъстваше в стаята. Бат възседна един стол и се намести, съсредоточавайки се мрачно върху задачата, която предстоеше.

Саранда бе нетърпелива да се заеме с работа.

— Искам да чуя всичко — каза тя, гледайки към Мейс.

— Първата ни задача е да се размърдаме, преди съдът да намери начин да те задържи отново. Тук не можем да те държим дълго. Вече сме заобиколени денонощно. Те може да се обадят във Вашингтон и да се върнат с друга заповед за арест. Няма да е достатъчно просто да се отскубнем от тях. Трябва да го сторим законно, за да бъде Саранда свободна от по-нататъшни обвинения. За да го направим обаче, трябва да си възвърнем вестника. Това е единственият ефикасно начин да докажем нейната невинност.

— Как можем да ви помогнем? — попита Бат.

— Първо, като не пускате никой да не влиза тук, за да не открият, че Саранда е изчезнала.

— Ще се местя ли някъде? — попита тя.

— Това е следващият ни ход.

— Но как ще си възвърнем вестника? Ти самият каза, че си последният човек, на когото Маклауд би го продал, ако изобщо го продаде.

Мейс се облегна и ѝ се усмихна загадъчно.

— Ти ми кажи, принцесо. Кой е единственият начин да се доберем до Маклауд?

— Не знам.

— Помисли си за миналото, преди убийствата. Кой е единственият човек на света, от когото той би приел съвет?

Саранда се напрягаше да мисли.

— Майка му? — вметна Бат.

С насърчаващ поглед Мейс се наведе напред и я подкани тихо:

— Мисли, принцесо. Вечерята у семейство Джаксън... бала с маски...

Изведнъж тя се сети.

— Разбира се — извика Саранда. — Мадам Зорина!

Мейс се ухили и се облегна.

— Умно момиче!

— Коя, по дяволите — попита Уайът, — е мадам Зорина?

— Сега си спомням — каза замислено Бат. — Това е онази гадателка, циганката.

— Мадам Зорина — продължи Саранда — не е просто циганка гадателка. Тя по една случайност е най-великата гадателка, която светът познава. По-добра дори от мен. Тя има такъв невероятен успех, че никой не може да разбере откъде идва. Доколкото ми е известно, всяко едно от предсказанията ѝ се е сбъднало. Но къде е тя, Мейс?

— Няма значение.

— Но аз не разбирам...

Мейс я наблюдаваше със самодоволна усмивка, сякаш очакваше да ѝ дойде на ума. И внезапно това стана. Саранда се отпусна назад на стола си.

— Май започвам разбирам.

— Ти си мадам Зорина.

Саранда усети колебанието като пърхаци пеперуди в стомаха си.

— Не знам, Мейс. Сандър ме видя наскоро в затвора. Може да ме разпознае.

— Някой преди разпознавал ли те е — когато не си искала да те разпознае?

— Не, но... мадам Зорина е поне на шейсет.

— Толкоз по-добре. Още по-малка ще е възможността да направи връзката.

— А предсказанията...

— Вече съм помислил за това. Само трябва да изиграеш убедително ролята.

Саранда си пое дъх.

— Мадам Зорина е мой кумир от детството. Самата мисъл да се представя за нея...

— Да?

— Малко дръзка е.

— Навярно е и рискована. Но не невъзможна.

— Аз съм толкова слаба... и изтощена... — Саранда прокара замислено ръка по ключицата си.

— Още по-лесно ще минеш за стара жена. — Той отново се наведе и взе ръката ѝ в своята. — Не се налага да го правиш, ако не искаш. Ще измисля нещо друго.

Саранда видя по очите на Мейс, че е искрен. Той щеше да се откаже от плана си заради нея. Спомни си какво ѝ бе казал Бат в деня, когато я освободи от затвора. Когато обичаш някого, си готов да направиш всичко за него. Дори ако е необходимо да жертваш собствените си чувства, за да го сториш,

— Не трябва да се тревожиш за мен — увери го тя. — Ще изиграя ролята превъзходно. По-добре от всякога.

— Само така, любима. Не забравяй, че нашата цел е не само да измамим Маклауд, а да го съсипем напълно.

— Естествено, за задача от подобна величина ще ми трябва помощ — напомни му Саранда.

— В „Глоуб джърнъл“ имам свои хора, които искат да помогнат. Ще трябва да пуснем няколко съобщения във вестника. Но те предупреждавам, че няма да е лесно. Ланс ще ни създаде сериозни затруднения. Той ще очаква някакъв номер и ще проверява всичко. Трябва да работим внимателно и безпогрешно.

Името на Ланс напомни на Саранда за признанията му в затвора. Трябваше да каже на Мейс, но не бе сигурна как да повдигне въпроса. Колебаеше се да каже каквото и да е точно сега, когато бяха по-близки от всякога.

Изведнъж Саранда чу шум отвън. Док надигна глас и друг му отговори. След секунда изстрел разтърси тишината на хотела. Като един те се вдигнаха от столовете и се втурнаха към вратата.

Там бе застанал Док Холидей е димящ пистолет. Един мъж, чийто гръб също така димеше, крещеше, че е бил прострелян от някакъв луд. Док вдигна колта си и стреля отново в чатала на панталоните му, като го запрати панически надолу по стълбището.

— Кучият син се опита да влезе със сила — промърмори той, като оглеждаше пистолета си. — Е, приятели, мисля, че ще се връщам на запад.

— Само момент — каза Мейс. — Може да ни потрябваш отново. Има ли къде да се скрием ние тримата?

— Може да отидем у Стъбс — предложи Саранда. — Той е стар приятел. Може би и той ще може да помогне. — Тя даде адреса, на който го бе видяла за последен път, преди да напусне града.

— Върви тогава — каза той на Док. — Чакай ни. Ние ще използваме бъркотията, която предизвика, за да измъкнем незабелязано Саранда оттук.

С помощта на Стъбс наеха евтини хотелски стаи в Лоуър ийст сайд и се промъкнаха покрай спящия администратор от нощната смяна.

След два дни на вратата се почука. Мейс току-що се бе изкъпал в банята в края на коридора и бършеше мократа си коса. Саранда се любуваше на вида му и отвори разсеяно вратата, при което пред лицето ѝ бе пъхнат един вестник.

— Погледни — каза Бат.

Той вече бе сгънал вестника на интересното място — статия в „Глоуб джърнъл“, в която се съобщаваше за пристигането на най-великата гадателка в света мадам Зорина. В статията изрично се подчертаваше, че макар гадателката да е много търсена поради това, че не бе успяла да пристигне по-рано същата година, тя била тук на почивка и нямало да приема по работа.

Саранда го грабна, а Бат зачете над рамото ѝ. Разсмяха се в един глас.

— Никак не е лошо — каза Бат.

— Казах ти, че е много опасно за теб да те виждат тук — каза Мейс на Бат, като взе вестника от тях.

— Е — каза Бат, — просто проверявам това предположение.

Когато той си тръгна, Мейс хвърли вестника настрани.

— Какво става тук? — попита той Саранда.

— Нищо, скъпи. Бат просто се радва, че участва в такава брилянтна измама. Казвала ли съм ти, че си просто гениален? — Саранда прегърна Мейс през кръста и погали шията му с устни.

Той я отдръпна от себе си, за да може да я погледне.

— Нали не се опитваш да ме излъжеш?

— Мисля, че по този въпрос вече съм си научила урока. Сега да ти кажа за костюма, който си ми донесъл. Трябват ми някои допълнения, за да стане убедителен...

Регистрираха се в хотел „Метрополитън“, където преди осемнайсет години бе отседнал Уелският принц на път за Ню Йорк. Саранда се бе дегазирала така, че да изглежда като стара жена. Носеше внушителна сива перука, а майсторският грим правеше кожата ѝ да изглежда застаряваща, с характерните гънки и торбички. Тя дори бе изрисувала с руж ситни бръчици по горната си устна. Когато свиеше устни, изглеждаше точно като жена, чиято уста някога е била чувствена и красива, но сега бе сбръчкана и намусена от възрастта.

Саранда си сложи подплънки, за да изглежда по-пълна и се облече в тежък костюм от брокат, обточен около врата и по краищата на ръкавите с оцветени кожи. Костюмът ѝ продаде внушителен и европейски вид. Той беше в пепеляворозов цвят и въпреки това Саранда праметна върху него шалове в червено, оранжево и виолетово. Оранжевият цвят не бе случаен. Когато го сложиеше близо до лицето си, той променяше очите ѝ в зелено.

Като цяло, с капелата си с ярко оцветени щраусови пера и високите токове, които я правеха по-висока, тя бе истинска циганка гадателка, чиято представа за официален тоалет явно бе не чак толкова традиционна, колкото тази на по-консервативните ѝ сестри.

Тъй като се знаеше, че мадам Зорина винаги пътува с кучето си, Стъбс си бе взел беля на главата, докато открие съответната унгарска порода или поне животинче, което да прилича достатъчно на такова. Медночервеникавият пойнтер се дърпаше на каишката, докато се регистрираха, душеше дрехите на другите гости и се чудеше каква пакост да направи.

— Казвал съм го — прошепна Стъбс. — Не се появявай с животни на сцената. Винаги се държат високомерно. — Баща му бил работил като цирков артист и той го знаеше от опит. Саранда обаче бе решила, че не е лошо един игрив пойнтер да отвлочи вниманието от силно гримираното ѝ лице.

Стъбс, облечен с консервативен тъмен костюм с европейска кройка, се кипреше като неин секретар. Мейс, нахлупил ниско шапката, за да скрие очите си, носеше багажа.

Щом се намъкнаха в огромния хотелски апартамент, седнаха и зачакаха.

— Надявам се да дойде скоро — каза Саранда, като си вееше с вестник. — Гримът е толкова силен, че кожата ми не може да диша.

— Откъде знаеш, че ще дойде? — попита Стъбс, който се отнасяше скептично към плана. Твърдеше, че има прекалено много рисковани моменти.

— Нищо не знаем със сигурност — отвърна Мейс безгрижно. — Но ако дойде, от вас зависи да го накарате да пожелае втора среща. Сега седнете и чакайте. Търпението е ключът към успеха.

Чакаха три часа. Стъбс крачеше нервно из стаята. По занаят беше касоразбивач и бе свикнал да действа. Саранда се съсредоточаваше върху усилията да не пипа лицето си, което под силния грим бе започнало да я сърби. Само Мейс беше весел. Той използва времето, за да прочете целия вестник и да си вземе бележки. Когато Стъбс попита отново откъде се знае, че посетителят ще дойде, Мейс му отвърна простичко, без да вдига поглед:

— Ще дойде.

След минути на вратата се почука. Мейс и Саранда отидоха в спалнята, като оставиха вратата леко отворена. Оттам чуха гласа на Сандър Маклауд, който питаше за мадам Зорина. Без да поглежда, Саранда усещаше усмивката на Мейс. Стъбс, който държеше лаещото куче за каишката, отвори вратата.

До единайсет часа се бяха подготвили и го чакаха. Навсякъде из дневната горяха свещи и единствено те осветяваха стаята. Странни сенки се люлееха по стените и създаваха тайнствена атмосфера, а и щяха да му попречат за види ясно лицето ѝ. Саранда беше облечена в дреха, вдъхновена от циганските предци на Мейс: тъмновиолетова коприна със златисти нишки и множество шалове в ярки сини, розови и зелени тонове. На ушите ѝ висяха златни обеци халки, а на ръцете ѝ дрънчаха дузина гривни. Тя ги бе сложила върху ръкавите на дрехата си, за да скрие младата си кожа. Ръцете ѝ бяха в яркозелени ръкавици и когато ги приближеше до лицето си, потвърждаваха впечатлението, че очите ѝ са зелени, а не сини. Освен това Саранда бе закрила долната част на лицето с тънък шифон около и носеше стоманено-сивата перука.

Когато Маклауд влезе, тя седеше на маса до прозореца в дъното на стаята. Затова той трябваше да измине доста дълго разстояние, докато тя го изучаваше, без да мигне. Това бе още една предпазна мярка, в случай че той схване измамата и тя бъде принудена да изскочи бързо през прозореца. Кучето ѝ седеше до нея и дишаше шумно.

— Значи ти си нахалният млад мъж, който настоя да седне на моята маса — поздрави го тя с лек укор.

— Много мило от ваша страна, че ме приехте. Казах на вашия секретар, че сте гледали на баща ми, Престън Маклауд. Може би си спомняте?

— Гледам на много хора. Очаква ли се от мен да помня всеки, който почука на вратата ми за съвет?

При жеста на мадам, Сандър седна на масата срещу нея.

— Много отдавна, когато още бях момче, сте казали на баща ми какво е необходимо, за да направи цяло състояние. Той последвал съвета ви и сега аз съм далеч по-богат, отколкото очаквах.

— Естествено.

— Но, мадам, аз си спомням какво е да си беден. Все още усещам вонята на бедността в ноздрите си. Не искам никога вече да бъда беден. Не мога да бъда. Разбирате ли ме?

— Какво искаш от мен?

— Вие сте предупредили баща ми за мен. Нещо, за което да внимавам, когато порасна. Казали сте му да не го казва на никого освен на мен. Аз пазих тайната през цялото това време. Но трябва да разбере. През всичките тези години това ме преследва. Трябва да узная какво означава.

— Какво съм му казала тогава?

Той понижи глас и се наведе по-близо над масата.

— Че някакъв вестник може да ме разори.

Саранда трябваше да направи усилие, за да не погледне към вратата на другата стая, където се бяха скрили Мейс и Стъбс. Беше твърде хубаво, за да е истина. Дори в най-безумните си мечти не бяха очаквали подобен подарък.

Саранда преодоля изумлението си и започна да осъзнава нещата. Мадам Зорина, истинската гадателка, бе предупредила преди години бащата на Сандър, че синът му ще се разори от някакъв вестник. Това я накара да се почувства като част от някакво съдбовно предопределение. Как ли мадам е проникнала в бъдещето?

— Никога не забравих вашето предсказание. Дори когато изглеждаше безсмислено. Не се интересувах от вестници. Натрупах състоянието си от железници, фабрики и недвижими имоти. Но тогава започнаха да използват „Глоуб джърнъл“ срещу мен. Да клеветят

всичките ми съдружници. Да ги провалят. Да пишат гадости по мой адрес. Знаех, че ще бъда следващият. И разбрах, че вашето предсказание ще се сбъдне. Един вестник щеше да ме съсипе. Но аз ги надхитрих. Уредих да откупя вестника.

— Незаконно ли? — попита тихо тя.

— Трябваше да направя всичко възможно, за да се докопам до него, разбирате ли? Иначе останалите ви предсказания щяха да се сбъднат.

За пръв път Саранда разбра защо Маклауд бе направил всичко това. Той бе убил, бе накарал да ги преследват като кучета и искаше Саранда да увисне на въжето само за да предотврати сбъдването на това предсказание. Разсъждавайки трескаво, тя се възползва от възможността.

— Не, не, не — каза му тя. — Не си ме разбрал. Бях казала, че притежаването на вестник ще те разори.

Под червеникавите бакенбарди лицето на Сандър преbledня.

— Притежаването ли? — Саранда виждаше паниката в очите му. — Мили Боже! Вие сте имали предвид — имате предвид, — че съм грешил през всичките тези години така ли? Мадам Зорина, трябва да ми помогнете! Какво да правя?

— Нека да видим какво ще покажат картите, а? При твоя баща мисля, че използвах карти.

Той кимна. Саранда се дивеше на момчешкото доверие, с което Сандър разбърка картите и загледа как тя ги нарежда на масата. Никога не би се сетила, че това е същият Сандър Маклауд, който бе наредил да я оставят да умре от глад в затвора и да ѝ кажат, че Мейс е мъртъв.

Стъбс беше купил картите предишния ден. Саранда трябваше да прекара доста време, за да ги търка с олио и да ги очупва под обувките си, за да заизглеждат като използвани години наред. На светлината на свещите това долу-горе се получаваше.

Една по една тя обърна картите, като се опита да не обръща внимание на образите, които се появили в съзнанието ѝ, когато ги видя. Гадаенето предварително бе обсъдено подробно. Въпреки това обаче Саранда бе обзета от чувство за прииждаща вода и разруха. Тя тръсна глава, за да я проясни и продължи с работата си.

— Отговорът е прост. Трябва да продадеш вестника.

— Не мога да го направя. Имах причини да го придобия.

— Да, виждам. Тук е твоят враг. — Тя посочи една карта. — Той не е от твоята родина. Роден е отвъд океана. Навярно е спортист, а?

— Не знам.

— Навярно стреля със стрели?

— Казва се Арчър.

— А, но той не е такъв, какъвто изглежда. Не трябва да го продаваш на този човек. За теб той е много опасен. Но заради него трябва да го продадеш. Докато държиш вестника, този човек има властта да те унищожи.

— Но как да го продам? На кого да го продам?

— Само знам, че той ще те търси. От теб зависи какво ще решиш.

— Мадам Зорина, вие не разбирате...

— Не, синко, ти си този, който не разбира. Ако не продадеш вестника, състоянието ти и всичко, за което си работил, ще рухне. И нищо не може да се направи. Така е писано.

— Писано ли? Как така?

Саранда посочи към една карта.

— Ще се явят три природни бедствия. Така ще разбереш, че ти говоря истината. Виждам, че притежаваш цинков рудник в Боливия?

— Да, това е най-продуктивният ми рудник. Дава ми чиста печалба от...

— Първо, едно земетресение така ще съсипе рудника ти, че няма да може да се използва поне петдесет години. Притежаваш и хотел в Чикаго, нали така? Този хотел ще изгори до основи. А земите ти тук, наблизо?

— Притежавам едни от най-плодородните земи в щата Пенсилвания.

— Да, но ако не слушаш мадам Зорина, тези земи ще бъдат съсипани от ужасно наводнение.

— Но как е възможно да се случи всичко това само защото не продавам вестника? Това, което искате, е прекалено много. Ако се откажа от вестника, мога да загубя всичко друго, цялото си политическо влияние. А с вестника...

— Ще бъдеш съсипан. Но без вестника ти остава възможността да продължиш да жънеш успехи и щастие. Мадам Зорина говори само за това, което ѝ подсказват картите. Останалото зависи от теб.

Той щеше да я пита още, но тя го отпрати, като се престори на уморена. Когато Сандър излезе, мъжете се появиха от спалнята. Стъбс усили газовите лампи и духна свещите. Мейс се приближи до нея и я прегърна, като я вдигна високо.

— Беше великолепна! Аз самият ти повярвах!

Когато я остави на пода, Саранда леко се олюля.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна.

— Боя се, че се уморих повече отколкото мислех. Ще се оправя обаче. Не се тревожи за мен.

— Значи минаваме към втората точка от плана. Стъбс, ти си купувачът. Подготви прикритието си и бъди готов да отидеш вдругиден. И не забравяй да си сложиш ръкавици, за да ти скрият ръцете.

Стъбс скептично се намръщи към Мейс.

— Нали не мислиш наистина, че ще продаде вестника на първия купувач?

— Точно това ще разберем.

— Е, ще отида — каза Стъбс и тръгна към вратата.

— О, Стъбс — извика Мейс.

Когато Стъбс се обърна към него, Мейс протегна ръка в очакване.

— А хилядата долара?

— Какви хиляда долара?

— Хилядата долара, с които Маклауд те подкупи, за да го пуснеш вътре. — Мейс раздвижи пръсти, а Стъбс изглеждаше отчаян.

— Откъде разбра?

— Не питай — каза му Саранда. — Той знае всичко.

Стъбс неохотно му подаде парите. Мейс взе половината и му върна остатъка.

— Опитай отново и ще изхвърчиш оттук!

— Е, не можеш да ме обвиняваш, че съм опитал — каза той и излезе с благодарности на уста.

— Май че известно време ще вечеряме богато — каза Мейс, когато Стъбс излезе.

— Типично за мошениците. Профукват изкараното, за да празнуват.

Мейс се приближи и загледа Саранда настойчиво.

— Добре ли си? Нали не се разстрои, че видя Сандър?

— Не — каза му тя. — Просто имах някакво чувство по време на гледането.

— Какво, любима?

— Най-ужасното чувство за нещастие. Сякаш ще стане някакво бедствие. Само дето не можах да разбера дали ще се случи на Маклауд или на нас — вдигна тя очи към Мейс.

— Да не си се побъркал? — извика Ланс, кръстосвайки нервно из същия ъглов кабинет с изумителен изглед към Парк роу, който някога принадлежеше на брат му.

Маклауд беше седнал в ъгъла.

— Спри да крачиш, моля те! И недей да викаш. Да не би да искаш всички да разберат с какво се занимавам?

Ланс спря и го загледа втренчено.

— И ти ще захвърлиш всичко само защото някаква си гледачка ти е казала да го сториш?

— Вече ти казах. Тя не е просто някаква си гледачка. Тя е...

— Това е измама!

— Какво искаш да кажеш?

— Мамят те! Майката на Саранда Шъруин също гледаше.

— Да не би да искаш да кажеш, че са способни да ме измамят? Казвам ти, че баща ми е бил при нея преди много години. Той ми я описа. Това е мадам Зорина.

— Ако е тя, значи е вътре в играта.

— Имам лично доказателство, че мадам Зорина е истинска гледачка. Не знам откъде ти е хрумнала подобна нелепа идея!

— Защото старият ти приятел Арчър е този, който ти пробутва измамата!

— Невъзможно. Първото нещо — как би могъл да се добере до мадам Зорина толкова бързо?

— По хиляди начини. Какво знаеш ти за тази жена, а? Не смяташ ли, че е малко подозрително да се появи точно сега? И как стана така, че съобщението за пристигането ѝ се появи единствено в „Глоуб“ и никъде другаде? Ти одобри ли тази статия? Аз със сигурност не съм. Е, питам те: откъде, по дяволите, се появи тя?

— Откъде да знам? Не проверявам всяка статия, която излиза във вестника. За това наех теб.

— Можеш да си дяволски сигурен, че отсега нататък ще проверявам абсолютно всичко.

— Тя ми каза подробности, предсказа неща, които никой не би могъл да знае. Съвсем лесно ще открия измамата, ако предсказанията ѝ не се сбъднат.

— Уточни ли кога ще се случат?

— Не.

— Изпържила те е, това е.

— Защо толкова настояваш?

— Защото е замесен Арчър, сигурен съм.

— Арчър е...

— Арчър — прекъсна го Ланс, — е един от най-великите мошеници, които някога са стъпвали по тази дяволска земя.

Сандър се изправи, заинтригуван.

— Откъде знаеш това?

— Защото Арчър ми е брат.

Сандър замълча шокиран. Той се загледа в лицето на Ланс, сякаш се чудеше как така не е видял приликата досега.

— Твой...

— Казва се Мейс Блакууд. Моят по-голям брат.

Маклауд стана със зачервено лице.

— Защо не ми каза за това по-рано?

— От лоялност към семейството ми. Но тя не важи, когато те правят на идиот и глупак. Той направи всички в този град глупаци, мами ги цели три години.

— Арчър... мошеник?

— Това е то, приятелче. Но не просто някакъв мошеник. Възможно най-добрият.

Сандър се въртеше из стаята, чешеше се по бакенбардите замислено.

— Мадам Зорина каза, че не бил такъв какъвто изглеждал...

— Измамеха те, глупако!

Маклауд мисли цяла минута.

— За всеки случай дай да пуснем статията. Ще изобличим Арчър и ще обясним кой е той всъщност. Ще подлудим обществеността!

Ланс се ухили.

— За мен ще е удоволствие.

Когато Сандър излезе, Ланс се облегна на стола на брат си и качи крака на бюрото. Като се изтегна, той сложи ръце зад главата си и се усмихна.

— Знам, че ти стоиш зад това, братко. Но със сигурност няма да ти се размине. Не и този път.

* * *

На следващата сутрин им донесоха „Глоуб джърнъл“ заедно със закуската. Саранда го взе от подноса и се канеше да го подаде на Мейс, когато заглавието привлече вниманието ѝ.

— О, Боже!

— Какво има?

Тя преглътна, като се чудеше как да не му го покаже. Мейс се приближи и Саранда вдигна очи към него, като ѝ се искаше да скрие вестника зад гърба си и да го помоли да не го чете.

— Лоши новини ли? — попита Мейс.

— Най-лошите.

Той взе вестника и прочете заглавието.

РАЗОБЛИЧЕНА ИЗМАМА. ВЕСТНИКЪТ Е БИЛ
ЗАБЛУДЕН.

Измамник се представя за главен редактор цели три години.

Обществеността разярена.

Мейс прочете статията, а Саранда го наблюдаваше. Тя забеляза проблясък на ярост, сетне втвърдяване на чертите му, когато прочете смесицата от факти и лъжи. Накрая лицето му не изразяваше.

— Без съмнение това е дело на Ланс.

— Мейс, извинявай.

Той сви рамене.

— Рано или късно щеше да се случи.

— Очаквал си го?

— А ти не си ли?

— Тогава от какво се тревожиш?

— Прочети проклетата статия. Той ме описва като евтин мошеник. Дори не споменава за Оксфорд, нито това, което сторихме на Ланкашър. А то бе майсторски измислено!

Саранда се отпусна.

— А! Значи си се подразнил от професионална гордост.

— Никога не съм виждал по-слабо написан боклук. Повечето факти са сгрешени. Ако все още бях главен редактор, тези драсканици изобщо нямаше да стигнат до вестника. А ако я бях написал аз... На какво се смееш?

Саранда го прегърна и го целуна по устните.

— На теб. Тревожиш се за репутацията си. А аз си мислех, че ще си съкрушен, задето са те лишили от прикритието ти. Докато ти се гневиш единствено, че са те изкарали некадърен измамник.

Мейс я притисна здраво.

— Само почакай, принцесо. Когато си върнем вестника, ще поместя статия, в която ще опиша двама ни не само като най-великите мошеници на земята, но и като истински герои. Само почакай да водиш какво ще стане, когато разярените хора от Ню Йорк открият как измамниците са спасили своя любим „Глоуб“ от лапите на злостния шотландец. Ще викат „ура“ за нас и ще ни понесат по Пето авеню още преди да съм свършил!

Саранда се смееше, но изтрезня при мисълта за всичко това.

— Ако всичко мине добре — предупреди го тя.

— А сега — към следващата точка от плана!

На следващия ден в „Глоуб джърнъл“ се появи съобщение за земетресение в Боливия, което отнело живота на трима души и затворило за дълго производството на няколко от цинковите мини в околността.

— Ами това? — избухна Сандър, като трясна вестника на бюрото на Ланс. — Това земетресение току-що помете една трета от доходите ми. Първото предсказание на мадам Зорина се сбъдна!

— Дай ми го — Ланс грабна вестника и прегледа набързо информацията. — Не съм чел материала, преди вестникът да се пусне в печат.

— Е, кой е минатият сега? Ти така си свикнал да играеш игрички, че не разпознаваш истинската статия, когато я видиш. Благодарение на теб току-що изгубих цяло състояние.

— Не прибързвай със заключенията, човече! Знам, че Мейс стои зад това. Просто не знам как го прави. Ще проверим и ще видиш, че ти говоря истината.

Когато Ланс излезе, пред сградата на вестника чакаше Бат Мастърсън. Тежко въоръжен, Бат го проследи от разстояние. Когато Ланс спря в телеграфната станция, Бат го изчака да започне да пише телеграмата си, сетне открехна вратата и заслуша. Ланс нареди да изпратят телеграмата до Боливия и помоли незабавно да донесат отговора в редакцията. Когато Ланс излезе, Бат се бе скрил в близост до сградата, за да не го види.

След половин час Бат влезе в телеграфната станция и се насочи към чиновника.

— Господин Блакууд ме изпрати да проверя дали е пристигнала очакваната телеграма.

Чиновникът изглеждаше нервиран.

— Не. Аз му казах, че ще отнеме известно време. Доколкото знам, сега в Боливия е нощ. Освен това, ако е имало земетресение, може да са повредени линиите. Аз му обясних всичко това...

Бат се наведе над тезгяха с гримаса.

— Да си остане между нас, но търпението не е силната черта на господин Блакууд. Ще изчакам, ако не възразявате. Може да ми коства работата, ако се върна с празни ръце.

— Чакайте, ако искате. Предупреден сте, че ще отнеме много време.

Мина още час, преди да дойде телеграмата. Чиновникът я прочете отново, след като я бе записал, и промърмори:

— Ами, това е странно...

Бат извади няколко златни монети от джоба си.

— За да не излиза оттук — обясни той.

Чиновникът изглеждаше обиден.

— Никога не разкривам съдържанието на телеграмите. Не ме интересува кой пита.

Но въпреки всичко взе монетите.

Мейс прегледа телеграмата, в която се казваше, че в Боливия няма земетресение и се изразяваше учудване от запитването. Сетне я подаде на Стъбс.

— Използвай връзките си да я преправиш. „Земетресението се потвърждава. Тотална разруха. Рудниците затворени завинаги. Отчаяна нужда от финансова подкрепа.“ Нещо подобно.

— Да, шефе.

— Веднага я достави в редакцията. Сетне, като се преоблечеш, потърси Маклауд и му предложи да купиш вестника. Нека просто да видим какво ще каже.

Същата вечер Стъбс се върна от срещата с руса перука и намазани с восък мустаци, облечен в скъп костюм. Той свали сивите си ръкавици и ги хвърли настрани, отпусвайки вкочанените си пръсти.

— Той се държи предпазливо. Казва, че дори да реши да продава, няма да го продаде на първия срещнат. Исква първо да ме проучи. Промених си гласа възможно най-добре, но той все ме гледаше странно. Май че долавя долнопробния ми акцент.

— Ако той провери Стъбс, с нас е свършено — каза Саранда.

Но Мейс само се ухили.

— Никога не е свършено, преди да си постигнал целта си. Време е за следващия ни ход. — Той взе броя на вестника със статията, в която го разобличаваха. — Нарича ме долнопробен мошеник, моля ти се — промърмори той. — Маклауд, проклет кучи сине! Не знаеш с кого си имаш работа!

— Какво знаеш за това? — каза Саранда, докато преглеждаше сутрешния вестник на другия ден. — Пожар в Чикаго е изгорил до основи хотел „Грешъм“. Горкият Сандър. Не беше ли това неговият собствен хотел?

Мейс се бръснеше в банята.

— Какво пишат за нас?

Тя му прочете основните моменти:

— Градските власти са вбесени от федералните, прострелян полицаи от Ню Йорк, о, казват, че ще изпратим свой адвокат в съда. Така ли е?

— С това ще се заема тази сутрин. — Мейс избърса лицето си, дойде при нея и я целуна.

— О, не ми кавай, че новият ти тоалет а ла мадам Зорина те възбужда!

— Възбужда ме планирането на идеалната измама. Лошо, че Стъбс трябва да се появи всеки момент. Бих искала да ти покажа колко много ме възбужда. Наистина ли е измислено перфектно?

— Съмняваш ли се?

— Има един незначителен въпрос с плащането в брой на стоте хиляди долара за вестника.

— Кой е най-добрият начин да се купи нещо от един негодник? — попита Мейс.

— Да се стори с неговите пари.

— Точно така.

— Как ще го направим? Ще го убедим да ги заложи на конните състезания и ще пратим Стъбс и хората му там?

— Твърде сложно.

— Ще заложим на това, че е суеверен и ще го накараме да ги зарови, за да прекрати магията?

— Твърде невероятно.

— Какво тогава?

— Ето тук отново в играта се включва мадам Зорина.

— Искаш да го посети?

— Няма да се наложи. Той ще дойде сам.

— Откъде знаеш?

— Инстинкт.

Когато Саранда отвори уста да заговори, той я целуна, за да замълчи. Много скоро тя загуби желанието си да го разпитва.

— Когато една измама върви добре, никога не подлагай на съмнение автора ѝ.

— О, така ли? Жалко, имах един въпрос на ум, който мислех, че ще ти хареса.

— Какъв е той?

Саранда откри дръзката подутина в панталоните му и го разкопча.

— Това за мен ли е?

— Не е нужно да питаш — отвърна Мейс.

— Защо криеш, че си гадател? Толкова добре четеш мислите на хората.

Точно тогава на вратата се почука. Саранда изстена разочаровано.

— Кажи на Стъбс да дойде по-късно.

— Не се тревожи, мила — каза Мейс, като я целуна и закопча панталона си. — Ще се върна.

Саранда протегна ръце над главата си и рече сънливо:

— Остави вратата на спалнята отворена. Харесва ми, докато си вършиш деловата работа в дневната да знаеш, че те очаквам в леглото.

— Работата е на първо място, не забравяй!

— Как бих могла?

След по-малко от десет минути Мейс се появи в спалнята.

— Справи се извънредно бързо — извика тя.

Той се облегна на вратата, като я гледаше одобрително как сваля нощницата си и я пуска на пода.

— Имах страхотен стимул... А ти какво прави, докато ме нямаше?

— Ела под завивките и ще разбереш...

По-късно същата вечер пристигна развълнуваният Стъбс.

— Казвам ти, Мейс, че той говори с друг купувач. Кълна се, че ще продаде „Глоуб“ на него.

— Кой има друг купувач? Сандър ли? — попита Саранда.

— Маклауд все още не е сигурен дали иска да продава. Но сам е открил другия купувач. Дори аз трябва да призная, че човекът изглежда идеален. От прочуто семейство от щата Джорджия, медик. Не е свързан нито с Ню Йорк, нито със Запада, което Маклауд би имал причина да заподозре. Направих всичко възможно, за да го убедя, че аз съм подходящият човек, но той се дърпа. Казвам ти, че ако реши да продава, ще го продаде на другия.

Саранда каза разтревожена:

— Не бях помислила за такава възможност! Какво ще правим?

— Стъбс, утре върви пак и го агитирай. Настоявай, ако се налага!

— Казвам ти, шефе, няма да лапне въдицата! Аз го притискам, а той се дърпа към онзи!

— Просто го направи, да видим какво ще стане.

Свивайки рамене, сякаш мислеше, че Мейс е полудял, Стъбс каза:

— Ти си шефът.

След което си тръгна.

— Сандър се нуждае от още един тласък. Защо не пуснем утре историята с наводнението?

Мейс взе ръката ѝ и я притегли към себе си.

— Нека мине още един ден — рече небрежно и се наведе да я целуне.

На следващата сутрин тъкмо Мейс остана изненадан от заглавията. Той се надвеси над Саранда, която седеше на тоалетката и си разресваше косата. Тя вдигна очи и го видя как грее.

— Не си ги накарала да пуснат статията за наводнението зад гърба ми, нали?

— Разбира се, че не. Какво...

— Значи е станало наистина!

Мейс ѝ показва вестника. Ръцете ѝ се разтрепериха, докато четеше.

— В Пенсилвания има наводнение... точно както бяхме предсказали.

Мейс я гледаше втренчено с известно страхопочитание — същото, каквото и тя изпитваше към него.

— Как го направи? — попита тихо той.

Саранда погледна към вестника, после към Мейс.

— Нямам представа.

Този следобед Ланс отново крачеше нервно из кабинета. Беше изпратил човек в Пенсилвания, за да се увери, че наистина има наводнение. Беше по-сигурен от всякога, че брат му стои зад всички странни явления. Веднъж завинаги щеше да получи доказателства.

Секретарят му влезе и му подаде телеграма. Докато я четеше, челюстта на Ланс увисна. Той смачка телеграмата, хвърли я в кошчето за боклук и погледна през прозореца към натоварената улица долу. Оттам някъде брат му му се хилеше в лицето. Ланс знаеше, че Мейс стои зад всичко това, но по никакъв начин не можеше да разбере как. Заболя го от разочарованието. Най-сетне изръмжа подноса си:

— Как, по дяволите, е успял да го направи?!

Саранда беше готова и чакаше, облечена в циганското си одеяние, когато Маклауд почука на вратата. Стъбс отвори без да бърза.

— Трябва да видя мадам Зорина — каза Маклауд без предисловие. Гласът му трепереше и свидетелстваше за паниката му. — Много спешно е!

Саранда се приближи с кучето, което водеше на каишка.

— Ела — поздрави го тя. — Очаквах те.

— Цялото ми състояние е почти съсипано — жалваше се Сандър.- Всичко, което предсказахте, се случи. Разорен съм, казвам ви! Трябва да ми помогнете!

— Как бих могла да ти помогна? Казах ти какво трябва да направиш, но вслуша ли се в съвета ми? Не, реши да го пренебрегнеш. Нямам навика да се занимавам с невярващи. Защо молиш за помощта ми, след като не се вслушваш в това, което ти казвам, а?

— Кълна ви се, само ми кажете какво да правя и ще го сторя...

— Какво мога да ти кажа, което още не съм ти казвала? Трябва да продадеш вестника. Но защо ли си губя времето? Вече е твърде късно.

— Не! Не може да бъде! Мадам Зорина, трябва да измислите нещо! Вие сте казали на баща ми къде да инвестира парите си. Казали сте му определена сума и това, че ще я утрои за двацет дни. Станало е точно според думите ви. Можете да направите и за мен същото. Останаха ми малко пари. Не са много, но ако ми помогнете...

— Колко ще получиш за вестника си?

— Сто хиляди долара.

— Много добре. Ще ти помогна за последен път. Трябва да продадеш вестника, както говорихме. Но първо инвестирай същата сума в нещо друго. Аз ще ти посоча шанс. Ще е нещо, което не само ще възстанови богатството ти, но и ще го умножи стотици пъти. Една невероятна възможност, чийто смисъл само ти ще можеш да видиш. Разбираш ли ме? Само ти.

— Да, да. Разбирам. Но каква е тя? Каква ще бъде?

— Още не знам. Само знам, че тази възможност ще ти се представи утре в офиса ти. Трябва да си бдителен и да я разпознаеш, когато ти се яви.

— Да, ще го направя. Благодаря ви, мадам Зорина. Съжалявам, че се усъмних във вас.

Когато Сандър си тръгна, Мейс подаде някакви документи на Стъбс.

— Ето ти акциите. Фалшиви са, естествено. Накарай О'Тул да отиде в кантората на Маклауд утре сутринта. Кажу му веднага да ми докладва резултата.

На следващата сутрин Сандър извика секретаря си. Той беше слаб и пъргав мъж с рижа коса и очила с рогови рамки.

— Господин Форбс, кой чака да влезе при мен?

— Обичайната група бизнесмени, които искат да инвестирате в един или друг проект.

Маклауд изглеждаше заинтересуван.

— Хората, които искат да инвестират, какво продават?

— Нека да видя. Сгради с канцеларии, земя във Флорида, о, има и две нови предложения. Мъж, който продава някакъв рудник. И някакъв друг с акции.

— Що за акции?

— Не знам. Ще попитам.

— А другият човек? Що за мина е неговата?

— С някакъв рядък минерал, така казва. Записах си го. — Той прелисти бележника си. — Ето го. Афронеум. Никога не съм го чувал. Твърди, че ще бъде ценен. Засега никой не знае нищо за него.

— Тя каза, че аз единствен ще го позная... Форбс, върви в отдела за справки да видиш какво можеш да научиш.

— Веднага. А чакащите господа?

— Нека почиват, докато съберем малко повече информация. После ще реша.

Мина цял час, преди да се върне Форбс.

— Намерих две съобщения в минали броеве — каза той, като погледна бележките си. — Първото е просто малко съобщение отпреди две години, в което се описва някакъв рудник в щата Ню Мексико, която е единственият източник на афронеум. Второто е по-скорошно, отпреди година — статия за някакъв човек, който се опитва да продава акции от същия този рудник. За жалост, не е намерил купувачи, тъй като за този минерал все още не е открито никакво приложение. Но ето я и невероятната част. Няма да повярвате! Утре ще напечатаме статия за прочутия италиански учен доктор Сифреди, който смята, че този елемент може да се използва за жичките в електрическите крушки.

Сифреди твърди, че като се замести тунгстенът с афронеум, крушката би имала десет пъти по-продължителен живот.

— Господи! — подсвирна Сандър. — Като се има предвид, че градът е на прага на електрификацията... мога да направя цяло състояние! Тук става дума за милиони! Колко иска той за рудника?

— Позволих си да попитам. Каза, че иска двеста хиляди. Сър, не бих имал нищо против да вложа част от спестяванията си...

Маклауд го погледна вбесено.

— По-късно ще говорим за това. Ще му платя веднага сто хиляди, които ще взема от продажбата на вестника. Не би трябвало да е много трудно. Той се опитва да продаде рудника от известно време, тъй че няма да има търпение. Помоли го да почака. Провери документите му с адвокатите ни. Трябва ми малко време да помисля. Кажи на другите да си вървят вкъщи.

— Маклауд дори не пожела да ме приеме — казваше О'Тул на Мейс. — Направо ме изрита. Дори не успях да мина покрай секретаря. Той ми даде да разбера, че ако дойда пак, ще се случи същото.

— Ти настоя ли?

— Накарах го да ми каже защо не иска да ме приеме Маклауд. Той вече е надушил някакъв друг тип, който продава рудник в Ню Мексико. Съжалявам, направих каквото можах. Искаш ли да опитам пак?

— Не — отвърна Мейс. — Важно беше да стане днес.

— Ето какви измамници ни доведе Стъбс — оплака се Саранда, когато си тръгна.

— Хайде, стига — успокои я Мейс. — Не се обезсърчавай.

— Да се обезсърчавам ли? Маклауд се кани да плати сто хиляди долара, за да купи някакъв рудник в Ню Мексико, който безспорно е без никаква стойност, а ние оставаме с пръст в уста. Боях се, че ще се случи нещо подобно, напълно непредсказуемо. Ами наводнението, което изскочи така ненадейно? Какво ли още ще ни изненада? И откъде, по дяволите, ще вземем парите в брой сега?

Мейс застана зад нея и я погали по раменете.

— Спести си паниката, скъпа. Всичко е наред.

Саранда долови вълнението в гласа му и някаква особена веселост.

— Това не те ли тревожи?

— Тайната на успеха е да не се тревожиш от подобни малки провали. Те са част от процеса. Дори помагат, ако планираш добре.

Саранда се обърна и го погледна с подозрение.

— Какво си намислил?

Той се усмихна потайно.

— Нещо, от което всичко ще потръгне в наша полза.

Господин Форбс отвори вратата на кабинета и подаде глава в чакалнята.

— Господин Маклауд ще ви приеме веднага — каза той на човека, който чакаше търпеливо.

Непознатият стана. Беше висок и самонадеян като истински западняк. Точно този тип мъже, към които господин Форбс хранеше огромно презрение. Човекът от Ню Мексико свали шапката си и сведе глава, докато влизаше в кабинета, за да е сигурен, че няма да се удари в рамката на вратата.

— Мога ли да ви представя господин Маклауд, собственик на вестник „Глоуб“ — рече Форбс с пресилена любезност.

Западнякът протегна ръка.

— Приятно ми е, господин Маклауд. Беше време вече да ме поканите в кабинета си.

Маклауд се здрависа с него и премигна при силното стискане.

— Извинявайте, че ви накарах да чакате, господин Ърп. Заповядайте, седнете, сигурно можем веднага да се заловим за работа?

Господин Ърп седна на предложения му стол и с усмивка вдигна ботуш върху коляното на другия си крак.

— Наричайте ме Уайът — каза той и пусна шапката си на пода.

Саранда даваше предложения, опитвайки се да измисли някакъв начин за получаване на сто хиляди долара.

— Никой от методите на баща ми не може да се приложи — размишляваше тя. — Той никога не се осмеляваше да се докопа до толкова много наведнъж. Тъй като възнамеряваше да ме омъжи в аристократично семейство, чувстваше, че няма нужда.

— Губиш си времето — настоя Мейс. — Защо не употребиш енергията си за нещо по-полезно?

— Имах впечатлението, че сме партньори. Какво не си споделил с мен?

Той обаче беше изнервящо потаен. Това бе най-хубавият му миг. Беше в стихията си, владееше положението. Очите му блестяха под гъстите вежди като парчета стомана. Той бе толкова съсредоточен, енергията му толкова наелектризираща, че Саранда се възбуждаше само от това, че е в същата стая с него. Когато се движеше, тя усещаше как дрехите ѝ се търкат о тялото ѝ. Потръпваше от новото усещане за Мейс, като винаги се чудеше какво е намислил, какво ли ги очаква зад ъгъла? Държанието му ѝ припомняше как баща ѝ работеше едно време. Той също пазеше в тайна от нея подробностите на своите машинации, тъй като вярваше, че тя няма да се нуждае от тях. И въпреки това тя бе откраднала от него всички професионални тайни.

С Мейс обаче не успяваше. Той отказваше да открие частите на плана си, докато не е сигурен в крайния резултат. Дори тогава тя имаше чувството, че я измъчва, като се наслаждава на опитите ѝ да го надхитри. Макар очевидно да се забавляваше, единственият му отговор на безкрайните ѝ въпроси беше:

— Ще видиш.

Тя наистина видя, когато след известно време се появи Уайът с малка черна торба, пълна с пари. Когато започна делово да ги подрежда на масата, Саранда попита:

— Откъде ги взе?

— Продадох своя рудник.

Нещата започваха да се подреждат.

— Какъв рудник? — попита Саранда.

— Рудника с афронеум. — Той вече се хилеше.

— Какво е това афронеум?

— Рядък минерал, който се използва за електричество.

— За жичките в електрическите крушки — поправи го Мейс.

— Точно така.

Саранда гледаше втренчено двамата, с ръце на хълбоците.

— Най-добре ще е да почнете отначало.

— Отидох при Маклауд да продам рудника си. По една случайност той е единственият известен източник на афронеум, който както казахме, ще... — Уайът погледна към Мейс.

— ...бъде цяла революция в електрическата индустрия в навечерието на електрификацията в големите градове в цял свят.

— Така си е — каза Уайът с доволно кимване.

— Маклауд е купил това?

— Провери го първо...

— В справочния отдел — каза Мейс.

— ...и откри за себе си колко е важно. Проницателен бизнесмен е обаче. Даде ми половината от исканата от мен сума. — Уайът вече се усмихваше. Уайът Ърп, за когото Бат винаги твърдеше, че е най-пестеливият на усмивки в цялата прерия.

— Наистина ли имаш мина с афронеум?

— До тази сутрин имах. Притежавах мина в Ню Мексико. Спечелих я на покер. Без никаква стойност. Оказа се, че е с изкуствено подобро съдържание. Достави ми огромно удоволствие да видя как някой се хваща на въдицата за сто хиляди долара, за да купи някаква скапана купчина камъни.

— Объркана съм. Ако няма мина с афронеум, как е успял Сандър да направи справка в предишни броеве? Освен ако не е...

— Освен ако моите хора във вестника не са успели да ги сложат там, за да ги намери Маклауд — каза Мейс.

Той стоеше със скръстени на гърдите ръце, чакащ я с пламъче в очите да се сети за останалото.

— Разбрах! Значи си пратил О'Тул с фалшивите акции, знаейки, че Сандър няма да го хареса, накарал си го да се направи на досаден

глупак, за да може Сандър да го отхвърли, след което си насадил там Уайът. Разбира се, той е бил предпочетен, заедно с твоите изфабрикувани статии в предишни броеве на вестника.

— Не можех да съм сигурен кого ще избере. Но имах добра идея. Така или иначе, той щеше да избере или единия, или другия.

— Ами този елемент? Този афронеум? Никога не съм го чувала.

— Защото не съществува.

— Но откъде го измисли? Какво е?

— От старогръцкия — обясни Мейс, много доволен от себе си.

— И какво означава?

— В свободен превод?

— Все едно в какъв.

Трапчинките на бузите му станаха по-дълбоки.

— В свободен превод означава... тъпанар.

Саранда потръпна от удоволствие.

— Ти си гений! — възкликна тя. — Най-невероятният... най-блестящият и дързък мъж на цялата земя! Ами ако бе проявил здрав разум да го провери?

— Когато всичко свърши, смятам да му пратим превода по пощата. Или още по-добре, да му го връча лично, когато е вече зад решетките. Бих дал всичко, за да видя физиономията му!

Саранда се втурна към него и скочи в обятията му, като обви крака около торса му, докато той се смееше и я въртеше. Като грабна главата му, тя го зацелува ненаситно по устните, по веждите, по носа и по брадичката. Той се смъкна на дивана, а тя го възседна, задърпа вратовръзката му и скъса копчетата на ризата му. Осъзнаването на неговото интелектуално превъзходство, на дълбината на неговия ум я възбуди повече от всичко. Внезапно нищо и никои не я интересуваше. Тя трябваше да го притежава сега, в този момент, за да му покаже как я е подлудил.

Вече разкъсваше ризата му, когато Уайът Ърп се прокашля.

— Е, аз мисля, че трябва да си вървя.

Никой не му каза довиждане, когато остави парите и затвори вратата.

Саранда целуваше разгорещено лицето на Мейс.

— Ти ми каза да не се съмнявам в теб и беше прав — мълвеше тя.- Боже мой, ти си невероятен! Винаги съм знаела, че си най-

добрият! Но сега видях как го правиш и станах част от това!

Саранда разтвори панталоните му и без никакво предисловие, без да е нужно да се подготвя, го яхна.

— Никога не съм мечтала дори, че на този свят съществува мъж като теб! — каза тя задъхано.

— Продължавай да говориш — каза Мейс, като хвана извивките на задните ѝ части и ги стисна силно, след което игриво ги пошляпна, докато Саранда се върна към миналото си на Запад и си припомни как се обуздава мустанг.

— Сега трябва само да се уверим, че Маклауд ще продаде на нас и ще ни връчи парите — каза Саранда. — Само си помисли, Мейс! Всичко може да приключи толкова скоро!

— Нека не ставаме прекалено самоуверени, а? Може да се появят още една-две пречки.

— Вече не се тревожа. Знам, че ще се справиш с всичко, което може да се появи.

Стъбс седеше на масата и четеше някакъв текст, написан от Мейс, който трябваше да запомни.

— Не знам, шефе. Струва ми се, че ако кажа това на Маклауд, той може да продаде на другия тип...

Почукване на вратата ги накара да скочат. Не очакваха никого. Мейс направи знак на Стъбс, който извика с унгарския си акцент:

— Кой е?

— Ланс Блакууд от вестник „Глоуб“.

Саранда стрелна Мейс с тревожен поглед.

— Добре — прошепна спокойно той, сякаш го бе очаквал. Напрани ѝ знак да влезе в спалнята, сетне прошепна на Стъбс:

— Разбери какво иска и го разкарай. Не го пускай вътре, дори ако се наложи да го утрепеш.

Стъбс навлече сакото, провери как изглежда и отиде да отвори. Двата затвори вратата на спалнята в случай че Ланс влезе насила, но Мейс и Саранда застанаха с лице един към друг, прилепили уши до вратата. Чуха откъслечни думи от разговора, докато гласовете се понижаваха и повишаваха. Достатъчно им бе да разберат, че Ланс иска среща с мадам Зорина и че Стъбс обещава да попита и да го уведоми в редакцията.

Когато Ланс най-сетне си тръгна, Саранда бе пребледняла като платно. Тя се облегна на вратата и затвори очи.

— Той е разбрал — каза тя.

— Подозира. Не е същото.

— Не мога да се срещам с него. Той ще ме познае веднага. Няма да успея да контролирам гласа си. Мейс, не мога да го направя!

Той я прегърна.

— Аз пък ти казвам, че можеш. Ако не го направиш, ще стане още по-подозрителен. Ще уредим да се срещнем с него на някое уединено място, на тъмно, за да не може да те огледа добре. Аз ще бъда с теб, ще се скрия, ако ти потрябвам. Чуй ме, Саранда, няма защо да се страхуваш от брат ми. Той се стреми да разобличи нашия блъф, защото иска да си запази мястото. Той трябва да се паникьосва, а не ти. Чуваш ли ме? Ако не покажеш...

— Аз му казах за детето...

Мейс помълча малко, после отпусна ръце.

— Кога?

— В затвора. Когато дойде да ме посети. Уверявам те, не мога да се изправя очи в очи срещу него.

— Какво каза той тогава?

Саранда вдигна очи към Мейс. Гласът ѝ стана по-силен при спомена.

— Той каза, че ти ще избереш него, а не мен. Каза, че винаги е било така.

— Това е абсурд. Ако изиграем добре картите си, няма да е нужен никакъв избор. Затова трябва да се срещнеш с него. Не можем да си позволим Ланс да обърка работата в крайната фаза. Не и когато сме толкова близо до победата.

Саранда закрачи из стаята, стиснала ръце в юмруци, като се опитваше да открие по-безболезнен начин да каже това, което трябваше. Не можеше да открие.

— Той ми каза още нещо. Нещо, което по-скоро бих умряла, отколкото да ти кажа. Но трябва да го знаеш.

Мейс не отговори веднага, сякаш инстинктивно се боеше да го чуе.

— Какво е то, принцесо?

— Каза ми, че той е издал Пилар.

— Значи те е излъгал.

Саранда го загледа недоумяващо.

— Защо ще го прави?

— Не знам. Но аз съм ти обяснил колко ми е верен.

— Мейс...

— Слушай. В затвора ти направи онова, което Ланс е правил през всичките тези години. Каквото и да са ти сторили, ти си отказвала да ме предадеш. Кажи ми сега. След всичко това би ли могла да ме предадеш?

— Това е различно. Аз те обичам.

— Да не би да казваш, че брат ми не ме обича? Ланс ме боготвори. Винаги е било така. дори прекалено много ме е боготворил.

— Точно това казвам и аз. През годините това боготворене се е изкривило. Ти си всичко онова, което той иска да бъде. Така ми каза самият Ланс. Не мисля, че той само иска да бъде като теб — той иска да те измести! Кажи ми истината. Не си ли намирал начини да се възползва от твоята клетва да го защитаваш?

Мейс затвори очи и уморено прокара ръка през косата си.

— Та той се хвали с това! Мейс, ако той не иска смъртта ти, то поне иска да съсипе всичко, което ти принадлежи. Той е луд. Няма да се спре пред нищо...

— Стига! — извика Мейс. — Знаеш ли какво трябва да направя, за да ти повярвам? Трябва да приема факта, че е полудял заради мен!

Саранда не можеше да повярва на ушите си.

— Това не е вярно!

— Така ли? Ако Ланс е луд, това е от побоите, които му нанесоха заради мен. Ако призная, че е зъл, че е по някакъв начин изкривен, то аз трябва да поема отговорността. Той не би правил нещата, които върши, ако не бях аз.

— Не го изричай дори!

— Знаеш ли що за ужасяваща перспектива е това? Та той е мой брат!

Саранда го прегърна, твърдо решена да не говори повече.

— Не е вярно, скъпи. Ти си толкова съвършен измамник, че си измамил дори себе си!

Мейс с усилие се откопчи от прегръдката ѝ.

— Сега трябва да измамим Ланс. Но ми трябва помощта ти. Нямаме време за нищо друго.

Очевидно Мейс нямаше намерение да приеме фактите сега. Трябваше да свършат тази работа. Унищожаването на Маклауд беше над всичко.

— Той ще ме познае. Ще се издам.

— Не, не. Вярвам в теб!

Тя го погледна, видимо трепереща.

— Вярно ли е? — попита тихо тя.

— Кое да е вярно?

— Оттогава непрекъснато мисля за това, което каза той. Би ли избрал Ланс вместо мен?

Преоблечена като мадам Зорина, Саранда се срещна с Ланс на пристана Челси в полунощ. Беше много тъмно и само един газов фенер светеше на входа към пристана, осветявайки пътя напред. Саранда стоеше, загледана в течението и се опитваше да не мисли. Някъде в мрака се криеше Мейс. Това не я успокояваше кой знае колко. За разлика от Мейс, Саранда знаеше, че около нея витае някакво бедствие. Не можеше да обясни откъде го знае. Беше същото чувство, което я бе обзело, когато гледа на Мейс на карти, а после и на Маклауд.

Течението бе необикновено бързо. Лодките, закотвени на пристана, се удряха една в друга и я стряскаха. Беше избрала най-удединеното кътче, достатъчно далеч от газовия фенер, за да не се вижда добре лицето ѝ. И въпреки това трепереше. Пот изби по челото ѝ под силния грим. Устата ѝ беше пресъхнала, а езикът ѝ — като шкурка. Тя направо влизаше в капана, заложен от най-страшния ѝ враг — мъжът, който ограби младостта ѝ и всичко, което бе обичала тогава. Мъж, който изобщо не се интересуваше от нея, но се чувстваше заплашен от нейната близост с брат му. Мразения и обичан брат. Мъж, който би се радвал да я види мъртва.

Саранда чу стъпките му зад себе си. Те спряха и тя бе принудена да се обърне към светлината. Направи го бавно, като изправи рамене и се изпъчи с достойнство. Беше уплашена, но нямаше намерение да предаде Мейс.

— Ето я значи най-голямата гадателка в света — посрещна я саркастично Ланс. — Познавах една такава на времето. Казваше се

Сирина Шъруин. Оказа се обаче обикновена мошеничка. И изгоря в един пожар. Жалко. Чух, че крещяла, крещяла, но никой не и се притекъл на помощ. Дори и любящата ѝ дъщеря. — Той направи пауза, за да се изкикоти, а Саранда се бореше да запази самообладание. — Доста приятна дъщеричка, доколкото си спомням. Макар споменът ми да е малко поизбледнял. Тъй че нямам нищо против да го поосвежа. Е, мадам Зорина, кажи ми, щом си толкова добра в предсказанията, има ли някакъв шанс да опитам пак, а?

Саранда бе така разярена, че трябваше да забие нокти в дланите си, за да не замахне да го зашлеви. В тъмното лицецо му странно напомняше на лицето на Мейс. Тя се стегна и леко повдигна брадичка. Като не обърна внимание на думите му, попита властно:

— За това ли ти трябваше мадам Зорина?

Ланс се приближи. В полумрака Саранда видя, че носи на колана си два пистолета. Тя извърна очи.

— Просто си помислих, че ще можеш да ми гледаш, щом си толкова добра. И което е още по-хубаво, да ми кажеш защо съм тук.

— О, но ти искаш съвсем малко от мен! Тук си, защото малкият ти мозък се напъва да владее положението. Живееш живота си в сянката на един велик човек. И неговата сянка те преследва навсякъде. Животът ти минава не за доброто на другите, а в безсмислени опити да надминеш един човек, който е ненадминат. Желанията ти са зли, следователно самото ти съществуване е опетнено. Но ти едва ли имаш нужна една старица да ти казва това. Вече го знаеш.

— Ако си толкова страхотно умна, какво виждаш в бъдещето ми?

— Смърт. — Саранда не знаеше защо го каза. Тя бе обзета внезапно от усещане за смърт и някак знаеше, че ще бъде неговата. — Ще те убият.

Ланс се хилеше гротескно, а сляпото му око проблясваше дори в тъмното.

— И кой се кани да ме убие? Ти ли?

— Защо една старица да се опитва да те убива?

Внезапно той я сграбчи, извади пистолет от колана си и я обърна с лице към сушата.

— Излез, Мейс!

Не последва никакво движение. Единствените звуци идваха от шума на реката и блъскането на лодките. Той я завъртя грубо, като се

оглеждаше в тъмнината за брат си. Докато го правеше, Саранда се сети за другия пистолет на колана му. Тя беше виртуозна джебчийка и можеше лесно да го извади, без Ланс да усети. Но щеше ли да го използва? Мейс отказа да вземе оръжие. Мили Боже, а кой се наложи да натисне спусъка, дали щеше да се справи?

Ланс вдигна пистолета и го допря до главата ѝ.

— Ще я убия, Мейс. Знаеш, че ще го направя!

След дълга пауза Мейс излезе от скривалището си. Движеше се бавно, предпазливо, внимателно.

— Махни пистолета, Ланс — каза той търпеливо.

— Най-сетне ми падна, братко. Сега ти трябва да избираш. Аз или дамата. Е, кой ще бъде?

— Защо му позволяваш този път да избира? — каза Саранда с истинския си глас, достатъчно високо, за да може да я чуе Мейс. — Ти никога досега не му поиска избор — нито когато издаде Пилар и накара да я убият, нито когато пусна куршумите в главите на Ван Слайк.

— Какви ги дрънка тая, Мейс?

Само ако можеше да го накара да си признае, Мейс щеше да види що за човек е брат му, щеше да види лицето, което Ланс показваше на всички, освен на него. Мейс трябваше да разбере, че няма нищо общо с това, че лудостта на Ланс се простира извън над последствията от побоите в детството му.

— Помежду ни няма нужда от преструвки. Не и сега. Мейс знае всичко и вече ти е простил, нали, Мейс?

Мейс приближаваше.

— Мейс, зарежи тая работа.

— Кажи му истината, Ланс. Как завистта те разяждаше през всичките тези години. Как това, че беше черната овца в блестящото семейство Блакууд те направи зависим от таланта на Мейс, макар да го мразеше, задето е толкова добър. Как не можеше да понесеш мисълта, че някой може да ти го отнеме, защото тогава какво ще стане с теб?

Ланс се смееше толкова близо до ухото ѝ, че тъпанчето я заболя. Тя беше успяла да вземе пистолета в ръка и докато той се смееше, лекичко го насочи.

— И ще повярваш ли на тези измишльотини, Мейс? От някаква си проклета новоизлюпена принцеса, която дори не е била там? Която

не знае колко силно се обичаме двамата, а?

Мейс продължаваше да се приближава все така предпазливо.

— Махни пистолета, за да можем да поговорим — рече той. — Бих казал, че беше крайно време да си поговорим, нали?

— Говори! Добре, братко, нека си поговорим. Но нека първо да се отървем от излишния багаж, а? — Той ставаше все по-необуздан. — Трябваше да я убия много отдавна!

— Говори за всичко, което пожелаеш — отвърна Саранда. — Убий ме, ако искаш. Но това няма да промени факта, че си най-калпавият измамник, който някога се е пръквал. Нямахте да е толкова лошо, ако брат ти не беше най-добрият, нали? Признай си, страхливецо, не го ли ненавиждаш за това?

Саранда усещаше как Ланс се тресе от гняв. И да беше чул думите ѝ, Мейс не даде никакъв знак. Той продължаваше да приближава, говорейки монотонно:

— Ланс, ти си единственият роднина, който ми остана. Обичам те. Нека ти помогна.

— Да ми помогнеш ли? Помогни на себе си!

Пускайки Саранда, Ланс вдигна пистолета и се прицели в Мейс. Без да мисли, тя вдигна своя пистолет и го насочи към лицето на Ланс.

— Дръпни спусъка и аз ще те убия — заяви тя.

Ланс се обърна към нея с изкривено от презрение лице.

— Ти ли ще ме убиеш? Кого се опитваш да измамиш? Ти имаше тази възможност. Тогава не можа да го направиш и сега няма да можеш.

Това даде сила на Саранда и тя натисна спусъка. Изстрелът прогърмя в ухото ѝ и я тласна назад. В полумрака тя видя като насън как ръката на Ланс плясва челото му. После той отпусна ръка и Саранда се извърна ужасена. Беше го простреляла в главата. По лицето му се стичаше кръв. Той залитна назад, загуби равновесие и падна в реката с разперени ръце. Течението бе толкова силно, че го отнесе веднага.

Пистолетът пална от ръката ѝ. Тя видя как Мейс се втурва по пристана. В шока си Саранда осъзна, че той има намерение да се гмурне след Ланс. Тя се втурна към него с разтуптяно сърце. Грабна го за ръката, дръпна го с всичка сила и го обърна към себе си:

— Не те пускам след него! — изкрещя тя.

Той погледна безпомощно към реката, после отново към нея.

— Той е мъртъв — каза му Саранда. — Свършено е. Няма да ти позволя да се самоубиеш за нищо.

Сега Саранда затрепери от потрес и облекчение. Ланс беше мъртъв. Никога повече нямаше да я заплашва. Но когато видя лицето на Мейс, сърцето ѝ изстина. Сякаш тя изобщо не беше там, Мейс издърпа ръката си и закрачи по престана като замаян. Сетне падна на колене и загледа реката, която течеше бързо. Нямаше и следа от Ланс. Неговият труп пътуваше към морето. Въпреки това Мейс остана там, където беше, втренчен в гроба на единствения си брат, сам-самичък в скръбта си.

Саранда го гледаше и чувстваше как нещо в нея умира.

Тяхното епическо мошеничество вървеше по план, но след този случай нищо не беше същото. Вече не беше толкова забавно както преди. Дори когато Сандър продаде вестника на човека от Джорджия, Саранда не можа да събере достатъчно енергия, за да се зарадва. Тя участваше, говореше и слушаше плановете им. Но сърцето ѝ вече не беше там. Съзнанието ѝ бе някъде далеч, тя не можеше да забрави пристана Челси, където се бе опитала и не бе успяла да убеди Мейс, че брат му е изменник и където Мейс бе предал любовта им.

Преди смъртта на Ланс тя се бе тревожила от думите му, че Мейс винаги ще бъде на страната на брат си. Онази нощ на пристана, когато Саранда застреля Ланс, Мейс ясно показва на кого е верен. Ако не го бе спряла, щеше да се опита да извади трупа на брат си от водата и някак си да го спаси.

Може би ако Мейс бе принуден да направи категоричен избор, ако бе предпочел да спаси нейния живот, а не този на Ланс, тя би била уверена в дълбочината на чувствата му. Сега никога нямаше да разбере.

Но какво от това. Ланс беше мъртъв и повече нямаше да се страхуват от него. И въпреки всичко горчивата мисъл я глождеше постоянно. Отново виждаше лицето на Ланс всеки път, когато погледнеше Мейс. Не можеше да го погледне, без да се запита какво ли щеше да направи. Беше ли Ланс прав за него?

Саранда започна да си задава въпроси, които смяташе, че отдавна е забравила. Тя бе Шъруин, а Мейс — Блакууд. Враждата между двете семейства бе продължила цели векове, дали не беше проникнала вече в кръвта им? Известно време тя бе мислила, че ще могат да я надживеят със силата на любовта си, че ще могат заедно да победят зловещото влияние на семейство Блакууд. Вярваше, че Мейс иска това да стане също тъй силно колкото и тя. Но не беше ли факт, че тъкмо тя бе сложила край на злото, възплащавано от Ланс, докато Мейс бе стоял до нея и бе скърбил за смъртта на брат си.

Кого ли щеше да избере, ако не беше дръпнала спусъка? Дали от лоялност към семейството си щеше да пожертва нея?

Силно въодушевен, Сандър Маклауд подписа сделката за прехвърлянето на „Глоуб“.

— Кога искате следващото плащане? — попита купувачът.

— Следващото плащане ли? По дяволите, задръжте си го. Купих вестника евтино. Да ви кажа истината, цяло облекчение е за мен, че се отървавам от него.

Сандър можеше да си позволи да бъде великодушен. Той щеше да има богатство, което би накарало вестника да изглежда съвършено незначителен. Той подаде документа на купувача да го подпише.

— Вашето появяване беше съдбоносно. Оставям „Глоуб“ в добри ръце. Само не забравяйте уговорката ни. Една клеветническа статия в този вестник и...

— Не се тревожете, господин Маклауд — рече проточено мъжът. — Щом аз притежавам този вестник, можете да забравите лошите си мисли.

Той взе писалката, покашля се леко и подписа името си на съответното място. Д-р Джон Хенри Холидей, от Грифин, щата Джорджия.

И така, внезапно всичко свърши. Бат се появи победоносно с документите от сделката за покупката на „Глоуб“, ухилен до уши.

— Ти си късметлия — каза той на Мейс. — Само авторитетът на Уайът успя да убеди Док да ти припише вестника. Той искаше да си го задържи.

Мейс взе документите и му стисна ръката.

— Ти ми помогна страшно много. Ако мога да направя нещо за теб в бъдеще, не се колебай да ми кажеш.

— Защо не останете, за да отпразнуваме победата? — предложи Саранда.

— Не, благодаря. Мисля, че точно сега вие двамата ще искате да останете сами.

Саранда потръпна. Бат й смигна и се обърна към Мейс, като му подаде ръка.

Когато приятелят ѝ си замина, стаята внезапно се стори на Саранда твърде малка. Тя вдигна поглед към Мейс и очите им се

срещнаха за миг.

— Е, честито — каза тихо тя. — Ти получи това, което искаше.

— По едно време мислех, че и двамата го искаме.

Саранда долови обидата в гласа му.

— Така беше — каза тя. Сетне се поправи. — Така е.

Мейс се обърна и отиде до прозореца, за да погледне към улицата долу. Застана там, загледан навън, без да отроне нито дума. Когато най-сетне заговори, сякаш се обръщаше по-скоро към себе си.

— Странно — промълви той, — колко празни могат да бъдат някои победи.

Саранда се втренчи в него и дълго го гледа. Пак разбра, без да знае как. Разбра, че той мисли за това какво е жертвал заради тази победа. Разбра, че мисли за Ланс.

Тя тихо се обърна и излезе от стаята.

Месец по-късно Саранда стоеше до перилата на един параход, който пътуваше на юг, и гледаше мътната Мисисипи, спомняйки си пощастливи дни. Точно на параход като този тя и Мейс бяха признали дълбоките си чувства един към друг. Тя се бе почувствала излекувана, бе усетила, че вече нищо не може да им навреди. Но като всичко друго в живота ѝ, и това се оказа илюзия...

Двамата успяха да вземат вестник „Глоуб“, както бяха мечтали. Мейс написа серия статии, в които разкри истината. Думите му бяха толкова дръзки, сякаш бяха изковани от светкавици и задратени от бурните небеса. Той доказа за сетен път колко силна може да бъде пресата. Отпечатаха писмото на Джаксън в „Глоуб“ и другите вестници бързо поеха историята. Сандър беше арестуван, а Саранда оневинена. Но това не беше всичко. Тъй като си беше блъфьор, Мейс нарисова такава драматична картина на участието им в сделката, че за една нощ двамата станаха прочути герои. Измамниците, които бяха разкрили убийството на двама от най-обичаните граждани на Ню Йорк и бяха осъществили огромно ужилване, за да докарат престъпника до съд. Посрещнаха ги не само във вестника, а и в обществото, с отворени обятия.

Тъй като всички обвинения срещу Саранда бяха свалени, тя си възвърна „Глоуб“. Маклауд бе осъден да върне парите, които бе получил, като по този начин Мейс и Саранда се сдобиха с още сто хиляди долара в банката.

Трябваше да са щастливи. Направиха всичко, което бе по силите им. Никога не говореха открито за това, но и двамата знаеха, че нещо жизнено важно бе умряло. В опита си да съживят старата любов, те решиха да се оженят. Уморени от публични спектакли след арестуването на Сандър, избраха церемонията да е скромна и тиха. Това трябваше да стане най-щастливият ден в техния живот. Но в последния момент двамата се погледнаха в очите и видяха съмнението.

След смъртта на Ланс Мейс се държеше странно. Започна да носи пистолет, нещо, което Саранда не бе успяла да го убеди да направи в дивия Запад. Често пъти, когато мислеше, че не го гледа, той спираше с вдигната глава, сякаш се ослушва. Никога не й каза от какво се страхува, а това още повече ги отдалечи.

Саранда обаче знаеше, че той скърби за смъртта на Ланс. И подозираше, че обвинява нея. Дали бе възможно да си мисли, че ако Ланс бе още жив, биха могли да му помогнат? Дори сега, реши тя, Мейс отказваше да разбере степента на братовата си лудост.

След сватбата те се върнаха в хотела, в който живееха. След всичко случило се беше твърде болезнено да се върнат в имението на Ван Слайк, а купуването на къща им изглеждаше твърде постоянно за сегашното им състояние. И бяха доволни да останат в хотела. В първата им брачна нощ обаче хотелската стая изглеждаше стерилна и пуста. Твърде дълго бяха живели като скитници и въпреки това сега, когато бяха женени, изглежда нищо в живота им не се бе променило.

Събличаха се, за да си лягат — несръчно, едва ли не ужасявайки се от това, което ще последва — когато внезапно Мейс я грабна за раменете както преди.

— Давай да се махаме оттук — помоли я той. — Веднага. Ще се качим на първия влак за Сейнт Луис. Оттам ще вземем парахода, както дойдохме. Нека да изкараме един меден месец. Какво ще кажеш?

Саранда знаеше, че той отчаяно се опитва да върне онова, което бяха открили по време на съдбоносното си пътуване и въпреки това, застанала сега на палубата, загледана в огромната река Мисисипи, чувстваше как трепери. Онова пътуване на север беше един вид поражение. Време, когато се бе научила да му вярва, когато свободно му бе отдала сърцето си и душата си. Не беше сигурна, че ще може да го направи отново. Не беше сигурна, че това ще помогне.

Въпреки това Мейс й се закле, че ще си струва болката. Той толкова много настояваше, че най-накрая тя се съгласи да изиграе отново цялата нощ, да му позволи да я завърже за леглото и да се опита да преоткрие любовта и доверието, изчезнали през онази нощ заедно с Ланс.

Миризмите на реката й припомняха първото й пътуване с парахода, когато Мейс се приближи изотзад. Пътуваха вече часове наред и се стъмваше. Небето беше тъмнолаво, на места среднощно

синьо — като очите на Мейс. Саранда знаеше, че е дошъл моментът и въпреки това го отлагаше колкото е възможно по-дълго.

— Готова ли си? — попита той, сякаш непознат я питаше как е със здравето.

Саранда се обърна и го погледна. Погледна скъпото лице и почувства само болка. Беше обещала. Навярно Мейс бе прав. Навярно това щеше да им помогне.

Защо тогава се чувстваше така, сякаш й бяха дали последна цигара, преди стрелците да насочат пушките си?

Тя изправи рамене и се отдалечи от перилата.

— Готова съм.

Каютата им беше по-просторна от преди, по-люксовна, тъй като сега имаха много пари за харчене. Мейс обаче се бе погрижил да пресъздаде сцената точно като миналия път. Беше намерил бял шал, за да завърже ръцете ѝ за таблата.

Гола и разпъната, в очакване Мейс да свърши работата си, Саранда се чувстваше като разголена пред непознат. Започваше да ѝ се иска да не се бе съгласявала. Но неговият поглед я караше да не говори. Тя виждаше в очите му любов, която не можеше да отрече.

Истината беше, че все още се чувстваше предадена. Мейс бе имал възможността да докаже своята лоялност към нея, но не го бе сторил. Той можеше да вземе пистолет през онази нощ, когато се срещнаха с Ланс. Можеше сам да извърши убийството, както човек милостиво убива бясно куче. Можеше да я предпази от извършване на убийството. Но не го бе направил. Беше стоял и гледал как Ланс я заплашва. Как едва не убива него самия. Дали Мейс бе осъзнал колко близко е бил до смъртта от ръката на собствения си брат? Дали когато оставаше сам нощем поглеждаше истината в очите? Или още мислеше, че е можел да го разубеди?

Сега, когато бе твърде късно, той постоянно носеше пистолетна колана си под сакото. Дали мислеше, че така ще навакса? Че ще я пази отсега нататък?

Болеше я от тези мисли. Защото въпреки всичко тя го обичаше дори повече от преди. Беше му дала всичко свое. Беше се променила заради него. Въпреки страха си дори искаше да го дари с деца, защото я бе накарал да повярва, че е способна да бъде добра майка. Но как

бяха докарали нещата до тук — да са принудени на правят театър, за да се любят? Само за да се почувстват близки?

Навярно това бе в природата на хищниците, мислеше си Саранда, докато Мейс завързваше глезена ѝ. Може би измамниците се нуждаят от роля и без нея се чувстват разголени. Тъжното беше, чене винаги е било така.

Мейс тъкмо поемаше другата ѝ ръка, за да я върже, когато на вратата се почука.

— Господин Блакууд, елате бързо — чу се треперещият глас на стюарда. Мейс спря и двамата си размениха сепнати погледи. Беше помолил да не ги безпокоят. Сигурно нещо не бе наред. Стюардът блъскаше по вратата, сякаш параходът гори.

— Спешно е — чу се настойчивият му глас.

— Веднага се връщам — каза ѝ Мейс.

— Не ме оставяй така! — извика Саранда. Но той вече излизаше. Тя чу как се отвори и затвори вратата, сетне чу някакъв тъп звук. Ослушваше се да чуе превъртането на ключа в ключалката. Не го чу. Дали я беше оставил тук, вързана гола за леглото, при отворена врата? Ами ако влезе някой?

Тя се пресегна със свободната си ръка да разкъса възела, който държеше другата ѝ ръка. Нещо не беше наред. Що за спешен случай би изисквал незабавното присъствие на Мейс? Защо само той? Защото бяха повикани ако всички мъже, щеше да чуе стъпките им по дъсчения под навън?

Докато се бореше да развърже възела, вратата се отвори.

— Мейс? — попита тя.

Тя дочу тихо ахване. Много тихо, почти неразбираемо, той заговори.

— Мили Боже!

— Какво има? Какво се е случило?

— Нищо — прошепна той.

— Но защо те извикаха?

— По грешка.

Той приближаваше към нея гърбом. Саранда чуваше тихите му стъпки по килима. Спирайки се на прага на спалнята, той намали лампата и каютата потъна в полумрак. Завесите бяха дръпнати. За миг в тъмното се възцари странна тишина и очакване. Сърцето на Саранда

биеше с непонятен ритъм. Мейс обикновено оставяше лампите да светят, когато правеха любов. Обичаше да вижда лицето ѝ, да наблюдава всяка извивка на тялото ѝ, докато се движи под неговото. Но тази вечер тъмнината ѝ донесе облекчение. По голата ѝ кожа се появиха миниатюрни капчици пот. Дори сега Саранда не знаеше дали ще може да го направи. Някакъв инстинкт крещеше в нея, че нещо не е наред.

Той се приближи, а тя посегна към него с незавързаната си ръка. Искаше само да подържи за малко ръката му, да се успокои, да усети интимния контакт без насилие. Само за малко, докато се приготви за това, което идва. Физически. Емоционално. Всякак.

Но той не разбра намеренията ѝ. Вместо да хване ръката ѝ и нежно да я погали, той я грабна за китката и като взе копринения шал, я завърза бързо и ловко за таблата на леглото. Шалът бе завързан постегнато отколкото на другата ръка и се връзваше в плътта ѝ.

— Боли ме — запротестира Саранда.

Той отиде до тоалетката и взе нещо.

— Мейс, боли ме. Отхлаби го малко.

Той приближи до нея и тя усети как нещо меко се отърква от страната ѝ. Тя видя силуета му пред себе си за миг, преди да вкара коприната в устата ѝ и да я завърже зад главата. Сепната, осъзна, че я ѝ е запушил устата. Беше напълно неочаквано. Навярно отново искаше да си играят на бал с маски. Но какъв смисъл имаше да го стори?

Саранда се бори лудо цяла минута, като буташе с език, опитвайки се да извади заглушалката от устата си. Беше я завързал прекалено стегнато — всъщност толкова стегнато, че ѝ спираше дишането.

Какво ставаше?

Леглото помръдна, когато той седна до нея. Ръката му я докосна по корема и се плъзна нагоре, за да я докосне по гърдата. Тя се изви нагоре, отдръпвайки се от ръката му, но завързана и със запушена уста, нямаше как да избяга от него.

Саранда се опита да си спомни нещо подобно в миналото. Нощта, когато на бала с маски бе завързал китките ѝ с въжета и я бе целувал, докато бе останала без дъх, а сетне ненадейно си бе тръгнал, оставяйки я изумена и възбудена от неговата мъжественост. Както и нежните и приятни мигове, които бяха прекарвали при бедните фермери

в Тенеси. Когато лежаха в неговото легло, заобиколени от децата му, и Мейс прекара целия следобед да ги забавлява с циркови истории, въпреки че беше много уморен. Странно, че си спомняше тези епизоди като най-щастливите мигове с него — колко им беше приятно... и колко бяха влюбени.

Той се наведе и я целуна по заобленото рамо, но ѝ се стори, че по-скоро вдишва аромата на кожата ѝ, отколкото да показва любовта си. Сетне устата му се премести върху гърдата ѝ. Той изглеждаше различен — по-властен, по-агресивен, по-настойчив. Зъбите му хапеха плътта ѝ.

Мейс започна да стене. Докосваше я вече по-настойчиво, сякаш внезапно не можеше повече да се въздържа. Ръцете му грабнаха гърдите ѝ и ги стиснаха толкова силно, че я заболя. Тя извика зад превръзката, но той сякаш не я чу. Премести се и се качи върху нея, както си беше облечен, и губите му дрехи драцеха нежната и кожа.

Тя стенеше силно, като се опитваше да му внуши през превръзката, че иска да спрат за малко.

Той изобщо не ѝ обърна внимание, пресегна се и набързо започна да разкопчава колана си. Щеше ли да я обладае ей така, без никаква подготовка, без...

Внезапно сърцето ѝ изстина. Този мъж не приличаше на Мейс. Дори в най-властните си моменти в леглото той винаги се бе грижил преди всичко за нейното удоволствие. Всъщност това за него беше предизвикателство — да ѝ докаже, че съществува мъж, който може да я задоволи като никой друг. Но това налудничаво дърпане на дрехите... сякаш бързаше, преди да го прекъснат... ѝ приличаше повече на изнасилване, отколкото...

В този миг тя проумя ужасяващата истина. Започна да се бори лудо, като се опитваше да разкъса оковите си, които я разпъваха безпомощна под него. Като използваше всеки грам сила, която ѝ бе останала, тя се бореше като дива котка да го избута от себе си. Но без резултат.

Внезапно Саранда чу как топката на вратата се завъртя. Сигурно беше заключена, тъй като някой започна да тропа силно отвън. Посипаха се яростни удари, а мъжът върху нея се разсмя. Това беше смях на привидение. Тя го усещаше върху себе си като копие, готово да

я прободете. И тъкмо когато го насочи към нея, вратата се разтвори с трясък.

Газеният фенер припламна, когато другият мъж нахлу в стаята. Саранда нямаше време да изкрещи, когато натрапникът влетя в стаята. От една дупка в главата му течеше кръв и това беше Мейс!

Мъжът върху нея повдигна глава и тя откри, че гледа втренчено в безжизненото, деформирано око на един мъртвец.

Ланс Блакууд правеше всичко, на което бе способен, за да изиграе отново едно отдавнашно изнасилване.

Ланс бе жив. И се хилеше както през онази ужасна нощ, когато тя беше още дете. Всичките подробности оттогава се върнаха в съзнанието ѝ. Пламъците, които танцуваха наоколо. Письците на майка ѝ. Любимият ѝ баща, който удряше по вратата, опитвайки се безумно да намери начин да излезе навън, преди димът да ги задуши до смърт. И през цялото време този налудничав смях в ушите ѝ... точно както сега.

Саранда не осъзнаваше, че крещи. Само разбра, че в един миг гледаше втрещено това омразно лице, а в следващия някой го откъсна от нея с такава сила, сякаш ураган го помете през стаята. Ланс бе запрятан в стената толкова силно, че остана без въздух. А над него стоеше Мейс, дишащ тежко.

— Ти, кучи сине — изръмжа Мейс.

— Недей да избухваш, приятелче. Помислих, че си я оставил за мен. Нещо като малък подарък. За това, че се върнах от оня свят. Не е ли голям късмет, че жена ти е толкова лош стрелец? Само ми ожули главата с оня куршум. Остави ми още един белег, ама какво от това?

Този път Мейс бе наистина изненадан и стреснат също като Саранда. Изглеждаше толкова разбит, сякаш точно този път в живота си не можеше да реши какво да направи.

— Накарал си да ме извикат и да ме ударят по главата, за да можеш да...

— Да си отмъстя! Какво друго може да се очаква от един Блакууд, не е ли така? Може да те е придумала, че става за съпруга, но тя почти уби твоя по-малък брат. И така щеше да стане, ако не се бях хванал за една лодка наблизо, та да ме извадят. И аз ви наблюдавах каква щастлива двойчица сте. И чаках да дойде моят миг. И изобщо не съзнавах какво... забавление ме очаква тук. — Последните думи бяха казани с презрителен поглед към Саранда, която се опитваше да се освободи.

Мейс я погледна и видя паниката в очите ѝ. Като пристъпи към нея, той извади запушалката от устата ѝ, метна ѝ едно покривало и попита:

— Добре ли си?

Саранда не можеше да повярва какво чува.

— За Бога, Мейс, убий го!

Ланс се ухили надменно.

— Ти ще ме убиеш, Мейс, така ли? Погледни окото ми, братко! Добре погледни. Такова е заради теб. Или не си спомняш клетвата, която ми даде? Да ме пазиш до деня на смъртта ми?

За миг в стаята настъпи тишина, докато Мейс гледаше Ланс, а после Саранда. Тя не беше сигурна, че ще предприеме нещо, но знаеше едно: Ланс нямаше намерение да ги пусне живи оттук. Видя го в погледа му.

Хванат натясно и ударен лошо в главата, Мейс не се контролираше както обикновено. Кръв от раната на главата му се стичаше в окото. Той я избърсваше така, сякаш бе замаян. От случая с торнадото Саранда не го бе виждала толкова безпомощен, на път да се огъне пред непобедимия си враг. Само че този път негов враг беше обичта към брат му.

Мейс забеляза внезапното отчаяние в нейните очи и се обърна отново към Ланс:

— До деня на смъртта ти ли? — повтори той сухо. — Този ден дойде, Ланс. Ти причини достатъчно нещастия за цял един човешки живот.

— Ти и твоят проклет език, Мейс. Ти успя с приказки да се добереш до всичко, което аз желях и не можех да постигна. Когато се замисля колко пъти те молах за помощ...

— Кога съм ти отказвал помощ?

— Когато дойдох при теб и те помолих да напуснеш Пилар. Достатъчно бях страдал. Помолих те като брат брата. Но не, ти трябваше да живееш с тази кучка, докато брат ти гладуваше. Затова я предадох. Така ти беше завъртяла главата! Знаех, че щом веднъж се отървеш от нея, ще се върнеш при мен в занаята. Но ти какво направи? Отиде при онези Ван Слайк. И пак не ми предложи да ме вземеш със себе си. Можа само да ме направиш съучастник в тяхното

мошеничество. Всичко ще делим по равно, а, братко? Нали все това ми обещаваше през всичките тези години?

Мейс вече трепереше от видима ярост.

— Е, едно нещо поне споделихме — продължаваше Ланс. — Тази малка Шъруин. К'во ще кажеш да заровим томаховката и заедно да опитаме пак, а?

Мейс затвори очи. Сетне бръкна под сакото си и бавно извади пистолета.

— Каниш се да ме застреляш ли, братко? Погледни ме в окото и ми кажи, че можеш да го направиш. Нито една жена на тая земя не струва колкото братската любов. А ти наистина ме обичаш. Каза ми, че ме обичаш.

Мейс погледна в осакатеното око на брат си — окото, заради което бе изпитвал толкова силна вина през годините. Насили се да го гледа, да погледне и истината в очите. Да, Ланс и без побоищата щеше да бъде такъв. Да, той, Мейс, бе защитавал един луд. Трябваше да сложи край.

— Любов ли? — процеди той. — Ти ми отне любовта и я превърна в нещо гадно. Никога не си знаел какво означава тази дума.

Мейс си пое дъх и като човек, който прекратява страданията на умиращ звяр, натисна спусъка.

Изстрелът избухна между четирите стени на стаята. Наглият израз на Ланс изчезна и по лицето му се изписа крайно смайване. От гърдите му бликна кръв — Мейс го бе прострелял точно в сърцето. Ланс се запрепъва из стаята изумен и излезе през вратата, сякаш бягаше от отмъщението, за което никога не бе вярвал, че ще го настигне. Сграбчи перилата, но загуби съзнание и цопна шумно в реката.

— Аз стрелям точно — промълви Мейс, втренчен след него. — Този път няма да възкръсне.

Навън проехтяха стъпки. Идвайки на себе си, Мейс хвърли пистолета и отиде да развърже Саранда и да ѝ подаде един халат. От палубата се чуваха възклицания и писъци. Мейс побърза да се присъедини към хората до перилата.

Завита в халата, Саранда излезе точно навреме, за да види как трупът на Ланс бива повлечен от витлото на кораба. Тя се притисна към Мейс и извърна глава от ужасната гледка.

Наоколо бе настанала суматоха. Но Саранда усещаше някакво огромно спокойствие у Мейс. Той не помръдваше. Изглеждаше, че не диша. Тя вдигна поглед и видя, че той я гледа с наскърбени очи.

През по-голямата част на нощта отговаряха на неизбежните въпроси на капитана — защо и как Ланс Блакууд е бил застрелян. След разпита Мейс бе пуснат като напълно невинен. Дадоха им друга кабина, почистиха раната на тила му, където Ланс го бе ударил изотзад, но той отказа да му направят превръзка. Все още не си бе легнал, когато Саранда най-сетне заспа.

Тя спа през по-голямата част от сутринта, тъй като беше прекалено изтощена емоционално, за да прави каквото и да е друго. Когато се събуди следобеда, откри Мейс заспал на един стол.

Саранда се облече тихо и излезе на палубата. Дори когато отговаряха на изстрелваните въпроси, помежду им бе настанала неземна тишина. Избягваха да се гледат в очите, сякаш бе прекалено скоро да се огласява това, което трябваше да кажат. Сега Саранда знаеше, че е грешила за Мейс. Но не знаеше какво означава това или как ще се отрази на бъдещето им. Дали Мейс се чувстваше също така предаден от нея, както се бе чувствала тя напоследък?

Като гледаше бреговете на реката, на Саранда ѝ се искаше да могат да оставят всичко зад гърба си. Да не им се налага дори да говорят. Да могат само да се спогледат и да разберат какво иска да каже другият. Нещата между тях да станат лесни и свободни.

Но кога ли нещата помежду им са били такива? Единствено през онези дни, когато бягаха, за да спасят живота си.

Саранда усети, че Мейс е до нея. Като го погледна, тя видя един изумително красив мъж, облечен в скъп костюм внушителен издатели магнат. Изглеждаше изтънчен и елегантен както когато го видя за първи път в Ню Йорк. Единствен буйните му черни къдрици, вълчата уста и циганските очи не се вписваха в почтения му вид. Иначе той бе блестящ пример за нюйоркиска изисканост. Саранда знаеше, че и тя изглежда също така безупречно елегантна в копринения си тоалет от Париж. Но кой знае защо все си спомняше Мейс, облечен с дрехите на фермера от Тенеси, с два размера по-малки.

Усмихна се нежно при този спомен.

— Защо се усмихваш? — попита Мейс — първите думи, които й каза откакто бе застрелял Ланс.

— О, само си спомних как изглеждаше в дрехите на оня фермер. Искаше ми се...

— Какво?

— Да сме пак там, с онези дрехи... — Това не бе всичко, което й се искаше, но само него успя да каже.

Мейс се облакът на перилата и се надвеси напред, загледан в пейзажа.

— Странно, че сега си спомняш за това. Сигурно сме близо до Мемфис.

— Мейс... — каза Саранда след малко.

— Нека сега не говорим за това, а?

Тя въздъхна и отново погледна към брега. И той не искаше да разговаря — също като нея. Но какво щяха да правят сега? Къде щяха да отидат? Саранда знаеше какво си мечтае да се случи. Не искаше нищо друго, освен да слезе от кораба и да избяга от спомена за Ланс.

След минути пейзажът отново й се стори познат. Обзе я странното усещане, че вече го е виждала. Сякаш го бе правила и преди. Сякаш бе мислила всичките тези отчаяни неща, докато гледа все същия пейзаж. Взеха един завой по реката и Саранда се изправи. Там, точно пред тях, беше огромната издадена скала, където фермерът държеше своя сал.

Саранда хвърли поглед към Мейс. Той я гледаше със същото внезапно появило се чувство в очите. Зъбите му проблеснаха в голямата уста. Каква разкошна усмивка има, помисли си Саранда и се засмя в отговор.

Сякаш една единствена мисъл прескочи от неговото съзнание в нейното и обратно. Дори не се попитаха дали могат да го направят. Нямаше време за въпроси, нито дори за рационални мисли. Като едно същество двамата започнаха да разкъсват дрехите си и да ги хвърлят по палубата. Той захвърли градската си шапка във водата, а скъпият му костюм лежеше на купчина в краката му. Саранда изрита настрани скъпата си тъмносиня рокля.

Двамата се смееха и се чувстваха безгрижни като деца, изпълнени с очакване, сякаш това бе първият им ден на земята.

Стъпиха едновременно върху перилата, олюляха се за миг и сетне се гмурнаха заедно в мътното течение на Мисисипи.

Преди да отплуват надалеч, хората от палубата се разкрещяха, тъй като смятаха, че се нуждаят от помощ. Но когато двамата погледнаха назад и им махнаха с ръце, като неспирно се смееха, евентуалните спасители поклатиха глави. Навярно, зашепнаха си те, след шока от предишната нощ новобрачната си двойка си е загубила напълно ума.

— Къде отиваме? — извика Саранда, докато плуваха един до друг.

— Има ли значение? Щом се отдалечаваме от кораба?

Саранда поклати глава, за да изтръска водата от очите си. Течението беше силно, но не я беше грижа. Тя се чувстваше чудесно, беше измила спомените и онова ужасно мълчание. Хубаво беше да се раздвижи, да напрегне мускули, да се почувства жива.

— В края на краищата семейството на фермера спечели онзи конкурс — извика тя. — Десет хиляди долара от парите на Маклауд, нали? Винаги можем да се отбием и да им съобщим приятната новина.

Мейс се хилеше.

— А всъщност така и не можахме да видим Ню Орлийнс. Не и в най-добрата му светлина.

— Кой го е грижа накъде отиваме? — провикна се тя. — Щом сме...

Направи пауза. В един последен миг на несигурност, тя хвърли плах поглед към него.

— ...заедно — довърши той.

Мейс доплува до нея, хвана я за кръста и я целуна силно. Водата, капеща от очите ѝ, се смеси със сълзите ѝ.

— Ще можеш ли някога да ми простиш? — попита Саранда.

Мейс сложи ръка на устата ѝ.

— Няма за какво да ти прощавам.

— Ти уби брат си заради мен.

Очите му моментално се замъглиха.

— Човекът, когото убих, не беше моят брат.

— Мейс...

— Тихо, любима. Като добри измамници поне знаем как да започнем съвсем отначало и на чисто.

— Така ли?

— Е, може би след като малко полудуваме.

— Преди да се установим. В края на краищата имаме да издаваме вестник.

— Ще се върнем и ще го издаваме — обеща ѝ той. — Но преди това предлагам да продължим както започнахме. Да си направим истински меден месец, да се забавляваме и да оставим миналото зад гърба си.

— Имаме да свикваме с толкова много неща. Не разполагахме с много време.

— Съмняваш ли се, че ще се справим?

— Вече не — каза тя и разбра, че за голяма нейна радост този път е истина. — Значи нека се забавляваме колкото можем. Преди да се върнем в града и ти поемеш вестника, а аз да изобличавам злото.

— А, чакай малко. Не сме се споразумявали...

Саранда се откъсна от него и заплува с всички сили към брега. Като стигнаха дотам, и двамата дишаха тежко и се кикотеха. Саранда се измъкна от водата и побягна от него, но той се хвърли върху нея и я притисна с цялата си тежест върху земята. Затъркаляха се из тинята, като се смееха и пицяха, докато той не запуши устата ѝ с целувка. Тя се притисна към него, благодарна, че съдбата им даде тази втора възможност.

— Толкова те обичам — каза Саранда. — Искам да оставим всичко зад себе си. Люби ме, Мейс. Нека го направим като първия път.

— Тук ли? — извика подигравателно той. — В тинята?

— Май това е единственото място, на което не сме правили любов.

Мейс ѝ се усмихна с цялата любов и благодарност, които блестяха в очите му.

— Мисля да си напълня ръцете с теб.

Тя пое ръцете му и ги прокара надолу по вдлъбнатините и хълмчетата на тялото си — само за да му покаже колко прав е бил.

Издание:

Катрин О'Нийл. Принцесата на крадците
ИК „Ирис“, 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.